SEBASTIAN

FİTZEK

#ISí

YOLCU 23

Polis ve psikolog olan Martin Schvvartz, beş yıl önce karısını ve oğlunu kaybetmiştir. Bu üzücü olay, onların *Sultan of the Seas* adlı yolcu gemisindeki seyahatlerinde gerçekleşmiş ancak kimse Martin'in ailesinin ölümü hakkında ona net bilgi verememiştir.

Hayatındaki en önemli insanları kaybettikten sonra Martin büyük bir psikolojik yıkıma uğrar. Gizli polis olarak çalıştığı her davaya gözü kara bir şekilde dalıp kendini uyuşturmaya, acısını bir nebze de olsa unutmaya çalışır. Ummadığı bir anda, kendisini gerilim yazarı olarak tanıtan yaşlı bir kadından telefon alır. Kadın ona *Sultan of the Seas* gemisine mutlaka binmesi gerektiğini, orada ailesinin başına gelenleri aydınlatacak ipuçlarının olduğunu söyler. Aslında Martin o gemiye binip acı dolu geçmişiyle yüzleşmekten korksa da merakına yenik düşer ve yine aynı gemide kaybolmuş küçük bir kızın, elinde kendi oğluna ait bir oyuncak ayıyla ortaya çıktığını öğrenir.

"Sinirleri zayıf olanlara hiç uygun değil!"
Südhessen Wochenblatt

"Yolcu 23'ün **güvertesine davetlisiniz. Ancak sizi uyarayım: Sadece cesur olanlar bu okuma yolculuğunu tamamlayabilir."**
denglers-buchkritik.de

"Bu kitap sessiz, sakin yerlerde yaşamayanlar ve kolay kolay korkmayanlar için uygun. Fitzek'in romanlarını okumak için akşamları televizyonu kapatmaya değer. Onun kitapları, ekranlardaki birçok programdan çok daha iyi."
Maren Keller

Yolcu 23

Pegasus Yayınları: 1948
Bestseller Roman: 810

YOLCU 23
SEBASTIAN FITZEK
Özgün Adı: Passagier 23

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ecem Ayçan Öztoplar
Düzelti: Zeynep Şehiraltı
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/lstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2018
ISBN: 978-605-299-516-7

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 2014, Verlagsgruppe Dromer Knaur GmbH&Co. KG, Munich, Germany.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla AVA International GmbH'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
pegasusyayinlari Q pegasusyayinevi (S) pegasusyayinlari

SEBASTIAN FITZEK

Yolcu 23

Almancadan çeviren:
Anıl Alacaoğlu

PEGASUS YAYINLARI

Giriş

İnsan kanının,

- yüzde kırk dördü hematokritten,
- yüzde elli beşi plazmadan oluşur.
- Ama kesilmiş bir damardan kontrolsüzce etrafa fışkırdığında yüzde yüz pisliktir.

Doktor, elinin tersiyle alnını sildi. Aslında doktor unvanı almamış olmasına rağmen, kendisine böyle demekten hoşlanıyordu. Gerçi üzerine sıçrayan ve muhtemelen iğrenç görünen kanı böyle yaparak dağıtmıştı ama hiç değilse geçen sene fahişeleri *tedavi* ederken olduğu gibi gözüne artık kan damlamıyordu. O zamanlar altı hafta boyunca HIV, Hepatit C ya da diğer pisliklerden birinin ona bulaştığından korkmuştu.

İşlerin planladığı gibi ilerlememesinden nefret ediyordu. Anestezinin dozunu tutturamamaktan ya da *seçilmişlerin* son saniyede kendilerini savunup kollarındaki iğneden kurtulmalarından nefret ediyordu.

"Lütfen, yapma... hayır," diye kekeledi *müşterisi.* Onlara böyle demeyi tercih ediyordu *doktor. Seçilmiş* fazla şatafatlıydı, *hasta* ise bir sebepten ötürü kulağa doğru gelmiyordu. Çünkü tedavi ettiği insanların çok azı gerçekten hastaydı. Masasındaki adam da o an her ne kadar yüksek gerilim hattına tutulmuş gibi görünse de aslında turp gibiydi. Onu yatağa bağlayan kelepçelerden

çaresizce kendisini kurtulmaya çalışırken siyahi atletin gözleri döndü, ağzından köpükler geldi, sırtı kasıldı. Bir sporcuydu, idmanlıydı; yirmi dört yaşında, fiziksel gücünün zirvesindeydi. Ama uyuşturucu bir madde damarlarına akın ederken yıllardır yapılan tüm o antrenmanlar neye yarardı ki? İğnenin batırıldığı yer yırtıldığı için uyuşturucu madde onu tamamen etkisiz hale getirecek kadar güçlü değildi fakat yine de nöbetin en şiddetli anı geçtikten sonra doktorun hiç çaba harcamadan onu yeniden sedyeye yatırabileceği kadar etkili olmuştu. Sıkı bir bandaj yapmayı başardığından beri kan da fışkırmıyordu artık.

"Hişşt, hişşt, hişşt."

Doktor, elini alnına koyup adamı sakinleştirdi. Ateşini hissedebiliyordu. Halojen lambanın altında yüzündeki ter damlaları parıldıyordu.

"Bir anda ne oldu ki size?"

Müşteri ağzını açtı. Göz bebeklerinde, hızla açılan bir çakı gibi korku belirdi aniden. Ne söylediği anlaşılacak gibi değildi. "Ben... ölm... istem..."

"Ama yani, bunda hemfikirdik," dedi doktor rahatlatıcı bir gülümsemeyle. "Her şey ayarlandı. Şimdi cayamazsınız, hele de kusursuz ölüme bu kadar az kalmışken."

Başını yana çevirip açık kapıdan yan odaya, üzerinde neşterlerin yer aldığı alet masasına ve prize takılı, kullanıma hazır elektrikli kemik testeresine baktı.

"Size gayet net bir şekilde açıklamadım mı?" deyip içini çekti. Elbette açıklamıştı. Saatler boyunca. Tekrar tekrar. Ama belli ki bu nankör sümsük anlamamıştı.

"Hiç hoş olmayacak elbette. Ama ancak bu şekilde ölmenizi sağlayabilirim. Başka türlüsü işe yaramaz."

Atlet sızlanıyordu. Ellerini tutan halkaları çekiştirdi, elbette öncekinden çok daha az güçlüydü.

Uyuşturucunun beklenen etkiyi yaptığını memnuniyetle fark etti doktor. Tam etkisini gösterdi çok uzun sürmezdi, yani tedavi artık başlayabilirdi.

"Bakın, işi bu noktada bırakabilirim," dedi, elleri hâlâ sporcunun alnındaydı. Diğer eliyle de kendi ağız maskesini taktı. "Ama sonrasında dünyanız yalnızca korkudan ve acıdan ibaret olur. Hayal bile edemeyeceğiniz acılardan."

Siyahi adam gözlerini kırptı. Nefes alıp verişleri biraz daha sakinleşmişti.

"Size fotoğrafları gösterdim, videoyu da. Tirbuşonlu ve yarım gözlü videoyu. Böyle bir şey istemezsiniz, değil mi?"

"Hımhımmm." Sanki ağzında bir tıkaç varmış gibi inledi müşteri. Tüm yüz kasları gevşedi, nefesi iyice zayıfladı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi doktor. Ayağıyla sedyenin frenini açıp müşteriyi yan odaya doğru ittirdi.

Ameliyathaneye doğru.

Kırk beş dakika sonra tedavinin ilk ve en önemli kısmı tamamlanmıştı. Doktorun ne lateks eldivenleri ne de ağız maskesi vardı artık. Deli gömleği gibi arkadan bağlanan tek kullanımlık yeşil önlüğünü çöp haznesine atmıştı. Yine de şimdi üzerine geçirdiği smokin ve parlak deri ayakkabılarının içinde ameliyat kıyafetlerinin içinde olduğundan çok daha eğreti hissediyordu kendini.

Eğreti ve çakırkeyif.

Her başarılı tedavinin ardından bir bardak içki içmeye ne zaman başladığını hatırlamıyordu. Ya da şimdi olduğu gibi on bardak. Lanet olsun ki buna bir son vermesi gerekiyordu ama daha

önce bırakmayı hiç denememişti, tam tersine her seferinde arka arkaya içkileri yuvarlıyordu. Ucuz içkiler onu dikkatsiz yapıyordu.

Aklına aptalca fikirler getiriyorlardı.

Bir bacağı alıp götürmek gibi mesela.

Kıkır kıkır gülerek saatine baktı.

Saat 20.33'tü, ana yemeğe çok geç kalmak istemiyorsa acele etmeliydi. Aperitifleri çoktan kaçırmıştı zaten. Ama günün yemeği olan beç tavuğuna kendini adamadan evvel, gereksiz ünitelerce kandan ve müthiş temiz bir iş çıkararak tam dizin altından kestiği sağ baldırdan oluşan biyolojik atıklardan kurtulması gerekiyordu.

Baldır doğada çözünebilir bir plastik poşete sarılıydı. Poşet o kadar ağırdı ki merdivenlerden inerken iki eliyle taşımak zorunda kalmıştı.

Doktor sarhoş olduğunu hissediyordu ama ayık olsa poşeti çöplerin yakıldığı yere fırlatmak yerine, kesik uzuvları insanların görebileceği yerlerde asla taşımayacağını bilmeyecek kadar değil. Ne var ki müşterisine çok kızmıştı, bu yüzden sırf eğlence için riske girmeye değerdi. Gerçi risk düşüktü. Çok düşük.

Fırtına uyarısı yapılmıştı. Dolambaçlı yolları, ancak eğilerek geçilebilen basık alanı, yük asansörüne kadar uzanan, sarı havalandırma borularının olduğu koridoru arkasında bıraktığı anda dışarıda kesinlikle hiç kimseyle karşılaşmayacaktı.

Ayrıca imha için seçtiği yeri görüntüleyen herhangi bir kamera da yoktu.

Biraz sarhoş olabilirim ama aptal da değilim.

Son kısma, merdivenlerin en üstündeki platforma ulaştı. Burayı ayda bir kez, o da her zaman değil, bakım ekibi kullanırdı yalnızca. Sonra lombozlu, ağır kapıyı açtı.

Sert bir rüzgâr çarptı yüzüne. Dışarıya çıkabilmek için bir duvara yaslanmak zorunda hissetti kendini.

Temiz hava kan dolaşımını zayıflattı. İlk başta midesi bulandı ama hızlıca kendine geldi. Tuz kokan rüzgârın etkisiyle canlanmaya başladı.

Yalnızca alkol yüzünden değil, *Sultan ofthe* Seas'in içindeki dengeleyiciler sayesinde çok da hissedilmeyen şiddetli dalgalar yüzünden de sallanarak yürüyordu.

Bacaklarını açarak güvertenin tahta zemininde yalpalamak suretiyle ilerledi. Sırf göze hitap ediyor diye sekizinci ve dokuzuncu katların arasına yapılmış bir ara platformdaydı. Uzaktan bakınca spor bir arabanın arkasındaki hız kesici kanatlar gibi, transatlantiğin arka kısmına daha sportif bir görüntü kazandırıyordu.

Doktor, geminin kıç kısmındaki çıkıntının en ucuna kadar gelip korkuluklardan öne doğru eğildi. Hint Okyanusu altında uğuldayarak kıpırdanıyordu. Arkaya vuran ışıklar, geminin peşine taktığı beyaz köpük yığınlarını aydınlatıyordu.

Aslında, "*Hasta la vista, baby,*" ya da "Hazırsanız başlıyorum," gibi son bir şey söylemek istemişti ama aklına eğlenceli bir şey gelmedi. Bu yüzden baldırın içinde durduğu poşeti tek kelime etmeden bir hışımla gemiden aşağı attı.

Hayal ederken daha iyi hissettirmişti, diye düşündü, kafası yavaş yavaş açılıyordu.

Rüzgâr, kulaklarının dibinde öyle sert esiyordu ki baldırın elli metre aşağıdaki dalgalara çarpışını duyamadı ama hemen arkasındaki sesi duymasına engel olamadı.

"Orada ne yapıyorsunuz?"

Hızla arkasına döndü.

Korkudan ödünü koparan kişi *neyse ki* yetişkin bir görevli, mesela bir güvenlik görevlisi değildi, yalnızca küçük bir kız çocuğuydu ve iki yıl önce Afrika'nın batı sahili açıklarında, tüm ailesiyle beraber tedavi ettiği ufaklıktan daha büyük değildi. Ha-

yalandırma sisteminin ya da başka bir cihazın kasasının yanında bağdaş kurmuş, yerde oturuyordu. Doktor, teknolojik aletlerden bıçaklar kadar iyi anlamıyordu.

Kız çok ufak tefek, etraf da çok karanlık olduğu için onu daha önce görmemişti. Şimdi de gözünü karanlığa dikmişti ama kızın ancak silüetini seçebiliyordu.

"Balıkları besliyorum," dedi, sesinin hissettiğinden çok daha sakin çıkmasından memnundu. Fiziksel bir tehdit değildi kız, onun görgü tanığı olma ihtimali ise hiç ihtiyacı olmayan bir şeydi.

"Deniz mi tuttu?" diye sordu kız. Açık renk eteğinin altında koyu renk külotlu çorap, üzerindeyse bir anorak vardı. Önlem olarak da her kamaranın dolabında bulunan kırmızı can yeleğini giymişti.

Uslu kız.

"Hayır," diye cevaplayıp sırıttı. "Ben iyiyim. Senin adın ne bakalım?"

Gözleri yarı karanlığa giderek alışıyordu. Kızın omzuna kadar inen saçları ve biraz kepçe kulakları vardı. Ama bu onu çirkinleştirmiyordu. Tam tersine. Işıkta bakılacak olsa günün birinde çekici, genç bir kadına dönüşeceğinin hemen anlaşılacağından emindi.

"Benim adım Anouk Lamar."

"Anouk mu? Bu, Anna isminin Fransızca versiyonu, değil mi?"

Kız gülümsedi. "Vay, biliyorsunuz demek."

"Bildiğim çok şey var."

"Öyle mi? Neden burada oturduğumu da biliyor musunuz?"

Kızın küstah sesi, rüzgâra karşı bağırarak konuştuğu için çok yüksek çıkmıştı.

"Okyanusun resmini çiziyorsun," dedi doktor.

Resim defterini göğsüne bastırıp güldü. "Bu çok basitti. Başka ne biliyorsunuz?"

"Burada sana göre bir şey olmadığını ve çoktan yatakta olman gerektiğini. Annen baban nerede?"

Kız içini çekti. "Babam hayatta değil. Annemin de nerede olduğunu bilmiyorum. Beni akşamları sık sık kamarada yalnız bırakır."

"Canın sıkılmıyor mu?"

Kız başıyla onayladı. "Ancak çok geç saatlerde gelir ve leş gibi kokar." Sesi daha kısıktı artık. "Sigara kokar, içki kokar. Sonra da horlar."

Doktor gülmeden edemedi. "Yetişkinler bazen horlar."

Sen bir de beni horlarken duy. Resim defterini işaret etti.

"Ama bugün hiçbir şey çizemedin herhalde?"

"Hayır." Kafasını salladı. "Dün çok güzel yıldızlar vardı ama bu gece gökyüzü tamamen karanlık."

"Ve soğuk," diyerek onayladı doktor. "Ne dersin, anneni aramaya gidelim mi?"

Anouk omuzlarını silkti. Çok da sevinmiş gibi değildi, yine de şöyle dedi: "Tamam, neden olmasın?"

Bağdaş kurduğu yerden ellerini kullanmadan kalkmayı başardı kız. "Bazen kumarhanede oluyor," dedi.

"Ah, bu çok iyi."

"Niye?"

"Çünkü oraya giden kestirme bir yol biliyorum," dedi doktor gülümseyerek.

Korkulukların üzerinden okyanusa son bir bakış attı. Bulundukları yerde su o kadar derindi ki atletin bacağı muhtemelen daha okyanusun tabanına varmamıştı. Sonra kızı elinden tutup az önce geldiği merdivenlere doğru götürdü.

I. Bölüm

Berlin

İçinde çılgın partilerin verildiği ev, bir zamanlar hayalini kurdukları eve benziyordu. Beyaz çitlerinin ardında büyük bir ön bahçesi ve kırmızı çatı kiremitleri olan, müstakil bir ev. Burada hafta sonları mangal yapacak, yazları çimlerin üzerine şişme havuz kuracaklardı. Arkadaşlarını davet edecek, birbirlerine eşleriyle sorunları ya da işleriyle ilgili hikâyeler anlatacaklar veya sadece şemsiyelerin altındaki şezlonglara uzanıp oyun oynayan çocuklarını izleyeceklerdi.

O ve Nadja, Timmy'nin okula yazıldığı zamanlar böyle bir eve bakmışlardı. Dört oda, iki banyo ve bir şömine. Krem rengi dış cephe ve yeşil panjurlu pencereler. Buradan çok uzakta değildi; Westend ile Spandau sınırında, o zamanlar Nadjanın öğretmenlik yaptığı Wald İlkokulu na bisikletle yalnızca beş dakikalık mesafede bir yerdeydi. Oğlunun futbol oynayabileceği spor tesislerine bir taş atımı uzaklıktaydı. Ya da tenis. Ya da her neyse.

Ev, o zamanlar onlar için çok pahalıydı.

Şimdiyse onunla birlikte herhangi bir yere taşınmak isteyen kimse yoktu. Nadja ve Timmy ölmüştü.

Dışarıdaki bu siyah panelvanın içinde biraz daha oyalanırlarsa, şu an gözetledikleri ve Detlev Pryga isminde bir adama ait

olan evin içindeki on iki yaşındaki çocuk da aynı şekilde ölmüş olacaktı.

"Ben içeri giriyorum," dedi Martin Schwartz. Aracın penceresiz arka kısmında oturuyordu. İçindeki sütümsü sıvıyı az önce kendine enjekte ettiği iğneyi plastik çöp kutusuna attı. Ardından ayağa kalktı, önündeki masanın üzerinde operasyon hedefini gösteren bir bilgisayar vardı. Yüzü, aracın filmli camlarına yansıyordu. Uyuşturucusuz kalmış bir keş gibi görünüyorum, diye düşündü Martin, bu bir hakaret sayılırdı. Tüm keşler için.

Son birkaç yılda artık sağlıklı denemeyecek kadar çok kilo vermişti. Yalnızca burnu her zamanki gibi iriydi. Schwartz ailesinin erkeklerinin nesillerdir sahip olduğu ve ölmüş karısının seksi bulduğu kocaman bir burnu vardı. Aşkın gözünün gerçekten kör olduğunun kesin kanıtı olarak görüyordu bunu. Hiç değilse burnu yüzüne öyle iyi niyetli ve güvenilir bir ifade veriyordu ki bazen yolda tanımadığı insanlar ona başıyla selam veriyor, bebek arabasına doğru eğildiğinde bebekler gülmeye başlıyor (muhtemelen bir palyaçoya benzettikleri için) ve kadınlar açıkça, hatta bazen eşinin yanında onunla flört ediyorlardı.

Oysa bugün görseler onunla kesinlikle flört etmezlerdi, hele de şu kılıktayken. Kendini içine tıkıştırdığı bu daracık, siyah, deri takım şimdiden nefes alıp verdikçe sinir bozucu şekilde gıcırdıyordu. Arabadan inmeye çalıştığında kıyafetten, kocaman bir balonun ağzı düğümleniyormuş gibi bir ses çıktı.

"Dur, bekle," dedi Armin Kramer, operasyonu o yönetiyor ve saatlerdir bilgisayar masasında, tam karşısında oturuyordu.

"Neyi?"

"Şeyi..."

Kramer'nın cep telefonu çaldı, o yüzden cümlesini tamamlamadı.

Biraz fazla kilolu olan komiser, telefonu canlı bir, "Hımm?" sesiyle açtı. Konuşmanın devamında da şunlardan fazlasını söylemedi: "Ne?", "Hayır!", "Dalga geçiyorsun!", "O göt herife söyle, her şeyi berbat etti. Sıkı giyinsin. Niye mi? Çünkü onunla işim bittiğinde birkaç saat karakolun önünde baygın halde yatacağı için bu ekim ayında götü donabilir." Kramer telefonu kapattı.

"*Fuck.*"

Komiser, Amerikalı bir narkotik polisi gibi konuşmayı severdi. Aynı şekilde öyle görünmeyi de. Eski püskü kovboy çizmeleri, yırtık kot pantolonlar ve bir masa örtüsünü anımsatan kırmızı beyaz kareli bir gömlek giyerdi.

"Sorun ne?" diyerek bilgi almak istedi Schwartz.

"Jensen."

"Ne olmuş ona?"

Ve nasıl bir sorun çıkarmış olabilir? Hapiste, tecrit altında.

"Nasıl diye sorma bana ama piç kurusu, Pryga'ya bir şekilde kısa mesaj yollamış."

Schwartz yalnızca başını salladı. Şu an öfkeden saçını başını yolan amirinin geçirdiği gibi duygu patlamaları onda görülmezdi. Doğrudan kalp karıncığına gidecek bir doz adrenalin dışında, nabzını yükseltecek pek bir şey yoktu. Hele de bir mahkûmun yine uyuşturucuya, silaha ya da Jensen'in yaptığı gibi bir cep telefonuna ulaştığı haberi nabzını hiç yükseltemezdi. Hapishaneler bir süpermarketten bile daha organizeydi, daha geniş bir ürün yelpazesi ve müşterilerini memnun eden açılış saatleri vardı. Üstelik pazar ve tatil günlerinde de.

"Prygayı uyarmış mı?" diye sordu Kramer ya.

"Hayır ama pislik aynı kapıya çıkan başka bir şey söylemiş. Seni tuzağa düşürmek istemiş." Komiser, her operasyonda biraz daha büyüyen göz torbalarını ovaladı. Hatta geçenlerde göz tor-

balarıyla kendisi bile alay etmişti: "Onları postayla yollayacak olsam, küçük bir kutuya koymam gerekir."

"Yani?" diye sordu Schwartz.

"Yani o, partiye geldiğinde Pryga'nm korkmaması gerektiğini yazmış ona."

"Neden korksun ki?"

"Çünkü düştüğünü ve ön dişlerinden birini kırdığını söylemiş. Sol üsttekini."

Kramer, sosis gibi parmaklarıyla dişin yerini gösterdi.

Schwartz başını salladı. Bu sapıktan böyle bir yaratıcılık beklemezdi doğrusu.

Kol saatine baktı. Saat on yediyi biraz geçmişti.

"Çok geç"i biraz geçe.

"Lanet olsun!" Bilgisayar masasına öfkeyle vurdu Kramer. "Bunca hazırlığın hepsi boşa gitti. Operasyonu iptal etmek zorundayız."

Ön koltuğa geçmeye yeltendi.

Schwartz karşı çıkmak için ağzını açtı ama Kramer nın haklı olduğunun farkındaydı. Altı aydır bugüne hazırlanıyorlardı. Patlak veren bir söylentiyle başlamıştı her şey ama o kadar inanılmazdı ki insanlar bunun yerel bir efsane olduğunu sanıyorlardı. Yine de bu *"bug party"*, görüldüğü üzere öcü masalı değil, gerçekti. HIV taşıyıcılarının, sağlıklı insanlarla korunmasız cinsel ilişkiye girdiği, virüs seremonisi adı verilen partilerdi bunlar. Hastalığın bulaşma riskinin, katılımcılara benzersiz bir heyecan sunduğu ve çoğunlukla karşılıklı rızayla gerçekleşen bu etkinlikler, aslında savcılıktan ziyade psikiyatrinin alanı olmalıydı.

Schwartz'a göre, yetişkin insanlar rızaları olduğu sürece istedikleri her şeyi yapabilirlerdi. Onu kızdıran asıl şey ufacık bir azınlığın, abuk sabuk davranışlarıyla AIDS hastalarına karşı gi-

derek artan aptalca önyargıları yok yere güçlendiriyor olmasıydı. Bunların yaptığı *bugparty* ler elbette ki yalnızca istisnaydı çünkü bu virüsü taşıyanların ciddi bir çoğunluğu hayatlarını sorumluluk bilinciyle sürdürüyor, hatta birçoğu hastalığa ve hastalığın kurbanlarının dışlanmasına karşı örgütlenip mücadele ediyordu.

İntihar anlamına gelen virüs seremonilerine karşı bir mücadele.

Özellikle de seremonilerin, daha psikopatça olan bu çeşidine karşı.

Sapkınların dünyasındaki en son moda, masum insanlara tecavüz edip virüsü bu şekilde bulaştırdıkları "etkinlikler"di. Çoğunlukla da reşit olmayanlara. Bunun için para ödemiş bir seyirci topluluğunun önünde hem de. Berlin'de günün yirmi dört saati çadırı kurulan iğrençlikler panayırının yeni atraksiyonu buydu. Hiç kimse böyle bir şeyi asla tahmin edemesin diye sıklıkla da bağnaz insanların oturduğu semtlerdeki, temiz görünümlü evlerde yapılıyordu. Tıpkı bugün Westend'de olduğu gibi.

Normal hayatında sağlık malzemeleri satan bir adam olan Detlev Pryga, en zahmet gerektiren çocukların bakımını üstlendiği için çocuk esirgeme kurumunun sevilen bir ortağıydı. Buradaki çocuklar uyuşturucu verilmiş, istismara uğramış ya da farklı problemleri olan ve hayatları boyunca sınıftan daha çok yetiştirme yurdu görmüşlerdi. Bunların birçoğu yalnızca seks karşılığında bir yerlerde geceleyebilen, kısa sürede ortadan kayboldukları kimse tarafından fark edilmeyen, bir süre sonra da bakımsız ve hasta halde yeniden bulunan, ruh sağlığı yerinde olmayan çocuklardı. Yardıma ihtiyaçları olduğuna çok az insanın inandığı, polislerden korkan düzen bozucular kusursuz kurbanlardı.

On iki yaşında bir sokak çocuğu olan Liam da bir aydır Pryga'nın evinde yaşıyordu ve çok yakında, yani bu geceden sonra yeniden bataklığa itilecekti. Ama bundan önce mevcut misafir-

lerin önünde, kırk iki yaşındaki HIV pozitif bir pedofille, Kurt Jensen'le seks yapması gerekiyordu.

Pryga, Jensen'le internette pedofillerin takıldığı bir sohbet odasında tanışmış ve böylece polislerin ağma yakalanmıştı.

Sübyancı adamsa iki haftadır gözaltındaydı. Schwartz bu süre zarfında Jensen'in kimliğine bürünmek için hazırlanmıştı. Bu nispeten kolay olmuştu çünkü Pryga ile Jensen arasında bir fotoğraf alışverişi olmamıştı. Schwartz'in tek yapması gereken Pryga'nın film çekimi için istediği deri takımı giymek ve Jensen kendisini uzun boylu, zayıf, yeşil gözlü ve dazlak olarak tarif ettiği için kafasını kazıtmaktı. Tıraştan sonra ve kontakt lensler sayesinde artık Martin Schwartz'a da uyan bir tarifti bu.

Kılık değiştirmenin en zorlayıcı kısmı Pryga'nın talep ettiği AIDS testinde pozitif çıkmaktı. Önceden yapılmış bir test olmazdı çünkü hemen orada, partide yapılacaktı. Pryga, HollandalI bir eczanenin internet sitesinden sipariş ettiği hızlı HIV testini hazır bulunduracağını önceden bildirmişti. Bir damla kan verildikten sonra üç dakika içerisinde sonuç ekranda belirecekti.

Schwartz bunun aslında çözülemez bir sorun olduğunu biliyordu, tam da bu yüzden bu operasyon için o seçilmişti zaten. Ailesini kaybettiğinden beri, polis çevrelerinde patlamak üzere olan saatli bir bomba olarak görülüyordu. Bu işten emekli olmaya merdiven dayamış, otuz sekiz yaşında bir gizli polisti; onu ve ekibinin acil durumlarda hayatta kalmalarını sağlayacak en önemli şeyden yoksundu: korku duygusundan.

Schwartz, polis psikologları tarafından tam dört kez muayene edilmişti. Dört kez eşinin intihar edişini, hele de kendisinden önce oğullarının hayatını elinden alışını henüz atlatamadığı sonucuna varmışlardı. Dört kez de erken emeklilik tavsiyesinde bulunmuşlardı çünkü hayatında anlamlı bulduğu hiçbir şey olmayan biri, affedilmeyecek sonuçları olan riskler alabilirdi.

Dört kez de haklı çıkmışlardı.

Buna rağmen bugün yine operasyon aracında oturuyordu Schwartz; yalnızca işinde en iyisi o olduğu için değil, her şeyden önce hızlı testin sonuçlarını çarpıtmak uğruna kimse kendi rızasıyla kan dolaşımına HIV antikoru enjekte etmek istemediği içindi aynı zamanda. Gerçi kan serumu özel bir sterilizasyon yöntemiyle AIDS'e sebep olan virüsten arındırılmıştı ama yine de polis doktoru ona yüzde yüz garanti veremiyordu. Bu yüzden de Schwartz'in burada işi biter bitmez temas sonrası profilaksi, kısaca TSP denilen dört haftalık bir ilaç tedavisine başlaması gerekiyordu. Daha önce Hasenheide Parkında bir uyuşturucu bağımlısının, kanlı bir şırıngayı boynuna saplamasından sonra da katlanmak zorunda kaldığı bir tedaviydi bu. Virüs bulaşma riskinden en geç iki saat sonra içilmesi gereken bu "ertesi gün hapının" prospektüsündeki yan etkiler kısmında baş ağrısı, ishal ve kusmaya sebep olabileceği yazıyordu. Belli ki Schwartz ilaçların üzerinde test edildiği insanlardan daha hassastı. Çok daha hassas. Ne kusmuş ne de tuvalette normalde geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmişti, bunun yerine öyle şiddetli bir migren ağrısına tutulmuştu ki ağrı bayılmanın eşiğine sürüklemişti onu. Kısmen de eşiğin diğer tarafına.

Gözlerini ekrana dikmiş Kramer'ya, "İçeri girmem lazım," dedi Schwartz. On dakikadan beri eve giren çıkan olmamıştı.

Beşi erkek, ikisi kadın toplam yedi misafir saymışlardı. Hepsi de taksiyle gelmişti. Herhangi birinin park halindeki araçların plakasını almaması için pratik bir yöntemdi.

"Ya Pryga her ihtimali göz önünde bulundurup benim son anda vazgeçme ihtimalime karşı yerime geçebilecek bir yedek bulunduruyorsa?" diye sordu Schwartz. Misafirler çok büyük olasılıkla sağlıklıydı. Ruhsal olarak değil elbette, fiziksel olarak. Ama yine de bunu kesin olarak bilmiyorlardı.

Kramer kafasını salladı. "Böyle bir şey yapmaya hazır o kadar çok HIV pozitif pedofil yoktur. Pryga'mn Jensen'i ne kadar uzun süre aradığını biliyorsun."

Evet. Biliyordu.

Yine de. Risk çok yüksekti.

Eve öylece dalamazlardı çünkü operasyon için öne sürebilecekleri herhangi bir sebep yoktu. Tecavüz bodrum katında gerçekleşecek olmalıydı. Pryga'nm gelen gideni havlayarak bildiren köpekleri vardı. Yıldırım hızıyla hareket etseler bile, kapıyı kırıp failleri suçüstü yakalamayı başaramazlardı. Hem orada bulunanları hangi gerekçeyle tutuklayacaklardı ki? Kendilerini bodrum katma kapatıp bir yatağın önüne kamera yerleştirmiş olmaları bir suç değildi. Yatağın üzerinde çıplak bir oğlan çocuğu olsa bile.

En iyi ihtimalle Pryga ve misafirlerini birkaç saat gözaltında tutabilirlerdi. En kötü ihtimalse hastalıklı psikopatları sadece uyarmış olurlardı.

"On iki yaşında bir çocuğun tecavüze uğrayıp HIV kapmasını göze alamayız," diye karşı çıktı Schwartz.

"Az önce çok mu hızlı konuştum, bilmiyorum," dedi Kramer ve karşısında bir geri zekâlı varmış gibi her kelimeyi vurgulayarak yavaşça söyledi. "İçeri giremezsin. Senin. Bütün. Dişlerin. Yerinde!"

Schwartz üç günlük sakalını sıvazladı, yedi günlük de olabilirdi. En son ne zaman kendi evinde uyuduğunu bile bilmiyordu.

"Doktor Malchow nerede?"

"Ekip doktoru mu?" Kramer, sanki yetişkin bezi var mı diye sormuş gibi baktı ona. "Dinle, kafanda birkaç tahtanın eksik olduğunu biliyorum ama sen bile dişlerini söktürecek kadar kaçık olamazsın. Hem..." Kramer saatine baktı. "Malchow en erken yirmi dakika içerisinde burada olur. Dişin uyuşması üç dakika sürer, çekilmesi de beş." Evin ön cephesini gösteren ekranı işa-

ret etti. “Yarım saat içinde partinin zaten bitmiş olmayacağım nereden bilebiliriz?”

“Haklısın,” dedi Schwartz. Yanlamasına duran kumaş kaplı koltuğa bitkin bir şekilde oturdu.

“Yani iptal mi?” diye sordu Kramer.

Schwartz cevap vermek yerine koltuğun altına uzandı. Her operasyonda yanına aldığı asker yeşili çantasını çıkardı.

“Ne yapacaksın onu?” diye sordu operasyon amiri.

Schwartz, bu deri takımı giymeden önce üzerinde olan kıyafetlerini yere atıp çantanın derinlerini karıştırdı.

Kabloların, bantların, pillerin ve diğer aletlerin arasında aradığı şeyi bulması yalnızca birkaç saniye sürdü.

Schwartz ondan bir ayna rica edince, “Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle,” dedi Kramer.

“Boş versene,” diye cevapladı Schwartz omuzlarını silkerek. “Onsuz da yapabilirim.”

Ardından penseye sol üstteki kesici dişini kıstırdı.

2. Bölüm

Altı Saat Sonra

u iz basbayağı delirmişsiniz."

^^"Bu kadar kibarca söylediğiniz için çok teşekkür ederim Doktor Hanım."

"Ama gerçekten öyle."

Bronz tenli, genç diş doktoru, ona bir tokat patlatmak istiyor gibiydi. Operasyon bittiğinden beri özel tim amiri Kramer nın, iki ambulans doktorunun ve altı başka insanın da sorduğu gibi o da ona birazdan kendini Rambo mu sandığını soracaktı.

Önlüğündeki isimliğe göre adı Marlies Fendrich olan doktor açık mavi, tek kullanımlık ağız maskesinin ardından stresle nefes alıp veriyordu.

"Kendinizi ne sanıyorsunuz? Rambo mu?"

Schwartz güldü ki bu bir hataydı çünkü gülünce açıkta duran sinirlerine soğuk hava girdi. Çene kemiğine çok yakın bir yerden kırmıştı dişini. Ne zaman diliyle kırık dişine dokunsa, keskin bir sızıyla kafasını geri çekiyordu.

Üzerinde uzandığı koltuk geriye doğru yatırıldı. Kafasının üzerinde geniş bir lamba belirip gözlerini kamaştırdı.

"Ağzım aç!" diye emretti doktor, o da itaat etti.

Doktorun, "Bir dişi eski haline getirmenin ne kadar zahmetli olduğunu biliyor musunuz?" diye sorduğunu duydu. Doktorun yüzü kendi yüzüne o kadar yakındı ki derisindeki gözenekleri bile görebiliyordu. Schwartz'm aksine, doktor fiziksel bakımına büyük önem veriyordu belli ki. Schwartz'sa en son bir yıl önce *peeling* yapmıştı. Çünkü o zamanlar iki Slovenyalı, yüzünü bir otoyol dinlenme tesisinin önündeki asfalta sürtmüşlerdi.

Kılık değiştirmesinin işe yaramaması hiç iyi bir şey değildi.

"Bana yalnızca bir milimetrelik bir malzeme bırakmışsınız, bu üzerine kuron yerleştirmem için çok az," diye azarlamaya devam etti Marlies. "Ekstrüzyonu deneyebiliriz, yani hâlâ çenede gömülü olan kökü dışarıya doğru çekebiliriz. Cerrahi bir müdahalede bulunup kuron boyunu uzatmak daha iyi olabilir, belki o zaman tek bir implantla dişi kurtulabiliriz. Tabii bundan önce kök kanalının iyice temizlenmesi gerekir. Kendinize bunu yapabildiğinize göre ben kemik üzerinde çalışırken uyuşturulmaya ihtiyaç duymazsınız herhalde, ne de olsa..."

"On iki!" deyip söz yağmurunu kesti Martin.

"On iki ne?"

"Salıncağa zincirledikleri çocuğun yaşı. Ağzını kapatmasını engelleyen bir alet vardı ağzında, oral sekse karşı kendini savunanlasın diye. Ona HIV bulaştırması gereken biri olarak gittim oraya."

"Yüce Tanrım!" Tatil bronzluğunun büyük kısmını kaybetti doktorun yüzü. Schwartz, kadının nereye gitmiş olabileceğini sordu kendine. Ekimin ortasında, güneşin altına uzanabilmek için epey uçması gerekirdi insanın. Ya da şanslı olması. O ve Nadja bir zamanlar bu bir kez sahip olmuşlardı, altı yıl önce. Son seyahatlerini Mallorca'ya yapmışlardı. Timmy nin altıncı doğum gününü sahilde kutlamışlardı, o da bunun yanında güneş yanığı

olmuştu. Hayatında son kez. Bu tatilden bir yıl sonra karısı ve oğlu ölmüş, o da bir daha hiç tatile çıkmamıştı.

"Yakalamamız gereken adam kesici dişlerinden biri eksik, dazlak birini bekliyordu. Nasıl desem..." Saçsız başını sıvazladı, "...berberimin ruh hali de aşağı yukarı sizinki gibiydi."

Diş doktoru kendini zorlayarak sinirle gülümsedi. Schwartz'in şaka yapıp yapmadığını anlamadığı yüzünden belli oluyordu.

"Peki o, yani çocuk, onu?.."

"Şu an iyi," diye cevapladı Schwartz. En azından sapkın delilerin kapanından kurtulur kurtulmaz yine bir yurda gönderilen bakıma muhtaç bir çocuk ne kadar iyi olabilirse o da o kadar iyiydi. Schwartz, Pryga'nın *çocuğun bütün delikleriyle ilgilen* emrini kayda alana dek beklemişti. Deri ceketindeki zımbalara yerleştirilmiş kamera, özel timin harekete geçme sinyali olarak kararlaştırdıkları "tost" kelimesini söylemeden önce her birine doğru döndürülerek tüm misafirlerin beklenti dolu sırıtışlarını kaydetmişti. Sözde pozitif çıkan HIV testi ile Pryganın kendisinin kurduğu ayaklı kameranın görüntüsü bile bu pislikleri çok uzun, çok çok uzun bir süreliğine kodese tıkmak için yeterli kanıtlardı.

"Şansımız varsa iki buçuk yıl bile alabilirler," diye kötü bir tahminde bulunmuştu Kramer, o sırada Schwartz'a TSP ilaçlarını verecekleri Virchow'a gidiyorlardı; beş hafta boyunca günde üç defa içecekti bunları. Kramer'nın işin bürokratik kısmıyla ilgilenmesi gerektiğinden, Martin diş doktorunu kendisi aramıştı. İki saat bekledikten sonra nihayet sıra ona gelmişti.

"Özür dilerim," dedi doktor. Biraz büyük kulakları ve sevimli çillerle dolu burnuyla küçük bir yüzü vardı kadının. Hayat başka türlü olsaydı Schwartz acaba kadının telefon numarasını istese mi diye düşünür ama sonrasında hiçbir şey yapmazdı çünkü ne de olsa evli olurdu. Hayatla ilgili sıkıntı tam da bu noktadaydı

işte. Doğru zamanlama asla tutturulamıyordu. Ya güzel bir kadınla karşılaşıyordun ama parmağında yüzük oluyordu. Ya da yüzük parmaktan çıkıyor ve her güzel kadın, sana kaybettiklerini hatırlatıyordu.

"Bana sadece görevdeyken kendinizi yaraladığınızı söylemişlerdi. Eğer öyleyse siz bir..."

"Kaçık mı olurdum?" Doktorun tamamlamaya cüret etmediği cümlesini Schwartz tamamladı.

"Evet. Yani bilmiyorum."

"Ziyanı yok. Dişin geri kalanını çekin, sonra da dikiş atın."

Doktor Fendrich kafasını salladı. "O kadar kolay değil. Eminim bir kök çivisi yapılmasını isters..."

"Hayır." İtiraz ederek elini kaldırdı Schwartz.

"Ama bunu öylece boş veremezsiniz. Ağız yapınız bozul..."

"Neleri boş verebildiğimi bir bilseniz," dedi ifadesiz bir tonla. O sırada pantolon cebindeki telefonu titremeye başladı. "Bir saniye lütfen."

Telefonu arka cebinden çıkarabilmek için biraz yana doğru dönmesi gerekti. Arayan her kimse gizli numaradan arıyordu.

"Bakın, dışarıda bekleyen başka hasta..." Doktor tamamlayamayacağı bir cümleye daha başlamıştı ki Schwartz kadının isyanını yok sayınca sadece kızgınlıkla arkasına döndü. "Alo?"

Cevap gelmedi. Ona eski modemleri ve doksanlı yılların internet reklamlarını hatırlatan güçlü bir cızırtı duyuluyordu yalnızca.

"Alo?"

Kendi sesinin yankılandığını duydu. Hattan kesik kesik sesler gelmeye başlayınca tam telefonu kapatacaktı ki cam bir yüzeyin üzerinde bilye sekiyormuş gibi bir ses geldi. Sonra cızırtı azaldı, iki çınlama sesi daha duyuldu ve bir anda her kelimesini anlaya-

cağı netlikte biri konuşmaya başladı: "Alo? Benim adım Gerlinde Dobkowitz. Martin Schwartz ismindeki beyle mi görüşüyorum?"

Paniğe kapılıp birkaç kez hızlı hızlı gözlerini kırptı. Bu numarayı tuşlayan birinin ismini sormak için hiçbir sebebi olamazdı. Çünkü yalnızca çok az insana güvenip verdiği gizli bir numara kullanıyordu ve hepsi de ismini biliyordu.

"Alo? Bay Schwartz?"

Telefondaki yabancı sesin Viyana aksam vardı. Ya yaşlı bir kadına ya da ciddi alkol sorunu olan genç bir kadına aitti ses. Schwartz, kadının modası geçmiş ismini ve yine eski moda ifade biçimini göz önünde bulundurup ilk seçeneğin doğru olduğunu düşündü.

"Numaramı nereden buldunuz?" diye sordu kadına.

Kadın, kullandığı GSM operatörünün çağrı merkezinden arıyor olsa bile ki hiç sanmıyordu, ona sivil ismiyle değil, "Peter Pax" ismiyle hitap etmesi gerekirdi; yıllar önce telefon numarasını üzerine kaydettirdiği, ona Peter Pan'ı hatırlattığı için en sevdiği takma ismiydi bu.

"Araştırma konusunda çok iyiyim diyelim," dedi arayan kadın.

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Bunu size görüştüğümüzde açıklayacağım." Gerlinde Dobkowitz şiddetli şekilde öksürdü. "En kısa sürede gemiye gelmeniz gerek."

"Gemiye mi? Neden bahsediyorsunuz siz?"

Schwartz, bir sehpanın üzerindeki aletlerini düzenleyen diş doktorunun soran gözlerle baktığını fark etti.

"*Sultan of the* Seas'den bahsediyorum," dediğini duydu yaşlı kadının. "Dün Hamburg'dan hareket ettik, şu anda Manş Denizi nde bir yerde Southampton yönünde ilerliyoruz. Mümkün olan en kısa sürede bize yetişmeniz lazım."

Schwartz, bedeninin soğuduğunu hissetti. Az önce Pryga'nın karşısında dururken gergin değildi. Onun evinin koridorunda hızlı HIV testi için iğneyi kendine batırırken de değildi. Test ekranında nihayet ikinci çizgi belirdiğinde, öngörülen üç dakikadan daha fazla zaman geçmişti. Çıplak çocuğu salıncakta gördüğünde ve bodrum katındaki yangın kapıları arkasından kapatıldığında bile gergin değildi. Ama şimdi nabzı hızla artıyordu. Ve ağzındaki yara, kalp atışlarıyla birlikte zonkluyordu.

"Alo? Bay Schwartz? Gemiyi biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Gerlinde.

"Evet."

Kesinlikle.

Elbette biliyordu gemiyi.

Bu, beş yıl önce gemiyle yaptıkları yolculuğun üçüncü gecesinde, karısının kloroforma batırılmış bir bezi Timmy'nin uyku mahmuru yüzüne bastırıp sonunda onu gemiden aşağı attığı, hemen ardından da balkon korkuluklarına tırmanıp elli metre yükseklikten derin sulara atladığı gemiydi.

3. Bölüm

Southampton
17 Saat Sonra

Naomi gerilim romanlarını seviyordu. Ne kadar çok vahşet içerirse o kadar iyiydi. Lüks bir gemiyle yapacağı deniz seyahatine, *Sultan of the Seas'e* gelirken beraberinde bir yığın kitap getirmişti (şu yeni moda e-kitap okuyuculara bir türlü alışamıyordu) ve verimli bir günündeyse, kitabın ne kadar kalın olduğuna bağlı olarak günde neredeyse bir kitabı bitiyordu.

Ya da ne kadar kanlı olduğuna.

Bazen tuhaflığın kimde olduğundan emin olamıyordu: Bütün bu hastalıklı şeyleri uyduran yazarda mı yoksa havuz başında, baltalı katiller ve psikopatlarla keyfine bakmak için üstüne para ödeyen kendisinde miydi? Üstelik günün saatine göre her bölüm arası ona bazen kahve, bazen meyve suyu, bazen de kokteyl getiren taş gibi bir garsonun göz menzilindeyken.

Bir keresinde yüce Tanrı, şömine üzerinde bir kül kavanozunun, ona parmağındaki yüzükten daha çok yakışacağı fikrine kapılmadan önce yedi yıldır evli olduğu kocası, neden filmler ve bilgisayar oyunları için birer yaş sınırlaması varken kitaplar için olmadığını merak ettiğini söylemişti ona.

Ne kadar da haklıydı.

Yıllar önce okuduğu kitapların, ne kadar isterse istesin bir türlü aklından çıkaramadığı bölümleri vardı. Mesela *Temizlikçi* kitabında, Joe zapt ettiği kadınla parkta vahşi bir seks macerası yaşayacağım diye sevinirken, bunun yerine deliye dönmüş kadının bir penseyle taşaklarından birini kopardığı bölüm.

Okurken dehşete kapılmıştı.

O kısmı okuyunca yazarın çılgın olduğunu düşünmeden edemiyordu insan. Fakat kitap büyük başarı kazanmıştı ve yazarı Paul Cleave, bir kitap festivalinde kitabından bölümler okurken kendisinin de bizzat şahit olduğu üzere çekici, yakışıklı ve eğlenceli bir adamdı. Kitabıyla kendisi arasında bu kadar fark olmasını komik bulmuştu.

Ama hiçbir şeyi Thomas Harris'in *Hannibal*'ıyla kıyaslayamazdı. Doktor Lecter'ın, hâlâ hayatta olan kurbanının kafatasını açıp beynini kaşıkladığı yeri okurken fenalaşmıştı. Amazon'da neredeyse yedi yüz kullanıcı bu kitaba beş yıldız vermişti!

Hastalıklı bir hikâye.

En az, otuz yedi yaşında bir kadının kaçırılıp bir kuyuya hapsedildiği, ancak günler sonra bir kovayla aşağıya bir kap pilavın sarkıtıldığı hikâye kadar. Kabın üzerinde, doktora yapmış bir biyolog olan kadının zar zor okuyabildiği iki kelime yazıyordu: *Spirometra matısorii.*

Özellikle Güneydoğu Asya'da bulunan; büyüyünce ayakkabı bağcığı genişliğine erişen, yani yaklaşık otuz santimetre uzunluğunda, yarı şeffaf, tırtıllı kurtçuklara dönüşen parazitlerin Latince ismiydi bu. İnsanın derisinin altına yerleşip beynine gidiyorlardı. Ya da hikâyedeki kadına olduğu gibi gözünün arkasına. Çünkü kadının açlığı öyle dayanılmaz bir noktaya geliyordu ki sefil bir şekilde ölmemek için sonunda parazitle dolu pilavı yemek zorunda kalıyordu.

Hay aksi, bu kitabın adı neydi ki?

Evinin kış bahçesindeki kitaplığı getirdi aklına; kitaplar, yazarların ismine göre alfabetik sırayla diziliydi ama hangi kitap olduğunu çıkaramadı.

İyi de mümkün müydü bu? O kadar da çok olmamıştı ki... ah, şimdi hatırladım!

Çektiği acının onu birkaç saniyeliğine daldığı uykudan, yeniden gerçekliğe sürüklediği an Naomi Lamar birden hatırladı:

Bu bir kitap değildi.

Onun hayatıydı.

Kendisi de *Sultan of the* Seas'de bir yerdeydi.

Ve üzüntüyle fark etti ki hayatı henüz sona ermemişti.

4. Bölüm

Martin Schwartz, sırtında bir çantayla *Sultan* gemisinin ortasındaki merdivenlerden yukarı çıkıyor ve kendisini berbat hissediyordu.

Bu gemiden ve geminin hafif pastel tonlarındaki duvar kaplamalarından, maun ve tik ağacından yapılmış mobilyalarından, insana çimlerin üzerinde yürüyormuş gibi hissettiren yumuşak halılarından nefret ediyordu. En önemsiz işlere bakan mürettebatın bile sanki kitle turizmi panayırında değil de donanmadalarmış gibi görünmelerine neden olan gülünç üniformalarından nefret ediyordu. Hafif bir vanilya kokusu veren klima parfümünden ve borda iskelesinden birlikte gemiye çıktığı yolcuların gözlerindeki coşkudan da nefret ediyordu. Kadınlar, erkekler, çocuklar, aileler. Her şey dâhil ve yirmi dört saat açık büfeleri olan lüks gemide yedi gece kalacakları, güvertede ya da su üzerindeki iki bin metrekarelik spa ve spor salonunda dinlendirici bir gün geçirecekleri için seviniyorlardı. Okyanuslardaki en modern müzikal tiyatronun gösterilerine katılmayı, on yedi güverteye dağılmış on bir bardan birine gidip kokteyllerini yudumlamayı planlıyorlar; çocuklarım içinde şimdiye dek bir geminin üzerine inşa edilmiş en uzun su kaydırağının olduğu korsan kulübüne bırakmak, kumarhanede para kaybetmek ya da İtalyan pazarı biçiminde kurulmuş alışveriş merkezinde paralarını harcamak istiyorlardı. Belki yalnızca birkaçı, gemiye adımlarını bir uçağa biner gibi karışık duygularla

atıyor; kendilerini teslim ettikleri teknolojiye saygılarını kaybetmeşeler de hiç zarar görmeden onları A noktasından B noktasına götürebilecek mi diye endişe ediyorlardı. Ama Martin emindi ki sayıları üç bini bulan yolcuların hiçbiri önlerindeki günlerde, farklı kültürlerden ve tabakalardan gelen binlerce insanın birbiriyle çarpışacağı küçük bir şehirde yaşayacaklarını bir an bile aklından geçirmiyordu. En alt kattaki çamaşırhanede saati iki dolara çalışanlardan en üstteki güvertede, rüzgâra karşı korunaklı çardaklarda oturan milyonerlere kadar uzanan farklı sınıflar vardı. *Her şeyin* olduğu ama düzeni sağlayacak bir gücün olmadığı bir şehirdi burası. 110'u arayınca polisin değil, oda servisinin geldiği bir şehir. Gemiye adımını atar atmaz, bayrağını dalgalandırarak denize açılan gerici bir muz cumhuriyetinin hukuk düzenine boyun eğdiğin bir şehir.

Martin, *Sultan* dan, yolcularından ve mürettebatından nefret ediyordu.

Ama en çok da kendinden.

Hayatı boyunca bir daha bir transatlantiğe adımını atmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Hele de bu transatlantiğe asla. Ama henüz tanımadığı emekli bir kadından gelen tek bir arama bütün planlarının suya düşmesine yetmişti.

Ne kadar da doğru!

Alayla kendi kendine güldü; o sırada merdivenler aşağı inen, oldukça kilolu yaşlı bir çift kuşkulu bakışlarla inceledi onu.

"Suya düşmek."

Bundan daha doğru ifade edilemezdi.

Martin, on ikinci güverteye ulaşıp kamara numaralarına göre yol gösteren tabelayı inceledi. 1211 numaralı kamara için arka tarafa gitmesi gerekiyordu.

Esnedi. Dün diş doktorunun onu geçici protez takmaya ikna etmesine rağmen, daha doğrusu tam da bu yüzden diş ağrısı bütün gece ona huzur vermemiş ve Londra'ya uçarken uyuyarak geçirdiği on dakika dışında hiç dinlenememişti.

Heathrow'dan Southampton'a taksiyle giderken sinirlerini zıplatan son şey de cep telefonu olmuştu. Önce Kramer ona ulaşmaya çalıştı, sonra da bizzat şef arayıp hiçbir mazeret bildirmeden operasyon değerlendirme toplantısına katılmadığı için bağırıp çağırdı. Derhâl karakola gelmezse bir daha zahmet edip gelmesine gerek bile olmayacağını söyledi.

"Seni göt herif. Ayrıca düzenli olarak doktora görüneceğine de söz vermiştin. O soktuğumun ilaçları ki umarım düzenli içiyorsundur, beyin fonksiyonlarında sorunlara yol açabilir. Gerçi ilacın yan etki yapıp yapmadığı da anlaşılmaz sende."

Martin bir süre sonra hakaretleri duymaz olmuştu. Çünkü ondan vazgeçebileceklerini sanmıyordu. En geç bir sonraki tehlikeli operasyonda dosyasındaki bu kayıt da unutulurdu. Yoksa bu defa üstleriyle ayrıntılı olarak görüşmeden ve izin almak için bir dilekçe bile vermeden *Sultan* da yer ayırtarak gerçekten haddini fazla mı aşmıştı? On bir numaralı güvertede, geceliği iki bin avrodan yüz elli metrekarelik bir süit tutmuştu; New York'tan Berlin'e dönüş için birinci sınıf uçak bileti de dâhil.

Ama Martinin niyeti elbette yolculuk değildi. Yalnızca Gerlinde Dobkowitz'le konuşmak, bahsettiği sözde "kanıtı" incelemek ve sonra da hemen gemiden inip gitmek istiyordu. Fakat bu acayip yaşlı kadın, Martin için gemiden ayrılmayacağını belirtmişti. Martin'in dün gece internette araştırma yapıp öğrendiği üzere yetmiş sekiz yaşındaki Gerlinde Dobkowitz, denizaşırı seyahat forumlarında yaşayan bir efsane olarak görülüyordu. *Sultan* gemisindeki sürekli olarak kiralanabilen çok az kamaradan birini, emekli maaşı karşılığında ölene dek tutmuştu ve sekiz yıl önce

gemi kızaktan indirildiğinden beri sadece bakım işleri için gerekli olduğunda gemiden ayrılıyordu.

Bu yüzden Martin gemiye binmek zorunda kalmıştı. Yolcu kartı olmadan hiç kimse *Sultana* alınmadığı için de kendisine bir kamara tutmak mecburiyetindeydi. Kısa süreliğine çevrim içi satışı mevcut olan tek kamara, geminin kıç kısmındaki verandalı süitti, yani yirmi dakikalık bir görüşme için on iki bin avro ödemiş oldu. Aslında geminin kalkış saatine kadar kadınla konuşmak için iki saatten fazla zamanı olabilirdi ama taksi şoförü, Büyük Britanya'nın güneyindeki bütün trafik sıkışıklıklarını ona göstermeye ant içmiş gibiydi.

Neyse, ne de olsa bu ücret koymazdı ona.

Gerçi polis maaşı ancak geçinilebilir miktardaydı ama yıllardır o kadar az para harcıyordu ki hesabı kabardıkça kabarmış, hatta banka iki ay önce, otuz sekizinci yaş günü için ona bir kart bile yollamıştı.

Yine de parmağının 1211 numaralı kamaranın zilinin üstünde olduğu o anda kendisini ellinin üstünde hissediyordu.

Parlak pirinçten yapılmış düğmeye basıp zilin çalışını dinledi. Yalnızca birkaç saniye sonra kapı açıldı ve karşısında rugan ayakkabı ve frak giymiş, dalkavukça gülümseyen genç bir adamcağız belirdi. Martin, gemiye müşteri kazandırmak adına aşırı pahalı süit tutmuş her konuğun hizmetine bir uşak verildiğini hatırladı.

Bu uşakların karşısındaki örneğiyse yirmili yaşlarının başında, kısa, siyah saçları olan biriydi. Ütüyle düzleştirilmiş gibi duran ortadan ayırdığı saçları, nispeten küçük kafasına yapıştırılmıştı. Sulu gözleri ve biçimsiz bir çenesi vardı. İnsanın ona bakınca aklına gelen ilk iki sözcük, *cesaret* ve *etkileyicilik* olmazdı kesinlikle.

"İçeri gelsin." Martin, Gerlinde Dobkowitz'in süitinin içinden seslendiğini duydu. Uşak kenara çekildi.

Martin'in beyni, bir anda üzerine yağan tüm izlenimleri işlemekte epey zorlandı.

Bir gizli polis olarak tuhaf bir yaşam tarzına sahip olmak ile tedavi görmesi gereken bir kaçık olmak arasındaki sınırın, defalarca ucu açılmış bir kurşun kalemle çizilmiş olabileceğini biliyordu. Daha ilk bakışta fark etmişti ki Gerlinde Dobkowitz bu çizginin iki tarafında da geziniyordu.

"Eh, sonunda," diye selamladı kadın onu yattığı yerden. Yastıklardan, gazetelerden ve yatağın başucundaki bilgisayar çıktılarından oluşan bir denizin ortasına kurulmuştu kadın. Süslü püslü yatağı, tersanenin iç mimarları tarafından salon olarak tasarlanmış bir odanın ortasında duruyordu. Mimarlar, tabii ki Gerlinde Dobkowitz'i hesaba katmamışlardı. *Sultanın* üç odalı her süitinde ahududu kreması rengindeki çiçekli duvar kâğıtlarının, zebra derisinden halının ya da havalandırmanın üzerinde duran yapay bir geyik boynuzunun olduğunu düşünmüyordu Martin.

"Saatinize bir baktırın," dedi yaşlı kadın, gözü süitin girişindeki ayaklı, ahşap saatteydi. "Neredeyse altı olacak!"

Kaba bir hareketle uşağını keçe kaplamalı, eski yazı masasına doğru kovaladı. Masa, odayı ayıran duvarın sağ köşesinde, muhtemelen uzun zaman önce Rembrandt'in *Altın Miğferli Adamı* olan ama şimdi tuvalin üzerine raptiyelerle iliştirilmiş not kâğıtlarıyla kaplanmış yağlı boya tablonun altında duruyordu.

Yaşlı kadın, Martine kötü kötü baktı. "Ben de kakaolu keklerimi Beyaz Saray'a gönderebilmek için New York'a kadar beklemem gerekeceğini düşünmüştüm."

Gerlinde, komodinin üzerinde duran kocaman bir gözlüğe uzandı. Gözlüğü takabilmek için iki eline ihtiyaç duymamasına şaşırdı Martin. Gözlüğün camları soluk pembe rengindeydi ve bir viski bardağının dibi kadar kalındı. Bu sayede cin gibi gözleri,

baykuş gözlerini andıracak kadar büyüdü. Zaten Gerlinde'nin dış görünüşünü bir kuşa benzetmek için çok büyük bir hayal gücü de gerekmiyordu. Pençe gibi tırnakları vardı ve uzun, yamuk burnu, yaşlı kadının sadece deriden ve kemikten ibaret ince uzun karga suratından bir gaga gibi öne doğru uzanıyordu.

"Umarım yine Z sınıfı bir zımpara değildir. Evsel atık kutusunun yanına bırakın, sonra da hoşça kalın."

Martine doğru, sanki sinir bozucu bir sineği başından savmak istermiş gibi bir el hareketi yaptı.

"Korkarım beni biriyle karıştırdınız," dedi Martin ve sırt çantasını yere koydu.

Gerlinde şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Siz tuvalet kâğıdı getiren adam değil misiniz?" diye sordu hayret içinde.

Evsel atık kutusu, kakaolu kek, Z sınıfı zımpara ve *Beyaz Saray* kafasında yavaş yavaş anlam kazanırken nasıl buraya gelecek kadar aptal olabildiğini sordu Martin kendi kendine. Hangi şeytana uyup iyileşmek bilmeyen yaralarına tuz serpmeye kalkmıştı ki? Uyduğu şeytan, bu trajedinin sonunda nihayete ereceğine dair duyduğu umuttu. Ve bu umut, bu riyakâr hain onu, sonunda yatağında yatan bir büyükannenin olduğu bir çıkmaz sokağa sürüklemişti.

Martin, Gerlinde nin şaşkın bakışlarını uşağa çevirdiğini gördü.

"Gregor, bu herif kim?"

Yazı masasında duran, Berlin Teknoloji Müzesi nde olsa tarihî eser sevenleri mıknatıs gibi kendine çekecek bir daktilonun arkasına konuşlanmış olan Gregor, daktiloya yerleştirilmiş bir kâğıdın köşesinden çaresizce başını uzattı. "Korkarım, bu sorunun cevabına ben de vâkıf..."

"Siz kimsiniz?" Gerlinde, adamın kibarca kem küm edişini yarıda kesti.

"Benim adım Martin Schwartz. Dün telefonda konuşmuştuk."

Kadının, eliyle alnına vurmasıyla çat diye bir ses çıktı. "Ah tabii ya, sizsiniz."

Gerlinde bir yığın kâğıdı kenara itip kuş tüyü yorganını üzerinden attı. Ayağında kar beyazı spor ayakkabılarla yorganın altında yatıyordu.

"Gelmenize sevindim. Burada olmanın sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum..."

Kısa bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Gerlinde'nin üzerinde, kendinden iki tane sığdırabileceği pembe renkli bir eşofman takımı vardı.

"...bu *Sultan* gemisinde karınızı ve oğlunuzu..."

"Sabırsızlığım için beni bağışlayın," diye kadının sözünü kesti Martin. Kibarlık yapacak ne vakti ne de gücü vardı. Uşağın da orada bulunmasına dahi aldırış etmedi. "Telefonda, karımın kendi isteğiyle gemiden atlamadığına dair kanıtlarınız olduğunu söylemiştiniz."

Gerlinde başıyla onayladı, sözü kesildiği için en ufacık bir kızgınlık bile yoktu yüzünde. Yatağının yanında duran bir tekerlekli sandalyeye bacaklarını koyup komodinin çekmecesini açtı.

"Sadece buna dair değil tatlım, sadece buna dair değil."

Komplocu insanlara özgü şüpheli bakışlarla Martine bakıp ekledi: "Hatta belki de ailenizin hâlâ hayatta olduğuna dair ipuçları buldum."

Bunları söylerken Martine küçük, yırtık pırtık bir oyuncak ayı uzattı. Bir zamanlar beyaz olan ayının kürkü artık çamur rengini almıştı.

Martinin midesinin içinde bir yumruk açıldı sanki, uzun parmaklar içeriden yemek borusunu gıdıkladı. Fenalaştığını hissetti. Bu gemiden o kadar da çabuk ayrılamayabilirdi.

Ter ve makine yağı kokan eski püskü oyuncağın bir gözü ve sağ pençesi eksikti fakat sahibinin isminin ilk harfleri hâlâ yerli yerinde duruyordu.

T.S.

I

Timmy birinci sınıfta okul gezisiyle bir öğrenci köyüne doğru yola çıkmadan hemen önce, Nadja'nm dikiş makinesiyle tam olarak işlediği yerde.

5. Bölüm

Aynı Saatlerde, 5. Güverte
5326. Kamara

Hüsran. Acı. Korku.

Son birkaç yıldır Julia Stiller'nın yürüdüğü yollar o kadar çok tuzakla doluydu ki artık hayatın o içine düşsün diye açık tuttuğu karanlık çukurlardan kaçabilecek kadar deneyimli olduğunu ümit etmişti. Ya da hiç değilse bir sonrakinde en derin olanına yine düşmeyecek kadar. Oysa şimdiye dek tek yapabildiği, ruhunda açılan kuyuların kenarlarına tutunarak kendini yukarıya çekebilmekti.

Hedeflediğinden çok uzaktaydı yani.

Bu defa içine ölüm korkusu salan ve kaderin giyotinini er ya da geç indirişine hazırlanmanın mümkün olmadığını ona öğreten, gelen bir arama oldu. Aksi gibi tam da şimdi, Southampton limanında, *Sultan ofthe Seas* de uzun zamandan, çok uzun zamandan beri yeniden kendini iyi hissettiği bir anda inmişti giyotin.

Kocasının onu aldatışından, arkadaş çevresinin dağılışından ve bu yana üç tatsız yıl geçirmişti. Artık Köpenick'teki villada değil, Hermsdorf'ta iki odalı bir evde yaşadıkları için kızı onu suçluyordu. Burası küçük, dar bir evdi ama o kadar pahalıydı ki bir şekilde geçinebilmek adına, yenidoğan ünitesinde hemşire olarak çalıştığı hastanede sürekli gece nöbetine kalması gerekiyordu.

Anne babası bile, "Aşırı tepki gösteriyorsun," demişti. Sanki içine doğmuş gibi atık kâğıt kutusunda fatura aramış ve iki uçak biletiyle sadece çift kişilik bir odanın faturasını bulmuştu. Max'ın ona Dresden'de bir eğitimden söz etmiş olmasına rağmen, biletler İtalya'nın Capri adasınaydı. Biletlerin biri kocasının diğeriyse onun asistanının adına alınmıştı. Ucuz postişler takan, gülünç memeleri çenesine çarpan bir kadındı kocasının asistanı. Julia ne yapacağını uzun uzun düşünmemişti. Kilere inip ağzına kadar dolu çamaşır sepetini almış, sepetle birlikte Max'ın avukat olarak çalıştığı muhasebe firmasına gitmiş ve kirli sepetini, kocasının afallamış âşığının çalışma masasına devirip şöyle demişti: "Madem kocamla kırıştıyorsun, o zaman onun kirli donlarını da yıkayabilirsin."

Bunu yapmak iyi hissettirmişti ona. Aşağı yukarı yirmi saniye kadar.

"Neredesin?" diye sorduğunu duydu Tom Schiwy nin. Daha o anda, telefonu açtığı için kendine kızmaya başlamıştı. Çünkü kızıyla, tatilleri başladığında cep telefonlarını kapatma kararı almışlardı ama yolculuğun heyecanıyla unutmuştu herhalde. Şimdi de bekâr olarak sürdürmek zorunda kaldığı hayatının hatalarından biriyle konuşuyordu.

Güzel hatalardan biri olsa da.

"Tatil için nereye gittiğimizi söylemiştim zaten," diye cevap verdi Julia. O sırada kendi kamarasına açılan kapıdan çıkıp önünden geçen Lisa'ya gülümsedi.

"Biraz gemiyi dolaşacağım," diye fısıldadı on beş yaşındaki kızı. Julia da başını sallayarak onayladı.

"Az önce gemiye bindik," dedi telefondaki Torna.

"Kahretsin!"

Kızının rehber öğretmeninin sesi garip bir şekilde heyecanlı, hatta neredeyse endişeli geliyordu kulağa.

"Ne oldu ki?" diye sordu Julia şaşkınlıkla. Kamaranın hemen hemen tamamını kaplayan müthiş rahat ortopedik yatağa bıraktı kendini.

Niye arıyorsun ki? Sadece gerekli durumlarda konuşma kararı almamış mıydık?

"Görüşmemiz lazım. Acilen!"

"Ya, tabii." Julia parmaklarını alnında gezdirdi. Dünyadaki hiçbir adamın uğruna *Sultan ofthe* Seas'den inmezdi. Lisa, ergenlik döneminde yaşanabilecek tüm sorunlu davranışları sergiliyordu. Birlikte yemek yemeği reddediyor, sürekli zayıflıyor, burnuna *piercing* takıyor, bir zamanlar sınıfın en iyilerinden olan ortalamasını düşük notlarla mahvediyor ve yalnızca vampir gibi giyinen kız arkadaşlarıyla buluşuyordu. On beşinci yaş gününden beri kendisi de öyle giyinir olmuş, hayatının gotik dönemine girmişti. Sadece ikinci el siyah kıyafetler, hatta mümkünse üzerindeki güvelerin bile açlıktan öleceği kadar lime lime olmuş, delik deşik kıyafetler alıyordu. Dâhil olduğu grubun yazılı olmayan kurallarından biri de hiç gülmemek ve anneye asla bir öpücük vermemekti galiba. Lisanın haftalardır ilk kez on dakika önce ihlal ettiği bir kural.

"Anne, bu harika," diye sevinmişti kamarasının balkonuna çıkınca. Lisanın gözlerindeki yaşlar, limanın üzerinden beşinci kata esen rüzgâr yüzündendi muhtemelen ama Julia, bunun devasa bir transatlantiğin dış kamarasında yedi gün geçirecek olmalarının sevincinden kaynaklandığına inanmak istemişti. Aynı şekilde kendi gözlerindeki yaşların da.

Çocuğunu tek başına büyüten bir hemşire olarak yalnızca kendi geliriyle *Sultan ofthe Seas* de bir iç kamarayı bile karşılayamazdı Julia. Ama *Sultanın* kaptanı Daniel Bonhoeffer onları bizzat davet

etmişti. Julia yıllardır, hatta on yıllardır tanıyordu kaptanı ama diğer insanlara Daniel'le ilişkisini açıklamakta sıkıntı çekiyordu. Arkadaş olmak için yeterince yakın değillerdi, tanıdık demek içinse aile ilişkileri fazla iç içe geçmişti çünkü Daniel, Lisanın vaftiz babasıydı. Zaten aralarında böyle bir bağ olmasaydı, Julia onunla iletişimi çoktan kesmiş olurdu ne de olsa Daniel kocasının anaokulundan beri arkadaşıydı, gerçi Julia eski kocasının aslında yalnızca tek bir insanı, yani kendisini umursayan Daniel gibi bir adamla arkadaşlığını yıllarca sürdürmesine hiçbir zaman anlam verememişti. Konuyu bir şekilde kendine getirmeden beş dakika bile konuşamıyordu Daniel. Seyahat ettiği onca egzotik yer düşünülecek olursa onu yakından tanımayan dinleyiciler için anlattıkları oldukça eğlenceli olabilirdi ama karşılıklılık üzerine kurulu bir arkadaşlık ilişkisi için bu Julia'nın gözünde yeterli değildi. Ayrıca adam, yapmacık bir nezaketle insanların duymak istediklerini söylüyormuş gibi bir izlenim uyandırıyordu Julia da. Bunların tümü hesaba katılınca da ne zaman onunla buluşsa, sonrasında kendini bir fast food restoranından henüz çıkmış gibi hissediyordu. Yani aslında her şey yolundaydı, buna karşın insanın midesi bir tuhaf oluyordu.

Öte yandan şimdi ilk kez onun kaptanlığını yaptığı bir gemideyken acaba Daniel'i fazla sert mi eleştiriyorum diye sordu kendine. Ne de olsa vaftiz kızını nasıl da taparcasına sevdiğini bir kez daha ispatlamış olmuştu. Lisa her yıl Daniel'den büyük bir doğum günü hediyesi alıyordu, bu yılki de bir gemiyle New York'a yolculuk olmuştu. Kızı balkonda boynuna sarılınca, "Bana değil, vaftiz babana teşekkür et," demişti Julia. Lisa tütün kokuyordu, sarılınca solgun makyajı Julia'nın yanaklarına bulaştı ama kızının boynunu sıkan zımbalı boyun bağı gibi bu da onu çok rahatsız etmemişti. Çünkü Julia için o an önemli olan tek şey, kızını tekrar

kollarının arasında tutabiliyor olmaktı. Küçük kızına en son ne zaman bu kadar yakın olabildiğini hatırlamıyordu bile.

"Burası rüya gibi," dedi Torna.

Tom'la, kızının düşen notları ve derslere sözlü olarak katılmayışı dolayısıyla çağrıldığı bir veli toplantısından sonra arkadaş olmuşlardı. Bir ay sonra, Lisanın düzenli olarak Tom'ıV danışmanlığına ihtiyaç duyduğunu öğrenince de ilişkiyi bitirmişti }ulia. Kızının güvenip kendini açtığı tek insanla ilişki yaşıyor olma düşüncesiyle rahat edememişti. Zaten birbirlerine çok da uygun değillerdi, yalnızca aralarındaki yaş farkından dolayı değil - Tom yirmi dokuz yaşındaydı, ondan on yıl daha gençti- Tom'un talepkâr tavrı yüzündendi. Tom neredeyse her gün onu görmek, sürekli onunla sevişmek istiyordu. Bu kadar genç ve çekici bir erkeğin ona duyduğu ilgi koltuklarını kabartsa da şu an yine aramış olması, ayrılmakla doğru bir karar aldığının bir başka ispatıydı.

Tom'un aklından ne geçiyordu ki? Bir telefon edecek ve Julia, kızıyla bir sonbahar tatili yapmaktan vaz mı geçecekti?

"Hiçbir kuvvet beni bu gemiden indiremez."

"Kuvvet indiremez belki ama bir video indirebilir!"

Julia yattığı yerden doğruldu.

"Ne videosu?" diye sordu Julia ve son yarım saattir yaşadığı mutluluğun yine onu terk edip gideceğini hissetti.

Tom'un, "Bence hiçbir anne böyle bir şeyi görmemeli," dediğini duydu Julia. "Ama bunu görmen gerek. Sana bir link yolladım."

6. Bölüm

Julia Stiller nın çantasından tabletini çıkarıp geminin kablosuz ağına bağlanması bir dakika bile sürmedi. Bundan önce kamaranın balkon kapısını kapatıp batmak üzere olan güneş ekrana yansımasın diye perdeleri çekmişti.

"Korkutuyorsun beni," dedi Toma ve televizyonun yanındaki konsolun önüne oturdu.

E-posta sayfasına girip Tom'un birkaç dakika önce konu başlığı ya da bir içeriği olmadan gönderdiği linki gördü. İşaret parmağıyla altı çizili mavi satıra dokundu, anında basit görünümlü bir web sitesi açıldı. Julia'nın tiroit bezleri az çalışıyordu ve muzdarip olduğu değişen ruh haliyle ilgili diğer tiroit hastalarıyla sohbet ettiği bir forum sayfası kadar amatör bir siteydi açılan sayfa.

"Bu ne?" diye sordu.

"Isharerumors," diye cevapladı Tom. "Facebook'un ilkel hali. Bir sürü öğrenci, bu portalı öğretmenler ya da diğer öğrenciler hakkında dedikodu yaymak için kullanıyor. Çok popüler bir site çünkü isim vermeden kaydolabiliyorsun ve sitede herhangi bir denetim de yok."

Julia, Tom'un kısık sesinden bu konuşmayı yapmaktan ne kadar hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Evinde, bilgisayarının başında oturuşunu ve yüz ifadesini de hayal edebiliyordu; tıpkı

onun da şu an bir ucuzluk mağazasından aldığı iPad artığının önünde oturduğu gibi.

Tom Schiwy, karşısındakine tek bir bakışıyla sevgisini ve merhametini hissettirebilmek gibi bir yeteneğe sahipti. Bir rehber öğretmen için hiç de fena bir özellik değildi bu. Gerçi Julia, kendi öğrenciliğinde böyle bir öğretmeni olsaydı beden eğitimi derslerinde tüm sınıfın "topaç" diyerek onunla dalga geçtiğini anlatmak için bu kadar yakışıklı bir adama gidip de danışamazdı. Bugünkü kilosu Almanya ortalamasının hâlâ üzerindeydi ama geçen yıllar ona iyi gelmişti. Tombul bir genç kızdan etine dolgun ama vücudu biçimli bir kadına dönüşmüş; kalın kollarına ve baldırlarına, koca poposuna ya da elma yanaklarına sinirlenmemeyi, bunun yerine azımsanmayacak kadar çok sayıda erkekten aldığı iltifatları kabul etmeyi öğrenmişti. Yaşam enerjisiyle parıl parıl parlayan gözlerine, dolgun dudaklarına ve şimdiki gibi yukarıdan bağlamadığında, oval yüzünü pahalı bir tabloymuş gibi çevreleyen koyu kahverengi hafif kıvırcık saçlarına iltifat ediliyordu. Ama topuz yapınca sağ kaşının üzerinde küçük bir ben olan geniş alm ortaya çıkıyordu.

"Ee?"

Julia'nın gözlerinin önünde kartpostal büyüklüğünde bir video penceresi açıldı.

"Bu ne?"

"Bu... bu..." Tom kekeliyordu. "Bunu söylemek zor... Lütfen izle."

"Beni gerçekten korkutuyorsun," diye tekrarlayıp video ekranının ortasındaki büyük ok işaretine tıkladı.

Başlattığı görüntü çok amatörce rol kesen acemi dedektiflerin, karısını aldatan kocaların peşine düştüğü *reality* shov/larından tanıdığı standart kalitedeki gizli bir kamerayla çekilmişti. Ekranın

alt köşesinde yazan tarihe göre bu görüntü beş ay önce, yani bu yılın ilkbaharında kaydedilmişti.

Önce, ikide bir sallanan kameranın ne ışığı ne de zumu sabitlenmişti, tabii eğer böyle bir özelliği varsa. Julia, arabayla hareket halinde olan birinin kamerayı kullandığını ancak bir süre sonra fark etti. Hava karanlıktı, arabanın ön camına yağmur çiseliyor, önde giden aracın arka ışıkları izleyicinin gözünü alıyordu.

Kamera sallanarak siyah gösterge panelinin üzerinden şoförün yanındaki koltuğa geçip tenha, büyük apartman bloklarının ön cephesini gösterdi; eski Batı Berlin'de iki adımda bir karşılaşılabilecek gri beton yığınlarıydı bunlar.

"Neden bunu izlemem gerekiyor?" diye sordu Julia, bu sırada araba yavaşlayıp neredeyse yürüme hızıyla ikinci el araba satan bir dükkânın önünden geçti.

"Çünkü izlemen gerekiyor," diye cevapladı Tom. Tam o anda araba bir yol ağzında durdu, şoför koltuğunun yanındaki otomatik cam aşağıya indi.

Julia ilk başta gür yapraklı bir sıra ağaçtan başka bir şey göremedi, arka tarafta kalan oyun parkı zar zor seçiliyordu. Eğer orada bir sokak lambası var idiyse bile ya bozuktu ya da aracın bulunduğu yerden çok uzaktaydı, her durumda caddenin kenarında ışıldayan devasa reklam panosunun neyin reklamını yaptığını ayırt edebilmek için bile yeterince ışık yoktu. Aynı şekilde loş ışıkta bir anda beliren, kalçalarını kıvıra kıvıra arabaya yanaşan ve başta yalnızca bir silüet olan kadım tanımak için de. Kadın açık yan cama doğru eğilip kameranın aydınlattığı alana girdiğinde bile yüzünü tanıyamadı Julia çünkü kadın takındığı iğrenç ses tonuyla kameraya hohlayınca görüntünün çözünürlüğü iyice düşmüştü. "Benimle her şeyi yapabilirsin tatlım ama video çekmek ekstraya girer."

"Yüce Tanrım..." dedi Julia soluk soluğa, arkasına yaslanıp konsoldan biraz uzaklaştı. Dönüp arkasına baktı ama Lisa ara kapıyı kapatmıştı. Kamarada bir başınaydı. Doğru ya, kızı gemiyi dolaşmak istediğini söylemişti.

Yoksa bu?..

Görüntüdeki kadının uzunluğu da siyah saç rengi de zayıf vücudu da uyuyordu. En kötüsüyse sesi *onun* sesiydi.

"Bu?.." dedi Julia nefes nefese ama kızının ismini söylemeye dili varmadı.

V

Hayır, olamaz. Bu imkânsız.

Şimdi bir adım geriye çekilmiş, etini sergilemek için kendi etrafında dönen kızın üzerinde Lisanın da dolabında olabilecek türden kıyafetler vardı: kabarık etekli bir elbise, file çorap ve puantiyeli, burnu açık, topuklu ayakkabı. Rockabilly döneminden gotik döneme geçmeden evvel buna benzer şeyler giyiyordu o da.

Ama sesi de bu kadar benziyor olamaz, diye kendini ikna etmeye çalıştı Julia.

"Bunun benim kızım olmadığını söyle," diye yalvardı Torna. O sırada kayıtta bir kesinti oldu ve sonrasında kamera açısı tamamen değişti.

"Hayır..." diye inledi Julia. Sonra direksiyonu gördü. Siyah gösterge panelini. Kızın başının arkasını. Aşağıda şapur şupur sesler çıkararak ritmik hareketlerle yukarı aşağı hareket edişini. Kızın kafasının kasıklarına gömülü olduğu, yüzü görünmeyen adamın zevkle inleyişini.

"Bu Lisa mı?" dedi Julia güçlükle.

Tom'un nefes verişini duydu.

"Söylemek zor. Büyük olasılıkla."

"Olasılık, kesinlik demek değil. Yani başka biri de olabilir mi? Belki onu taklit eden biri?"

"Evet, belki. Sonuçta yüzü görünmüyor."

"Tanrım!" dedi Julia istemsizce. Gözlerini kapattı, az önce gördüğü şeyin ne anlama geldiğini bilmek istemiyordu.

"Yani... yani..." Üç kez cümlesini tamamlamaya kalkıştı. "Bu o değil!"

Bu o OLAMAZ!

"Ben de kesin odur diyemiyorum," diye destek verdi Tom. "Ama maalesef *bizim* ne düşündüğümüz çok da önemli değil."

Tom ondan videonun altındaki yorumlar kısmını açmasını istedi. Ekran, rumuzlarının ardına saklanan kullanıcıların iğrenç yorumlarıyla dolup taştı, üstelik yorumlarda kızının tam adı geçiyordu:

> easyeast: Müthiş. Lisa Stiller, değil mi?
>
> Happybln85: Aynen. Ben çaktım bile.
>
> Tao I: Para için her şeyi yapar.
>
> sventhebam030: Görüntü berbat. Yalnızca sakso mu, sikiş yok mu? Çoook sıkıcı.
>
> JoeGeothe: Vayy, ne orospu ama. Pua$%&n!
>
> Gast I: Aynen pis fahişe. Böyle kaldırım yosmalarından nefret ediyorum.

"Bu silinebiliyor mu?" diye sordu Julia, kendini uyuşmuş gibi hissediyordu.

"Zannetmiyorum. Sitenin paylaştırıcı ağı Togo ülkesinde. Sitenin işletmecisini bulsak bile, bu videonun başka birçok sitede daha olmadığından da emin değilim. Bu pislik sonsuza kadar internette kalabilir."

"Bu delilik. Kaldırılması lazım. Benim kızım böyle bir şey yapmaz. O bir fahişe değil. Bu çok... O..."

Tom araya girdi. "Bir kez daha söylüyorum: Onun böyle bir şey yapmış ya da yapmamış olması önemli değil. Kızın, söylentilerin gerçeklerden daha güçlü olduğu bir dünyada yaşıyor."

"Bu iğrenç şey ne zamandır internette?" Julia nın sesi titriyordu.

"Eğer dosyanın yüklendiği tarih doğruysa yaklaşık altı ya da yedi haftadır. Öğrencilerin videoyu göstermek için derste birbirlerine cep telefonlarını uzattıklarını ben de daha bugün teneffüste öğrendim."

"Bu her şeyi açıklıyor!" dedi Julia sinirle.

Berbat notlarım, neden hiçbir şey yemediğini, o korkunç kı- yafetleri.

Öfkeyle alnına vurdu. "Ben de bunları tamamen normal ergenlik taşkınlıkları sanıyordum!"

Ya da boşanmalarının sonradan yaptığı etki. Ya da ikisi de. Ama BU değil!

"Kendini suçlama," diye destek olmaya çalıştı Torn ama hiç- bir faydası olmadı. Kızının velayetini aldığında, Max söylediği şeyde haklıydı.

Ben bununla baş edemiyorum.

Bir kez daha büsbütün çaresiz hissetti kendini. Etrafındaki her şey dönüyor, vücut dengesini kaybediyordu. Yer, ayaklarının altından çekiliyordu sanki. Daha önce hiç bu kadar net olarak bir anne olarak başarısız olduğunun, hem de her açıdan başarısız olduğunun farkına varmamıştı.

"Şimdi neden gemiden inmeniz gerektiğini anlıyor musun?" diye sorduğunu duydu Tom'un.

Evet, tabii. Şey yüzünden...

Aklından geçen düşünceler toplanmak bilmiyordu.

"Bilmiyorum. Lisa burada iyi hissediyor gibi. Belki..."

"Elbette iyi hissedecek!" diye itiraz etti Tom.

"...bu tatil ona iyi gelir!"

"Hayır. Olmaz!"

"Niye peki? Kafasını dağıtmak tam da ihtiyacı olan..."

"Hayır!" Tom bağıracaktı neredeyse. Tam o anda ilk patlama duyuldu.

Silah sesi miydi?

Julia irkilip balkon kapısına baktı. Limandan patlama sesleri, sıklaşarak art arda gelmeye devam etti. Perdeleri çekili pencerelerin ardındaki ışık değişti. Dışarıda bir şeyler yanıp sönüyor, şimşek gibi çakıyordu.

"Çok daha zararsız sanal zorbalıklar yüzünden kendine bir şey yapan bir sürü ergen tanıyorum," dedi Tom yemin eder gibi.

İntihar mı?

Julia masanın başından güç bela kalkıp camlı balkon kapısını açtı. Yeni batmış güneşin ardından kalkış kutlamasıyla fırlatılan havai fişeklerin sebep olduğu, gökyüzündeki mavi-sarı ışık yağmuruna baktı.

"Onu gemiden indiremem," derken duydu kendini Julia.

"Ama indirmen lazım. Eğer Lisa canına kıymayı planladıysa bunun için açık denizdeki bir yolcu gemisinden daha iyi bir yer olamaz! Yalnızca atlaması yeter. Ölmek için mükemmel bir yer!"

Tanrı aşkına. Hayır.

Julia'nın gözlerinden yaşlar boşandı ve bu seferki kesinlikle rüzgârdan değildi.

Çok geç.

Şimdi gemiye bindikleri andakinden dört kat daha güçlü olan titreşimi hissetti. Gemi merdiveninden el sallayan insanlara baktı. Üzerinden geçip gemiye bindikleri borda iskelesini aradı gözleri boş yere.

Koridorların tavanlarındaki hoparlörlerden bir Hollywood filminden alınmış gibi bir orkestra müziği yankılanıyordu.

Yolcu gemisi yavaş yavaş iskeleden uzaklaşırken Tom'un felaket habercisi sesine suyun gürültüsü, veda müziğinin yankıları ve gemi yolculuğu boyunca bir kez daha çalmamak üzere susmadan önce altı defa çalan sis borusunun derinden gelen uğultusu karıştı.

Aynı şekilde Julia'nın kızıyla beraber tasasız bir tatil yapacağına dair umudunun da sesi çıkmıyordu artık. Üstelik şu anda, kızının bu devasa geminin neresinde olduğunu bile bilmiyordu.

V

7. Bölüm

Martin, Gerlinde Dobkowitz'in süitinin verandasında duruyor ve gemiyle rıhtım duvarı arasındaki mesafenin giderek artışını bile algılayamıyordu.

Sultan liman havzasından yüz metre kadar uzaklaşmıştı, şimdi yana doğru dönüyordu. Devasa bir vinç yavaş yavaş görüş alanının dışında kalıyordu.

Alışılmadık derecede çok deniz motoru gemiye eşlik ediyordu. Üst güverteden gelen müzik, kalkış için patlatılan havai fişekler ve hemen ardından uğuldamaya başlayan sis boruları; tüm bunlar algısının tamamen dışındaydı.

Kafasında dolanan tek ve onun için kavranması neredeyse imkânsız olan şey oğlunun en sevdiği pelüş hayvanını şu an ellerinde tuttuğu gerçeğiydi.

Timmy, ona Luke ismini vermişti. Belki öncesinde ilk kez bir *Star Wars* filmi izlediği ve Luke Skywalker'in büyük bir hayranı olduğu için. Belki de özel hiçbir sebebi olmadan.

Hayattaki her şeyin bir anlamı yoktu.

Timmy'yle Luke'un ayrılmaz bir İkiliye dönüştükleri zamanlar olmuştu. Timmy onunla beraber uyuyor; onu okula, hatta yüzme derslerine bile yanında götürüyordu. Duşa da ayıcılıkla girdiği ortaya çıktıktan sonra, itiraz ederek de olsa onu artık

dolabında tutar olmuştu. Timmy'nin bu tüy yumağına duyduğu ilgi, kaybolmasından önce biraz azalmıştı ama Luke'u seyahat çantasındaki her zamanki yerine koyup transatlantiğe de getirmeyecek kadar da değil. *Sultan* da yaşanan trajediyi araştıran heyet, Luke'un kamarada olmadığını fark etmiş ama buna büyük bir önem atfetmemişti. Tıpkı Nadja'nm valizlerinden birinin eksik olmasına yaptıkları gibi. Annenin, çocuğunu gemiden atmadan önce oyuncak ayıyı baygın oğlunun eline tutuşturduğunu tahmin ediyorlardı. Oysa bu da arkada bir veda mektubu bırakmamış olması kadar tuhaftı.

Nadja nerede olduğundan sürekli onu haberdar ederdi. Eve geldiğinde sürekli bir not kâğıdıyla karşılaşırdı Martin: Nadja'nın keyfine göre bazen mutfak masasında, bazen yastıkların üzerinde; notların yeri kısa süreliğine mi (çoğunlukla alışveriş olurdu bu) yoksa uzun süreliğine mi (çoğunlukla bir tartışmadan sonra) gittiğine göre değişirdi. Son yolculuğuna tek bir veda sözcüğü etmeden mi çıkmıştı yani?

Dahası Nadja intihar edecek bir tip değildi. Elbette gerçeği öğrenmek istemeyen tüm geride kalanlar, intihar edenin arkasından aynı şeyi söylerdi fakat Nadja yaşamı boyunca hayattan bezmiş insanların tam zıttı olmuştu. Mücadeleciydi. Daha Virchow Hastanesi nin acil servisinde, onunla tanıştığı ilk anda sezmişti bunu Martin. O sırada bıçaklı bir kavgada yaralanan meslektaşını bekliyordu. Nadja bir gözü şişmiş halde gelip bekleme salonunda yanma oturmuş ve açık açık erkek arkadaşının onu nasıl dövdüğünü anlatmıştı. Kıskançlıktan. Ama başka bir adamı kıskandığından değil, ilk evliliğinden olan oğlunun sabahları babasından ziyade babasının yeni kız arkadaşına sokulmasını kıskandığından. "Oğlunu seviyordu, ona bir şey yapmazdı yani. Neyse ki öfkesini benden çıkardı," diye anlatmıştı Nadja. Martin, üzüntüsünü dile

getirince de gülümseyerek reddetti bunu. "Siz bir de pislik herifin halini görün."

Daha o gece Nadja eski sevgilisinin evinden taşınmıştı. Bir yıl sonra da evlenmişlerdi. Nadja tek bir gün bile depresif olmamıştı. Martin, karsının sorunlarından kaçtığına ya da kendisine bir şey yapacağına dair en ufacık bir şey bile sezinlememişti. Hele de Timmy'ye, küçük prenslerine; taparcasına sevdiği, bağrına bastığı ve her an sevip okşadığı oğullarına bir şey yapacağını asla.

Leş gibi kokan ayıcığı yüzüne bastırıp ona oğlunu hatırlatacak bir koku aradı. Ama boşunaydı.

Arkasındaki sürme kapının açıldığını duyup o tarafa döndü.

"Ah, buradasınız," dedi Gerlinde Dobkowitz. Az önce, "Arkamdan bir parça pislik çıkarmaya gidiyorum ben," diyerek ardından biraz utanmış bir ifadeyle bakan uşak ile onu yalnız bırakmış, elinde bir paket mendille ayaklarını sürüye sürüye banyoya gitmişti. Şimdi kadın geri döndüğüne göre tüm sorular içinde en önemlisini sonunda ona sorabildi Martin: "Bunu nereden buldunuz?"

Sanki hareket halindeki *Sultanın* yarattığı rüzgâr oyuncak ayıyı elinden uçuracak, onu liman havzasına doğru savuracak diye korkuyormuş gibi Luke'u iki eliyle tutuyordu.

"Buldum," diye cevapladı Gerlinde az ve öz konuşarak, sonra da eşofman altının ceplerini karıştırıp bir çakmak ile bir paket sigara çıkardı.

"Nerede?"

"Küçük bir kızın elinde."

Filtresiz sigarayı ağzına koydu. "Gelin benimle. Size göstereyim."

8. Bölüm

Kaptan Kamarası, 14 A Güvertesi

un urdurmak mı? Gemiyi mi?"

Daniel Bonhoeffer kadının kollarından sıyrılıp yüksek sesle güldü.

Julia kendini aptal gibi hissediyor, buradan çekip gitmek istiyordu.

Hemen ona koşmak bir hataydı.

Ama başka ne yapacağını bilememişti. Lisa tekrar ortaya çıkmamıştı, muhtemelen hâlâ gemiyi keşfetmekle meşguldü ki bu büyüklükteki lüks bir gemide bunu yapmak günlerce sürebilirdi. Hiç mantıklı değildi ama belki de her şey yolundaydı. Fakat o korkunç videoyu izlediğinden beri Julia'nın tüm vücudu endişeden titriyordu; tıpkı limandan ayrıldığından bu yana hız kazanmaya çalışan, ayaklarının altındaki gemi gibi. Gerçi Manş Denizi nin yumuşak dalgaları çok az hissediliyordu ama geminin her yeri vızıldıyor, uğulduyor, tıslıyordu. Dizel motorlar duvarları ve zemini hafifçe titretiyor, dışarıdaki dalgaların gürültüsü iç kamaranın büyük penceresi sayesinde ancak boğuk bir ses olarak duyuluyordu.

"Bu kadar mahzun durma, gel önce bir kahve içelim," dedi Daniel göz kırparak. "Aslında şimdi dümende olmam gerekirdi ama şansıma harika bir nöbetçi görevli var."

Julia'yı, eğer yanılmıyorsa sancak tarafında, kaptan köşkünün hemen altında olan kaptan kamarasının salonuna götürdü. Buraya gelene kadar yön duygusunu biraz kaybetmişti aslında. Tamamını kadraja sığdırabilmek için fotoğrafının bir kilometre uzaktan çekilmesi gereken bu yolcu gemisinde böyle olması normaldi gerçi. Geminin bir ucundan diğer ucuna kadar olan mesafe üç futbol sahası uzunluğundaydı ve üst güvertede durulduğunda limana yanaşırken New York'tâki Özgürlük Heykeli bile görülebilirdi.

"Söyle bakalım, krallığım hoşuna gitti mi?" diye sordu Daniel.

"Güzel," dedi Julia doğrudan ona bakmadan.

Kendi kamaralarında olduğu gibi bu odaya da açık renk halılarla, koyu kahverengi deri mobilyalar hâkimdi fakat buradakiler çok daha büyüktü; oldukça gösterişli fakat resmîydi. On günlük bir tatil için mükemmeldi ama Julia burada sürekli yaşayacak olsa, duvarlardaki hiçbir anlamı olmayan sanat eseri kopyalarını daha kişisel tablolarla çoktan değiştirmiş olurdu.

"En son görüşmemizden bu yana ne kadar zaman geçti?" diye sordu Daniel ve duvara monte edilmiş dolapta duran kahve makinesine iki fincan yerleştirdi.

Makine titreyerek çalışırken diğer eliyle ensesi tıraş edilmiş sarı saçlarını sıvazladı, saçlarının rengi kaşlarından biraz daha açıktı, bu yüzden acaba saçlarını mı boyuyor diye sordu Julia kendi kendine. Lisanın vaftiz babası hep kendini beğenmiş biriydi. Bu kadar düzenli olarak kuaföre, maniküre, hatta göğsündeki, bacaklarındaki ve Julia'nın düşünmek istemediği, vücudunun başka yerlerindeki istenmeyen tüylerinden kurtulmak için epilasyon salonuna giden başka bir adam tanımıyordu Julia.

"En son geçen sene değil, ondan önceki Noel'de Berlin'e inmiştim, değil mi?" diye yüksek sesle düşündü. Daniel'in gergin bir şekilde gülümsemesi Julia'nın sıkıntısı olan tek kişinin kendisi olmadığı hissine kapılmasına neden oldu bir anda.

Kaptanın yüzü solgun, dudaklarının birleştiği nokta neredeyse griydi; tıpkı uzun bir hastalığın ardından acilen temiz havaya ihtiyaç duyan birininki gibi. Muhtemelen yatak odasına açılan kapının üzerinden devam eden, maun ağacından dolabın önünde o kadar çaresiz görünüyordu ki boyu poşu yerinde olmasına rağmen, apoletinde dört altın rengi şerit olan beyaz üniforması üzerine sanki biraz büyük gelmiş gibi duruyordu. Yanaklarındaki kılcal damarları görülüyor, bu da yorgun gözlerinin altındaki deriyi bir mermer gibi gösteriyordu. En azından gözleri şiş değildi ki bu da hâlâ alkol kullanmadığına işaretti.

Kaptan şapkasını yeniden takabilmesi bile bir mucizeydi. Beş yıl önce *Sultan* gemisinde, Daniel'in hakkında konuşmaya yanaşmadiği, beklenmedik bir olay meydana gelmişti; gerçi Daniel'in söylediğine göre imzaladığı sözleşme, konuyla ilgili konuşmasını engelleyen bir gizlilik kuralı da içeriyordu. Julia'mn tek bildiği, bu olayın onu derinden etkilediği ve bunun üzerine neredeyse kendini kaybedecek kadar içki içip bir yıllığına işten uzaklaştırıldığıydı. Muhtemelen bu sürenin sonunda eski püskü bir yük gemisinde tekrar ortaya çıkmıştı ve en az onun kadar ayık kalmayı başaramayan bir alkolik olarak patronu, armatör Yegor Kalinin ona ikinci bir şans vermeyi ahlaki açıdan doğru bulmuştu.

"Evet, şimdi her şey yolunda," dedi Daniel. Köşe koltuğun önündeki masaya dumanı tüten porselen fincanları koydu. Yeni çekilmiş kahve çekirdeklerinin kokusu, gemideki tüm odalarda kullanılan oda spreyinin hoş kokusuna karıştı.

"Az önce *Sultanı* durdurup geri dönmem gerektiğini söylerken ne kastettin? Şimdiden sıkıldın mı yoksa?" Belli belirsiz bir

gülümsemeyle, kavisli dirseklikleri olan deri kaplama sandalyeye oturdu. Julia köşe koltuğuna sıkışmış, endişelerini ciddiye alması için Daniel'e olayın daha ne kadarını anlatması gerektiğini hesaplıyordu. Sonunda tüm gerçeği anlatmaya karar verip kısa ve tarafsız şekilde Tom'la ilişkisini, Lisanın sorunlarını anlattı. Ve videoyu.

"Yani sen kızının benim yanımda, bu gemide canına kıyacağından endişeleniyorsun, öyle mi?" diye sordu Daniel o konuşmasını bitirince. Az önce karşılaştıklarında yaptığı gibi, kendisiyle alay etmesini beklemişti Julia. Sanki bir hayalet ya da onu korkutan herhangi bir şey gördüğünü anlatmış gibi.

Ama Daniel tuhaf bir şekilde sessizleşti.

Önünde dumanı tüten fincana üfleyip başparmağını, gemi şirketinin kafasına taç şeklinde defne yaprakları çevrilmiş bir ayı bulunan logosunun üzerinde gezdirdi.

"Endişelenme," dedi Daniel sonunda ama garip bir şekilde üzgündü.

"Ama..."

"Lisa nın nerede olduğunu biliyorum," diye yarıda kesti Julia nın kararsız itiraz girişimini.

"Biliyor musun?.."

Daniel başıyla onayladı. "Beni ziyaret edip limandan ayrılırken kaptan köşkünde olmak istedi."

"Yani o zaman o..."

"Evet, güvende ve emin ellerde. Onu otel müdürünün gözetimine bıraktım. Onunla kişisel olarak ilgileniyor, yani Lisa şu anda gemi turunda."

"Off..." Julia duyulacak kadar yüksek sesle nefesini verip kısa bir süreliğine rahatlayarak gözlerini kapattı. Nabzı şimdi daha hızlı atıyordu ama sadece yüreğinden bir ağırlık kalktığı için.

Yorgun görünen Daniel'e teşekkür etti. "Lisa ve intihar..." dedi Daniel hafif bir gülümsemeyle kafasını sallarken, sanki saçma bir fıkranın gülünmesi gereken yerini tekrarlar gibiydi. Sonra bir anda dondu gülümsemesi. En sevdiği evcil hayvanının öldüğünü az önce öğrenmiş küçük bir oğlan çocuğunun üzgün bakışlarıyla, "Belki de en iyisi gemiden *benim* atlamam olurdu," dedi.

Julia gözlerini kırpıştırdı. Aniden hiç tanımadığı birinin karşısında oturuyormuş gibi gerçek dışı bir hisse kapıldı."Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

Daniel zar zor nefes alıyordu.

"Başım belada. *Büyük* bir belada."

Julia, saate bakma isteğini bastırmaya çalıştı. Beş dakika çoktan geçmiş miydi, yoksa Daniel konuyu bir şekilde kendi sıkıntılarına getirmeyi daha hızlı mı başarmıştı?

Kaptan içini çekti, önündeki fincanı itip bitkinlikle şöyle dedi: "Kahretsin, aslında bununla ilgili kimseyle kohuşamam. Ama sen şu anda bu gemide güvenebileceğim tek insansın."

"Ne oldu?" diye sordu Julia şaşkınlıkla.

"Bunu sakın başka kimseye söyleme ama gemide bir yolcu 23 var."

9. Bölüm

Martin, Gerlinde Dobkowitz'in peşinden tekrar süite döndü. Yaşlı kadın, uşağa, "Eğer müsaade ederseniz," dedi, bir yandan da gözünü kırparak yatağı işaret ediyordu, "Bay Schwartz bana yeni bir kamasutra pozisyonu gösterecek."

"Elbette," diye karşılık verdi Gregor ve herhangi bir tepki vermeden yazı masasından kalktı.

Gerlinde, sanki akıl sağlığından endişe edilmesi gereken insan uşakmış gibi bir bakış attı Martine. "Espriden hiç anlamıyor," diye fısıldadı özür diler gibi fakat yine de Gregor'un duyabileceği yüksek bir sesle ekledi: "Ama hayatımın eserini tamamlamama yardım ediyor, değil mi?"

"Size bu konuda yardımcı olabilmekten mutluluk duyuyorum, Bayan Dobkowitz."

"Ya tabii, sen onu benim külahıma anlat."

Gözlerini devirip yere vidalanmış bir küreye doğru güçlükle eğildi, kürenin kapağını açıp içinden bir şişe yumurta likörü çıkarttı. Sigara paketini de tekrar cebine soktu.

"Hakkımda konuşulanları biliyorum," dedi Gerlinde. Martine içki teklif etmiş ama Martin reddetmişti.

Cevaplara ihtiyacı vardı, alkole değil.

Gerlinde bir su bardağını yarısına kadar doldurup zevkle içkisinden bir yudum aldı. "İnsanlar, kocamdan kalan mirası okyanuslarda har vurup harman savurduğumu düşünüyorlar. Oysa parası olan *bendim*. İnşaat firması *benimdi*. Firmayı, o zavallı sümsüğe sırf vergi meseleleri yüzünden *ben* devrettim. Karayolu yapımı tanıtımlarında hangi sloganı kullanmıştık biliyor musunuz?"

Daha söylemeden kendisi güldü. "Dobkovvitz: Yolunuza taş koyacağız!"

Martin herhangi bir tepki vermedi. "Çok ilginçmiş. Ama siz beni..."

"Peki ya neden bu gemide olduğumu biliyor musunuz?" Gerlinde, irin renginde olduğu için Martin'in asla içemeyeceği yoğun kıvamlı içkisinden bir yudum daha aldı.

"Tatil yapmak için değil. Birileri beni tahta yatağımın içine sokmadan evvel, son günlerimi para saçarak geçirmek için de değil. Tam tersi, eşek gibi çalışmak için."

Sağ eliyle yellendi. "Gregor, ona ne üzerinde çalıştığımı söyleyin."

"Size bir kitap yazımında yardım etme şerefine nailim," diye cevapladı uşak itaat ederek. Devam etmek ile gelecek soruları beklemek arasında kararsız kalmış gibiydi.

"Herhangi bir kitap değil!" dedi Gerlinde coşkuyla, kocaman yüzüklerle süslediği ellerini çırptı. "Açık denizde örtbas edilmiş suçlarla ilgili bir gerilim romanı. Bu yüzden bu kadar çok şey biliyorum. Araştırmalarım sayesinde. Her yerde kulağım var ve her gece denetim turuna çıkıyorum. Yoksa 'denetim sürüşüne' mi demeliyim?" Tekerlekli sandalyesini işaret etti. "Neyse ne... Sırf bu sayede her şeyi gördüm."

"*Ne* gördünüz?" diye sordu Martin. Bu arada o kadar sabırsızlanmıştı ki iki eliyle buruşuk boynunu sıkıp oyuncak ayının

bulunmasıyla ilgili baklayı yaşlı kadının ağzından kendi çıkarı vardı.

"Kızı. Önce sadece bir çamaşır torbası olduğunu söyleyerl beni kandırmaya çalıştılar. Ama ne zamandan beri çamaşır tc daya çıkmasın diye elinden gelen her şeyi yaptı. Bir internet sitesi baları gecenin bir yarısı üçüncü güvertede ağlıyor ve çarım ışında bu olayı haber yapan sadece bu kıytınk yerel gazete oldu."

gerilmiş İsa kadar solgun görünüyorlar acaba?" Yumurta likö ij Gerlinde işaret parmağıyla, bir anneyle kızını borda iske-

dolu bardağım bir komodinin üzerine bırakıp kamaradaki ij t'sine ilk adımlanm atarken 8österen fotoğrafa Okundu. Aynı

odayı birbirinden ayıran leylak rengi şerit perdelerin arasmdı Martin'i diğer taraftaki odaya sürükledi.

Martin, kadının peşinden gittiğinde ona bir psikolojik gerili romanının giriş bölümünü hatırlatan bir odada buldu kendini Romanda katil, işlediği suçlarla ilgili gazete kupürlerinden duvarda bir kolaj yapmış, sonra da bir sonraki kurbanının falçatay gözünü çıkarmıştı.

"Burası benim araştırma odam," diye açıkladı Gerlinde kısaca Odada, modern bir mutfağın pişirme tezgâhı gibi tam ortada duran siyah bir dosya dolabı vardı. Dört duvarın üçünü kitaplarla ve klasörlerle dolu raflar kaplıyordu. Diğer duvar, yalnızca küçük bir pencere boşluğu kalacak şekilde, bir yazı tahtası yüzeyiyle kaplanmıştı. Üzerinde fotoğraflar, geminin krokisi, kamaraların planı, gazete haberleri, yapışkanlı not kâğıtları ve Gerlindehin beyaz bir keçeli kalemle bir şeyler karalayıp dosyaların arasına koyduğu notlar vardı.

Martin notların üzerinde ok işaretleri ve çizgiler gördü, "katil" sözcüğünün etrafına kalın çizgiler çekilmişti, aynı şekilde "Bermuda Katı'nın da, hatta inanamayarak bunu üç kez okudu Martin.

Gerlinde üst çekmecelerden birini açıp ince bir dosyaya uzandı, dosyanın içinden bir gazete haberi çıkardı.

"Açık Denizde Kayboldu" yazıyordu manşette. *Annapolis ntinel* isminde yerel bir Amerikan gazetesiydi bu.

"Gemi şirketinin hissedarlarından biri medya patronu. Olay beni kandırmaya çalıştılar. Ama ne zamandan beri çamaşır tc daya çıkmasın diye elinden gelen her şeyi yaptı. Bir internet sitesi baları gecenin bir yarısı üçüncü güvertede ağlıyor ve çarım ışında bu olayı haber yapan sadece bu kıytınk yerel gazete oldu."

lerde *Sultanın* bütün yolcularının, daha sonra fahiş fiyatlara satın llabilsinler diye fotoğrafları çekilmişti.

"Karınız ve Timmy, bundan beş yıl önce *Sultan* da seyahat ederken kayboldu, değil mi?" diye sordu Gerlinde.

Martin kendinde değilmiş gibi yalnızca başını salladı.

"Yani ne diyeyim ki? Avustralya rotası da öyle çok güvenli değil."

Gerlinde, parmağıyla bir kez daha gazete haberindeki fotoğrafa dokundu. "Naomi ve Anouk Lamar bundan hemen hemen sekiz hafta önce ortadan kayboldu, Avustralya kıyısına varmaya dört gün kala."

Martin gazete kupürünü kadının elinden aldı.

"Bir kez daha mı oldu yani?"

Yine bir anneyle çocuğu mu? Yine Sultanda *mı?*

Tuhaf görünümlü yaşlı kadın kafasını salladı.

"Bir kez daha olmadı. Hâlâ oluyor."

Julia, tek bir yudum almadan fincanı yerine bırakıp yan yan Daniel'e baktı, "Bir yolcu ne?" dedi. Keyifsizce güldü kaptan. "Neden bahsettiğimi bilmiyorsun tabii. Ama inan bana, yakında her şey değişecek. Herkesin diline düşecek bu."

Yolcu 23 mü?

"Umarım bulaşıcı bir şey değildir," diye kendisinin bile gülmeyeceği bir şaka yapmaya çalıştı Julia. "Ne olduğunu anlayabilmen için biraz geriye dönmem gerekecek,"dedi Daniel ve koltuğun altına yerleştirdiği bir pilot seyahat çantasına uzandı. Julia çantanın kilidinin açıldığını duydu, hemen ardından da ince, siyah bir karton dosya belirdi masanın üzerinde.

Daniel dosyanın kapağını tutan lastik şeridi kenara çekerek dosyayı açtı.

"İki ay önce çıktığımız dünya seyahatinin Freemantle ve Port Louis arasındaki kısmında oldu," dedi. Dosyayı ona doğru çevirince Julia, üzerinde iki kişinin yüzünün göründüğü bir fotoğrafın, kartpostal büyüklüğündeki renkli kopyasını gördü: Biri küt saçlı, bronz tenli, gülümseyen bir kadındı; boş zamanlarının büyük kısmını spor salonlarında geçiren ve elinde kalori cetveli olmadan asla süpermarketlere girmeyen birine benziyordu. Kadının kollarında küçük ve aynı şekilde zayıf bir kız vardı; kırmızı yanakları, ciddi ama aynı zamanda içten yüz ifadesi, rüzgârda dağılmış ipek gibi parlak saçları, her biri kahverenginin başka bir doğal tonunda ışıldayan ve bakanın gözünü alamadığı, büyük gözleri kadar koyu kahverengi olmayan saç telleriyle Lisa nın on yaşındakini halini anımsattı Julia'ya. Kızın kulakları biraz kepçeydi fakat büyüdükçe göze batmazdı muhtemelen; Lisa ne zaman vücudunda hoşuna gitmeyen bir şey keşfetse Julia onu sakinleştirmek için bu cümleyi söylerdi. Fakat bu kız fotoğraf makinesine meydan okur gibi bakışıyla, bu kusurundan rahatsız gibi görünmüyordu doğrusu.

"Bunlar Naomi ve Anouk Lamar," diye açıkladı Daniel. "Amerika Birleşik Devletlerinden, otuz yedi yaşında bir anne ve on bir yaşındaki kızı. İkisi de 17 Ağustosu 18 Ağustosa bağlayan gece balkonlu kamaralarında kayboldular."

Julia fotoğraftan kaldırdı başını. "Kayıp mı oldular?"

Daniel başıyla onayladı. "Tıpkı diğerleri gibi."

Diğerleri mi?

"Bir saniye." Kuşkuyla baktı Julia. "Yani bana *Sultanda* kaybolan insanları mı anlatmak istiyorsun?"

"Sadece *Sultanda* kaybolanları değil," diye yanıtladı Daniel, işaret parmağıyla masaya vurdu. "*Bütün* yolcu gemilerinde kaybolanları. Dünyadaki hiçbir broşürde, hakkında tek kelime bulamayacağın çok büyük bir sorun bu. Elbette bu konuda resmî bir istatistik yok, böyle bir şeyi kamuya duyuramazlar. Ama Amerika'daki kurultaydan önce yapılan son görüşmelerde gerçeği itiraf etmek zorunda kaldılar. Uzun tartışmaların sonunda, on yıl içinde yüz yetmiş yedi yolcunun kaybolduğunu kabul ettik."

Yüz yetmiş yedi mi?

"O kadar çok mu? Hepsi nereye gitmiş olabilir?"

"İntihar ettiler," dedi Daniel.

Kalp atışları hızlandı Julianın, nefes almakta zorlandığını hissetti.

"En azından resmî açıklama bu. Gerçi birçoğu gerçekten intihar etti. Lisanın rehber öğretmeni haklı. İntihar etmek için yolcu gemisinden daha iyi bir yer olamaz. Jilete, halata ya da ilaçlara ihtiyacın yok."

Julia sanki boğazı sıkılıyormuş gibi hissetti.

Şimdi neden gemiden inmeniz gerektiğini anlıyor musun?

"Güverte parmaklığından atla, bu kadar. Ne bir ceset ne de bir tanık. İntihar etmek için mükemmel bir yer. Açık denizde kimse seni fark etmez; en iyisi gece yarısı yapmak, hiçbir şeyin ters gitme ihtimali yok. Yaklaşık altmış metreden suya çarptığın anda ölürsün, ölmezsen de..." Daniel kendisi acı çeker gibi yüzünü ekşitti, "...gemi pervanesine takılırsın. En iyi kısmı da yakınların cesedini gördüğünde şoka girecek diye endişe etmene gerek kalmaz."

Julia, Naomi ve Anouk'un fotoğrafına baktı tekrar. Daniel'in söylediklerinde oturmayan bir şeyler vardı.

"Anne ve kızın birlikte gemiden atladığını mı söylüyorsun yani?" diye sordu Julia.

"El ele değil elbette. Kamaralarında kloroforma batırılmış bir bez bulduk. Muhtemelen Lamar önce kızını bayılttı, onu balkondan attıktan sonra da kendisi atladı. Böyle bir şey ilk kez olmuyordur herhalde."

Julia başını salladı. Anne babaların önce çocuklarını sonra kendilerini öldürdüğü olaylarla ilgili televizyonda gördüğü bir haberi hatırladı. Buna benzer olaylar güya o kadar sık yaşanıyormuş ki adli tıpta "genişletilmiş intihar" olarak isimlendiriliyormuş. Bir annenin, kendi kızını öldürebilmek için nasıl bir halde olması gerektiğini hayal etmeye çalışıp beceremedi, "yüz yetmiş yedi intihar," dedi sesli düşünerek, bu rakamın akıl almaz yüksekliği sebebiyle hâlâ şaşkındı.

Daniel başıyla onayladı. "Bunlar yalnızca gizlemeyi başaramadıklarımız. İnan bana gizlenen rakam çok yüksek, çok daha yüksek."

"Ne kadar yüksek?"

"Tahminlerimize göre, şu an okyanus seferlerine çıkan tüm yolcu gemilerinde her yıl ortalama yirmi üç kişi kayboluyor."

Yolcu 23!

Daniel'in lafı nereye getirmek istediğini şimdi anlamıştı.

"Yine mi biri kayboldu?"

Gemide bir yolcu 23 var.

"Hayır," deyip kafasını salladı Daniel. "Öyle olsa sorun olmazdı. Böyle bir şeyi örtbas etmekte deneyimliyiz."

Örtbas etmek mi?

"Dur tahmin edeyim: O zamanlar neredeyse işine ve sağlığına mal olan şey bu tür bir örtbas etme olayı mıydı?"

"Evet," diye itiraf etti Daniel lafı hiç dolandırmadan. "Ama bu seferki mesele çok daha fena."

Kaptan, kulakları hafif kepçe olan sevimli kızın fotoğrafını gösterdi. "Anouk Lamar sekiz hafta önce kayboldu. Gemiyi durdurduk, tüm sahil güvenlikleri bilgilendirdik, botlarla ve uçaklarla tamamen anlamsız bir arama çalışması yürütmek için sekiz yüz bin dolar ödedik; öldüğünü açıklayıp boş bir tabutla cenaze düzenledik, biz meseleyi tamamen kapatana kadar olay medyada intihar olarak duyurulsun diye sus payı vermekten kasadaki parayı tükettik."

Daniel, karton dosyadan ikinci bir fotoğraf çıkardı. Julia, ufak kızı neredeyse tanıyamayacaktı çünkü kız son derece yaşlanmış görünüyordu. Sadece fiziksel olarak değil, ruhsal olarak da. Koyu

kahverengi gözlerindeki kendinden emin ifadenin yerini tekinsiz bir boşluk almıştı. Anouk'un bakışları da saçları kadar cansızdı. Sanki yüzyıllardır güneş yüzü görmemiş gibi, sağlıksız derecede solgundu teni.

"Bu fotoğraf ne zaman çekildi?" diye sordu Julia korkuyla.

"İki gün evvel." Çaresiz birinin gülüşüyle kıpırdandı Daniel'in dudakları. "Yanlış duymadın. Küçük kız evvelki gece yeniden ortaya çıktı."

4i *ız* sekiz haftadır kayıp mıydı?"

1 ^.Martin olayın gerçekliğini hâlâ algılayamıyordu.

Açık denizde insanların kaybolmasının nadiren gerçekleşen bir olay olmadığını elbette biliyordu.

Nadja ve Timmy nin ölümünden sonra, son yıllarda yaşanmış her bir olayı derinlemesine araştırmıştı ve sayıları düzinelerceydi.

"Yolcu gemisi kurbanlarının yakınları tarafından kurulan yardımlaşma gruplarını ziyaret etmiş, sorumlulara karşı açılan tazminat davalarında uzmanlaşmış avukatlarla görüşmüş ve delil tespiti ile arama çalışmalarının yetersizliğinden bizzat kaptanı mükellef tutmaya çalışmıştı.

Nadja ve Timmy'nin kayboluşunun ardından yıllar boyunca yolcu gemilerinde işlenen suçlara dair tüm kayıtların izini sürmüştü, ta ki kaptan Daniel Bonhoeffer ve armatöre karşı açtığı davayı kaybedene dek. Sonra bir gün, armatörlere karşı başlattığı bu savaşla yalnızca kendini avutmaya çalıştığını anladı. Her ne yaparsa yapsın, hiçbir şey ona ailesini geri getirmeyecekti. Bu bilgiyi sindirince de açık denizde kaybolan insanlarla ilgili haberleri takip etmeyi bıraktı. Onun için bir şey ifade etmiyorlardı artık, tıpkı hayatın kendisi gibi. Bu yüzden de Anouk Lamar ismini ilk kez bugün duyuyordu.

Gerlinde Dobkowitz'in uzun monologunu sonlandırdığı cümleyi, "Sonra bir anda geri döndü, öyle mi?" diyerek tekrarladı.

"Evet. Kendi gözlerimle gördüm. Günlük denetim turumun sonunda, ikinci güverte ile üçüncü güverte arasındaki geçidin ortasında. Tam köşeyi dönüyordum ki ufak tefek bir şey bana doğru koşmaya başladı, sanki birinden kaçıyormuş gibi arkasına bakıyordu. Şu kalın halı yüzünden adım sesleri zar zor duyuluyordu. Zaten tekerlekli sandalyem de kuma batmış gibi içine gömülüyor halının ama neyse... Gördüğüm asıl önemli şeyse, Anouk'un duvarın dibindeki çöp kutusuna bir şey atmak için bir anda durmasıydı."

Gerlinde anlatırken aniden duraksadı. Bir şeyleri hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

"Sonra kız orada öylece dururken ben de tekerlekli sandalyemi var gücümle şu kocaman çiçek saksılarından birinin arkasına sürdüm. Koridorları yeşillendirmek için koydukları çiçek saksılarının. Tam da kaptan gelip beni görmeden önce oraya saklandım."

"Kaptan mı?"

"O saatte orada ne işi vardı hiçbir fikrim yok ama âdeta kollarını açarak kıza koştu. Bakın, kendiniz görün!"

Gerlinde, eşofmanının cebinden cep telefonunu çıkarıp ona karanlık ve flu bir fotoğraf gösterdi. "Fotoğraf konusunda bir Helmut Newton olmadığımın farkındayım tabii." Gerlinde suratını ekşitti. "Flaşı açarak da çekebilirdim ama fark edilmek istemedim. Bir de tarhların arasından geçerken görüntüyü yakalayacağım diye bileğimi burktum sanırım."

"Fotoğraftaki diğer kişi kim?" diye sordu Martin. Fotoğrafta, küçük kız ile boylu poslu adamın arasında duran üçüncü bir kişi vardı. Anouk'tan yalnızca biraz daha uzun ve neredeyse onun kadar zayıftı.

"Bu Shahla, iyi yürekli bir kadındır. Bazen benim kamaramı da temizler. Revirden bir yığın kusmuklu havluyu almış dönerken bu ikisine rastladı. Çılgın bir geceydi."

Gerlinde sağ eliyle yaptığı bir hareketle geminin sallanışını taklit etti.

"İtiraf edeyim ki bu fotoğrafı çektiğim anda kızın tam olarak kim olduğuna dair bir fikrim yoktu. Ancak araştırma dosyalarımı karıştırıp Anouk'un kayıp ilanıyla karşılaşınca fark ettim. O an tek bildiğim, bu kızcağızın acilen yardıma ihtiyacı olduğuydu. Zaten gece yarısıydı ve kızın üzerinde bir tişört ile iç çamaşırından başka bir şey yoktu, ağlamaktan canı çıkmıştı. Kaptanın yolunu mu şaşırdın sorusuna cevap vermedi, ailesinin nerede olduğu sorusuna da."

"Her şeyi duydunuz mu?"

"Sizce sağır olduğum için mi tekerlekli sandalye kullanıyorum? Çiçekler görüşümü engelledi gerçi ama kulaklarımı değil. Ayrıca kaptanın Shahla'yı kimseye bundan bahsetmemesi için şiddetle uyardığını da duydum. Sonra da zavallıcığı Doktor Beck'in yanma, revire götürdüler. Herkes gidince çöp tenekesinde bunu buldum."

Gerlinde, Martinin hâlâ sol eliyle sıkı sıkıya tuttuğu oyuncak ayıyı işaret etti.

"Bunu oraya mı attı yani?" Martin'in gözleri oyuncak ayıdaydı; bir yandan tuhaf bir şekilde tanıdık, bir yandan da yabancı geliyordu gözüne.

"Varis çorabım üzerine yemin ederim ki öyle." Gerlinde sağ elini havaya kaldırdı. "Oyuncağı tanıdınız ama, değil mi?" Gerlinde, Martin ancak doğrudan gözlerinin içine bakınca konuşmaya devam etti. "Bu oğlunuz Timmy'nin o zamanlar medyaya düşen fotoğraflarda kucağında tuttuğu oyuncak ayı değil mi?"

Martin başıyla onayladı. Aslında sadece tek bir dergiye düşmüştü haber. Trajedinin üzerinden bir yıl geçtikten sonra şu başlıkla yayımlamışlardı: "TRANSATLANTİKLERDE İNSANLAR NEDEN ARKALARINDA HİÇBİR İZ BIRAKMADAN SÜREKLİ KAYBOLUYOR?" Ailesinin başına gelen felaketten bahsedip bir de Timmy'nin fotoğrafını eklemişlerdi.

Gerlinde'nin bu kadar çok şey biliyor olması şaşırtıcıydı.

"Bu evvelki gün mü oldu?" diye sordu Martin.

"Evet, Oslo-Hamburg hattında."

"Anouk'un haftalardır nerede olduğu biliniyor mu peki?"

Gerlinde kemikli elleriyle bir şeyi hesap ediyormuş gibi bir hareket yaptı. "Ertesi sabah kaptanı ziyaret ettiğimde neden o kadar telaşlıydı anlayamıyorum." Kurnazca gülümsedi. "Önce her şeyin aksini iddia edip beni kullandığım beta blokerlerin halüsinasyona sebep olabileceğine inandırmaya çalıştı. Sonra fotoğrafı görünce resmen götünden ter aktı. Hemen Yegor'a koştu."

"Yegor Kalinin mi? Armatör olan mı? O da gemide mi?"

"On dört gün önce Funchal'dan bindi, dubleks bir süite yerleşti. Onu tanıyor musunuz?"

Martin başını salladı. Daha önce bir kez mahkemede karşılaşmıştı onunla. Alman-Rus kökenli bir yabancılar lejyonunun eski üyelerinden biri olduğunu duyunca insanların çoğu kaba saba, iri yapılı bir adam görmeyi bekliyordu. Fakat elli iki yaşında milyoner olmayı başarmış, dünyanın en büyük ikinci yolcu gemisi filosunun sahibi olan adamın dış görünüşü, eğri büğrü duruşu, sivri burnunun üzerine kondurduğu çerçevesiz gözlükleri, önden dökülmüş saçlarıyla entelektüel bir profesörü andırıyordu.

Gemide ne işi var ki?

"Ayrıca cep telefonu numaranızı da ondan aldım," diye açıkladı Gerlinde.

"Ne?"

"Yegor bizzat gelip beni ziyaret etti. Kaybolan ya da yeniden ortaya çıkan yolcularla ilgili yalan yanlış söylentilerin ne kadar zarar verici olabileceğine dair bir ton martaval okudu. Benim gözümü korkutmaya çalışıp sizin ona karşı açtığınız dava dosyalarını verdi bana. Haksız suçlamalarda bulunarak, işin sonunda sizin gibi hüsrana uğramamı istemediğini ima etti." Gerlinde dudağının ucuyla gülümsedi. "Bu sırada sizin gizli numaranızın da dava dosyasında yazdığını fark etmedi sanırım. Böylece Yegor'la şu mankafa Bonhoeffer sayesinde, aklıma sizinle iletişim kurma fikri.."

"Bonhoeffer mı?" diye sözünü kesti Martin dehşete kapılmış halde. "Daniel Bonhoeffer mi?"

Kaybolanları aramak için dönmeye bile gerek duymayan herif mi?

"Evet, neden bir anda buz kestiniz?" Bu imkânsızdı. Martin davayı kaybetmişti kaybetmesine ama buna rağmen olaylardan sonra Bonhoeffer işten uzaklaştırılmıştı.

"Evet. Daniel Bonhoeffer. Kaptan."

Sanki biri ısıtılmış bir iğneyi beynine saplamış gibi, kafatasında bir sancı hissetti Martin.

"Ah tatlım, yoksa siz yeniden işe alındığını bilmiyor muydunuz?" diye sordu Gerlinde şaşkınlıkla.

Martin vedalaşmadı. Ne kadınla ne de yan odada duran uşakla. Çantasını kapıp oyuncak ayıyı çantasının ön gözlerinden birine tıkıştırdı. Kafasının içindeki sancıyı daha da arttıracak bir hızla fırlayıp çıktı kamaradan.

UA nouk'un kaybolduğu süre boyunca nerede olduğuna dair ^^en ufacık bir fikrimiz bile yok," diye yanıtladı Daniel, Julia'nın az önce sorduğu soruyu. "Kız tek kelime konuşamıyor. Dili tutulmuş."

"İnanılır gibi değil!" dedi Julia.

Kulağına o kadar inanılmaz geliyordu ki neden bu denli sansasyonel bir olayı haberlerde duymadığını sordu kendi kendine. Berlin'den Londra'ya uçarken bütün gazetelerin her sayfasını karıştırmıştı fakat bir yolcu gemisinde ölüp sonra yeniden dirilen, İsa'nın kız versiyonuyla ilgili tek bir habere bile rastlamamıştı.

"Denizin çok dalgalı olduğu bir geceydi. Vardiyamı tamamlamadan önce revire gidip etrafı kolaçan etmek istemiştim ki küçük bir kız kollarıma atıldı. Önce kızın gece olduğu için yolunu şaşırdığını sandım ama yüzü tuhaf bir şekilde tanıdık da geliyordu. Ayrıca bir bilekliği olmaması da garipti çünkü gemideki bütün çocuklar mikroçipli, pembe bir bileklik takarlar. Bu sayede çocuklar için ayrılmış alanlara girip bardan meyve suyu, şeker ya da dondurma alabilirler."

Anouk'un fotoğrafından bakışlarını kaldırmadan, "Bu çiplere kimlik bilgileri de kayıtlıdır o zaman," dedi Julia. Fotoğraf yapay

ışıkla aydınlatılmış bir odada çekilmişti, arka planda üzerinde kırmızı haç işareti olan beyaz bir dolap duruyordu.

"Aynen öyle. Ama revire götürünce bileklik olmadan da kimliğini tespit edebildik. Doktor Beck de görür görmez onun Anouk Lamar olduğunu düşündü. İki ay önce çekilmiş yolcu fotoğraflarıyla karşılaştırınca da durum kesinleşti."

"İnanamıyorum." Julia nefesini verirken yanaklarını şişirdi.

"Peki ya annesi?"

"O hâlâ kayıp."

"Babası?"

"Üç yıl önce kanserden ölmüş. Washington yakınlarında yaşayan bir dedesi varmış."

"Torununun hayatta olduğunu öğrenince nasıl tepki verdi?"

"Dedesi mi? Hiç. Ona bir şey söylemedik."

Julia inanmamış gibi kaşlarını çattı. "Neden peki?"

"Aynı sebepten henüz yetkililerle de konuşmadık."

"Efendim? Polise haber *vermediniz* mi?"

"Hayır. Ne Almanya'daki yetkililere ne İngiltere'deki, ne de Amerika'dakilere. Haber verseydik şu an New York'a gidiyor olamazdık."

"Bir saaaniye," dedi Julia. "Bir hafta evvel önce kaybolduğu, sonra öldüğü duyurulan küçük bir kız aniden yoktan var olmuş gibi yeniden ortaya çıkıyor ve bu olay örtbas ediliyor. Bu kadar kolay mı yani?"

Demek bu yüzden haberlerde hakkında hiçbir şey yoktu.

"O kadar kolay değil," diye itiraz etti Daniel. "Hatta oldukça karışık. Ama anlamıyorsun." Kaptanın gözleri yaşlarla doldu. "Kahretsin, sana bunları neden anlattığımı bile daha anlamıyorsun."

Bu söylediği çok doğruydu. Julia ona gelmiş, Lisa için endişelendiğini anlatmıştı ama söz dönüp dolaşmış ve sonunda Lisanın vaftiz babasının günah çıkarmasına dönüşmüştü.

"O zaman aydınlat beni," dedi Julia yumuşak bir sesle. Birbirlerine biraz daha yakın olsalardı, uzanıp onun elini tutardı.

"Özür dilerim. Artık yolun sonuna geldim. Bana şantaj yapılıyor ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Hangi konuda şantaj yapılıyor? Ne karşılığında? Kim yapıyor?"

"Patronum, Yegor Kalinin. Anouk'un kaybolduğu sürede nerede olduğunu ve başına ne geldiğini ortaya çıkarmam gerekiyor. Bunun için de altı günüm var. New York'a varana kadar yani."

"Tek başına mı yapman gerekiyor bunu?"

"En azından hiçbir yetkiliden resmî bir yardım almadan yapmam gerekiyor."

"Ama niye?" Julia hâlâ hiçbir şeyi anlayamıyordu.

"Çünkü bu meseleyi kamuya duyuramayız. Bu bizim sonumuz olur."

Daniel ayağa kalkıp çalışma masasına doğru ilerledi. Maun ağacından yapılmış masanın altında, klasörlerin ya da dosyaların yerleştirilebileceği, kilitlenebilir kapakları olan iki küçük dolap vardı. Sağdaki dolabın içinde bir para kasası duruyordu, iç hacmi ilk bakışta görünenden çok daha geniş olmalıydı ki Daniel şifreyi girip kasayı açtıktan sonra, içinden ağır, kocaman bir klasör çıkardı.

"Sana yolcu 23'lerin çoğunlukla intihar ettiğini söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"O yalandı."

Yeniden köşe koltuğuna gelip üç bölüme ayrılmış klasörün ilk bölümünden rastgele bir yeri açtı.

Önündeki sayfaya parmağını koydu, bir polis dosyasının kapağına benziyordu sayfa. "Mesela bu. 2011 yılında Meksika Rivierası'na doğru yol alan *The Princess Pride*'da olmuş. Marla Key otuz üç yaşında, Amerikalı. 4 Aralık gecesi ortadan kaybolmuş. Mürettebatın ifadesine göre genç bir anne olan kadın sarhoş olup küpeşteden düşmüş. Ama inci kaplı para çantası nasıl zarar gördü öyleyse? İçindeki paralar nereye kayboldu? Ve kadının düştüğünü ispat edebilecek tek güvenlik kamerasının üzerine neden bir karton kutu geçirilmişti?"

Daniel birkaç sayfa çevirdi.

"Bir de bu var; bir yıl sonra, yine aralık ayında. Bu sefer bizim filodan bir gemi, *Poseidon ofthe Seas*. 5167 numaralı kamara. Elli iki yaşındaki Münihli bir kadın, evlilik yıl dönümlerinin sabahı havuza girip çıkmak istemiş. Bir daha da görülmemiş. Üstünkörü bir aramadan sonra mürettebat intihar ettiğini düşünmüş. Kadının bir gün evvel, kaybolduğu gün için kuaförden randevu almış olmasına rağmen! Ya da yakın zamanda olan başka bir olay..." Daniel klasörün son sayfasını açtı. "...İtalyan Adriano Monetti olayı. *Ultra Line* 2'yle Malta ya varmadan evvel kaybolmuş. Kaybolmasının öncesinde de diskodaki arkadaşlarına hemen bir tuvalete gidip geleceğim demiş sadece."

Daniel pat diye kapattı klasörü.

"Böyle saatlerce sayabilirim daha. Sadece kaybolan yolcularla ilgilenen internet siteleri bile var: internationalcruisevictims.org, cruisejunkie.com ya da cruisebruise.com; bunlar sadece en tanınan üç tanesi ve bu sayfalarda yalnızca kaçık insanların uydurduğu komplo teorileri de yok, *yolcu gemisi kurbanları* ve yakınları için gayet ciddi dayanışma grupları var. Açık denizde bir suça kurban gittiğine inandıkları insanlara bu ismi veriyorlar."

Julia, Daniel'in alnında ince bir ter tabakası oluştuğunu fark etti. "Bu internet sitelerinin birçoğu için çalışan avukatlar var.

Şaşmamak gerek. Okyanusaşırı gezi işinde çok büyük paralar dönüyor, milyar dolarlık bir sektör. Şu an okyanuslarda seyahat halinde olan altmış üç gemi var. Sadece bu yıl içinde buna on üç gemi daha eklendi. Amerikan hukuk bürolarının, gemi sahiplerine tazminat davası açma konusunda uzmanlaşmış olmaları çok mantıklı. Uçak ve sigara sektöründen sonra yolcu gemisi dava avukatlarının üçüncü hedefi."

"Mevzu para yani?" diye sordu Julia.

"Tabii ki. Mevzu her zaman para zaten. Polisler Anouk'u öğrenir öğrenmez *Sultana* el koyup arama yapacaklar. Bütün yolcular inmek zorunda kalacak, paralarını geri isteyecekler, artı bir de tazminat var. Seyahatte olmadığımız her gün bize milyon dolarlara patlayacak, üstelik haftalarca sürebilecek bir şeyden bahsediyorum! Sonrasında bize toplu davalar şeklinde dönecek bir sürü ufak tefek şeye de yol açacak."

Julia, Daniel'in saç diplerinden bir ter damlasının süzülerek şakağına doğru aktığını gördü.

"Anlıyorum," deyip ciddi bir ifadeyle Daniel'in gözlerinin içine baktı.

"Yani yıllardır tuhaf kayıp olaylarının hepsini intihar olarak göstermeyi başardınız. Ama bu, kaybolanların hiçbiri geri dönmediği için işe yaramıştı tabii."

Daniel başıyla onayladı. "Hem de yüzlerce kayıp olayı. Şimdi her biri yeniden gündeme gelecek. Bunu atlatmamız mümkün değil. Tüm sektörün bunu atlatması mümkün değil."

"Şimdi bu kız çıkar uğruna kurban edilecek, öyle mi?" diye sordu Julia, yerinden fırladı.

"Hayır, elbette öyle olmayacak." Daniel'in sesi çok çaresiz geliyordu. "En kötü ihtimali engellemek için elimden geleni yapacağım."

"En kötü ihtimal mi? New York a varana kadar Anouk'a ne olduğunu ya öğrenemezsen?"

Kaptan başını kaldırıp baktı. Sertti bakışları.

"O zaman kızın bir kez daha kaybolmasını sağlayacaklar. Ama bu sefer sonsuza kadar."

Martin, üçüncü güvertedeki gemi kliniğinin girişinde durup kapının üzerindeki ismi okudu. Yine doktor unvanı taşıyan başka bir Elena geldi aklına ama bu Elena bir gemide doktor olarak değil, Berlin Mitte'de psikiyatr olarak çalışıyordu; Friedrich Caddesi nde bir evlilik danışmanı olarak. Nadja o zamanlar evlilik danışmanından bir randevu almıştı ama sonra ikisi de gitmemişlerdi. Kısmen tembelliklerinden kısmen de dışarıdan bir yardım almadan da sorunlarının üstesinden gelebileceklerine duydukları inançtan.

Ne saflık.

Evliliklerinde sık sık krizler yaşanıyordu. Bunun şaşılacak bir tarafı yoktu. Çünkü Martin'in gizli polis olarak sürdürdüğü işi haftalarca, hatta bazen aylarca evden uzak kalmasına sebep oluyordu. Beş yıl önce evliliklerinde büyük bir çatırdama olmuş ve bu çatırdama Martine evliliklerinin bu şekilde sürüp gidemeyeceğini açıkça göstermişti.

Yeni bir operasyona hazırlanmak için yaptıkları toplantıdan, tahmininden bir gün önce eve dönmüştü. Klasik hikâye. Sabahın sekiziydi, Schmargendorf'taki evleri boştu çünkü Nadja ve Timmy okuldaydı. Kendini bıraktığı yatak toplanmamıştı ve ter kokuyordu. Parfüm kokuyordu.

Ve kondom kokuyordu.

Nadja'nın yattığı tarafındaki çarşafların arasında buldu kondomu. Açılmış ama kullanılmamıştı.

Nadja inkâr, Martin de sitem etmedi.

Onun yüzünden ayrı kaldıkları zaman boyunca Martinin de ihtiyaçları oluyordu; ne var ki o, adrenalin sayesinde arzularını bastırıyordu. Nadja'nın kendini avutabilmesinin tek yoluysa biriyle ilişkiye girmekti.

Martin, adamın kim olduğunu hiç sormadı, bugüne dek bunu hiç öğrenmek istemedi. Kondomu bulmasından iki hafta sonra, Martin'in mevcut görevinin son görevi olması gerektiğinde karar kıldılar. Hatta Martin işinden hemen istifa etmeyi bile göze aldı ama Nadja bunun ne kadar riskli olabileceğini biliyordu. Üç aydır azılı bir suçlunun, bir uyuşturucu bağımlısının kimliğine bürünmek için çalışıyordu Martin. Kolu, bugün bile birkaç tanesi görülebilen bir sürü iğne deliğiyle dolmuştu. Birlikte çalıştığı PolonyalI yetkililer, Varşova'daki ağır suçluların kaldığı bir cezaevine casus olarak sızmasını istemişlerdi ondan; bir insan kaçakçılığı çetesi liderinin, kötü şöhretli bir Neonazi'nin hücresine sızmasını. Onun denetimindeki insan ticareti karteli hakkında bilgi alabilmek için Martin'in onun güvenini kazanması gere! iyordu. Nazi'nin gözlerinin önünde kendine enjekte etmesi gereken eroin yüzünden baygınlık geçireceğinden emindi, kaldı ki fiziksel ve ruhsal olarak fazla stres altında olduğu bazı anlarda da bayılacak gibi oluyordu. Ama işinde bir efsaneye dönüştüğü ve bunu mahvetmek istemediği için bunu yapmak zorundaydı.

Ne olacağını önceden bilebilseydi, son görevi olması gereken o operasyona asla katılmazdı. Martin'in bu operasyonun sonrasında iç hizmetlerde bir pozisyona başvurması konusunda Nadja'yla hemfikir olmuşlardı. Nadja'ya söz vermiş, o ve Timmy için bir deniz seyahati ayarlamıştı. Kocasının hayatını son kez riske attığı

düşüncesinden mümkün olduğunca çok uzaklaşabilecekleri bir dünya turunun yirmi bir günlük kısmına katılacaklardı. Oğluna da son kez, iş gereği yurt dışında rehberlik etmesi gerektiğini söylemişti Martin.

Zihnindeki anılar zincirini harekete geçiren tabelaya bir kez daha baktı. Kliniğin kapısını çalıp açılana kadar bekledi.

"Erkencisiniz," diyerek gülümsedi doktor, selamlaşmak üzere elini uzatarak. Doktor Elena Beck otuzlarının ortasındaydı, omuzlarına kadar inen sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Açık kırmızı ruju ve uçuk göz farı dışında yüzünde hiç makyaj yoktu. Teninin rengiyle kar beyazı üniforması arasında yalnızca belli belirsiz bir ton farkı vardı ve muhtemelen yağmurlu havalarda bile elli faktörlü güneş kremi kullanması gerekiyordu. Gözleriyse neredeyse sıkıcı derecede simetrik yüzünde ilginç bir kontrast yaratıyor, bir yüzme havuzunun dibindeki mavi mozaik taşlar gibi ışıldıyorlardı.

Beş dakika önce yaptıkları telefon görüşmesine dayanarak, "Limandan ayrılalı henüz iki saat oldu, şimdiden fenalaştınız mı?" diye sordu doktor. Martin öfkeye kapıldığı ilk anda gidip kaptandan, ailesinin ölümünü örtbas edenlerin suç ortağı olarak gördüğü o iğrenç heriften hesap sormak istemişti. Ama Gerlinde nin kamarasındayken aniden başına saplanan ağrı yüzünden öncelikle temiz hava almak için dışarı çıkmış, bir yarım saatin ardından nihayet yeniden düzgün düşünebilmeye başlayınca kaptana yapacağı düşüncesizce bir ziyaretin kendisini ancak gülünç duruma düşüreceğinin farkına varmıştı. Ayrıca yetkili olmayan birinin kaptan köşküne girmesine de izin yoktu zaten. Yine de Gerlinde'den öğrendiklerinden sonra hiçbir şey yapmadan duramazdı. Bir diğer görgü tanığı olan oda görevlisi Shahla Afridi nin o anda nerede olduğunu bilmediğinden, gemi doktorunu arayıp bir randevu almıştı.

"Ama endişe etmeyin Bay Schwartz. Midesi kötü olan yalnız siz değilsiniz."

Doktor Elena Beck, ondan döner bir sandalyeye oturmasını rica edip cam dolabın kapağını açtı. Dolabın en üst gözündeki karton kutuya ulaşabilmek için parmak uçlarında durması gerekti. "Hemen gelmeniz iyi oldu. Atlantik Okyanusu buradan daha sakin olmayacak. Size bir iğne yapacağım."

Kutunun içinden bir ampul alıp yeniden Martine döndü.

"Çok teşekkür ederim ama ben kendim yaptım o işi," dedi Martin.

Doktor Beck'in şu ana dek yüzünden düşcrmediği yapmacık gülümsemesinin kısma düğmesine basmıştı sanki. Kadının yüzündeki ifade yavaş yavaş ama tamamen kayboldu.

"Kendinize *iğne* mi yaptınız?"

"Evet, dün. HIV antikoru. O zamandan beri TSP sürecindeyim."

Ayrıca bazen kendimi jiletle kesesim de geliyor.

"Ne diye böyle bir şey yaptınız ki?" diye sorarak nedenini bilmek istedi Elena Beck.

Kadın tedirgindi. İğneyi tutan eli gibi sesi de titriyordu.

"Bir HIV testini yanıltmak için. Uzun hikâye." Bir el hareketiyle geçiştirdi bunu Martin. "Hemen hemen Anouk Lamar'ın hikâyesi kadar uzun."

Kısma düğmesinden sonra kadının kapatma düğmesini de bulmuştu. Hiçbir mimik yoktu Doktor Beck'in yüzünde.

"Kimsiniz siz?" diye sordu çatık kaşlarıyla.

"Size hemen elinize telefonu alıp numarayı tuşlamanızı söyleyen adamım."

"Ne numarası?"

"Birileri aptalca sorular sorarsa aramanız söylenen numara."

Doktor Beck gülmeye çalışıp beceremedi. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!” dedi kızgınlıkla.

“Diyelim ki çocuk kaçırmaktan söz ediyorum. Bir suçu örtbas etmekten, suça yataklık etmekten, belki de suç ortağı olmaktan. Ama her durumda, mesleğinizin etik kurallarına uygun davranmayıp küçük bir kızı zorla alıkoyduğunuz ortaya çıkacak olursa ruhsatınızı kaybedeceğinizden söz ediyorum.”

Her kelimesinin kadının suratına tokat gibi çarptığı görülebiliyor, Elena’nın solgun yanakları her saniye biraz daha kızarıyordu. Onun aksine Martin rahat koltuğunda oldukça sakindi.

“Bakın,” deyip bacak bacak üstüne attı, “gemiye gerçek adımla giriş yaptım. Kaptan beni tanır. Dün gece rezervasyon sistemine bilgilerimi girdiğimden beri alarma geçmişlerdir kesin.” Mükemmel derecede derli toplu duran yazı masasının üzerindeki telefonu işaret etti. “Kaptanı arayın.”

Doktor sinirle bir elini kulak memesine götürdü. Sanki ona ne yapması gerektiğini söyleyen iç sesinin ses yükseltme düğmesiymiş gibi inci küpesini çevirdi. Sonunda iç çekti.

Gözlerini Martin den ayırmadan önlüğünün cebinden telefonunu çıkardı. Rehberindeki bir numarayı tuşlayıp telefonu kulağına götürdü. Martin telefonun çalışını duyabiliyordu. Üçüncü çevir sesinden sonra açıldı telefon.

Doktor Elena Beck iki kelime söyledi sadece: “O burada.” Sonra da telefonu Martine uzattı.

un emiye hoş geldiniz, Bay Schwartz.”

Martin yerinden kalktı. Hattın diğer ucundaki adamın hafif boğuk, tok bir sesi vardı. Almancayı belli belirsiz bir Slav aksanıyla konuşuyordu. Martin’in tahminine göre ellilerinin sonunda ya da ortalarındaydı. Ses ona tanıdık geliyor ana zihninde bir imgeye dönüşmüyordu.

“Siz kimsiniz?” Martin kaptanla konuşmayı umuyordu ama muhtemelen korkak herif telefona çıkacak kadar bile güvenmiyordu kendine.

“Benim adım Yegor Kalinin,” dedi armatör, Martin’in şaşkınlığına cevaben. “Umarım gemimi beğenmişsinizdir.”

“Hapishaneniz demek istediniz herhalde. Kız nerede?”

Yegor keyifle, pis pis güldü. “Ah demek Gerlinde Dobkowitz’le de görüştünüz.”

Martin bir an duraksamış, armatör de bu duraksamayı gemide attığı her adımdan haberdar olduğunu belli etmek için kullanmıştı.

“Kaçık, yaşlı bir kadının sizi yardıma çağırdığım gerçekten düşünmediniz herhalde. İşin aslı gemide olmanızı *ben* istedim.” Kahkahaları daha da yükseldi. “Şu yaşlı Dobkowitz, size danışarak bizim yolumuza taş koyduğunu zannediyor, oysa tek yaptığı benim oyunuma gelmek oldu.”

Martin sessizce başını salladı. Bu ihtimali düşünmüştü zaten. Gizli numarasını yıllardır değiştirmemişti çünkü bunun için herhangi bir neden görmemişti. Elbette avukatlar numarasını biliyorlardı ama dava dosyasına numarayı açıkça yazmış olamazlardı. Bu milyarder adam, güçlü bağlantıları sayesinde numarasına ulaşmış ve öncesinde Martin'in cep telefonu numarasını not ettiği dosyaları Gerlinde'ye kasıtlı olarak göstermişti.

"Bana bunları neden anlatıyorsunuz?" diye sordu Martin. Doktora sırtını dönüp lomboz pencereye doğru ilerledi. Tam o anda güneş batıyor, ufuk çizgisi denizin üzerinde kızıl kızıl parıldıyordu.

"Güveninizi kazanmak için."

Alaycı bir kahkaha attı Martin. "Başka insanları kandırdığınızı itiraf ederek mi?"

"Evet, ben dürüst bir adamım," diye güldü Yegor. "Eğri oturup doğru konuşalım. Sizi bir iş arkadaşı olarak kazanmak için Gerlinde'yi kullanmak zorundaydım. Bonhoeffer ya da ben, sizi arayacak olsaydık asla gemiye gelmezdiniz."

"Siz az önce *iş arkadaşı* mı dediniz?"

"Evet, sizi işe almak istiyorum."

Gülme sırası Martin'deydi.

"Ne olarak?"

"Terapist olarak. Yolcu 23'ümüzle ilgilenin."

Martin elini alnına götürdü. "Ben çocuk psikiyatrı değilim."

"Ama psikoloji eğitimi aldınız."

" Üzerinden çok zaman geçti."

"Ayrıca mesleğiniz sayesinde travma geçirmiş, mağdur insanları çok iyi tanıyorsunuz; gizli işler çevirenleri de. Bu kızla ilgilenin. Anouk'un son iki aydır nerede olduğunu ortaya çıkarın."

Martin bir elini, lomboz pencerenin soğuk camına dayayıp kafasını salladı. "Neden bir kızı zorla alıkoymanıza yardım edeyim ki?"

"Başka bir seçeneğiniz olmadığı için."

"İşi resmiyete dökmeyeyim diye kızı ortadan kaldırmakla mı tehdit ediyorsunuz beni?"

"Bunu söyleyen *sîzsiniz."*

Arkadan küçük bir köpeğin havladığını duyar gibi oldu ama emin de olamadı.

"Bonhoeffer'nm söylediğine göre, başınıza gelen trajediden beri aklınız pek başınızda değilmiş," dedi Yegor. "Ama buna rağmen Anouk Lamar bilmecesini çözebilecek beceridesiniz. Belki bu şekilde kendi travmanızı da aydınlatmış olursunuz. Bu işten sizin de çıkarınız var yani, haksız mıyım?"

Martin'in, şimdi sırt çantasında duran oyuncak ayı geldi aklına. O, telefonla konuşurken yerinden kımıldamayan doktora dönüp baktı. Hâlâ elinde bir ampulle tedavi koltuğunun önünde duruyor ve kendi düzenlediği partide ortada kalmış biri gibi görünüyordu.

"Sanırım yetkililere haber vereceğim," dedi Martin. Belli belirsiz bir baş hareketiyle onayladı doktor. Martinle hemfikir olan tarafının bilinçsizce yaptığı bir jestti bu.

"Peki *ne* diyeceksiniz?" Yegor sesini biraz daha kalınlaştırıp Martin'in bariton sesinin hiç de fena olmayan bir taklidini yaptı."Merhaba ben Martin Schwartz, armatör Kalinin ile onun kaptanına daha önce de dava açan adam. Evet, biliyorum, o zamanlar tüm kanıtlar bunu gösterse de karımın intihar etmediğini söylediğimde hiç kimse bana inanmak istememişti. Evet, basında matemimden düşünemez hale geldiğime ve yatağın yanında kloroforma batırılmış bir bez bulunmuş olmasına rağmen hâlâ bir

suçlu aradığıma dair haberler çıkmıştı. Bütün davalarla birlikte güvenilirliğimi de kaybetmiştim. Ama bu sefer gemide tuhaf şeyler döndüğüne dair gerçekten kanıtlarım var." Müstehcen bir şaka yapmış gibi güldü Yegor.

"Beni dinleyeceklerdir," diye karşılık verdi Martin. "Bu sefer çok fazla tanık var."

"Ezoterik forum sayfalarında bile çatlak olarak görülen çılgın büyükanneden mi söz ediyoruz? Öyleyse FBI'la size iyi eğlenceler. Yolcu 23'ü bildirince anında burada biterler çünkü Anouk Lamar Amerikan vatandaşı. Gemiye el koyarlar ve aylarca sürecek bir arama kararı çıkarırlar."

"Bu da size milyonlarca dolara mal olur."

"Sizin için de gerçeğin kendisine Martin. Benim yaptığım teklifin aynısını yapacaklarına gerçekten inanıyor musunuz?"

"Ne teklifi?"

Martin sağ kulağının ısındığını hissedip ahizeyi diğer kulağına götürdü. "Kızla konuşmanıza izin vereceğim," dedi Yegor. "İstediğiniz kadar ve istediğiniz sıklıkta. Oysa FBI sizi taraflardan biri olduğunuz için her şeyden uzak tutacaktır sevgili Bay Schwartz. Geminin bütün bölümlerine sınırsızca erişim hakkını yalnızca benim tarafımda durarak elde edebilirsiniz."

"Kızın başına ne geldiğini hiç kimseye duyurmadan mı bulmam gerekiyor?"

"Aynen öyle."

Martin gözlerini kapattı. Yeniden açtı. Doğru düzgün tek bir fikir bile gelmedi aklına.

"Anouk nerede?" diye sordu.

"Doktor Beck sizi ona götürecektir. Yarın sabah erkenden."

"Kızı *hemen* görmek istiyorum."

Yegor güldü yine. “İsteklerimizle ilgili sıkıntı da burada zaten. Yalnızca yanlış olanlar hemen gerçekleşir. Öncelikle güzelce bir uyuyup dinlenin. Yarın kesinlikle yorucu bir gün olacak.”

Querky: sonuna kadar gideceksin yani?

Moonshadow: evet, sana çok teşekkür ederim.

Ouerky: ne için?

Moonshadovv: yardımın için! sen olmasan bunu asla başaramazdım.

Lisa dizüstü bilgisayarını kapatıp yorganın altına itti çünkü annesinin kaldığı yan kamaradan ses geldiğini sandı bir an ama muhtemelen gemi hareket ettikçe gıcırdayan, duvarlara monte edilmiş mobilyaların sesiydi yalnızca. Yani kapı çalınmamıştı.

Oh be!

İstediği son şey, annesine bilgisayarıyla yakalanmaktı. Cep telefonunu tatil süresi boyunca kullanmamak üzere, güya kendi rızasıyla annesine vermişti. Birincisi açık denizde birilerine telefon etmek çok pahalıydı, İkincisi gizlice gemiye soktuğu dizüstü bilgisayarıyla internette gezinmek çok daha keyifliydi. Sırt çantasındaki küçük aleti annesi neyse ki fark etmemişti.

Başka birçok şey gibi.

Ne olur ne olmaz diye biraz bekleyip sonra tekrar sohbet odasına döndü Lisa.

Ekranı kapatınca bağlantı da otomatik olarak kesildiğinden yeniden giriş yapması gerekti ama hiç sorun değildi. Odalardaki

kablosuz ağ ücretsizdi ve çok iyi çalışıyordu, en azından herhangi bir sahile yakın olduklarında. Akşam yemeğinden ve saat onu geçtikten sonra internete pek bir kimse girmiyordu herhalde. Gemideki ilk akşamlarında muhtemelen insanların çoğu hâlâ barların birinde oturuyor, ilk kez bugün sahnelenecek artistik patinaj şovu veya dört boyutlu bir film izliyor ya da nispeten yumuşak havada dış güvertelerde boş boş geziniyorlardı.

Lisa annesiyle beş çeşit yemeğin sunulduğu ve *Titanik* filmindeki yemek salonuna kıyasla evsizler için yapılmış bir aşevine benzeyen bir restoranda çok sıkıntılı bir akşam yemeği atlatmıştı. Altı yüz yolcu, devasa merdivenlerle birbirine bağlanmış iki katlı salonda aynı anda yemeklerini yiyebiliyorlardı. Her bir masanın başında sadece o masayla ilgilenen üniformalı birer garson vardı ve Lisa onların masası için görevlendirilen züppenin, Lisanın üzerindeki siyah pildi eteği ve kuru kafalı tişörtüyle önerilen şık ve spor giyim tarzına tam olarak uymayışına bozulduğunu fark etmişti.

Boş versene.

O da ona erikli bilmem ne sosuna bulanmış, yarı pişmiş et servis edeceğine doğru düzgün bir körili sosis getirseydi. Yemek, en az annesinin kaygı dolu soruları kadar tatsızdı: Sen iyi misin canım? Bir sıkıntın var mı? Konuşmak ister misin?

Lisa yemeğin sonunda yalan söylemekten öyle bitap düşmüştü ki sonunda tek başına odasına gidebilmek için yorgun olduğunu bahane etmesine hiç gerek kalmamıştı.

Tarayıcı açılınca, en son kapatılan siteye tıkladı.

Easyexit birkaç saniye içinde açıldı, işte yine özel ve Querky nin dediği gibi oldukça güvenli sohbet odasındaydı.

Moonshadovv: pardon, geldim yine.

Querky: annen miydi?

Moonshadovv: yanlış alarm.

Querky: sence bir şeyler seziyor mu?

Moonshadovv: en azından videoyu buldu.

Keşke az önce yemek yerken gerçeği açık açık annesinin yüzüne haykırsaydı. Annesi uzun uzun mırın kırın etmiş, sonunda ağzındaki baklayı çıkarıp endişe dolu bir yüzle, videonun "gerçek" olup olmadığını sormuştu.

"Evet anne, internette videosu dolanan orospu benim. Ama atardamarlarımı kesmek istememin sebebi bu değil ya da kendimi metronun önüne atmak istememin. Video yüzünden değil yani."

İçindeki öfkenin bir kez daha yükseldiğini hissetti Lisa.

Video haftalardır dönüyordu internette. Annesinin onu bulmasının bu kadar uzun sürmesi bile bir mucizeydi. Zaten bunu da Schivvy'den öğrenmişti.

Annesi videoyu öğrendiğinde büyük bir paniğe kapılmıştı ama aslında o da bir fahişeydi; kızının öğretmeniyle düşüp kalkıyordu. Aptal karı muhtemelen yediği nanelerin duyulmayacağını düşünmüştü. Ama Lisa yanlış günde, yanlış zamanda, yanlış bir kafenin önünden geçmiş ve dillerini birbirlerinin boğazına kadar sokuşlarını görmüştü. *İğrenç.*

Querky: hey, başka biri mi var?

Yanıp sönen imlece dikmişti gözlerini. Easyexit chat odasında, siyah arka planın üzerine, beyaz karakterlerle yazı yazılıyordu. İntihar ve yöntemleri hakkında paylaşımlar yapmak için açılmış bir forum sayfasına göre oldukça uygundu ama uzun süre bakınca gözünü alıyordu insanın.

Moonshadow: bu İŞ için en uygun zaman ne?

Querky: hemen değil, önce bi' her şeyin yolunda olduğundan emin ol.

Moonshadovv: bence bugün çok iyi yırttım.

Gemi limandan ayrılırken Oscar'lık bir performans sergilemiş, burada olduğu için çok muyluymuş gibi davranmıştı.

"Anne, bu harika."

Hatta yalandan gözyaşı dökmeyi bile başarmış, rol kesmeye akşam yemeğinde de devam etmişti.

"Merak etme," demişti annesine. "O video sahte, o kız ben değilim. Bütün arkadaşlarım da bunu biliyor. Zaten bana çamur atan bu tipi okulda kimse ciddiye almıyor. Gülüp geçiyoruz, ben ve arkadaşlarım yani."

"Arkadaşlarım ve ben." Tabii anne, ne demezsin!

"Okuldan kızlarla bu kadar az görüşmemin sebebi de erkek arkadaşım. Evet, bir erkek arkadaşım var. Sonunda söyledim. Oh be! Aslında sana söylemek istememiştim, son zamanlarda biraz tuhaf davranmamın sebebi de bu. Hayır, düşündüğün gibi değil. Onunla sarılmak dışında bir şey yapmıyoruz."

Annesiyle konuşmasını hatırlayınca komik bir şey geldi aklına. Querky'ye bunu kesinlikle anlatması gerekiyordu:

Moonshadovv: anneme seninle sevgili olduğumuzu söyledim.

Querky: ne?

Moonshadovv: bir erkekle beraber olduğumu söyleyince ismini sordu, o an aklıma yalnızca senin nickin geldi.

Querky: erkek arkadaşının ismini QUERKY mi sanıyor??

Lisa istemsizce sırıttı.

Moonshadovv: senin soyadından, Querkus'tan dolayı lakabının bu olduğunu söyledim.

Querky: var ya, bi bilse... ©

"Benden daha büyük," diye masal anlatmaya devam etmişti annesine. "On yedi yaşında. Muhakkak yakında tanışırsınız. Ama babama söyleme, tamam mı?"

Annesinin, bir okul gezisinden döndükten sonra uzun bir gecikmenin ardından nihayet regl olduğunda o zamanki en yakın arkadaşı kadar rahatladığının farkındaydı.

Babası olsa kızının bu yalanlarını asla yutmazdı. Zaten avukatlar doğaları gereği çok daha şüpheciydiler ona göre.

Lisa vızıltıya benzer bir ses yüzünden düşüncelerinden sıyrıldı. Ama *Sultandaki* diğer bütün yiyecekler ve alkolsüz içecekler gibi bedava olan içinden bir şişe kola aldığı mini buzdolabından geliyordu ses.

Yatağa geri dönüp yeniden bağdaş kurarak oturdu. Küçük şişeden bir yudum alıp balkon kapısına doğru baktı. Odanın görüntüsü yansıyordu cam kapıya. Gemi yana doğru dönerken bilgisayarına geri döndü:

Moonshadovv: bir yerde boğulmanın berbat bir şey olduğunu okudum, inanılmaz derecede acılıymış, bazılarının yazdığı gibi sersemleşip ölmüyormuşsun.

Querky: bunun hakkında düşünmemen lazım, bu tür düşünceler seni durdurur.

Söylemesi kolaydı tabii. Sürekli çekeceği acıyı düşünüyordu. Anne ve babasının ayrılmasıyla başlamıştı her şey. Onu ilk terk eden de babası olmuştu. Ama yalnızca o değildi ne yazık ki. Ruhsal acılar acayip bir şekilde fiziksel acılardan çok daha yoğundu. Yine de kendine bir çizik attığında, hissettiği tek şey acı oluyordu.

Lisa, Querky'ye yarın yine çevrim içi olup olmayacağını sormak istemişti ki minibar yine vızıldamaya başladı. Şaşkınlıkla kalktı yerinden.

Ses, rahatsız ediciydi ve rastgele çıkan bir ses için fazla düzenliydi. Tam sohbet arkadaşına bir şeyi kontrol etmek için kısa bir süreliğine çevrim dışı olacağını yazacaktı ki Querky ondan önce davrandı.

Querky: orada sabahtan beri vızıldayıp duran şey ne?

Korkuyla, dudaklarında gezdirdiği elini çekti hemen. Bilgisayar ekranındaki simgeleri kontrol etti. Mikrofon ve kamera kapalıydı.

Querky bunu nasıl duydu ki?

Televizyonun altındaki dolapta duran minibarı açınca ses arttı. Küçük dolabın içinde, meşrubatlar ve biralar için on iki şişelik yer, onun dışında kapak kısmında, birkaç küçük sert içki şişesiyle yer fıstığı vardı. Vızıldayabilecek hiçbir şey yoktu. Buna rağmen bir şeyler aynı ritimle vızıldamaya devam ediyordu.

Lisa buzluğu açtı ve sesin kaynağını buldu.

Buz kalıbının yanında, üzerinde gemi şirketinin logosu olan, açık mavi ve kalın bir mektup zarfı duruyordu. Zarf, Lisanın korkuyla tiz bir çığlık atıp buzdolabından uzaklaşmasına sebep olan bir şey yapıyor, titriyordu.

İlk başta, zarfın içinde kıpırdanıp duran kurtçukların olduğunu düşündü ama bu da imkânsızdı.

Eksi sekiz derecede olmaz. Ayrıca kurtçuklar düzenli aralıklarla vızıldamaz.

Lisa ancak bir süre sonra makul olanı yapıp açmak üzere zarfı dolaptan çıkardı.

Gerçekten titriyor.

Zarf öyle iyi yalıtılmıştı ki içindeki cep telefonu soğuk bile değildi.

"Alo?"

"Eh, sonunda," dedi bir ses, beklediğinden tamamen farklı bir sesti duyduğu.

"Querky?" diye sordu Lisa, yan odadaki annesi duymasın diye kısık sesle konuşmaya çalışıyordu.

"Başka kim olacak ki?"

"Vay, vay, vay." Lisa rahatlayarak bir kahkaha attı. Yüz metre koşmuş gibi çarpıyordu kalbi. "Beni fena korkuttun."

"Niye korktun ki tatlım? Uzun seyahatin boyunca sana eşlik edeceğimi söylemiştim." Querky de güldü. "Senin için bir tornavida, bir sprey kutusu ve güvenlik kameralarının bir listesini hazırladım. İyi dinle Lisa, sana bunları nerede ve nasıl bulacağını anlatacağım."

16. Bölüm

Yerel saat 8.30
Kuzey enlemi 49˚40% Batı boylamı 07˚30'
Hız: 27 deniz mili, Rüzgâr: 15 deniz mili
Dalga boyu: 1,5-4 ft
Southampton'a uzaklık: 219,6 deniz mili
Kelt Denizi

Çelik kapının üzerindeki "yalnızca personel girebilir" yazısı, yetkili olmayan birinin bu kapının ardında hiçbir işi olmadığını işaret ediyordu.

Doktor Beck giriş kartını kart okuyucudan geçirdi, tıraş makinesi sesini andıran bir vızıltı duyuldu.

"Olası bir yanlış anlaşılmayı engellemek için söylüyorum," dedi doktor, omzuyla kapıya yaslanıp içeriye doğru itti, "kızın karşısına yabancı bir adamı çıkarmak bence çok iyi bir fikir değil..."

"Hadi ya?" dedi Martin. "Ben de dün bana iğne yapamadınız diye kızgınsınız sanıyordum."

Doktor buna herhangi bir tepki vermedi.

"Ama," diye devam etti cümlesine doktor, "Anouk'la bir psikologun, travma geçirmiş şiddet mağdurlarına nasıl davranacağını

bilen birinin ilgilenecek olmasından dolayı çok mutluyum. Kızın her türlü yardıma ihtiyacı var."

Martin doktorun peşinden yüksek bir eşikten geçip beyaz ışıklarla aydınlatılmış dar bir koridora girdi.

Geminin su hattının hemen üzerinde bulunan A katındaki geçitlerin, yolcuların kullanımına ayrılmış diğer bölümlerle pek bir benzerliği yoktu. Yerler kalın halılar yerine muşambayla kaplanmış, duvarlar beton grisine boyanmıştı. Çerçeveli tablolardan da eser yoktu tabii.

"Bizim ödlek nerede?" diye sordu Martin, yorgundu ve bir saat bile uyumamış gibi hissediyordu.

Dün duş aldıktan sonra tek bir kişi için fazla büyük olan yatağa çırılçıplak uzanmış ve güneş Atlantik'in üzerinde yeniden doğana kadar, uzun uzun tavana bakmıştı. Sonra ilaçlarını almış ve ne zaman Anouk Lamar'ı görebileceğini sorarak Bonhoeffer'yı bunaltmak üzere telefona sarılmıştı. Şimdi yerel saate göre saat sekiz buçuğu geçiyordu (gemi batıya doğru ilerlediği için her gece saatler bir saat geriye alınıyordu) ve Doktor Beck gelip onu odasından alana kadar neredeyse üç saat beklemek zorunda kalmıştı.

"Kaptanı mı soruyorsunuz? Neden bizimle gelmediğini mi bilmek istiyorsunuz?" Doktor bir adım önden yürüyordu, sarı atkuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor, yürüdükçe spor ayakkabılarının tabanları gıcırdıyordu. Sol kolunun altında mavi bir dosya ile şapkasını taşıyordu.

"Planetaryumda, gemi çalışanlarıyla toplantısı vardı, o yüzden benden size eşlik etmemi rica etti. Onun yapacak çok işi var."

Martin kıs kıs güldü. "Tahmin edebiliyorum. Bir çocuğu bu şekilde kaçırmak, insanı uykusundan eder, değil mi?"

Doktor bir anda durup kafasını salladı. "Bakın, kaptanla aranızda ne geçtiğini bilmiyorum ama size şunu temin edebilirim ki Daniel Bonhoeffer ağırbaşlı ve uyumlu bir adamdır. Hepimizin tek istediği, yalnızca kızın iyiliği. Bu mesele, en az benim kadar onun da hoşuna gitmiyor."

"Tabii canım." Küçümser bir tavırla gülümsedi Martin.

Siz onu benim külahıma anlatın.

Koridor boyunca birçok kapının önünden geçtiler, bazıları açıktı, mürettebatın kaldığı kamaralara geçerken göz attı Martin. Açık dolapların ve ranza yatakların olduğu basit, küçük odalardı, trenlerin yataklı vagonlarına benziyorlardı, yalnızca biraz daha dardı odalar.

Doktor transatlantiğin yeraltı dünyasına inmeden önce, ilk katın çalışanlara ayrıldığını açıklamıştı. Geminin bu bölümü, gemi çalışanları arasındaki hiyerarşinin en üstündeki personeller için ayrılmıştı: oda görevlileri, barmenler, garsonlar ve diğer hizmet elemanları için. Daha aşağıda, B ve C katlarındaysa mutfakta, çamaşırhanede, geminin içindeki çöplerin yakıldığı tesiste, deniz suyu arıtma bölümünde ve makine dairesinde çalışan işçiler kalıyordu, yani gemiye parasını ödeyip binmiş yolcuların hiçbirinin görmediği yüzler.

Diğer personelin kaldığı bölüm, işçilere ayrılmış bu alandan güya daha konforluydu oysa Martin daha A katindayken bile bir hapishanenin hücre bölümünde gezdiği hissine kapılmıştı. Kapalı kapıların ardından kadın ve erkek gülüşleri duyuluyor, birileri yabancı bir dilde bağırarak konuşurken, önlerinden geçtikleri başka bir kamarada iki erkek iç çamaşırlarıyla oturmuş, iskambil oynayıp rap müzik dinliyordu.

Zayıf, uzun boylu doktorun önlerinden geçtiğini gören yarı çıplak adamlar dillerini çıkarıp köpek gibi hızlı hızlı soludular. Hatta bir tanesi iç çamaşırının ön kısmını avuçladı.

"Doktor, elimdekini muayene etmek ister misin?" diye İngilizce bağırdı adam arkalarından.

"Tek eline sığdırabiliyorsan ilgilenmiyorum, canım," diye karşılık verdi doktor, bir kahkaha tufanı koptu peşinden.

Bir sürü tekerlekli sandalyenin ve servis arabasının durduğu daha geniş bir alana saptılar.

"Şu anda Broadway'deyiz," diye açıkladı doktor, bir Amerikan sokak tabelasının yere çizilmiş resmini işaret ederek. "Mürettebat bölümündeki bütün yollara Manhattan'daki cadde isimleri verildi."

"Yön bulmayı kolaylaştırıyor mu bari?"

"Kısmen. Şu anda yukarıya, Times Meydanı yönüne gidiyoruz. Çalışanlar için eğlence merkezi; orada masa tenisi ya da otomatlarda kumar oynayabiliyorlar. Yolunuzu şaşırırsanız, az önce geldiğimiz yere Park Bulvarına geri dönün. Oradan da Grand Central İstasyonuna gidersiniz, bu alana ilk adım attığımız yere. Her şey tabelalarla gösteriliyor zaten."

"Aptalların bile anlayacağı şekilde," dedi Martin alaycı bir şekilde. "Küçük bir çocuk bile iki aya çıkış yolunu bulur herhalde, değil mi?"

Elena Beck olduğu yerde durdu. Keyfinin kaçtığı bakışlarından anlaşılıyordu. Ama belli ki Martin yüzünden değil, onları buraya getiren şey yüzündendi. Birileri onları dinliyor mu diye etrafına bakınıp kısık sesle şöyle dedi: "Ben de sizin gibi hissediyorum. Şu durum benim de hiç hoşuma gitmiyor."

"Öyle mi, peki o zaman neden hemen polisi aramıyorsunuz?"

"Kızın hayatını tehlikeye atacağı için," dedi Elena, ne kastettiğini anlamak güçtü.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kaptana şan..." diye başladı ama kafasını sallayarak sustu sonra.

"Şantaj mı yapılıyor?"

"Boş verin. Bunun hakkında konuşamam. Ayrıca siz de bir polissiniz, değil mi?"

Evet, öyle.

Yine de bu gemideyken Martinin rütbesi, beşinci yaş gününde Timmy'ye hediye ettiği şerif rozeti kadar değersizdi.

"Kaptan ayrıca fotoğraf ya da video çekmemenizi rica etti," dedi doktor. "Siz en iyisi cep telefonunuzu çantanızda bırakın."

"Bunu duymak istemediğinizi tahmin edebiliyorum," diye karşılık verdi Martin, "ama bu gizemli saçmalığınızın hiçbir anlamı yok. Zaten birçok insan, kızın varlığına dair birçok şey biliyor. Belki Dobkowitz çok güvenilir bir kaynak değildir ama oda görevlisi..."

"Shahla mı?" Doktor Beck kafasını salladı. "O konuşmayacaktır."

"Niye?"

"Kadın ayda beş yüz dolar için haftada seksen saat eşek gibi çalışıyor. Parasının üçte ikisini de Karatçi'deki ailesine gönderiyor."

"Yani şirket, onu işten çıkarmakla tehdit ediyor."

Elena bir kez daha kafasını salladı. "Aksine. Anouk'a günde üç kere yemek getirip odasını temizlemesi karşılığında maaşını üç katma çıkardılar. Ancak birine bir şey anlatacak olursa işten çıkarılır. Ama sadece bir ay çalışıp bin beş yüz dolar kazanma ümidiyle, konuşmak yerine ütü presine sıkıştırılmayı tercih eder."

"Peki ya siz?" diye sordu Martin bitkinlikle. "Sizi neyle baskı altında tutuyorlar?"

Doktor elini kaldırıp yüzük parmağını oynattı.

Üzerinde küçük bir pırlanta olan beyaz altın nişan yüzüğü sade ama zarifti.

"Daniel ve ben aralık ayında evleniyoruz."

Bak sen. Koynunda yılan besliyor.

"Mutluluklar," dedi Martin alay ederek. Aslında onları buraya sürükleyen koşullara rağmen sempatik bulmuştu kadını. "Müstakbel eşiniz sizden ne isterse yapıyor musunuz?"

"Ona yardım etmek için her şeyi yaparım."

"Çocuk kaçırmak da dâhil mi?"

Doktor, cevap vermek üzere ağzını açtı ama sonra konuşmaya devam etmemeye karar verdi; muhtemelen o anda yanlarından epey genç bir personel geçtiği içindi. Oda görevlisi, sessizce çamaşır arabasının arkasına geçip onlara yol verdi. Siyaha boyadığı, bakımsız, darmadağın saçlarının önüne düştüğü başını kaldırıp bakmadı bile.

Martin, *Sultan* gibi tutucu insanlarla dolu bir gemide *piercinge* müsaade var mı acaba diye sordu kendi kendine ya da utançla yere bakan personelin, yolcu kısmına her çıkışında *septum piercing* ini çıkarmak zorunda kalıp kalmadığını düşündü.

Doktor Beck ve Martin bir süre hiç konuşmadan yan yana yürüdükten sonra, nihayet bir asansör kapısının önünde durdular. Geçtikleri bütün o dallanıp budaklanan yollardan sonra, Martin yön duygusunu kaybetmişti.

"Şimdi neredeyiz?" diye sordu.

Yürüdükleri yolun büyük kısmında, iş elbiselerinin içinde farklı milletlerden bir sürü çalışanla karşılaşmışlardı. Ama çoğunlukla Asyalıların kantin kuyruğuna girdiği personel panayırını arkalarında bıraktıklarından beri ortada kimseler yoktu.

"Yolcu gemilerinde üç ana bölüm vardır," diye açıklamaya başladı Elena. "Bir tanesi yolcular, diğeri tayfa içindir. Üçüncüsüneyse bu iki gruptan hiç kimse kendi rızasıyla adımını atmak istemez."

İş pantolonunun arka cebinden kartını çıkarıp asansör kapısının kart okuyucusundan geçirdi.

"Biz buraya yasaklı bölge, *Hell's Kitchen* diyoruz. Anouk u buraya yerleştirdik."

(İng.) Cehennem mutfağı, (ç. n.)

17. Bölüm

J^ğ ell's Kitchen *mı?*

" # Asansörün kapısı açıldı. Martin, diğer ucunda başka bir kapı olan asansöre bindi. "Bu bölüme girmekten neden herkes kaçınıyor?"

"Batıl inanç. Burası karantina bölgesi."

Doktor önden yürürken Martin de karmaşık duygularla kadının peşinden gitmişti.

"Eğer gemide bulaşıcı bir virüs ya da ağır bir bakteriyel enfeksiyona bağlı bir hastalık patlak verirse hasta, olası bir salgını engellemek için buraya yerleştiriliyor. Bir yolcu gemisinde yangından sonra en çok korkulan şey bulaşıcı hastalık salgınıdır," diye açıkladı doktor ve arkalarında kalan elektrikli alüminyum kapılar kapanana kadar bekledi.

"Yeni gibi görünüyor," dedi Martin, çelik duvarlarda buranın kullanıldığına dair hiçbir emare yoktu. Asansörü çalıştırmak için bir düğme bile yoktu.

"Öyle zaten. *Hell's Kitchen* henüz hiç kullanılmadı. Acil durumlar için de hiç elverişli değil. Yatak taşınabilen bir yük asansörü var gerçi ama ölmek üzere olan bir hastadan bu yolu kullanmasını bekleyemem. Şirketin burada isyankâr çalışanlar üzerinde deneyler yaptığına dair söylentiler dönüyor." Güldü. "Ya

da hesabını ödeyemeyen yolcular üzerinde. Saçmalık tabii ki. Ama personel, kasaptan uzak duran bir vejetaryen gibi kaçınıyor buradan. Temizlikçiler, burayı temizlemek zorunda kalmamak için birbirlerine para teklif ediyor."

Asansörün kapısı bir tıslamayla açıldı, indiklerinde yine aynı kattaydılar.

Martin şaşkınlıkla fark etti ki bu bir asansör değil, karantina bölmesine geçmek için yapılmış bir geçitti yalnızca.

"Acil durumlarda bu bölge, hava geçirmeyecek şekilde kapatılıyor. Kendi havalandırma sistemi, su tesisatı ve bağımsız bir güç kaynağı var. Aslında buraya girerken koruyucu kıyafet giymemiz gerekirdi."

Hiç kimsenin arkasında oturup bir hastayı beklemediği yuvarlak hasta kayıt veznesinin olduğu bir salondan geçtiler.

Şeffaf plastikten bir kapıdan daha geçince kendi süitinden tanıdığı havlı bir halı karşılarına çıktı. Deri koltukları ve gardırobuyla bu küçük oda, gemideki herhangi bir kamara gibi görünüyordu. Şimdi önünde durdukları oda kapısı da yolcu kamaralarının bire bir aynısıydı. Fakat kapı gözetleme deliği içeriden dışarıyı değil, dışarıdan içeriyi gözetlemek için yapılmıştı.

Doktor delikten içeriye baktı. Gördüğünden memnun kalmış olacak ki Martin'den kartını denemesini istedi.

"Giriş kartınız işiniz için gerekli olacak bütün alanları açmak üzere programlandı. İstediğiniz her an buraya girebilirsiniz ama önceden bana haber verirseniz daha iyi olur."

"Anouk burada kilitli mi?" diye sordu kınayarak.

Doktor ciddiyetle başını salladı. "Kendi güvenliği için. Daha önce nerede olduğunu ve hatta peşinde kimin olduğunu bilmediğimiz sürece geminin içinde denetimsizce hareket etmemesi

gerek. Ama tehlikede olduğunda alarmı çalıştırması için yatağının arkasında bir buton var."

Yukarıda bir yeri işaret etti. Kapının köşesinde, Martine trenlerdeki imdat frenini hatırlatan kırmızı bir manivela vardı. "Acil bir durumda bununla kilidi açabilirsiniz. Bu da kaptan köşkündeki alarmı çalıştırır, siz en iyisi giriş kartınızı yanınızda bulundurun."

Martin kot pantolonunun cebinden plastik kartı çıkardı ama tereddütlüydü. İçeriye girmeden evvel onu neyin beklediği hakkında bilgi alsa daha iyi olacaktı.

"Bu muayene raporunuz mu?" diye sordu doktora, kolunun altında tuttuğu dosyayı işaret ederek.

Doktor hiçbir şey söylemeden dosyayı Martin'in eline tutuşturdu. Martin, ilk muayene sonuçlarına göz gezdirdi. *Anouk Lamar, kadın hasta, ten rengi beyaz, yaşı on bir, boyu 1,48 cm, kilosu 35 kg.*

Genel durumu kötü, bakımsız kaldığına dair izler var. Hasta kendisine söylenen hiçbir şeye tepki vermiyor. Mutizm şüphesi.

"Hiç konuşmuyor mu?" diye sordu Martin olası teşhisi okuyunca.

Doktor Beck üzülerek başıyla onayladı. "Tek kelime bile etmiyor. Yalnızca inliyor, ağlıyor ya da homurdanıyor; o da çoğunlukla uykusunda. Ağır kâbuslar görüyor. Gördüğünüz gibi nörolojik açıdan her şey normal, refleksleri iyi ama..."

"Ama ne?" diye sordu Martin, sonra cevabı kendisi buldu. Raporun üçüncü kısmında yer alan fiziksel bulguları okuyunca soluğu kesildi: *Labia majoranın (via falsa)[1] hemen yanında, deride yüzeysel fakat uzun sıyrıklar var.*

[1] Vajinanın dış dudağı, (ç. n.)

"İki uyluğun da iç kısmında hematomlar, vajina bölgesinde büyük çatlaklar mı?" diye inanamayarak raporun bir sonraki paragrafını yüksek sesle tekrar etti Martin.

Elena üzüntüyle başını eğdi. "Tabii bütün yaralarıyla ilgilendim."

Yüce Tanrım.

Gözlerini kapattı.

Demek ki Anouk Lamar, onu kaçıran tarafından defalarca ve vahşice tecavüze uğramıştı.

18. Bölüm

Aynı Saatlerde, 5. Güverte

Tiago Âlvarez, bir avlu kamarasından çıkıp *(Sultan daki* alışveriş alanına bakan iç kamaraları olduğundan daha güzel göstermek için onlara böyle deniyordu) kendinden yaşça büyük bir kadına gülümseyerek selam verdi, kadın üzerinde bornozuyla spa salonundan geliyordu. Kadın, bu genç adamın beklenmedik şekilde dikkatini çekmiş olmaktan mutlu, ışıl ışıl bir yüzle gülümseyerek ellerini, yeni fönlenmiş pamuk şekeri rengindeki saçlarına mahcubiyetle götürdü.

Kadının dönüp dönüp ona baktığını bilmek için arkasını dönüp kontrol etmeye ihtiyacı yoktu Tiago'nun. Arjantinli genç adam, yaşlarının kaç olduğu fark etmeksizin tüm kadınlar üzerindeki etkisinin bilincindeydi. Esmer tenini, saç spreyiyle bile dizginlenemeyen siyah, kıvırcık saçlarını ve sürekli melankolik bir çaresizliğin sezinlendiği dalgın bakışlarını seviyorlardı.

Keyifle şarkılar mırıldanarak (ne zaman biri ondan hoşlansa mutlu oluyordu) geminin diğer ucuna, Atlantik Bara doğru yürüdü. Koridorun üçte ikilik kısmını yürümüştü ki kafasını sallayarak bir dış kamara kapısının önünde durdu.

Yirmi üç yıllık yaşamının son altı yılının hemen hemen tamamını yolcu gemilerinde geçirmişti. *MS Puertos* isimli ge-

miyle, Lizbon'dan Tenerife'ye gittiği ilk seferinden bu yana çok şey değişmişti: Gemiler daha büyük, kamara fiyatları daha makul, yemekler daha lezzetli olmuştu; yolcularsa her zaman oldukları gibi aptal kalmışlardı.

Kamaranın kapı kolunda sallanan yeşil kartona bakıp, bir insan nasıl "lütfen odamı toplayın" yazısını kapısına asacak kadar salak olabilir, diye düşündü.

Birincisi bu yazılı asılı diye oda görevlisi vaktinden önce gelmeyecekti, İkincisi suçlular için mükemmel bir davetti bu. "*İçeride kimse yok, buyurun girin!*"

Bu akılsızlık karşısında iç geçirip kartonun kırmızı tarafını, "lütfen rahatsız etmeyin" yazan kısmını çevirdi. Kimsenin onu görmediğinden emin olduktan sonra kartı okuyucudan geçirip kapıyı açtı.

Teşekkürler Stacy, diye içinden geçirdi. Stacy resepsiyonun arkasındaki bilgisayar odasında kırıştırdığı, ön büro hizmetlerinde çalışan stajyer bir kızdı. Sarışın, uzun boyluydu ve yüksek sesle konuşuyordu; aslında tipi değildi ama işini kolaylaştırmanın en güzel yolu, görevi misafirleri memnun etmek olan biriyle seks yapmaktı. Resepsiyonda çalışan herkesin, anahtarlarını kaybeden ya da başka kategorideki bir odayı merak edip görmek isteyen yolculara, kamaraya kadar eşlik edebilmeleri için her kapıyı açan bir kartları vardı. Seks sırasında Tiago, kendi kartıyla yatak arkadaşının kartını değiştirmişti. Elbette Stacy, genel anahtarında bir bozukluk olduğunu yarın sabah fark edecek, kartın manyetik kısmının zarar gördüğünü düşünüp yenisini isteyecekti.

Nasıl yapılacağını bilince bu işler çocuk oyuncağıydı. Hele de arzulanan Romeo özelliklerine sahip biri için.

Tiago kamaraya girip memnuniyetle etrafı inceledi. Girdiği bir önceki oda gibi domuz ahırına benzemiyordu. Son girdiği avlu

kamarasında kalan pis herif -masanın çekmecesinde bulduğu seyahat bilgilerine göre yalnız seyahat eden emekli bir İsviçreliydi- yatağın her yanına yemek dökmüş, kirli donlarını ortalığa fırlatmıştı. Tiago bu tür saygısızlıklardan nefret ederdi. Bu domuz herif, temizlikçi kadınların çalışırken zamanla yarıştıklarını bilmiyor muydu? Temizledikleri kamara başına yalnızca birkaç sent aldıklarını?

Bugünkü "sabah vardiyasında" girdiği üçüncü kamarada, gecenin kaçınılmaz izleri vardı yalnızca: kırışmış çarşaflar, komodinin üzerinde kullanılmış bir su bardağı, kanepede kırış kırış duran kot pantolon ve iç çamaşırları. Halının üzerinde kemirilmiş tavuk kanatları yoktu, banyo da medeni bir insandan beklenecek şekilde bırakılmıştı. Son kamaradaki yaşlı herifse, belli ki banyo liflerini tuvalet kâğıdıyla karıştırmıştı. Üstelik klozette büyük bir iş başardıktan sonra tuvalet fırçası kullanmayı gerekli bile bulmamıştı. Adamın bu arsızlığı Tiago'da intikam isteği uyandırmıştı. Aslında "çalışırken" hiç zaman kaybetmezdi ama boka bulanmış lifleri emeklinin diş fırçasıyla temizlerken harcadığı her dakikadan çok keyif almıştı.

İçinde gömülü bir kasanın durduğu dolabı açarken, keşke yaşlı herif fırçayla ağzım köpürtürken orada olabilseydim, diye düşündü keyifle.

Otellerde kullanılan yalnızca birkaç farklı kasa vardı ve Tiago hepsini biliyordu. Şifrelerini kırmak çoğunlukla biraz zaman alıyordu fakat *Sultan* da buna bile gerek yoktu. Odalardaki kasalar kapıyı açan aynı kartla açılıyordu. Daha kolayı olamazdı.

Bir yandan da ucuz aksesuarların, bir iPod'un ve birkaç avronun arasında bulduğu öğrenci kimliğini incelerken, "Bakalım kimin odasındaymışız?" dedi kendi kendine. İnatçı bir yüz ifadesi ve boyalı saçları olan genç kızın vesikalık fotoğrafıyla, dolabında

asılı duran koyu renk kıyafetler ve siyah postallar gayet uyumluydu. Kimlikte yazan ismi okudu, *Lisa Stiller.*

On beş yaşında bir kızım olsaydı, septumuna *piercing* takmasına asla izin vermezdim, diye düşündü Tiago. Bu konularda biraz tutucuydu. Bir kadının, özellikle de bir kızın bedeni kutsaldı ona göre. Dövme ya da *piercing*'ler bir yana, kulak deldirmek bile bu kutsallığa zarar vermek sayılırdı.

Tiago, kasanın keçeyle kaplanmış tabanında elini gezdirdi, gıcır gıcır bir tornavida ile bir sprey kutusuna çarptı eli.

Siyah sprey mi?

Yoksa Lisa grafitilerle gemiyi güzelleştirmek mi istiyordu?

Spreyi yerine bırakıp nakit parayı saydı. 104,60 avro. Muhtemelen kızın tüm harçlığı buydu. Cüzdanı bile olmadığına göre parasını hiç saymamıştı muhtemelen. Yine de Tiago bu paranın on avrodan fazlasını cebine indirmezdi. Asla yüzde ondan fazlasını alma - altın kuralı buydu. Ve sahibinin herhangi bir durumda peşine düşebileceği hiçbir kişisel eşyayı da alma. Ufak meblağlar aşırdığında parası çalınanlar hep kendileri düşürdü sanıyordu.

"Hayatım, düşürdün herhalde. Hırsız girmiş olsa niye saati, mücevherleri ve bir yığın parayı almadan gitsin?"

Bu şekilde biraz zaman alıyordu gerçi ama Tiago nun yöntemi kesinlikle güvenliydi. Yolculuğun Cadiz-Oslo-New York kısmı için bir iç kamara tutmak, ona iki bin dört yüz dolara patlamıştı ve şimdiye dek iki bin iki yüz doları toplamıştı bile. New York'ta gemi değiştirip Kanada'ya doğru açılana kadar iki bin beş yüz dolar daha kaldırırdı. Bu da iki bin dolardan fazla kâr demekti. İnsanın başka hiçbir masrafı olmadığı ve sonsuza kadar tatilde olan bir milyonerin hayatını yaşadığı düşünülürse hiç de fena para değildi.

Tiago kızın parasının içinden iki beşlik aldı. Geri kalanını yerine koyacaktı ki kasanın sağ köşesinde dik şekilde duran bir zarf çarptı gözüne.

Para mı var acaba? Belki de büyükannesinin tatil için verdiği para vardı içinde.

Kabarık zarfı merakla açtı. Tam o anda beklenmedik bir gürültü duyup affedilmez bir hata yaptığını fark etti.

Daha kamaraya adımını atar atmaz yaptığı ve bir öğrenci kimliğini elinde tuttuğu anda çoktan anlamış olması gereken bir hata. *Nasıl bu kadar aptal olabildim,* diye düşündü ve yatağın üzerinden balkon tarafına doğru tek hamlede sıçradı. Yine de geç kalmıştı.

Hiçbir ergen, tek başına gemiyle seyahat etmez!

İki kamarayı birbirine bağlayan ve daha önce kontrol etmediği ara kapı açıldı. Temizlikçi kadın tarafından suçüstü yakalanmak istemiyorsa, balkona çıkıp orada saklanmak gibi bir şansı yoktu artık. Kadın odaya girdi ve...

Sarhoş mu bu?

Tiago yerden yüksek yatağın kenarında dizlerinin üstüne çökmüş, masanın üzerine monte edilmiş televizyonun yanındaki ayna aracılığıyla olan biteni izliyordu.

Gerçekten de aklına ilk gelen, kafasına eski moda bir başlık geçirmiş önlüklü oda görevlisinin sarhoş olduğu ve odanın içinde bu yüzden yalpalayarak yürüdüğü olmuştu.

Sonra kadının arkasındaki iki adamı gördü. Bir tanesinin yumruğunu sıkıp kadının sırtına vurduğunu ve genç kadının dengesini kaybedip düşerken Tiago'nun açtığı dolabın kapağına kafasını çarptığını gördü.

19. Bölüm

Martin, Anouk'un kamarasını hastalara, hastaneyi ve hasta olduklarını hatırlatan her şeyin açık renkli günlük eşyalarla değiştirildiği modern hastane odalarına benzetti.

Yerler laminant kaplıydı ama ahşap parkeyle karıştırılacak kadar kaliteliydi. Duvarlar, güzelce karıştırılmış *café latte* rengindeydi ve hastanelerde sıkça karşılaşılan tahta sandalyeler yerine buraya gelen ziyaretçiler kum rengi bir deri koltuğa oturabiliyor, kısık tavan aydınlatması odaya pastel tonlarda hoş bir ışık veriyordu.

Öte yandan yüksekliği ayarlanabilir hasta yatağı sanki yanlışlıkla beş yıldızlı bir otele taşınmış ve başucunun arkasındaki duvara, prizlere takılı bir sürü tıbbi teçhizatla bağlanmış olmasına rağmen bulunduğu yere kesinlikle ait değilmiş gibi görünüyordu. Hava basıncını düzenleyen cihaz ile oksijen konsantratörünün dışında, on bir yaşındaki kızın erişebileceği uzaklıkta bir telefon ile bir acil durum düğmesi duruyordu.

Anouk Lamar dizlerini kırmış yatağın ortasında oturuyor, odaya birinin girdiğini fark etmemiş gibi duruyordu. Üzerinde arkadan bağlanan basit bir gecelik ve beyaz bir pamuklu külotlu çorap vardı. Elena ve Martin odaya girdiğinden beri duruşunu hiç değiştirmemişti. Kafası diğer tarafa çevrili, küçük bir lomboz pencerenin soluk sarı rengindeki perdelerle çevrelendiği borda

tarafındaki duvara bakıyordu. Arada sırada bir dalga pencereye kadar yükselince su hattının biraz üzerindeki su geçirmez kamarada bulunanlarda bir çamaşır makinesini izliyormuş hissi yaratıyordu.

Martin, Anouk'un camdaki bir damlayı ya da herhangi başka bir şeyi izlediğinden şüpheliydi. Kızın içine kapandığını ve soğukkanlı bir tavırla sağ kolunu kaşırken görüş alanındaki her şeyi aynı anda algıladığını bilmek için kızın yüzüne bakması gerekmiyordu.

Kızın yalnızca varlığı bile odayı boğucu bir umutsuzlukla dolduruyordu ve bu öyle yoğundu ki sanki elle tutulabilirdi. Bazen Martinin bu kadar çok şey görmüş, ifadesini yitirmiş onca yüze bakmış olmamayı dilediği oluyordu ve bütün o tecrübelerden ve gördüğü yüzlerden sonra dünyadaki hiçbir neşterin ya da kemoterapinin, bu kızın da içinden geçtiği gibi bir cehennemden dönmüş birinin ruhuna yerleşmiş tümörleri tamamen temizleyemeyeceğini biliyordu artık. Böyle durumlarda psikologlar ve doktorlar, Çernobil ya da Fukuşima'daki teknisyenlerden farksız oluyordu. Asıl sorunu tamamen ortadan kaldıramıyor ancak felaketin sonuçlarını azaltabiliyorlardı.

"Merhaba Anouk, umarım seni rahatsız etmiyoruzdur," diye on bir yaşındaki kıza ana dilinde, yani İngilizce olarak selam verdi Martin. "Benim adım Doktor Schwartz," diye tanıttı kendini, o sırada doktorun şaşkınlıkla ona baktığını fark etti. Demek ki Bonhoeffer ona dava dosyasını göstermemişti çünkü göstermiş olsaydı, Martinin buna hiçbir önem atfetmiyor olsa da doktor unvanı taşıdığını bilirdi. Bugün bunu kullanıyor olması gerçekten istisnai bir durumdu. Anouk'un, geçmişini kurcalamak isteyecek psikoloji eğitimi almış bir dedektiftense ikinci bir doktorun varlığını daha kolay kabulleneceğini umut etmişti.

“Seni yeniden muayene etmek istemiyoruz,” dedi. “Merak etme.”

Anouk hiçbir tepki vermedi buna. Ne duruşunda ne de jest ya da mimiklerinde en ufacık bir değişiklik oldu. Yalnızca kendini biraz daha sert kaşımaya başladı.

“Sürekli bunu yapıyor,” diye fısıldadı Elena.

“İsterseniz yüksek sesle konuşalım,” dedi Martin, dostane fakat kararlı bir sesle söylemişti bunu, “ve İngilizce.”

Eğer yanılmıyorsa Anouk hâlâ kendi içine kapanmış durumdaydı ve bu izolasyon süreci, travma geçirmiş bir insanın yanındayken sanki o yokmuş gibi davranıldığında daha da uzuyordu. Bunu uzun zamandır, çok çok uzun zamandır ilgilendiği ruhsal çöküntüye uğramış insanlardan biliyordu.

Kendinden biliyordu.

“Şu anda yalnız kalmak istediğini ve kimseyle konuşmak istemediğini biliyorum.”

Hele bir erkekle hiç.

“Sadece odadaki cihazları kontrol etmek istiyorum.”

Amacı onu rahatsız edici sorulardan korkmaması gerektiğine ikna etmeye çalışmaktı. Bir dedektif olarak tecrübeleri ona travma geçirmiş görgü tanıklarını sıkıştırmaması gerektiğini öğretmişti. Cinsel saldırı kurbanları, özellikle de çocuk olanlar dayanılmaz bir stres altında oluyor, bir yandan kendilerine yardım edilmesini ve suçlunun cezalandırılmasını isterken diğer yandan o korkunç olayı sonsuza kadar hafızalarından silmeye çalışıyorlardı.

Martin tavana baktı; tavana sabitlenmiş, havada asılı duran düz ekran bir televizyon vardı. Yukarıyı işaret etti.

“Bu neden çalışmıyor?”

“Televizyon mu?” diye sordu Elena şaşkınlıkla. “Ben... ben bunun yanlış olacağını düşündüm.”

Martin başını salladı. Anlaşılabilir ama yanlış bir çıkarım.

Günlük hayatta bir çocuğu uzun süre televizyonun başında bırakmamak gerekirdi. Ama buradaki durum günlük hayatın tamamen dışındaydı. Önceleri ara sıra olduğu gibi, bir suçun tanığı ya da kurbanı olduğu için bir çocukla ilgilenmesi gerektiğinde onu güvenli bir eve götürür ve ilk yaptığı çocuğun korkusunu alsın diye televizyonu açmak olurdu.

Doktordan kumandayı isteyip geminin geniş içerikli yayın listesinden bir çizgi film açtı.

"*Buz Devrini* sever misin?" diye sordu. Cevap gelmedi. Anouk, sessize alınmış televizyon gibi çıt çıkarmıyordu.

Elena soran gözlerle baktı Martine.

Travma geçirmiş insanların, kurtarılışlarının hemen ardından kafalarını dağıtabilmeleri için önlerine imkânlar sunulduğunda travmanın etkisinin çok daha kısa sürdüğünü doktora daha sonra açıklayacaktı. Korkunç bir saha operasyonundan sonra ellerine bir oyun konsolu verilen askerlerin, travma sonrası stres bozukluğuna bağlı rahatsızlıklardan, vakitsizce psikoterapiye başlatılmış diğer askerlerden daha az muzdarip olduklarını gösteren çalışmalar vardı.

"Gemi fotoğrafçısının çektiği fotoğraflarının bazılarında elinde bir resim defteri görülüyordu. Ben de bu yüzden ona kâğıt ve kalem bıraktım," diye açıklama yaptı Elena. "Ama sonuçları hiç iyi olmadı."

Şaşmamak gerek. Anouk un aklındaki korkunç imgelerden çizerek kurtulmasını sağlama fikri yanlış olmasa da bir terapiye başlamak için henüz çok erkendi.

"Canın resim çizmek istemiyorsa sorun değil," dedi Martin. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Elena, tokasından çözülüp yüzüne düşen bir tutam saçı üfledi. "Kastettiğim bu değildi," dedi, yatağa yanaşıp Anouk'un

geceliğinin kol kısmını dirseğine kadar sıyırdı, kız da büyük bir kayıtsızlıkla izin verdi buna. Sol bileğinin biraz üzerinde ince bir sargı vardı kızın.

"Verdiğim kalemi koluna saplamaya çalıştı."

Sol koluna, yani sağ elini kullanıyor, diye aklına yazdı Martin.

"Neyse ki hemen şurada, banyodaydım." Elena çenesiyle, yatağın yanında duran ve neredeyse duvardan ayırt edilemeyen kapıyı işaret etti. "İlaçları için su almaya gitmiştim, döndüğümde kendini yaralamıştı."

"Kalemi sapladın mı, yoksa kendini mi çizdin?"

Bir kez daha soruyu doğrudan kıza yöneltmiş ve bir kez daha bir cevap alamamıştı.

"Söylemek zor," diye açıklamaya çalıştı Elena. "Kalemi bıçak tutar gibi tutuyordu, daha çok tahta oyan bir marangoz gibi."

Acını kesip çıkarmak mı istedin?

Martin kafasını salladı. Teşhis koymanın zamanı değildi şimdi. Öncelikle Anouk'un güvenini kazanması gerekiyordu.

"Ben aslında sadece butonu kontrol etmeye geldim," deyip yatağın arkasındaki düzeneği gösterdi. "Şu arkandaki bir panik butonu. Kendini kötü hissettiğin ya da yardım istediğin her an buna basabilirsin, tamam mı?"

Kız gözlerini kırpıştırdı ama Martin anladığına dair bir işaret olarak algılamadı bunu. Şu an önemli olan asıl şey, kızda güven oluşturmanın ilk aşamasını başarmaktı. Anouk durumunun iyiye gittiğini ve artık kamarasında kimsenin olmadığı zamanlarda bile tamamen yalnız olmayacağını biliyor olmalıydı.

"Deneyelim mi?" diye sordu Martin.

Martin elini Anouk'un hasta yatağının arkasında duran düzenekteki kırmızı alarm butonuna koyunca Elena başıyla onayladı.

"Korkunca, bir yerin ağrıyınca, kendini üzgün hissettiğinde ya da sadece biriyle konuşmak istediğinde, buna bas ve..."

Martin butona bastı, tıs diye bir ses geldi, hemen hemen aynı anda da Elena'nın, siyah iş pantolonuna doladığı bel çantasındaki cep telefonu çaldı.

Anouk sesten irkilip bacaklarını kendine doğru çekti.

"Korkma canım," deyip yavaşça kızın saçlarını okşadı Elena. "Daha önce de söylemiştim, alarma basınca telefonum çalıyor. O çalınca da ben hemen yanma geliyorum, saatin kaç olduğu hiç önemli değil."

"Tek yapman gereken yatağının üzerindeki butona basmak," diye toparladı Martin. "Gördüğün gibi çalışıyor."

Martin, Elena'ya gidelim anlamında bir işaret yaptı. Şu an için yapabileceği fazla bir şey yoktu.

"Yine geleceğim tatlım, tamam mı?" Doktor vedalaşmak için yavaşça Anouk un yanağına dokundu, sonra birlikte kamaradan çıktılar.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra, "Bu çok sorumsuzca," dedi Martin. Anouk'un buradan onu duyabileceğini hiç sanmasa da kısık sesle konuşuyordu. "Ağır yaraları var..."

"Ağrı kesici verip merhem sürdüğüm yaralar."

"...ve acilen bir hastaneye götürülmesi gerek."

"Zaten bir *hastanede*," diye itiraz etti Elena. "*Sultan* bazı şehir hastanelerinden çok daha donanımlı."

"Evet tabii, sadece gerekli eğitimleri almış personeli yok."

Doktor karşı çıktı. "Üç yıl Dominik Cumhuriyetinde yaşadım ve şehir hastanesinde Haiti'den gelen, tecavüze uğramış o kadar çok sığınmacı çocukla ilgilendim ki Hamburg Kadın Doğum Hastanesinin başhekimi bile hayatı boyunca tecavüze uğramış o kadar çok insanla karşılaşmamıştır. Ve siz *Doktor* Schvvartz, gözlemleyebildiğim kadarıyla travma sonrası stres bozuklukları konusunda oldukça bilgilisiniz. Bakın, burada yapılan şeyi savunmak istemiyorum ama bizim gibi iki doktorun yirmi dört saat bu çocukla ilgilenmeye hazır olmasını gerçekten yetersiz mi buluyorsunuz?"

Tam, "*Evet, öyle buluyorum,*" diyecekti ki daha o ağzını açamadan bir anda Elena'nın cep telefonu çaldı.

Anouk panik butonuna basmıştı.

20. Bölüm

İsa'nın kamarasında oda görevlisine vurup yere deviren adam, ^■"Merak etme, sana sadece bir soru soracağız," dedi. Kaba bir aksanla İngilizce konuşuyordu.

Artık başlığı siyah saçlı kafasında olmayan genç kadın, yeniden kendine geldikten sonra korkuyla gözlerini kırpıştırdı. Kadın öyle cılızdı ki bir süpürge sapından daha kalın olmayan kollarını kendini korumak için tahta gibi göğsüne doladı. Tiago, yatağın arkasında saklandığı yerden duvardaki ayna sayesinde kadının yalnızca sırtını ve profilini görebiliyordu. Omuzlarını kısmış, eğri büğrü ayakta duruyordu şimdi. Kadının omurları, sırtı boyunca uzanan bir inci kolye gibi boncuk boncuktu.

Tiago, temizlikçi kadını tanıyamadı, en azından şu ana dek hiç çarpmamıştı gözüne; gerçi gemide bir personel ordusu bulunduğu düşünülürse bu çok normaldi.

Tiago'nun, kadım tehdit eden bu iki adamın kim olduklarına dair de herhangi bir fikri yoktu.

Sözcülük görevini üstlenmiş adam, üniformasındaki altın rengi çizgilere bakılacak olursa klasik gemi personeli içinde düşük rütbeli bir görevli, bir denizcilik uzmanı ya da bir teknisyendi. Diğer adam daha uzun boylu, daha yapılıydı ve üzerinde yeşil bir pantolonla, kısa kollu, gri bir gömlek vardı. Mürettebattan olduğunu

gösteren herhangi bir apolet yoktu kıyafetlerinde, muhtemelen kısa süreli bir tamir işi için yolcu kısmına çıktığını kimsenin fark etmeyeceği işçilerden biriydi.

Şaşırtıcı olan şey, iki adamın da dış görünüşü oldukça normal olmasıydı. Tüysüz, bronz tenleri; yeni tıraş olmuş yüzleri ve temiz tırnaklarıyla seyahat broşürlerinde gülümserken görebileceğiniz çalışanlardı. İşçinin sert yüz hatlarına canlılık veren iri dudaklı, geniş bir ağzı; rütbelininse onu bir zorbadan ziyade KaliforniyalI bir sörfçü gibi gösteren, darmadağın kıvırcık sarı saçları vardı.

İnsan böyle yanılır işte.

"Son zamanlarda sık sık *Hell's Kitchena* gittiğini duydum," dedi rütbeli olan ve işçiye işaret verdi, bunun üzerine adam gidip kızın arkasına geçti, ellerini sırtında birleştirdi.

"Orada bilmem gereken bir şey mi var?"

Öne doğru eğilmiş kadın, korkuyla kafasını salladı yalnızca.

Elebaşı, yeniden oda görevlisinin göz hizasına gelebilmek için dizlerinin üzerine çöktü.

"Yok mu? Şimdi de salağa mı yatıyorsun?" İyice yaklaşıp kadının suratına tükürdü.

"Yalan söylüyor," dedi uzun boylu olan, kadının acı dolu inlemelerine aldırmadan kadının kollarını biraz daha sıkıştırdı.

Rütbeli gibi işçi de kaba bir aksanla, belki Alman, İsviçreli ya da HollandalI aksanıyla konuşuyordu. Tiago bu iki herifin nereli olduklarını kestirmekte zorlanıyordu, aynı şekilde r Ja görevlisi de esmer, tarçın rengi tenine bakılırsa PakistanlI, Hint, Bangladeşli ya da benzer başka bir milletten olabilirdi.

"Bizi kandırmaya mı çalışıyorsun Shahla?" diye sordu rütbeli.

Genç kadın yanağından akan tükürüğü silmeden kafasını salladı yine.

"Senin görev yerin yedinci güverte. Çalışanların kaldığı bölümü temizlemek değil."

"Değişmiş. Ben bilmiyorum neden," diye kekeledi kadın.

"İnsanlar başka şeyler söylüyor ama. Söylentilere göre *Hell's Kitchen* da kör bir yolcuyla ilgileniyormuşsun."

Gözlerini kocaman açarak, "Hayır!" diye bağırdı.

Keşke hiç söylemeseydi bunu. Rütbeli yumruğunu kadının karnına geçirdi.

Shahla bir yandan omzunu incitecek ani bir hareket yapmamaya çalışırken bir yandan da sanki ondan çok daha büyük bir şey içinden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

Dios mio[*] ne yapacağım ben, diye düşündü Tiago, belli ki dövüşme konusunda idmanlı bu iki adamın karşısında dayak yiyen oda görevlisinden daha fazlasını yapamazdı.

Elebaşının komodinin üzerindeki su bardağını alıp masanın kenarına vurarak kırışını dehşete kapılarak izledi. Adam şeytani bir gülüşle yere düşen cam kırıkları arasından şişe kapağı büyüklüğünde bir parça aldı. Sonra Shahla'nın ve suç ortağının yanından geçip banyoya girdi, döndüğünde elinde bir bornoz kemeri tutuyordu.

"Aç ağzını!" diye bağırdı, kadının itaat etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu çünkü arkasında duran işçi omuzlarındaki baskıyı bir kez daha arttırmıştı.

Rütbeli adam elindeki cam parçasını, kadının çığlık atmak üzere açtığı ağzına soktu. Shahla'nın korkusu gözlerinden okunuyordu, yine de yerinden çıkmak üzere olan bir omuzla ne kadar sakin kalabilirse o kadar sakindi. Yanaklarından gözyaşları, burnundan sümükleri akıyordu. Adam kötücül bir bakışla bornoz kemerini boynuna dolayıp ağzındaki cam parçasını tükürerek çıkaranlasın

* (İsp.) Aman Tanrım, (ç. n.)

diye ağzını kapatırken sızlandı yalnızca. İşçi adamın bir işaretiyle kadının kollarını sıkmayı bıraktı.

"Baştan başlayalım Shahla. 'Evet' diyebilirsin. 'Hayır' diyebilirsin. Ama yalan söyleyemezsin. Tabii dayak yemek istemediğin sürece." Zorba, yumruklarını sıktı.

Shahla inleyerek kafasını salladı. Eğer bu kaçık herif bir kez daha karnına yumruk atacak olursa, ağzına tıkılan kemere rağmen nefes almaya çalışırken istemeden yutkunacağını ve bunun neye mal olabileceğini Tiago gibi o da biliyordu.

"Küçük, beyaz bir kız buldun, değil mi?" diye başladı rütbeli sorgusuna.

Hiç tereddüt etmeden başıyla onayladı kadın.

"Bu kız hâlâ gemide mi?"

Bir kez daha onayladı.

"*Hell's Kitchen* da değil mi?"

Kadın bu soruyu da bir sonraki soru gibi olumlu cevapladı. "Ve onunla ilgilendiğin için karşılığında bir sürü para alıyorsun?"

"Hımmm!"

Soruyu soran adam gülümseyerek yanındaki arkadaşına baktı. Shahla ne konuştuklarını anlamasın diye kendi ana dillerine döndüler. Tabii dil becerisi olan Tiago için sorun değildi bu. Ana dilinin dışında Almanca biliyor, İngilizce ve Fransızcayı da okuyup yazabiliyordu. Aynı şekilde Felemenkçe'yi anlamak da onun için sorun değildi çünkü bir diplomat çocuğu olarak üç yıl Hollanda'da yaşamıştı.

"Söyledim sana, bu sürtük altın madeninin üstünde oturuyor," dedi elebaşı yardakçısına. "Yoksa bu kadar masrafa kalkışmazlardı. Bu işte çok para var."

Uzun boylu aptal aptal sırıttı. "Cidden mi? Planın ne?"

"Bu kadın bizi kıza götürecek, sonra..."

Tiago planın ikinci kısmını hiç öğrenemedi.

İşçi, aniden gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olan suç ortağının telaşlı bir hareketi üzerine kadını bıraktı. Kadın, ağzındaki kumaş parçasını çıkarıp televizyon ile yatak arasında kalan dar alanda sendeleyerek ilerledi. Ellerini boğazına götürdü. Ağzını açtı. Tiago'nun yerdeki elverişsiz konumundan aynada görebildiği kadarıyla dilini çıkarmıştı.

Kırmızıydı.

Parlaktı.

Ve cam parçası artık ağzında yoktu, muhtemelen şimdi boğazıyla nefes borusu arasında bir yerde, *belki daha da derinlerdeydi* ve Shahla çaresizce cam parçasını çıkarmaya çalışıyordu.

21. Bölüm

Kapıyı Martin açtı ama Anouk'un izole odasına yeniden girerlerken önce Elena'ya yol verdi.

"İyi misin güzelim?" diye sordu doktor endişeyle fakat endişelenmek için hiçbir sebep yok gibiydi. Anouk'un duruşu bile çok değişmemişti.

Hâlâ bağdaş kurmuş yatakta oturuyordu, yalnızca kaşınmayı bırakmıştı. Önceki gibi ne Elena'ya ne de Martine baktı ama dudaklarında belli belirsiz bir kıpırdanma vardı.

"Bize bir şey mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Martin biraz daha yakınlaşıp.

Küçük kız gerçekten de ağzını açtı. Harfleri yeniden telaffuz etmeye çalışan felç geçirmiş bir hasta gibi görünüyordu.

Martin ve Elena, üstlerinde sessiz modda çalışan televizyondaki animasyon mamut gibi çıt çıkarmadan durdular.

Martin dikkatle biraz daha yaklaştı, ne var ki kızın ne demeye çalıştığını anlayamıyordu.

Panik butonuna niye bastın?

Riske girmeye karar verip yatağa, kızın yanma oturdu; kızın bunu özel alanına izinsiz bir giriş olarak görmesi ihtimaline

karşı her an kalkıp uzaklaşmaya hazırdı ama Anouk herhangi bir tepki vermedi.

Kız ağzım bir kez daha açtı, bu sefer niyeti çok açıktı. Fısır fısır bir şeyler söylüyor, bir kelimeye şekil vermeye çalışıyordu. Martin anlayabilmek için kıza doğru iyice eğildi, öyle ki yeni yıkanmış saçlarından gelen elma kokusu ile yaralarına sürülmüş merhemin kokusunu alabiliyordu.

Kızın söylemeye çalıştığı şeyin herhangi bir anlamı olmayacağını düşünüyordu, bir anlamı olsa bile işine yarayacak bir şey olmazdı bu. Hayalî bir şey söyleyecek, belki travma geçirmiş çocuklarda sıkça olduğu gibi "araba" yerine "aba", "su'yerine "bu" deyip bir bebek gibi konuşacaktı.

Ama sonra kızın nefesi kulak memelerini gıdıklayacak kadar yakınlaşınca ağzından çıkan tek bir sözcüğü anlamakta hiç mi hiç zorlanmadı.

Bu mümkün değil. Bu olamaz, diye geçirdi içinden, bir yerine bir şey batmış gibi bir anda ayağa kalktı.

Martin yavaş yavaş Anouk'un yatağından uzaklaşırken, "Ne oldu?" diye korkuyla sordu Elena.

"Hiç," diye yalan söyledi.

Fenalaşmıştı ve fenalaşmasıyla, geminin sallanmasının hiçbir alakası yoktu.

Önce oyuncak ayı, şimdi Anouk...

Bir şey dönüyordu burada ama ne?

"Size ne oldu bir anda?" diye bilmek istedi Elena. Şimdi yine fısıldayarak konuşuyordu. "Anouk size *ne* söyledi?"

"Hiçbir şey." Bir kez daha gerçeği gizliyordu. Biraz temiz hava almak için bir araya ihtiyacı olduğunu söyledi sonra ki bu yalan değildi.

Dün Gerlinde'nin kamarasındayken başına saplanan ağrı yine peydah olmuştu. Üstelik bu sefer beyninde çakan şimşekler dünkülerden çok daha güçlüydü.

Ağrıdan yaşaran gözleriyle hasta odasından aceleyle çıktığında Anouk'un sesi hâlâ kulaklarındaydı.

Tek, tek bir sözcük. Ürkütücü kısık bir sesle, "Martin," diye fısıldamıştı kulağına.

Oysa Martin az önce kendini tanıtırken yalnızca soyadını söylemişti.

22. Bölüm

İşçi, "Camı yuttu!" diye bağırdı boş yere.

"Kahretsin, nasıl oldu ki o?"

Kızın ağzına cam parçası soktuğunuz, sonra da ağzını bağladığınız için olabilir mi acaba?

Tiago, yere düşen Shahlayı artık göremiyor, yalnızca duyabiliyordu. Karnına yumruk yediği bir dakika öncesinden çok daha kötü geliyordu sesi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu uzun boylu heyecanla. Rütbeli ellerini dağınık saçlarına götürdü. "Ne bileyim," dedi. "Hadi tüyelim buradan."

İşçi balkondan dışarıya baktı. "Bu saatte mi? Kafayı mı sıyırdın sen? Ya biri bizi görürse?"

Rütbeli omuzlarını silkti. Ayaklarının dibinde bir kadının boğuluyor ya da iç kanama geçiyor olması onu çok da huzursuz etmiyormuş gibiydi.

Ya da ikisi birden aynı anda oluyordu.

Çıkar şunu.

Tiago bir anda kendini içinde buluverdiği bu kâbusu sonlandırmak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ama bir korkak gibi daha fazla yatağın arkasına saklanamazdı. Ayağa kalktı, Shahla boğulmamak için çırpındığından bu iki zorbanın aksine fark etmedi onu.

Geniş ağızlı adam korku filmi izleyen küçük bir kız gibi bağırdı, bu görüntüyü biraz daha uzaktan izleme şansı olsa, en az rütbelinin tepkisi kadar tuhaf görünürdü belki çünkü o da açık ağzını kapatamıyor ve şişesinden fırlamış bir cin görmüş gibi bakıyordu. "Siktir... Sen?.."

Tiago, yatakla televizyon arasındaki halının üzerinde büzülmüş duran Shahla'ya koştu hemen. Koltuk altlarından tutup direnme gücü kalmamış kadını kolayca yukarı kaldırdı. Kadının gücü tükenmek üzereydi ama şu ana kadar yalnızca ağzı köpürmüş, camı tükürüp çıkaramamıştı.

Tiago bir gözü kapıda, İngilizce, "Çekilin!" diye emretti iki adama, ikisi de hâlâ hayretler içerisinde hareketsizce duruyorlardı, yeniden konuşmayı başarabilen rütbeli olan oldu: "Bu pislik ne zamandır burada?" diye sordu yardakçısına.

Tiago az önce zorbanın yaptığı gibi Shahla'nın arkasına geçti ama onun amacı kadının bedenini hayatını kurtaracak bir pozisyona getirmekti.

Bir öne doğru eğilsen.

"Sen gizli gizli bizi mi dinliyordun?"

Shahlayı öne doğru eğebilmesi biraz zaman aldı, muhtemelen kadın kendi isteğiyle değil, dizlerinin bağı çözüldüğü için kendiliğinden yığıldı zaten. Tiago kollarını bir kemer gibi karnına dolayıp ellerini göğüs kafesinin altında birleştirdi, kadını bu halde tutup sarsarak kendine çekebilmesi için tüm gücünü kullanması gerekti.

Bir.

Gözünün ucuyla iki adamın onu izlediklerini ama yanına sokulmadıklarını görüyordu.

İki.

Shahla hırıldayarak da olsa nefes almayı kesti, bedeni de giderek ağırlaşıyor gibiydi.

Üç.

"Öldün sen," diye bağırdı rütbeli adam. Ve Tiago, onun oda görevlisinden bahsetmediğini biliyordu.

Heimlich manevrası denen bu ilk yardım yöntemini doğru yapıp yapmadığından hiç emin değildi ama dördüncü kez denedi bu sefer daha fazla güç sarf ederek ve...

Oldu!

Cam parçası bir kusmuk dalgasıyla birlikte Shahla'nın ağzından fırladı, yarım metre ileriye gidip tam işçinin ayaklarının önüne düştü.

Tiago bıraktıktan sonra yine yere yığıldı kadın, zar zor nefes alıyordu ama hiç değilse nefes alıyor ve durumu gitgide düzeliyordu.

Ne var ki Tiago'nun durumu için aynı şey söylenemezdi. Fırlayan cam parçasıyla birlikte, bu iki kaçığın donup kalmış halleri de geçmiş gibiydi.

Adamlar üzerine çullandılar. Uzlaşmaya çalışmadan, tek bir kelime etmeden. İki adam uyumlu bir ekip gibi müthiş senkronize hareket ediyorlardı, belli ki öyleydiler. İşçi, Shahla'nın üzerinden ona doğru sıçrarken rütbeli de yatağın üzerinden atlamıştı.

Tiago ona ilk kimin vurduğunu bile anlamadı, aynı şekilde onu yere seren ve düşerken televizyonu da beraberinde götürdüğü sağlam darbenin kimden geldiğini de anlamadı. Kafasının üzerinden bir yumruğun uçtuğunu görünce, *buraya kadarmış,* dedi içinden. Dişlerinin çatırdayacağını, çene kemiğinin kırılacağını düşünmüştü. Ama buna benzer hiçbir şey olmadı. Bunun yerine yumruk ortadan kayboldu, biraz uzaktan gelen kısık bir kadın sesi duydu, Almanca seslendi kadın: "Lisa, orada mısın?"

Ağrı içindeki gövdesine düşmüş televizyonu telaşla itip ayağa kalktı.

Shahla'nın, "Git!" dediğini duydu, kadının ayakta duracak hali yoktu ama. Çenesi kanlı, gözleri yaşlıydı, neyse ki artık yüzü o kadar solgun değildi.

Ara kapıya baktı kadın, geminin hareketi yüzünden yeniden kapanmış kapının kolu yavaşça dönüyordu.

"Lisa, girebilir miyim?" diye sordu kapının ardındaki kadın, kapıyı çalarak. Tiago'nun bu iki gemi personeli gibi bir an evvel ortadan kaybolmak için yalnızca birkaç saniyesi vardı.

İki adam hiç duraksamadan kamara kapısını açıp kaçtı, o da Shahla'nm üzerinden kapıya doğru sıçradı, kapıyı ardına kadar açıp kendini koridora attı. Arkasından gelen sese aldırmadan koştu. Lisanın annesi arkasından bağırıyordu: "Dur! Kaçma!"

Sola dönüp kimsenin olmadığı kısa koridor boyunca koştu, gördüğü ilk merdivene sapıp hiç duraksamadan yukarıya, altıncı kattan on birinci güverteye çıktı. Açık alana çıkınca toplu fotoğraf çekmek için yarım daire şeklinde dizilmiş, bir grup gülümseyen tatilciyle karşılaştı.

Fotoğraf makinesini tutan şişman adama, "Pardon," diye mırıldanıp önlerinden geçti, arkasına baktı. Saat dokuz buçuğu henüz geçmişti ve yolcuların büyük kısmı ya hâlâ kahvaltı salonunda ya da yukarıdaki on beşinci güvertede, bulut katmanını delip geçmekte zorlanan güneşin altında bir yer kapma telaşındaydılar.

Önünde bir kamarot yerleri siliyor, onun arkasında da bacanın altındaki duvar boyanıyordu. İki manyaktan ya da anneden eser yoktu ortada. Yine de kalp atışları yavaşlamak bilmiyordu.

Nasıl bir şeye bulaştım ben, diye sordu kendi kendine.

Beş dakika önce belli bir cazibesi ve küçük numaralarıyla kaygısız bir hayat süren küçük bir düzenbazken şimdi kurbanları-

nın ağzına cam parçası sokup onun boğuluşu izlerken hiç vicdan azabı çekmeyen iki psikopattan kaçıyordu. Neyle ilgili olduğunu kavrayamadığı bir olaya tanıklık ettiği için onu öldürmekle tehdit eden iki adamdan. Üstelik bir sırrı öğrenmiş ama buna da bir anlam verememişti.

Tiago küpeşteye yaslanıp altında çalkalanan okyanusa baktı. Tepesinde toplanmış kara bulutlar, bir felaketin habercisiymiş gibi göründüler gözüne.

Ee? Şimdi ne yapacağım?

Gemide geçireceği, önündeki beş gün boyunca bu iki adamdan nasıl saklanacağını kara kara düşündü. Ne kim olduklarını ne de nerede çalıştıklarını biliyordu. Acaba geminin neresine sinmişlerdi de onu en kolay yoldan nasıl ortadan kaldıracaklarına dair kafa patlatıyorlardı?

Hem de ne uğruna.

Tiago emindi ki rütbeli, geminin bilgisayar sisteminde ufak bir arama yapmaya vakit bulduğu anda kimliğini tespit edecekti. Sistemde her yolcunun bilgilerinin yanında bir de fotoğrafı vardı ve otuz yaşından küçük, siyah saçlı, genç Latin erkeklerin sayısı bu gemide hayli azdı. Pantolonunu yoklayıp oda anahtarını kontrol etti, kamarasında acaba ne kadar daha güvende olabilecekti? 0 sırada arka cebinde olduğunu unuttuğu bir şeye denk geldi eli.

Zarf.

Lisa Stiller'mn kasasından aldığı zarf.

İçinde ne olduğunu anlamadan aceleyle cebine soktu.

23. Bölüm

Bu sefer baş ağrısının geçmesi için iki aspirin, üç ibuprofen ve bir saatten fazla zaman gerekmişti.

Başındaki ağrının kıyıda köşede bir yerde yeniden alevlenmeyi bekleyen bir kor gibi saklandığını hissediyordu. Şakaklarındaki deri güneşte yanmış gibi gerilmiş, ağzı kurumuştu.

Lanet olası ilaçlar.

Bunca zamandır usandırıcı bir tonla çalanın kendi cep telefonu olduğunu anladığı sırada büyük lobiden geçiyordu. Onun hep kullandığı zil sesi, gitarla çalınmış basit bir melodiydi. Pantolon cebinden gelen fütüristik seslere tepki vermemesi bu yüzdendi. Atlantik Okyanusunda, Avrupa kıyılarından yüzlerce deniz mili uzakta oldukları için cep telefonu çekmiyor ama gemideki kablosuz ağ bağlantısı sorunsuz işliyordu ve görünüşe göre biri internet bağlantısı üzerinden ona ulaşmaya çalışıyordu.

İkinci güverteden dört kat yukarısına kadar uzanan, kolonlarla desteklenmiş, yuvarlak lobinin kıyısında, camdan asansörlerin önünde durup telefonuna baktı.

Hakikaten biri arıyormuş. Skype üzerinden.

Ekranda Saddam Hüseyin'in bir fotoğrafı görünüyordu, bu sayede Martin arayanın kim olduğunu bulmakta zorlanmadı.

Muziplik olsun diye profil resmini haftada bir, bir diktatörün fotoğrafıyla değiştiren tek bir insan tanıyordu.

"Şimdi olmaz," diye açtı telefonu.

"Sıçıyor olman beni hiç ilgilendirmiyor," diye karşılık verdi Clemens Wagner, sırıttığı sesinden belliydi. Bir ajan için fazla pervasızdı ama iki kolunda da alev dövmeleri olan, saçları platin sarısına boyalı marjinal birinden de bu beklenirdi zaten. Öte yandan konu bilgi edinmek olunca Diesel'den iyisi bulunmazdı. Bu lakabı bir şeyleri ateşe verme eğilimi sayesinde edinmişti.

"Yoksa benim için bir şeyler mi buldun?" diye şaşkınlıkla sordu Martin. Yukarı baktı, asansörler beşinci güverte ile yedinci güverte arasındaydı, bu yüzden merdivenlerden çıkmaya karar verdi.

"Yok ya, sesini özlediğim için arıyorum."

Diesel'in asıl mesleği, Berlin'de 104.5 frekansında yayın yapan özel bir radyonun başeditörlüğüydü. Martin onunla, çok da samimi olmadığı bir iş arkadaşının vasıtasıyla tanışmıştı: Emniyette psikolog olarak çalışan ve işinde çok iyi olan Ira Samin, Diesel'in çalıştığı radyoda gerçekleşen sansasyonel bir rehin alma olayını konuşarak çözüp sayısız insanın hayatını kurtarmıştı. Cesur olduğu kadar çılgın da olan başeditörse alışılmışın dışında yöntemleriyle bu işte Iraya yardımcı olmuş, Martinin gelecekte özel dedektif olarak ekstra para kazanma teklifini biraz tereddüt ettikten sonra nihayet kabul etmişti.

İnsanları çoğu, polislerin soruşturmaları masa başında yürüttüğünü düşünüyordu ve aslında çok da haksız değildiler. Sadece, bütçenin düşük, personelin yetersiz olduğu bazı zamanlarda görevlerin sivil kişilere verildiği oluyordu. Diesel de dedektif olarak polise yardım eden, gayriresmî çalışanlardan biriydi ve Martin-Doktor Beck'le buluşmadan kısa bir süre önce ona bir e-posta

göndermiş, Anouk Lamar ve ailesi hakkında bilgi toplamasını rica etmişti.

"Çok bir şey bulamadım. Yolcu gemisi şirketlerinin adı *Wikileaks* belgelerinde geçmiyor," dedi Diesel. "Anouk tek çocuk, üstün zekâlı, beş yaşındayken üstün yetenekli çocuklar için açılmış özel bir okula gitmiş. Beşinci sınıfta yapılan IQ testinin sonucu yüz otuz beş. Bir bilgisayardan daha hızlı dil öğreniyor, İngilizce'nin dışında beş dile daha hâkim. Ülkesindeki hafıza şampiyonasında ikincilik kazanmış. Zekâ kızın genlerinde var. Annesi daha on yedi yaşındayken balık sürülerinin davranışlarını gözlemleyip borsa tahminleri yapabilen bir bilgisayar programı geliştirmiş. Naomi Lamar ölmeden önce özel bir üniversitenin evrimsel biyoloji bölümünde profesör olarak çalışıyormuş. Bu kadarını öğrenebildim."

Martin, diğer kanadıyla birlikte lobiyi lüks butiklerin olduğu üst kata bağlayan, mermerden devasa bir merdivenin sol kanadına doğru yürüdü. Lobiden geçen ya da akşamdan önce bir içki içmek için havalı deri koltuklara oturan yolcuların arasında, elinde bir telefon ya da bir fotoğraf makinesi olmayan çok az insan vardı. Büyük lobinin merdiveni, altın tırabzanları, onların dibindeki antika vazoları ve ortasındaki göz alıcı su oyunları yapan fıskiyeleriyle, fotoğrafı çekilesi bir görüntü sunuyordu.

"Baba hakkında ne biliyoruz?"

"Theodor Lamar mı? İnşaat mühendisi, dünyanın çeşitli yerlerindeki lunaparklar için eğlence trenleri yapıyormuş. Üç yıl önce kanser yüzünden erken yaşta ölmüş. Elinde bir satırla gizlice gemiye girer diye korkmana gerek yok yani."

"Öldüğünü nereden biliyoruz?"

Martin'in aklına sansasyon yaratmış bir olay geldi; yıllar önce kayıtlara ölü olarak geçen hafızasını kaybetmiş bir adam, cinayet mahallinde yakalanmıştı.

"Çünkü otopsi raporu var," dedi Daniel. "Anouk'un baba tarafından dedesinin isteğiyle yapılmış, dedesinin adı Justin Lamar. Theo kanser ameliyatından sonra tuhaf davrandığı için hastaneye dava açmak istemiş."

"Tuhaf derken?"

"Nefes almıyormuş."

"Doktor hatası mı?"

"Dedeye göre öyle. Ama ben olsam, onun ifadesine çok da inanmazdım."

"Niye?"

Diesel içini çekti. "Dede biraz yarım akıllı. Kayıtlara göre bir huzurevinde yaşıyor. Emekli tımarhanesi desek daha doğru olur. Komşular huzurevini sürekli protesto ediyormuş çünkü şirin evlerde oturan geri kafalılar, çırılçıplak ön bahçelerindeki çocuk salıncaklarına oturan, şaşkın takma dişlileri istemiyorlarmış ki bu da sık sık oluyormuş. Ama Justin teşhircilik konusunda çok becerikli değil, onun hobisi polisi aramak."

Martin merdivenin sonuna ulaşmıştı, durup dükkânların vitrinlerini inceledi.

Gucci, Cartier, Burberry, Louis Vuitton, Chanel.

Bu katta ürünlerin fiyatları nedeniyle çok az yolcu vardı. Koyu kırmızı halıyla kaplı alanda gezinen yolcu sayısı bir düzineyi bulmuyordu. Pusetli üç kişilik bir aile, türbanlı iki kadın ve mürettebattan iki kişi. Sonra sağa, *Sultan* daki planetaryuma, yani planetartuma çıkan koridora saptı.

"Anouk'un dedesi mi polisi aramış?" diye sordu Diesel'e.

"Birçok kez. *Annapolis Sentinel* isminde yerel, ücretsiz bir gazete müsvettesinde hakkında haber çıkmış. Anouk ve Naomi'nin kaybolmalarından kısa bir süre sonra, dede Justin polisi arayıp artık torununu aramamalarını söylemiş. Torunuyla yarım saat boyunca telefonla konuştuğunun, kızın sesinin çok mutlu geldiğini, seyahatin ona iyi geldiğini anlatmış."

"Ya tabii."

Mutlu.

Martin, Anouk'un vücudundaki korkunç yaraları düşündü. Donuk bakışlarını, mutsuzluğunun dışa vurumunu. Onu kaçıran adam, dedesini aramaya zorlamış olsa bile, (nasıl sapıkça bir sebeptense artık) küçük kızın sesi mutlu geliyor olamazdı, hele de otuz dakika boyunca.

"Anouk'un dedesi kendine nevi şahsına münhasır birine benziyor," dedi Martin ve aklına hemen Gerlinde geldi. Şüphesiz ikisi harika bir çift olurdu.

"Aynen öyle. Gazetedeki haberde adamın sözlerini alıntılamışlar: *Naomi şamataya değmez. Oğlumu sikişerek kanser eden o orospuyla köpek balıkları bile baş edemez.* Tabii *sikişmek* ve *orospu* kısmını yayımlamamışlar. Utangaç Amerikalılar." Diesel ağzını şapırdattı. "Seni asıl şunun için aradım: Gelininden bu kadar nefret eden bir adamın, seyahatin bütün masraflarını üstlenmiş olması sence de biraz garip değil mi?"

"Bu da mı gazetede yazıyor?" diye sordu Martin hayretle.

Transatlantiğin parasını Justin Lamar mı ödemiş?

"Hayır, dede kendi blog adresinde öyle olduğunu iddia etmiş. Şaka değil, adam seksen iki yaşında blog açmış. Moruk sitesine her hafta yeni yazılar ekliyor. Ufo gördüğünden tut, huzurevinde insanlar üzerinde deney yapıldığına, köpekleri hipnoz etmenin yöntemlerine kadar çeşit çeşit şey."

Onu bir anda önünde görünce duraksadı Martin.

Bonhoeffer!

Belli ki kaptan, Elena'nın söylediği gibi, üç yüz kişi kapasiteli planetaryumda yapılacak toplantıya gidiyordu.

"Seni sonra ararım," dedi Martin kısık bir sesle. Daniel beyaz üniformalı iki meslektaşıyla birlikte, yirmi metre kadar önünde yürüyordu.

"Olur ama lütfen ondan önce arama. Bilirsin erken kalkmayı severim. Sadece sabahları değil."

Martin tam telefonu kapatıyordu ki aklına bir şey geldi. "Bekle, senden bir şey daha isteyeceğim."

"Evdeki çiçeklerini sulamamı mı? Geç onu!"

"Açık denizde birden fazla kişinin kaybolduğu, son on yıl içindeki bütün kayıp olaylarını araştır, lütfen." Özellikle de çocukların dâhil olduğu olayları araştırmasını rica etti.

"Sadece *Sultan* dakiler değil, bütün gemilerdeki olaylar. Sonra da yolcu ya da personel isimlerinde bir kesişme var mı diye kontrol et."

Martin tilt makinesinden geliyormuş gibi birtakım sesler duydu fakat buna şaşırmadı. Diesel'in Postdam Meydanında bulunan radyo binasındaki ofisi, her köşesi beceri ve şans oyunları konsollarıyla dolu bir oyun salonuna benziyordu. Diesel önemli görüşmeler yaparken bile bir yandan oyun oynardı.

"Başka önemli bir şey buldun mu?" diye sordu Martin.

"Ah evet, iyi ki sordun. Neredeyse unutuyordum. Bir şey daha var."

"Neymiş?"

"Sen tam bir salaksın. O gemide olmaman lazımdı. Nadja ve Timmy'nin ölümünden sonra *Sultan* senin için dünyada gidilecek

son yer. Ben de götün tekiyim çünkü bu manyakça seyahatinde sana yardım ediyorum."

"Fazla sert eleştiriyorsun," dedi Martin ve telefonu cebine soktu.

Hızlanıp kaptana yetişti. Kaptan o sırada, üç kadın görevlinin daha girdiği planetaryumun giriş kapısını kapatmak üzereydi.

Bonhoeffer onun yaklaştığını duymadı. Halı sayesinde adım sesleri duyulmuyordu. Ağır giriş kapısının önündeki stoperi ayağıyla iterken de başına geleceğin farkında değildi.

Martin kaptanı yakalarından tutup ağır kapı yavaşça kapanırken geriye doğru itti.

"Hey, ne istiyo..." diye korkuyla haykırdı Bonhoeffer. Devamını getiremedi. Karnına yediği ilk yumruk nefesini kestiği için konuşamadı. İkincisiyse burnunu kırdı.

24. Bölüm

Kaptanın burun direğinden, sanki bir ceviz kıracağıyla kıstırılmış gibi bir gıcırtı geldi. Daniel Bonhoeffer'nın yüzünden bir anda kan boşandı.

İlk anda herhangi bir acı hissetmemiş gibiydi, en azından bağırmadı ama dirsekleriyle başını korumaya çalışarak yere çöktü.

Martin adamı üniformasının yakalarından tutup bir çuvalı kaldırır gibi dışarıya, planetaryumun etrafını çevreleyen kavisli koridordan tuvaletlerin olduğu alana sürükledi. Erkekler tuvaletine girince adamı muslukların karşısındaki beyaz fayanslı duvara fırlattı.

Sonra da pisuvarlarla kabinleri kontrol etti. Toplantı halka açık bir etkinlik olmadığından ve davetli görevliler de zaten salonda olduklarından tahmin edilebileceği üzere tuvaletler boştu.

Tekrar Bonhoeffer'nm yanma dönüp yerde yatan kaptanın önünde dikildi, bir tekme attı.

"Ne işler dönüyor burada?" diye bağırdı.

"Anlamıyorum ben..." Bonhoeffer sol eliyle ağzını, burnunu kapattı. Fakat faydası yoktu. Koyu kırmızı kan, parmaklarının arasından geçip çenesinden damlıyordu.

Martin göstere göstere yumruklarını sıktı.

"Tamam sakin, lütfen sakin ol. Biliyorum kızgın olmak için sebeplerin var ama izin ver durumumu açıklayayım," diye yalvardı Bonhoeffer, sesi fena üşütmüş gibi geliyordu.

"*Durumunu* mu?!" diye bağırdı Martin. "Anouk Lamar tecavüze uğradı." Kaptana yeniden vurmamak için kendini zor tutuyordu.

"Biliyorum. Bu korkunç bir şey."

Bonhoeffer dümdüz duvarda tutunup kalkabileceği bir şey arandı. Çelik el kurutucu erişebileceğinden uzaktaydı.

"İki anne. İki çocuk. Hepsi kayboldu. Ve her seferinde de gemi senin yönetimindeyken."

"Kulağa şüpheli geliyor, farkındayım."

"Kulağa şüpheli mi geliyor? Şüpheli zaten. Üstelik aksi gibi Anouk'u da sen buldun!"

"Her şey sadece korkunç bir tesadüf."

Daniel bu sırada kendini toparlamış, aynada dehşetle kendine bakıyordu. Bir tren kazasından sağ kurtulmayı başaran tek yolcuymuş gibi görünüyordu.

"Tesadüf mü?" diye kükredi Martin. Bir an için, beş yıl önce tahliye edildiği Varşova hapishanesinin önünde durduğunu hissetti yine. O an olduğu kadar kızgın, o kadar çaresizdi. İçi o kadar boş.

Operasyonu yöneten pislikler, görevi tehlikeye atmak istememiş, o hapishanede hayatta kalma savaşı verirken *Sultan* da olanları, ona gizli görevi sona erdikten sonra anlatmışlardı. Kodesten çıktığında Timmy ve Nadja kırk üç gündür kayıptı.

"Ailem kaybolduktan sonra geri dönüp aramaman kadar *tesadüf,* değil mi?" diye Bonhoeffer'nm suratına haykırdı.

Kaptan, bir kavga sırasında artık karısına söyleyecek bir şey bulamayan bir koca gibi kısa bir an gözlerini kapattı.

"Dönmek mi?" Ciyaklar gibi söyledi bunu. "Dava dosyalarım okumadın mı? *Sultanın* fren mesafesi iki kilometre. Gemiyi

döndürmek bir buçuk saat alıyor. Hava fırtınalı ve buz gibiydi, bir metreyi geçkin dalgalar vardı. Üzerinde can yeleği olmadan Atlantik'in o haline insan ancak birkaç dakika dayanabilir. Hem ailenizin kaybolmasının üzerinden saatler geçmişti."

"Ne zaman atladıklarını nereden biliyorsun? Bordadaki güvenlik kameraları yanlışlıkla devre dışı bırakılmış, tıpkı Anouk'un durumunda olduğu gibi. İntihar süsü vermek için tüm kanıtları ortadan kaldıran sen değil misin?"

"Hayır," dedi Bonhoeffer soluk soluğa.

"Evet, sen yaptın. Belki kızı kaçırıp gemide bir yerlerde tecavüz eden sen değilsindir, bu da çıkacak ortaya. Ama kesin olan şu ki siz iş birlikçisisin. İşini kaybetmemek için her şeyi yaparsın. Bu uğurda gerekirse bir suçu bile örtbas edersin." Martin öfkeyle yere tükürdü. "Ama işte bu sefer şansınız yaver gitmedi. Bir yolcu 23 yeniden ortaya çıktı, bu işin içinden kolay kolay sıyrılamazsın artık." Lavaboların yanında duran midye kabuğu biçimindeki kutudan birkaç peçete çekip kaptanın yüzüne fırlattı. "Suratını temizle, bir ziyaretçin olacak."

Gitmek üzere döndü Martin.

"Ziyaretçi mi? Kim?"

"Sahil güvenlik. Tesadüfleri dinlemeye bayılırlar."

"Bunu yaparsan..."

"Ne olur?" Martin arkasına döndü. Bakışları, kaptanın bakışlarından çok daha öfkeliydi. "Patronunuzun dün yapmaya çalıştığı gibi, sen de beni tehdit mi edeceksin? Burada dönen dümeni bozarsam kızın ortadan kaldırılacağını mı söylemek istiyorsun?"

"Yegor size böyle mi söyledi?" Bonhoeffer lavaboya doğru dönüp musluğu açtı.

"Blöf tabii," dedi Martin.

Kaptan aynadan Martinin gözlerinin içine bakıp kafasını salladı. "Blöf değil. Riske ettiği çok büyük bir para. Bir sahil güvenlik gemisinin flaması bizim radarımızı takıldığı anda, Anouk ikinci kez ortadan kaybolur. Milyar dolarlık bir anlaşmayı bozarsanız, bir filo sahibinin hiçbir şey yapmadan olup biteni izleyeceğine inanıyor musun gerçekten?"

"Hangi anlaşmadan söz ediyorsun?"

Burun kanaması duracak gibi değildi, o yüzden Bonhoeffer nın yüzünü yıkayıp temizleme çabaları sonuçsuz kaldı. Yeni bir peçete alıp Martine döndü.

"Yegor Kalinin gemiye eğlence olsun diye gelmedi. Filosunun önemli bir kısmını Şilili büyük bir yatırımcı olan Vicente Rojas'a satmak istiyor, şu anda saunada oturmuş son detaylar hakkında konuşuyorlar. On altı avukat hazırda bekliyor, iki tarafın da sekizer avukatı var. Dördüncü kattaki büyük konferans salonunu haftalardır kapalı tutuyorlar, bu da saati bin dolarlık bir yerde aylaklık ediyorlar demek çünkü aslında her şey imzalanmaya hazır. Dediklerine göre, New York Limanına girerken sembolik bir anlam taşıyor diye sözleşmeyi Özgürlük Heykeli manzarasına karşı imzalamak istiyorlarmış."

Kana bulanmış peçeteyi lavabonun altındaki çöp kutusuna atıp yeni bir tane çekti.

"Bak, benim çocuklara zarar verecek biri olmadığımı biliyorsun." Bonhoeffer artık yalvarır gibi değil, kendinden emin bir sesle konuşuyordu. Aslında Martin de adamın öyle biri olmadığının farkındaydı. Dava sürecinde kaptanın suça yatkınlığı olup olmadığını uzun uzun incelemiş, buna uygun herhangi bir eğilimi olduğunu görmemişti.

"Anouk'a bunu yapan pisliği bulmayı ben de istiyorum," dedi kaptan. "Ama haklısın, ben bir iş birlikçiyim. Armatör beni avucunda tutuyor. Ne yapabilirim ki?"

"Öncelikle orospu çocuğu gibi davranmayı kes!" diye bağırdı Martin.

"Seni kendini beğenmiş, aşağılık herif!" diye karşılık verdi Daniel. "O zaman git, on üçüncü güverteye git. Amiral süitinde Yegor ve Vicente'yi bulursun. Git, gerçekleri anlat, yatırımcıya yolcu 23'den bahset. Ama Şililiyle beraber alt kata indiğinizde, kızın hâlâ *Hell's Kitchen* da oturuyor olacağını da sanma."

"Çoktan kızın icabına bakmış olacağın için mi?"

Bonhoeffer ağzını açtı, burnunu çekti. Bir anda kızgın bir adamdan hayal kırıklığına uğramış bir adama dönüşmüştü.

"Yemin ederim, Anouk'a asla kötü bir şey yapmam. Ama Yegor'un gemide başka bir sürü adamı var, yoksulluktan kurtarıp iş verdiği insanlar. O yapmalarını isterse ateşte bile yürürler."

Bonhoeffer yüzünü tekrar aynaya çevirene dek durup bakıştılar. "Lütfen bana yardım et, daha beş günümüz var. Bu zaman içinde Anouk'un başına geleni çözebiliriz. Eğer başaramazsak da onu gemiden sağ salim çıkarabilmek için bir plan yaparız."

Martin kafasını salladı. "Sen ya aklını kaçırmışsın ya da mantıklı olanı göremeyecek kadar çaresizsin. Şimdi Anouk'un yanma gidiyorum. Kanıt oluşturacak bir video çekip internete koyacağım."

"Hayır, sakın yapma!" Çırpınır gibi ellerini salladı.

"Niye, ne durduracakmış beni?"

"Çünkü tam da Yegor'un gitmeni istediği yere gitmiş olursun."

Martin kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

"Seni neden gemiye aldığını sanıyorsun? *Ben* bana yardım etmeni istiyorum, *onun* istediğiyse suçu sana yüklemek."

"Bana mı?"

Devasa gemi bir dalganın sırtında yükseldi, bu da *Sultanın* açık denizde giderek hızlandığının açık bir işaretiydi.

"Evet. Senden ideal bir günah keçisi olur. Oğlunun ölümü, karısının intiharıyla baş edemeyip çılgın arayışlara giren ve sonunda akıl sağlığını yitirip kendini mahveden bir dedektif."

"Ben? Suçlu ha?" Martinin diş protezi sızlamaya başladı.

"Evet. Çekmek istediğin videoyu, kurbanlarının görüntülerini çeken bir suçlunun koleksiyonundan bir parçaymış gibi gösterecektir."

"Tamamen saçmalık. Ben nasıl kıza bir şey yapmış olabilirim? Aylar önce kaybolduğunda gemide bile değildim."

"Emin misin?" diye sordu Bonhoeffer. Kanama durmak bilmiyordu fakat biraz olsun dinmişti. Gerçi yüzü kan içinde olduğundan akıp akmadığı da anlaşılmıyordu.

"Sen gizli polissin Schwartz. Bir kılık değiştirme ustası. Uydurma bir isimle sehayat etmek senin için çok kolay. Ya da sahte pasaport almak. Belki de Gerlinde Dobkowitz'in romanında bahsettiği katil sensin."

"Sen delirmişsin," dedi Martin. Hemen ardından da Anouk un adını fısıldaması çınladı kulaklarında. "*Martin.*"

"Hayır, ben deli değilim," diye itiraz etti Bonhoeffer. "Ama Yegor öyle. Belki de hâlâ aklı başında olan tek insan benim. Niçin senin gemide olduğunu da biliyorum."

Hedef tahtası olmak için...

"Yegor'un meseleyi örtbas etme konusunda ne kadar ciddi olduğunu anlayınca bu sorunu yardım almadan çözemeyeceğimi fark ettim. Sonra Dobkowitz bana oyuncak ayıyı gösterdi, benim de aklıma bir fikir geldi. Sen bir psikolog ve dedektifsin, üstelik kaybınızdan sonra ortalığı velveleye vermeden olayı çözmek sizin

de işinize gelirdi. Yegor u bu şekilde ikna edip zaman kazanabileceğimi biliyordum. Çünkü anlaşmayı başarıyla tamamlamayı ne kadar istiyorsa gemisinde bir çocuğa tecavüz eden pisliği yakalamayı da o kadar istiyordu. Sizinle iletişim kurma konusunda yeşil ışık yaktığında, işler yolunda gitmezse seni günah keçisi olarak kullanmayı planladığını yemin ederim bilmiyordum."

"Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum."

"Biliyorum. Zaten bu yüzden seni ben değil, Gerlinde Dobkowitz aradı."

Bu cümle bana bir yerden tanıdık geliyor.

Martin'in ayaklarının altındaki zemin bir kez daha sarsıldı. Geminin her yükselişinde, üstlerindeki klimalar anlaşılmaz bir şekilde biraz daha gürültü çıkarıyorlardı.

"Seni korkak herif!" dedi Bonhoeffer'ya. "Eğer az önce söylediklerin gerçekse, Yegor Kalinin çıkarları uğruna bir kızı öldürüp suçunu bana atmak üzereydi ve sen de tüm bunları hiçbir şey yapmadan öylece izleyecektin."

Kaptan bir peçete daha alıp musluğun altına tuttu. "Bir kez daha söylüyorum: Her şeyi engelleyebilirim. Ama olur da başaramazsam, kendimi de senin için kurban edemem Bay Schwartz."

Islak peçeteyi buruşturup kullanmadan lavabonun içine attı. "Bana dava açtın. Adımı lekeledin. İşten uzaklaştırıldım; neredeyse işimi, hatta çok daha fazlasını kaybedecektim. Sana sempati duymam için hiçbir gerekçe yok. Eğer burada işler sarpa saracak olursa senin için hapse düşecek değilim. Açık açık Yegor'un karşısında durursam olacak olan da bu."

Martin kaptanı omuzlarından tutup kendine doğru çekti. Gözlerinin içine bakmaya zorladı onu.

"Yegor'un elinde sana karşı nasıl bir koz var?"

Bonhoeffer, Martin'in kıskacından kurtuldu, sonra dikkatle baş ve işaret parmağını kullanarak burun köküne dokundu. Bir karar vermek zorunda kalmış gibi görünüyordu. Düşündü.

"Bir video," dedi sonunda.

"Ne videosu?"

"*Sultanın* dış tarafından bir güvenlik kamerası kaseti. Alttaki balkonlu kamaraların balkonu görünüyor, karınız orada kalıyordu. O zamanlar Yegor için silmek zorunda kaldığım kaset."

Martin, *Sultanın* yana doğru eğildiğini hissetti.

"Doğru mu söylüyorsun?"

Bonhoeffer başıyla onayladı. "Orijinal kaseti ona verdim. Dolayısıyla kasetin üzerinde parmak izlerim var."

Martin buz kesti.

"Videoda görünen..."

...ailemin ölümü mü?

Kelimeler boğazına takıldı.

Kaptan onayladı ama, "Sana düşman olmadığımı, tersine seninle çalışmak istediğimi kanıtlayacağım," dedi. "Kasetin bir kopyası bende. İzleyebilirsin."

25. Bölüm

Küçük gri bir karaltı. Oğlunun sonsuza dek kaybolmadan önceki son görüntüsü. Renksiz, biçimsiz, belirsiz. Yalnızca küçük, gri bir karaltı olarak yakalanmış kameraya, objektifinde bir sürü yağmur damlası; görüntüde yer yer kabarcıklar, yer yer bozukluklar yaratan damlalar.

Geminin son kısmındaki sancak tarafında bir örtünün gölgesi gibi beliren ilk karaltı Timmy olmalıydı.

Oğlum!

Martin televizyon ekranına o kadar yakındı ki zaten mat olan görüntünün her bir pikselini seçebiliyor, 11 Eylül'de ölüme atlayan insanların yakınlarının görüntüleri izlerken neler hissettiğini şimdi anlıyordu.

Yanan kuleleri izlerken Nadja'yla tutuştukları ateşli tartışmayı hatırladı, insanların ölümden korktukları için intihar etmelerini anlamadığını söylemişti Nadja. Yıllar sonra kendisinin de derin sulara düşen gri bir karaltı mı olması gerekiyordu?

Arka arkaya Dünya Ticaret Merkezi ne doğru uçan iki uçağın görüntüsü kadar akıl almazdı bu da.

Yine de oldu ama...

"Görüntüyü başka bir açıdan görebiliyor muyuz?" diye sordu Martin. Bonhoeffer üzgün bir ifadeyle dudaklarını oynatarak karşılık verdi sorusuna. Kaptan süitinin salonundaydılar, perdeler kapalı, ışık kısıktı. Otuz saniye önce Martin ondan DVD'yi saat 20.56'nın yirmi ikinci saniyesini gösterdiği sırada durdurmasını rica etmişti.

"Eşin ve çocuğun 8002 numaralı kamarada kalıyorlardı. Bu da geminin iç güvenlik kameralarının görüş alanının dışında, diğer tarafta çünkü."

Kaptanın sesi gribe yakalanmış gibi geliyordu çünkü burnundaki sargı yüzünden burnuna ancak nefes alacak kadar hava giriyordu. Sargıyı Doktor Beck yapmıştı. Martin, kaptan nişanlısına yaralanmasının gerçek sebebini itiraf mı etmişti, yoksa mecbur kalıp bir yalan mı uydurmuştu, bilmiyordu. Önemsemiyordu da.

"Bu kamerayla bir şey görebilmek bile mucize," dedi Bonhoeffer, haklıydı da.

Sultanın sancak tarafında bir örtünün gölgesi gibi beliren ilk karaltının, geminin ışıklarıyla aydınlanması yalnızca bir göz kırpma süresi kadardı. Daha bedeni suya çarpmadan da oğlunun görüntüsü karanlığa karışıyor, yok oluyordu.

Yok olan benim oğlum!

"Sonuna kadar izlemek istiyor musun?" diye sordu kaptan, elinde kumandayı çeviriyordu.

Evet. Kesinlikle. Ama bundan önce Martin bir şeyi daha bilmek istiyordu. Durdurulmuş ekranın alt köşesinde yanıp sönen saati işaret etti.

"O gün Nadja ve Timmy kamaraya en son ne zaman girmişler?"

Bonhoeffer içini çekti. "Bana bir kez daha vurma ama o zamanlar düzenli olarak görüntüler gece yarısı kaydediliyordu, elektronik giriş kartlarının kullanım bilgileri de öyle. Ama özel

hayatın gizliliği gerekçesiyle, beş yıl önce bu verileri sadece yirmi dört saatliğine saklayabiliyorduk. Artık öyle değil tabii."

"Yani o gün kamaraya ne sıklıkla girip çıktıklarını bilmiyorsun?"

"Tek bildiğimiz, o gün akşam yemeğine katılmadıkları."

"Anladım." Martin ağzını açtı, sanki bu şekilde kalp atışlarını daha iyi duyabilecekti. "O zaman lütfen bir kez daha oynat."

Sonuna kadar.

Bonhoeffer kumandanın bir tuşuna bastı, bulanık görüntü yeniden oynamaya başladı. Ekranın alt köşesindeki zaman göstergesi, saniyeleri yukarı doğru saymaya devam ediyordu, ta ki 20:57:32'ye gelene, ikinci karaltı da düşene dek.

Bir saniye.

"Dur! Durdur!" diye heyecanla bağırdı Martin.

Gördüğünü idrak edişinden daha hızlı çıkmıştı kelimeler ağzından.

"Karaltı," dedi şaşkınlıkla, ekrana biraz daha yaklaşıp işaret ve orta parmağıyla, gemiyle deniz arasındaki mesafenin ortasında havada asılı duran silüete dokundu. Uzaktan kumandanın bir tuşuyla yerçekimi saf dışı bırakılmıştı.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Bonhoeffer. Kaptanın bunu söyleyişindeki ritim bile Martin'in gözüne neyin çarptığını pekâlâ bildiğini ele veriyordu. İlk bakışta fark etmişti. Bir aptal bile fark ederdi bunu. Bu görüntünün hiçbir zaman açığa çıkmış olmamasına şaşmamak lazımdı.

"Karaltı çok küçük."

"Küçük mü?"

"Evet. İlki daha büyüktü."

Ve bu olamazdı. Tabii eğer Nadja önce Timmy'yi bayıltıp gemiden atmışsa. Mantıken ancak ondan *sonra* kendisini atmış

olabilirdi. Bu da ilk karaltının, İkincisinden küçük olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ama tam tersi!

Öfkeden kudurmuş bir halde hızlı hızlı dolandı ortalıkta.

"O zaman ben haklıydım," dedi işaret parmağını kaptanın olduğu yöne sallayarak. "Hepsi koca bir yalandı. Şirketiniz..." Gözleri parıldayan kaptana bir adım daha yaklaştı, "...karımın intihar ettiğini öne sürdü. Karım çocuk katili olmakla yaftalandı, sırf..."

Öyle ya, bunun bir sebebi olmalı.

Kendi kendine ulaştığı bariz cevap, öfke duymaya devam edebilmek için gereksindiği bütün gücü aldı elinden.

Timmy ve Nadja. İki gri karaltı peş peşe gemiden atladı. Bunun doğruluğunu tartışmaya gerek yoktu.

Ne var ki atlayış sıralarına bakılırsa, ölümlerinden sorumlu başka biri vardı ortada.

Nadja'nın valizini çalıp hatıra diye Timmy'nin oyuncak ayısını alan ve sonrasında bayrak devreder gibi oyuncağı Anouk'a veren biri.

Belki de hâlâ gemide olan biri.

Anouk'u bunca zaman öldürmediğine göre belki de annesini hâlâ tutsak olarak tutan biri. Bu kişinin bunu neden yaptığını ya da kim olduğunu bilmiyordu.

Tek bildiği, pekâlâ onu bulabileceğiydi.

Hiç şüphe yoktu ki bunu yapabilirdi.

26. Bölüm

Naomi

Bilgisayar başından beri oradaydı.

Gümüş rengi, keskin kenarlı, küçük. Dizüstü bilgisayarın kalın bir aküsü, Q klavyesi vardı.

Naomi Lamar, sekiz hafta önce baygınlığından nihayet uyandığında ilk gördüğü, bilgisayar ekranının ışığı olmuştu.

Beyaz bir zemin üzerine siyah ve küçük harflerle ekranda, *"Hayatın boyunca yaptığın en kötü şey ne?"* yazıyordu. Naomi soruyu okumuş, histerik bir ağlama nöbeti geçirerek kuyunun ortasına yığılmıştı.

Kuyu. Böyle diyordu tutulduğu hücreye çünkü daire biçiminde etrafını çevreleyen, balçık, dışkı, çamur ve pis su kokan duvarları vardı hücrenin. Koku çok keskin değildi ancak yine de varlığından kaçılmıyordu. Bunaltıcı hava, sigara içen birinin evinde hapsolan kesif bir duman gibi, dik metal duvarların arasında sıkışıp kalmıştı.

Birinin yardımı olmadan buradan mümkün değil çıkamazdı.

Burada gözlerini açtığı ilk andan beri biliyordu bunu.

Naomi duvarlara baktı, sanki ondan önce tutsak edilmiş a[s]" kerler tırnaklarıyla tutunacak bir yer arayıp yukarıya tırmanarak

bu çıkışsız hücreden kurtulmaya çalışmış gibi tırmık ve çizik içindeydi duvarlar.

Çünkü ortasından yalnızca ince bir çatlağın geçtiği beton zemini olan, kapısız, yuvarlak bu hücreden çıkmanın tek yolu *yukarısı* gibi görünüyordu. Yerdeki çatlaksa serçe parmağın bile giremeyeceği kadar dardı. Bu delik işine yarayabilirdi, tabii eğer bir demir manivelası olsaydı. Oysa Naomi'nin üzerinde paçavraya dönmüş bir eşofman takımından başka bir şey yoktu. Neyse ki bu zindan çok da soğuk değildi. Tahminine göre hücrenin içine bir jeneratör ya da başka bir cihazın bunaltıcı ısısı yayılıyordu. Alanın hemen hemen tamamını kaplayan bir uyku tulumunda yatıyordu. Bunun dışında bir poşet, bir de iki günde bir ince bir iple aşağı sarkıtılan plastik bir kova vardı. Naomi ipe tutunup yukarıya tırmananlasın diye ip vazeline bulanmıştı.

Ve bir de bilgisayar vardı tabii.

Tutsaklığının başlarında -ekrandaki tarihe güvenilecek olursa sekiz hafta önceydi bu- kovayı ipe doğru bağlayamamış ve kendi dışkısı üzerine devrilmişti. Çoğu zemindeki çatlaktan sıza sıza akmıştı ama hepsi değil.

Yaşamsal ihtiyaçları da kova sistemiyle karşılanıyordu; su şişesi, çikolatalı gofret ve soğuk yemek zorunda kaldığı hazır yiyecekler yolluyordu ona.

İki ay.

Düşsüz. Müziksiz.

Plastik kovanın nereye gittiğini ya da kimin, nasıl bir yükseklikten onu aşağı saldığını anlamaya yetmeyecek kadar zayıf olan ekran ışığı sayılmazsa ışıksız iki ay. Suyun, yiyeceğin ve regl olduğu zamanlarda ped olarak kullandığı mendillerin dışında, düzenli aralıklarla bir de yeni bir akü konuyordu kovaya. Naomi'nin buna çok da ihtiyacı olmuyordu gerçi.

Bilgisayarda kaydedilmiş hiçbir dosyanın olmadığı basit bir metin oluşturma programından başka bir program yoktu. Internet bağlantısı da yoktu elbette ve tabii ki Naomi sistem ayarlarını da değiştiremiyordu. Durmadan şu sorunun yanıp söndüğü ekranın parlaklık ayarıyla bile oynayamıyordu: "*Hayatın boyunca yaptığın en kötü şey ne?*"

Hücreye kapatılışının ilk günlerinde Anouk için endişelenmekten hasta olmuş, saatlerce günahları hakkında düşünmüştü. Üzerinde pijamalarla gecenin bir vakti kızını aramak üzere kamaradan çıktığından beri maruz kaldığı zalimliği bir ceza olarak meşru kılacak denli büyük bir günah aradı. O gece Anouk, yatağının ayakucuna bir not bırakmıştı:

Özür dilerim anne.

Aceleyle karalanmış beyaz kâğıdın üzerinde daha fazlası yazmıyordu, ne bir açıklama ne bir isim; yalnızca *özür dilerim anne*. Gecenin iki buçuğu olduğu ve uyanınca Anouk'u yanında bulamadığı düşünülürse bir anne için geriye daha korkutucu bir mesaj bırakılamazdı.

Naomi o gece kudurmuş deniz yüzünden korkuyla uyanmasaydı, notu ancak ertesi sabah fark ederdi. Hoyrat dalgaların etkisini kuyuda da hissediyordu, dolayısıyla hâlâ gemide olduğunun, bir konteynere konulup bir yerlere bırakılmadığının farkındaydı.

Ama başına geleni anlamıyordu Naomi, nasıl buraya geldiğini, dahası *neden* burada olduğunu da.

Yatağının ayakucundaki notu bulduktan sonra hatırladığı son şey, dokuzuncu güvertenin koridorundaki açık kapıydı, kaldıkları kamaranın tam çaprazındaki kapı. Anouk'un ağladığını duyar gibi olmuş, kapıyı tıklatıp kızına seslenmiş, başını aralık kapıdan içeriye uzatmıştı.

Sonra... sonrası karanlık.

Bu noktadan sonra hafızası, içinde oturduğu bu kasvetli çukur kadar karanlıktı.

"Hayatın boyunca yaptığın en kötü şey ne?"

Bunu yapan örümceğe bir cevap vermeye hiç niyeti yoktu. Çünkü onun hayal dünyasında, kuyunun ağzında oturan bir insan değil, ördüğü ağlarla kovayı kullanan kocaman, kıllı bir tarantulaydı.

Sorusuna soruyla karşılık vermiş, "Kızım nerede?" yazmıştı bilgisayara. Sonra dizüstü bilgisayarı kapatıp poşete koymuş, (poşetin neden orada olduğunu da çabucak öğrenmişti çünkü kova her seferinde temizlenmiyordu!) ve ipi çekiştirmişti.

Yarım saat sonra cevap gelmişti:

"Yaşıyor ve güvende."

Bunun üzerine Naomi bir kanıt istemişti. Bir fotoğraf, bir ses kaydı, herhangi bir şey. Ama örümcek ona bu iyiliği çok görüyordu çünkü Naomi bilgisayara, "Siktir git!" yazıp yeniden yukarı göndermişti.

Ceza olarak yirmi dört saat boyunca su yollamadı ona. Ancak susuzluktan çıldıracak gibi olup kendi idrarım içmeye başladığı sırada, bir şişe su sallandırdı aşağı. O da örümceği kızdıracak bir şey yapmayı göze alamadı bir daha.

Kova sistemi bu iş için de kusursuz işliyordu, yani onu disipline etmek, cezalandırabilmek için.

Bundan çok daha zalimce olan ve muhtemelen onu uçuruma yuvarlayacak ikinci cezanın verilmesine daha çok vardı. Ancak ilk itirafının ardından gelecekti o.

"Hayatın boyunca yaptığın en kötü şey ne?"

Örümceğin bu sorusunu yedi haftadır cevaplamıyordu. Cevaplamayacak kadar akıllıydı çünkü ne de olsa zengin çocuklarının gittiği bir üniversitede biyoloji dersleri veriyordu, ortaya

hipotezler atmış, davranış çeşitliliklerini değerlendirmiş, alternatifleri analiz etmişti. Ama iyice düşünmeden bir şeyi yazacak kadar salak değildi.

Bana sökmez. Hayır.

Naomi kafasını ileri geri sallayıp duruyor, boynunu tırmalıyordu. İkisi de istemsizce yaptığı şeylerdi.

Ellerini saçlarında gezdirdiğinde, saçları bir bir dökülüyor, saç telleri tırnak aralarına sıkışıyordu. Kuyuda bir ayna olmadığı için memnundu bu yüzden. Bu sayede derisinin altında kıvranan kurtçukları da görmemiş oluyordu.

Ne yapsaydım, pilavı yemek zorundaydım.

Dokuz gün önceydi. Açlıktan ölecekti yoksa.

Bunun bir hafta öncesinde kova, içinde boş bir kâseyle gönderilir olmuştu. Hepsinde de yemek yerine keçeli kalemle yazılmış aynı emir cümlesi vardı: *Soruyu cevapla!*

Ama cevaplamak istemiyordu. Cevaplayamazdı.

"*İtiraf edersem başıma ne gelecek?*" Cüret edip örümceğe bu soruyu sormuştu.

Cevap ertesi gün bilgisayarla birlikte gelmişti, sorusunun altında aynen şöyle yazıyordu:

"*İtiraf edersem başıma ne gelecek?*"

"O *zaman ölebileceksin.*"

Gözyaşlarını tutabilecek duruma gelebilmesi için saatlerce ağlaması gerekmişti.

Örümceğin Anouk'un yazgısına ilişkin yalan söylüyor olabileceğinin ne kadar farkındaysa, bu ifadenin doğruluğundan o kadar az şüphe ediyordu.

r

"O zaman ölebileceksin."

Bir süre, bu kokuşmuş zindandaki hapisliğinden kurtulabileceğine dair herhangi bir umudu olup olmadığını düşündü. Ama sonra kaderine boyun eğip bilgisayara, dolayısıyla örümceğe kendi sırrını yazdı:

"En yakın arkadaşımı öldürdüm."

27. Bölüm

Heirs Kitchen

Bir adım ileri. İki adım geri.

Martinin kendi hayatının akışı gibi, Anouk'un durumu da bu düzende ilerliyordu.

Durumu biraz iyiye gidiyor, sonra hemen ardından yadsınamaz derecede kötüleşiyordu.

Martin hasta odasına girdiğinde Anouk un korkudan irkilmesi bir bakıma iyiye işaretti çünkü hiç değilse etrafında olup bitenlere tepki veriyordu.

Muhtemelen ekranında *Tom ve Jerry* nin sağa sola koşturup durduğu televizyona bağlanabilecek küçük de olsa bir gelişmeydi bu.

Diğer yandan da erken çocukluk dönemine ait tipik davranış modellerine geri dönmüş olması da kötü haberdi. Yine yatakta bağdaş kurmuş oturuyor, şapır şapur sesler çıkararak sağ başparmağını emiyordu. Boşta kalan eliyle de kaşınıyordu.

Martin, tırnaklarının sağ kolunda şimdiden derin çizikler yarattığını görünce üzüldü. Bir an evvel kaşınmayı bırakmazsa kaşıdığı yerler kanamaya başlayacaktı... *sonra da bağlanması gerekecek.*

Bunun zaten oldukça incinmiş ruhunda nasıl etkiler yaratabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Anouk yalnız kalır kalmaz çıkarıp atacak olsa da Doktor Beck'ten eldiven istemeye karar verdi-

"Seni yine rahatsız ediyorsam kusuruma bakma," dedi Martin ve yatağının ayakucuna kahverengi bir kese kâğıdı bıraktı.

Anouk arkasına doğru yaslandı, nefes alıp verişleri hızlandı biraz. Ona daha fazla yaklaşamayacağının bir işaretiydi bu da. Yine de Martine sırtını dönmemiş ya da kilitlenip kalmamıştı. Kese kâğıdındaydı gözü.

İlk ziyaretinde olduğu gibi şimdi de neredeyse elle tutulur bir hüzün çöktü üzerine. On bir yaşında bir kız çocuğunun bir gemi yolculuğunda yaşaması gereken onca güzel şeyi düşündü.

Ya da on yaşındaki bir erkek çocuğunun.

Her şeye rağmen hiçbir zaman tam olarak yitirmemiş olsa da inancından o an şüphe duydu. Ölümden sonra onu bekleyenin sadece uzun, rüyasız bir uyku olmadığından emindi. Yine de onu yaratanla karşılaşmamayı umut ediyordu. Çünkü her şeyin sorumlusu olan bir Tanrıyla hoşça sohbet edemezdi; o Tanrı ki hayatın bilet gişesinde oturuyor ve masum çocuklara, sapıkça eğilimleri olan psikopatların işkence odasına tek yönlü biletler kesiyordu.

"Sana bir şeyler getirdim," dedi Martin yumuşak bir sesle ve kese kâğıdından oyuncak ayıyı çıkardı. Oyuncağı tanıdığına dair zayıf bir belirti gezindi Anouk'un gözlerinde. Aceleyle, sanki Martin'in onu pakete geri koymasından korkuyormuş gibi, kir içindeki pelüş hayvanı kaptı Martinin ellerinden ve yüzünü ayının karnına gömdü.

Martin sessizce kızı izledi, boynundaki giderek yayılan kırmızı lekeleri inceledi. Acaba doğru olanı mı yapıyorum diye sordu kendine.

Muhtemelen Yegor ve Bonhoeffer yalnızca blöf yapıyordu. Yetkililere haber verse, bütün dünyayı bu akıl almaz olaydan haberdar etse de kızın hayatı tehlikede olmayacaktı. Fakat risk çok büyüktü. Çünkü bazı şeyler kaptanın haklı olduğunu, alnında

"günah keçisi" yazılı bir mühür taşıdığını söylüyordu ona. Büyük olasılıkla asıl gerçek de bu iki zıt düşünce arasında bir yerlerdeydi. Tek bir şeyden emindi ki birilerine haber verir vermez artık kızla kişisel olarak konuşmak ya da en azından konuşmaya çalışmak gibi bir fırsatı olmayacaktı. Doğru olanı yapma ve kızın bulunduğunu örtbas etme çabalarını sonuçsuz bırakma isteği ile Anouk sayesinde ailesinin başına geleni çözme umudu arasında sürekli olarak gidip geliyordu.

Bu sinir bozucu düşüncelerden kafası karışmış haldeyken Anouk'u ikinci kez ziyaret etmeye karar vermişti ama bu sefer tek başına, doktor olmadan yapacaktı bunu.

"Senin için bir şey daha getirdim," dedi Martin ve kesenin içinden şeffaf bir folyoya sarılmış karton bir kutu çıkardı.

"Bu bir çizim bilgisayarı," diye açıkladı pembe plastik bir aleti paketinden çıkardıktan sonra. Üçüncü güvertedeki oyuncakçı dükkânından satın almıştı.

Dikdörtgen cihaz, teknolojinin taş devrinden kalma bir tablet bilgisayar gibi görünüyordu, kaba saba, kıytırık bir şeydi ama en azından keskin kenarları yoktu ve aletin yanına yapıştırılmış, ucu küt dokunmatik ekran kalemiyle Anouk'un kendine zarar vermesi pek mümkün değildi.

Martin cihazı açıp şarjını kontrol ettikten sonra Anouk'un yanma, yatağın üzerine koydu.

Ardından bir adım daha geri çekilip bir elini kot pantolonunun cebine götürdü. Tek bir tuşa basıp akıllı telefonunun önceden ayarladığı kamerasını çalıştırdı.

"İki saat önce Doktor Beck'le yanma geldiğimizde bana bir isim söylemiştin Anouk. İsmi hâlâ hatırlayabiliyor musun?"

Küçük kız başparmağını emmeyi bırakıp oyuncak ayı kollarının arasındayken çizim bilgisayarına uzandı. Dizlerinin üzerine koydu, sonra başını kaldırıp Martine baktı.

"Şu an nerede olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu Martin. Anouk tepki olarak kaşlarını çattı. Yorgun görünüyordu fakat acı çekiyor gibi değildi. Zor bir matematik problemini kafadan çözmesi istenen ama beceremeyen bir öğrenciye benziyordu.

Martin daha basit sorular sorup kızı zorlamamaya karar verdi.

"Kaç yaşındasın?"

Keskin bir alarm sesi karıştı sorusuna, arka arkaya altı kez daha çalıp son ve uzun bir siren sesiyle kesildi. Gürültü birkaç kapının ardından, *Hell's Kitchenm* girişindeki koridor bölümünden geliyordu sanki. Martin bunun çalışanları ilgilendiren bir tür iç haberleşme olduğunu varsayıp aldırmadı.

Anouk ise gürültüyü hiç fark etmemiş gibiydi.

Dudaklarını, Timmy nin bir şeyi ezberlemeye çalışırken yaptığı gibi kıpırdatıyor ama bir kelime, hatta bir harf bile çıkmıyordu ağzından. Bunun yerine göbek deliğine kadar uzanan külotlu çorabının üzerinden karnını kaşımak için geceliğini yukarıya çekti.

Martin, kızın göbeğinin sağında solunda yuvarlak yanık izleri olduğunu gördü, biri üzerine sigara basmıştı sanki.

"Tanrım, kim yaptı bunu sana?" diye sordu sesindeki tiksintiyi gizleyemeden. Yüzündeki öfkeyi Anouk kendisiyle ilişkilendirmesin diye arkasını döndü. Kendini toplayıp sorgusuna devam etmek istemişti ki gördüğü şey yüzünden nefesi kesildi.

Bu gerçek olamaz!

Anouk oyuncak ayıyı yanma koymuş, çizim bilgisayarına tek bir sözcük yazmıştı:

MautCn/

Kendi ismi. Okunaklı harflerle. Dokunmatik ekranın tam ortasında. Kalem hâlâ Anouk'un elindeydi.

Beni kastetmiş olamaz.

Martin kendini gülümsemeye zorlayıp nabzı sakin bir sesle konuşabilecek kadar normalleşene dek içinden ondan geriye doğru saydı.

"Ama ben kötü adam değilim, bunu biliyorsun değil mi?"

Sana asla zarar vermem.

Aptalca bir tesadüf olmalı diye geçirdi içinden.

Öyle olmasını umdu.

Martin sık karşılaşılan bir isimdi, Amerika'da da öyle. Pekâlâ failin adı da Martin olabilirdi.

Ya da kendine öyle diyordur ya da gömleğinin üzerinde Karayip Adalarından birinin ismi, Saint Martin yazıyordun..

Her şey mümkündü.

Ama mantıklı mı?

Anouk başını yana çevirdi. Çevresindekileri ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı. Sonra kalemi yine eline alıp düzgün çizgilerle büyük bir yolcu gemisinin ana hatlarını çizdi. Martin yuvarlak pencereden iki saat öncesine kıyasla çok daha karanlık görünen okyanusa baktı. Doğrudan sorulmuş bir soruyla bir kez daha denedi şansını: "Bunca zamandır yanında olduğun kişinin ismini söyleyebilir misin bana?"

Anouk gözlerini kapatıp parmaklarıyla bir şey hesapladı. Çizdiği geminin hemen altına şunu yazdı:

11 + 3

Martin bir anlam veremedi.

"Özür dilerim anlamadım," dedi.

Ekranda yazan ismini, çizdiği gemiyi ve matematik ödevi gibi duran basit işlemi inceledi.

On dört mü?

Sultan'daki kamara numaraları dört haneli olduğundan, bu rakam olsa olsa güverteyi işaret ediyor olabilirdi. On dördüncü güvertede, su kaydıraklı bir yüzme havuzu, bir bar, bir golf sahası ve yürüyüş parkuru vardı.

"On bir artı üçle ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Bakışları keskinleşti kızın. Sanki kızmış, bu sorgulama artık canını sıkmaya başlamış gibi bakıyordu. Yine de kalemi bir kez daha eline aldı:

Annem/

"Annen mi?" diye sordu Martin heyecanla. "Hâlâ hayatta olup olmadığını biliyor musun?"

Anouk üzgün üzgün başıyla onayladı. Bir damla yaş aktı gözünden. Martin, henüz birçoğunu anlamlandıramamış olsa da bu kadar kısa sürede kızdan bunca bilgi almış olmanın şaşkınlığındaydı.

"Bence kısa bir mola verelim," dedi. Anouk bitkin görünüyordu. "Sana getirmemi istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu kıza.

Küçük kız son kez kaleme uzanıp yine geminin altına,

Eletoa/

yazdı. Sonra başparmağını tekrar ağzına götürüp sanki artık ona söyleyecek hiçbir şeyi kalmadığını belli edercesine sırtını döndü Martine.

"Bakalım onu bulabilecek miyim?" dedi Martin, gemi doktorunu aramak üzere gitmeye kalkıştı ki yeniden alarm çaldı.

28. Bölüm

Naomi

Naomi Lamar kuyuya benzer zindanda yere oturmuş ve bilgisayara, *"En yakın arkadaşımı öldürdüm,"* yazmıştı.

"Mel ve ben on yaşındaydık ve yasaklara uymayıp artık çalışmayan bir çakıl ocağına birkaç kez oyun oynamaya gittiğimiz için ikimiz de oda cezası almıştık. Çarşamba günü öğleden sonraydı, anne babalarımız işteydi, biz de aldığımız cezaya rağmen evden kaçıp buluştuk, çakıl ocağında tabii ki. Anne babalarımızdan önce evde olabilmek için yola çıkmamız gerekiyordu ama Mel bir poşetin üzerinde son kez yamaçtan aşağı kaymak istedi. Kumdan bir çığın altında kalıp ortadan kayboldu. Bağırdım, yardım çağırdım, çıplak ellerimle toprağı eşeledim ama onu bulamadım. Kelimenin tam anlamıyla yer yarılmış içine düşmüştü. Kimselere fark ettirmeden eve döndüğümde, cesaret edip de olan biteni anne babama anlatamadım. İki gün sonra Mel bulundu, evden tek başına kaçtığını düşündüler. Bugün bile belki de benim yüzümden öldüğünü, insanları haberdar etseydim

belki de kurtarılabileceğini düşünüyorum. Hayatım boyunca yaptığım en kötü şey buydu."

Naomi, dokuz gün önce yazmıştı bunu. Bilgisayarı kovaya koyup yukarıya yollamıştı. Açlık yüzünden midesine giren kramplara dayanamayacak haldeydi, ne var ki saatler sonra gelen yemek değil, örümceğin bilgisayara yazdığı cevap oldu:

"Bu hayatın boyunca yaptığın en kötü şey DEĞİL."

Altında da şu yazıyordu:

"Her yanlış cevabın bir cezası vardır."

Bundan iki saat sonra da üzerinde *spirometra mansoni* yazan, bir kap pilav gelmişti.

Yemek zorundaydı, yoksa açlıktan ölecekti. Naomi o zaman, hızlı bir ölümün büyük felaketlerden daha iyi olacağını düşünmüştü.

Ama öyle olmadı.

İçinde bir virüs, en fenasından bir kurtçuk taşıdığını ve onun tarafından için için, yavaş yavaş yendiğini bilmek başına gelebilecek en kötü şeydi.

Naomi, örümceğin de bunun farkında olduğunu biliyordu.

Örümcek cevaplar, itiraflar istiyordu ve bunu ancak kurbanının yaşama içgüdüsünü kırarak elde edebilirdi.

O ana dek kızının hayatta olduğu düşüncesiyle dayanabilmişti bunca şeye. Fakat artık günbegün derisinin altında ilerleyip gözüne yol alan kurtçuğun yarattığı korku, bütün yaşama isteğini bastırmaya yetiyordu.

YOLCU 23

"Hayatın boyunca yaptığın en kötü şey ne?"

"Anouk beni affet," diye fısıldadı Naomi ve bilgisayara uzandı. Haftalardır kesilmediği için uzun tırnaklı parmaklarıyla ikinci itirafını yazdı ekrana:

"Eşimi aldattım. Hem de olabilecek en iğrenç şekilde. Para karşılığı seks yaptım

Sonra bilgisayarı kapattı, poşeti kaldırıp kovanın içine koydu. İpi birkaç kez çekiştirip yeniden kendini kanatana dek kaşınırken örümceğin kovayı çekmesini, verdiği cevaptan memnun olmasını bekledi.

Ve böylece sonunda ölebilmeyi.

29. Bölüm

Ekim ayının serinliğinin hâkim olduğu güvertedeki tek insan Martin'di. Onun kurtarma grubundaki herkes, deniz kazası tatbikatı bitmeden hemen önce toplanan ve şimdi ince ama bütün kıyafetlerin içine işleyen bir çisentiyle boşalan tombul, gri bulutlar yüzünden toplanma alanını alelacele terk etmişlerdi.

Oysa Martin yağmurdan hiç etkilenmedi. Bozulacak diye korkması gereken bir saç stili yoktu, kıyafetlerinin nihayetinde yıkanması gerekiyordu ve soğuk algınlığı, şu anki durumuna kıyasla geçmiş sayılırdı.

Kendisini berbat hissediyordu, elbette yalnızca yorgunluktan ve muhtemelen gerçek denizayıları için bir jakuzinin fokurdamasından fazlası olmayan şiddetli dalgalar yüzünden değildi bu. Ama Martin çok yakında geminin eczanesine gidip mide bulantısı ilacı sorması gereken noktaya ulaşacaktı.

Korkulukların önünde dururken telepatik yollarla verilmiş bir buyruğa uymuş gibi Elena Beck yanına geldi. Üniformasının üzerinde şeffaf bir yağmurluk vardı ve bu haliyle kıyafeti, havaya Martin'inkinden çok daha uygundu. Bir e'inde cankurtaran yeleği, diğer dal gibi elinde de kocaman görünen, siyah bir doktor çantası taşıyordu.

"Demek buradasınız," dedi doktor uzaklara bakarak.

Bir gemi yolculuğundan beklentisi devasa büyüklükteki okyanusu izlemek olan insanlar çoktan paralarının karşılığını almışlardı. Nereye bakılsa sudan başka hiçbir şey yoktu artık. Ne kara ne de başka bir gemi. Sadece göz alabildiğine uzanan, mavi siyah, hareketli bir zemin. Ayın yüzeyi sıvı olsaydı aynen böyle görünürdü, diye düşündü Martin.

Bazı insanlar denizi, sonsuzluğun ya da doğanın gücünün bir sembolü olarak görme eğilimindeydi. Oysa Martin dalgalara bakıp yalnızca ıslak bir mezar görüyordu.

"Size ulaşmaya çalıştım ama telefonunuz kapalıydı," dedi Elena. Martin telefonunu çıkardı, ekrana bakınca da hemen hatırladı.

Doğru ya! Kayıt yaparken kapatmıştım. Anouk'la konuşmasını kaydederken gelebilecek herhangi bir aramayla rahatsız edilmek istemediği için telefonunu uçak moduna almıştı. Ama bu şekilde deniz kazası tatbikatını duyurmak için tüm dünyada kullanılan genel alarmdan (yedi kısa, bir uzun düdük) kurtulmayı başaramamıştı.

Her yolcunun gemiye bindikten sonra en geç yirmi dört saat içerisinde bu acil durum tatbikatına katılması gerekiyordu, böylece cankurtaran yeleklerinin nasıl çalıştığını ve kurtarma botlarının nerede bulunduğunu öğreniyordu. Kaptan başka konular mevzubahis olduğunda deniz hukukuna riayet etmiyor olsa da bu yönetmeliği yerine getirmişti. Martin cep telefonunu aramaya açıp yüzündeki yağmur damlalarını sildi. Hayalini kurdukları seyahatin başlangıcında biraz daha kuru olmayı ummuş olan dargın bakışlı genç bir çift, uyuyan ikiz çocuklarını taşıdıkları ikili bir pusetle yanlarından geçti. Elena, konuşmalarını işitemeyecekleri kadar çiftin uzaklaşmasını bekledi, sonra üstü kapalı alandaki metal masanın üzerine doktor çantasını bıraktı. Kapalı alanda bir dalış eğitmeni, oksijen tüplerini ve deniz gözlüklerini

takmış öğrencileri havuza atlamadan önce, onlara dalışla ilgili temel bilgileri öğretiyordu.

"Duyduğum kadarıyla nişanlımla aranızda hararetli bir konuşma geçmiş. Size bunu vermek için geldim." Elena çantasını açıp içinden kapaksız bir CD kılıfı çıkardı.

"Bu CD'nin içinde son beş yılın yolcu listeleri var," dedi daha Martin sormadan. "Ayrıca bir yolcu 23'ün bildirildiği bütün seferlerde görev almış personel listesi de içinde."

"Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Bunu Daniel'e ben de sordum. Şimdiye kadar araştırmaya başlamış olmamanıza şaşırdığını söyledi. CDnin içinde *Sultanın* kat ve kamara planları ile bize bildirilmiş bütün kayıp olaylarıyla ilgili gazete haberlerini ve basın açıklamalarını bulabilirsiniz. Ayrıca gemilerin birbirleriyle kıyaslaması da var."

CD'ye uzanırken Martinin parmakları karıncalandı.

"Lütfen şunu söylememe izin verin, son birkaç ay içinde derleyip toparladığı bütün bu belgeler, Daniel'in iyi niyetinin ispatı sayılabilir, üstelik..."

Tam o anda cep telefonları çalmaya başladı. îkisininki de.

Hem Martin'in hem doktorunki.

Şaşkın şaşkın birbirlerine bakıp aynı anda pantolon ceplerine uzandılar.

"Kahretsin!" dedi doktor ve ekranındaki uzun numaranın kime ait olduğunu hiç bilmeyen Martini orada bırakıp koştu hemen.

"Ne oldu?" diye bağırdı Elena'nın arkasından. İç kısma açılan döner kapının hemen önünde durup arkasına döndü doktor, "Anouk," dedi. "Alarma basınca artık sizin telefonunuz da çalıyor, Doktor Schwartz."

Beş dakika sonra *Hell's Kitchena* çıkan çelik kaplamalı geçide o gün üçüncü kez girdi Martin. Karantina bölgesinin ön kısmındaki salondan geçtiler, Elena Beck'in kartını kart okuyuculardan hızlı hızlı geçirişini izledi.

Odaya girerken yanlış alarm olabileceğini düşünüyordu Martin.

Sonra o kadar kanın nereden geldiğine şaşırdı.

Anouk'un yatağında.

Vücudunda.

Her yerde.

30. Bölüm

'Tanrım, Tanrım...'

1 Elena telaşla yatağa koştu. Kız yatağın önünde yere çökmüş, diğer eliyle kan içindeki kolunu bastırmaya çalışıyordu. Daha tatbikattan önce bandajlıydı kolu, şimdiyse sargı, yere düşüp açılmış bir tuvalet kâğıdı rulosu gibi görünüyordu.

"Ne oldu güzelim? Ne oldu?" diye haykırdı doktor, kızın yanına yere çökerken.

Elena hâlâ şoktayken Martin yaralanmanın sebebini hemen fark etti.

Kan çarşafın üzerinde, Anouk'un yüzünde, kolunda, parmaklarında, geceliğindeydi. Hatta Martin televizyonun altında duran, duvara monte edilmiş parlak çelik dolabın üzerinde bile birkaç damla kan olduğunu gördü. Bu da kanın bir atardamardan fışkırdığına işaretti.

"Atardamarı kesilmiş," dedi ve dezenfektanlarla temiz sargıların nerede olduğunu sordu Elena'ya.

Anouk'un yüz rengine bakılırsa durum göründüğü kadar kötü değildi. Martin küçük miktarlardaki kan kaybının bile ortalığı batırmaya yetebileceğini tecrübelerinden biliyordu.

"Atardamar mı?" diye sordu Elena inanamayarak, bir yandan da banyo kapısını işaret ediyordu. Martin e bir şifre söyledi,

Martin de ancak banyoya girip lavabonun altında duran, para kasası benzeri dolabı görünce anladı şifreyi ne yapacağını. Yedek malzeme dolabı güvenlik gerekçesiyle kilitli tutuluyordu.

Şırıngaların, serum iğnelerinin, hortumların, makasların ve intihar etmeye yarar diğer malzemelerin arasında aradığı dezenfektan spreyini ve sargı malzemelerini buldu ve onları Elena'ya götürdü. Doktorun güçten düşmüş kızın çenesini kaldırışını izledi. Anouk gözlerini kapalı tutuyordu. Dudağının üstündeki ayva tüylerine küçük beyaz bir şey yapışmıştı kızın. Bir parça pamuk ya da mendil olmalıydı.

Martin el çabukluğuyla hasta yatağının çarşafını kaldırıp silkeledi. Sonra yatağı da kaldırdı, su sızdırmaz katmanı söktü yataktan ama hiçbir şey yoktu. *Ne jilet, ne bıçak ne de kalem.*

"En son siz onun yanındaydmız," dedi Elena sitemli bir sesle. Anouk'u deri kanepeye götürmüş, kızın koluyla ilgileniyordu. Kız kolunu bastırdığı elini çekince kan, bir çam ağacının iğne yapraklarından düşen yağmur damlaları gibi yeniden akmaya başladı, Elena'nın bir an evvel baskı bandajı yapması gerekiyordu.

"Onu benim kışkırttığımı mı ima etmeye çalışıyorsunuz siz?" diye sordu Martin öfkeyle.

"Hayır, tabii ki öyle değil ama..." Elena'nın gözleri sinirden seğiriyordu. "Kim yaptı güzelim?" Anouk'un yanağını okşadı. "Kim yaptı sana bunu?"

Cevap gelmedi.

"Ben kimin yaptığını biliyorum," diye fısıldadı Martin.

"Ne? Kim?" Elena başını kaldırıp Martine baktı.

"Kendisi."

"Efendim? Hayır. Bu imkânsız. Hem neden böyle bir şey yapsın ki?"

Bir sürü olası sebep var: Üstündeki baskıyı azaltmak istemiş olabilir, fiziksel acılarından kurtulmak ya da hayatta olduğunu hissetmek...

"Her durumda bu yaraları, kendini öldürme amacıyla açmadı," dedi. *Yoksa koluna tampon yapmaya çalışmaz ya da panik butonuna basmazdı.*

Martine kalırsa her şey kızın kendini kesmek istediğini ama aslında bu kadar derin yaralar da açmak istemediğini gösteriyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir peki?" diye sordu Elena heyecandan eli ayağı tutmaz halde. "Burada erişebileceği sivri hiçbir şey yok. Boya kalemiyle yaptığı şeyden sonra yemin ederim bütün odayı aradım."

Boya kalemi. Tabii ya!

Martin Elena'nın baskı bandajını tamamlamasını bekledi, sonra sordu: "O gün kaç sayfa kâğıt getirmiştiniz?"

Doktor korkulu gözlerle baktı ona.

"Bilmiyorum. Saymadım."

Hata.

Büyük hata.

Elena, Martinin buruşturduğu yüzüne bakıp sonra bir anda elini ağzına götürdü.

"Diyorsunuz ki..." Anouk'a döndü: "Tatlım, kendini kâğıtla mı kestin?"

Anouk cevap vermedi ama Martin emindi. Psikolojik sorunları olan hastalarla ilgilenirken asla yeterince dikkatli davranamıyordu insan. Öğrencilik zamanlarında, on altı yaşında bir kızın bir kâğıdın köşesiyle iki gözünü de çizdiğini görmüştü.

"Bir sayfayı kendine mi ayırdın?" diye sorarak Anouk'u biraz sıkıştırmaya çalıştı Martin. Başarılı da oldu. Göz kapaklarını kaldırdı kız. Martin, kızın kendisini tanıyıp tanıyamadığından

emin olamadı bir an ama kızın gözlerinden fışkıran öfke, şüpheye yer bırakmıyordu. Başıyla onayladı, sinirle gözleri parıldadı kızın. Martinde Elena da birbirlerine baktılar. "Sonra da kâğıdı yedin, değil mi?"

Bu da dudağının üzerine yapışmış beyaz şeyi açıklıyordu.

Selüloz!

Anouk sessizce dudaklarını sıkıyordu. Öfkeli gibiydi, muhtemelen de sırrı bu kadar kolay çözülebildiği için.

Martin banyoya gidip Elena kızın yüzünü temizlesin diye ıslak bir bez getirdi, kız da gönülsüzce buna izin verdi.

Televizyonun altındaki dolapta temiz çarşaflar ve örtüler vardı. Elena, Anouk'a yeni bir gecelik giydirirken Martin dolabı açtı. Zayıf düştüğü belli olan ama görünüşüne bakılınca endişelenmeyi de gerektirmeyen kızı birlikte yatağa yatırdılar.

Bu sırada komodinin üzerinde duran çizim bilgisayarı çarptı Martinin gözüne. Ekranı karanlıktı ama sarı bir ışık yanıp sönüyordu, uyku modunda olmalıydı. Anouk yeniden yatağına gömülürken cihazı alıp ekranını açtı.

"Vay," dedi Martin istemsizce. Anouk'un tatbikat süresinde bitirmiş olması gereken çizim, inanılmaz detaylıydı artık. Kızın en azından güzel sanatlarda müthiş becerikli olduğunu su götürmez şekilde kanıtlayan bir sanat eseriydi.

Kızdan bilgisayarı geri almak istemediği için cebinden telefonunu çıkarıp resmin fotoğrafını çekti. Sonra gözlerini yeniden kapatmış olan Anouk'la vedalaşıp Elena'yı beklemek üzere kamaranın dışına çıktı.

"*Bunu* Anouk mu çizdi?" diye sordu doktor. Kıza yeni bir gecelik giydirmiş, sonra o da çıkmıştı kamaradan. "Tek başına mı?" Gördüklerine inanamayan gözlerle fotoğrafa baktı; gemide geniş,

karanlık bir açıklık görünüyordu, tabanında karanlıkta parıldayan suyun görüldüğü bir kuyuydu belki. Resimdeki dikkat çeken diğer şeyse bu kuyunun içine, suya değene kadar sallandırılmış ipti.

"Gemide böyle görünen benzer bir yer var mı? Bir çukur, bir lombar ya da denizin altını görmek için su geçirmez bir bölge?" diye sordu Elena'ya.

Doktor kaşlarını çatıp resmi başka bir açıdan görebilmek için kafasını yana eğdi. "Hımm," dedi kararsızlıkla. "Ben böyle bir yer hiç görmedim. Açık denize sefere çıkmış büyük gemilerin gövdesinde, genel olarak çok fazla açıklık olmaz."

Açık deniz, diye tekrarladı içinden Martin, bu da aklına bir fikir getirdi.

Tabii ya, açık denize çıktıklarında. Peki ya çıkmadıkları zaman?

"Çapa hangi güvertede?" diye sordu heyecanla.

"Çapa mı? Yani..."

Suya açılan, ip sarkıtılan çukur *ya da zincir sarkıtılan.*

"Hangi güverte?" diye ısrarla sordu. "Lütfen!"

Elena bir süre düşündü. "Birden fazla var," dedi sonunda. "Bildiğim kadarıyla bir tanesi üçüncü güvertede, diğeri de yukarıda on birinci güvertede, yani sanırım."

11 + 3

Martin damarlarındaki kanın, daha hızlı akmaya başladığını hissetti. Çektiği fotoğrafa bir kez daha baktı. "Belki olmayacak bir şey düşünüyorum ama bence ikisine de bir baksak hiç fena olmaz."

31. Bölüm

"Tiago Âlvarez mi?"

Yegor Kalinin, geç bir saat olmasına karşın üzerinden çıkarmadığı robdöşambr ve deri terlikleriyle süitindeki kanepeye oturmuş, JackRussell teriyeri Ikarus'un ensesini okşuyordu. Normalde gemideki özel odalara köpek ya da başka bir evcil hayvanın sokulması kesinlikle yasaktı ama *Sultanın* sahibi bu yasağı da sigara içme yasağı gibi çok da ciddiye almıyordu. Üst kattaki yatak odalarının tavanındaki yangın alarmını devre dışı bırakmış, sigara içmeyen karısı bu durumdan hoşlanmamıştı.

"Adam bu mu?"

Yegor'un önündeki cam sehpanın üzerinde yolcunun kişisel bilgilerinin renkli bir çıktısı duruyordu, üçüncü güvenlik amiri bu bilgiler üzerinden Kalinin e rapor veriyordu o sırada; belgede yolcunun fotoğrafı, seyahat bilgileri, kamara numarası ve hesap bilgileri de vardı. Arjantinli, şu ana dek armatörü daha da zengin yapmak için diğer yolcular gibi tüm parasını harcayıp tüketmemişti. Bir iç kamarada kalıyordu, yemeğin yanında hiç şarap içmemiş, ülke gezilerine katılmadığı gibi gemideki alışveriş dükkânlarından tek bir hediyelik eşya bile satın almamıştı.

"Bu o herif. Eminim," diye cevapladı Veith Jesper.

"Yatağın arkasında saklanıyordu, öyle mi?"

"Dediğim gibi. Gördüm onu, yolcu kayıtlarına bakınca da tanıdım hemen. Kesin o."

Yegor kuşkuyla, yirmi üç yaşındaki bu kadın mıknatısı genç adama baktı. "O kamarada *sen* ne arıyordun ki?" diye sordu Veith e ki cevabı biliyordu aslında.

Yegor, yeğenine katlanamıyordu. Zaten kız kardeşi Irina'nın öğrenciyken gittiği Amsterdam'da sırf tembel herife karnını şişirtti diye onunla evlenmek zorunda olduğunu düşünüp evlendiği, yeğeninin beleşçi babasına da tahammül edemezdi.

Belki de yirmi bir yaşındayken bir sokak müzisyeniyle ilişki yaşamak kulağa daha cazip geliyordu. Fakat yirmi üç yıl sonra Irina da anlamıştı ki parasızlık, işsizlik ve kondomsuzluk umut vadeden bir gelecek istendiği takdirde en iyi bileşim değildi. Sırf kız kardeşinin hatırına, ona dayı diyen bu işe yaramaz serseriye *Sultanda,* bir iş vermişti. Yoksa Veith, Hollanda'daki dövüş sporları okulu denen o bok çukurunda, yeni yetme kavga meraklılarını eğiteceğim diye ziyan olup gidecekti. Zaten hayattaki tek başarısı da bir sabıka kaydının olmamasıydı. Ama şiddete, hafif uyuşturuculara ve eğlenmeyi seven kızlara düşkünlüğü devam ettikçe hakkında bir tutuklama kararının çıkması sadece an meselesiydi.

"Temizlikçi kadına haddini bildiriyordum," dedi pervasızca. Sanki birkaç dakika sonra, bir sörf dergisinin fotoğraf çekimine gidecekmiş gibi görünüyordu ve bu haliyle Yegor'u biraz daha kızdırıyordu yalnızca.

Armatör dudaklarını büzüp bir süre Ikarus'un, yeğeninin İlk randevuda hepinizi beceririm," diyen yüzünü ısırdığını hayal edip hayalinin tadını çıkardı. "Lütfen beni bir aydınlatır mısın?" dedi Yegor. "Ben senin güvenlik birimine yardımcı olmak için işe alındığını sanıyordum. Oda görevlilerine işkence etmek için değil."

Gemide yolcuların ya da mürettebatın kendi aralarında bir geçimsizlik yaşamadığı tek bir hafta bile yaşanmıyordu. Yegor, gemideki pis işler için güvenilir bir adamı olmasının çok da kötü olmadığı kanaatindeydi. Ama aynı zamanda Veith'in sarışın olduğu kadar da salak olduğunu düşünmüştü. Kolayca yönlendirilebilecek beyinsiz bir zorba olduğunu.

însatı böyle yanılır işte.

Shahla olayından beri yeğeninin sağı solu belli olmayan biri olduğu kadar köylü kurnazı olduğunun da farkındaydı artık. Neyse ki genç kadında, birkaç gün daha kan tükürecek olsa da kayda değer bir yaralanma söz konusu değildi. Ve neyse ki kamarada kalan yolcu, hiçbir şeyinin çatınmadığından emin olduktan sonra âşık bir çalışanın kıskançlıktan kadını kamaraya sokup hesap sorduğu hikâyesini yutmuştu.

"Saçmalığı bırakalım şimdi," dedi yeğeni ve bunu öyle bir sesle söyledi ki karşısındaki aileden biri olmasa çenesini kıracaktı sanki. "Burada ne dönüyor bilmiyorum Yegor. Ama saklamaya çalıştığın büyük bir sır var ki beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor."

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Kendi payımı." Sanki belden aşağı bir şaka yapmış gibi sırıttı. "Kız hücrede, tatlı doktorumuz özel olarak onunla ilgileniyor, artı bir de temizlikçi kadın var. Bu sırrı saklamanın senin için bir değeri olmalı."

"Bana şantaj mı yapıyorsun sen?" Yegor şaşırmış gibi yaptı. Aslında tam zıttı olsa şaşırırdı.

Veith kusura bakma der gibi iki kolunu da kaldırdı. "Yok canım, Şililiyle anlaşman riske girmesin diye diyorum."

Yegor güldü. Hayal dünyasında Ikarus, yeğeninin başka **vücut** bölgeleri üzerinde çalışıyordu o an. Veith bu gülüşü bir onaylama olarak algılayıp öne doğru eğildi.

"Sus payı olmasına gerek yok. O parayı kazanmış olmak isterim."

Planını çoktan hazırlamış olan Yegor, uzunca bir süre yeğeninin çelik mavisi gözlerine bakmaktan başka bir şey yapmadan öylece durdu. Yirmi saniye boyunca kamaradaki klimanın uğultusu duyuldu, buna bu boyutta bir geminin tarla sürer gibi okyanus yüzeyini yarıp geçerken sürekli olarak çıkardığı gürültü eşlik etti. Saatte yirmi deniz mili hızla gidiyorlardı ve dalgaların şiddeti hissedilir miktarda artmıştı.

"Tamam, anlaşma şu," dedi Yegor, önündeki yolcu fotoğrafına dokundu. "Tiago'yu bul, beş bin dolar al, nakit."

Önünden mini etekli kadın geçen bir inşaat işçisi gibi ıslık çaldı Veith. "Ne yapmış bu?"

"Küçük bir kıza tecavüz etti."

Veith yüzünü ekşitti.

Yegor, çaresiz durumdaki kadınların boğazına cam parçası sokan insanların neden kendilerini pedofillerden daha iyi saydıklarını anlayamıyordu ama neyse ki suçlular arasındaki hiyerarşiyi anlamak zorunda kalacağı bir duruma düşmemişti hiç.

"*Hell's Kitchendaki* kız mı?"

"Aynen o."

"Kaç yaşında?"

"On bir."

"Bu pislik o kamarada ne arıyormuş?"

"Senin aradığını," diye uydurmaya devam etti Yegor, bu zampara özentisi Güney Amerikalının Anouk'un kaybolmasıyla herhangi bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu oysa.

"O da senin gibi Shahla'nın nerede çalıştığını öğrenmiş. Kadından laf almak için de pusuya yatmış. Onu bulmaya ne kadar yaklaştığımızı öğrenmek istemiş."

Yegor'un götünden uydurduğu bu hikâyede *Sultanı* batırmaya yetecek denli büyük boşluklar vardı. Fakat Veith hiçbirini fark etmemiş gibiydi.

"Ya kızın anne babası? Onlar nerede?" diye sordu.

Yegor bir el hareketiyle geçiştirdi. "Benim arkadaşlarım. Meseleye bulaşmak istemediler. Sen şu domuzu bulmaya çalış."

"Bulunca ne yapacağım?"

Güzel soru. Zaten o sormadan söylemek zorunda kalmamayı ummuştu.

Ikarus'u kucağından alıp kanepeden kalktı Yegor. Ayaklarını sürüye sürüye, girişteki ağır kristal aynanın altında duran şifonyere gitti. En üstteki çekmeceyi çekti.

"Yaratıcı ol!" dedi. Kovanı kontrol edip namlunun alt kısmındaki küçük kolu indirdi ve revolveri Veith'in eline verdi.

Zıazımsam at beni, değilsem çek beni.

Sultanın burun kısmına doğru ilerlerken Martinin aklına yıllar önce bir kitapta okuduğu bu bilmece geldi, kitabın ismini hatırlamıyordu şimdi. Yalnızca cevabı kalmıştı aklında: *Çapa.*

Gemideki olayların onu çözmek zorunda bıraktığı bilmeceyi de aynı kolaylıkla çözebilmeyi ümit ediyordu. Bir yandan da çapa bölümüne gitmenin soruları cevaplamak yerine daha çok soruyu beraberinde getirmesinden korkuyordu.

Önce üçüncü güvertedeki çapa bölümüne bakacaktı, aslında bu, kâğıt üzerinde gemideki tek çapa olarak görünüyordu. On birinci güvertedeki alanda yalnızca küçük bir yedek çapa bulunuyordu ve zinciri, her yolcu açık havada güverte manzarasının tadını çıkarabilsin diye bir dekorasyon gibi oraya toplanmıştı. Hiç kimsenin uzun süre kendini gizleme şansı yoktu orada.

"Geldik!" dedi Elena Beck. Martin penceresiz, dar koridor boyunca doktorun peşinden ilerledi, önünden geçtikleri duvarın ardında tiyatro oynanmaktaydı. Küçük bir kapıdan geçip üzerinde "Çapa Odası" yazan çelik kapıya vardılar. Kapı açılınca Bonhoeffer ve kulakları sağır eden bir gürültü karşıladı onları.

"Niye bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Martin. Kaptan anlaşılabilir sebeplerden elini uzatmadı Martine. Parmaklarıyla

sinirli sinirli, kırık burnunun üzerine yerleştirilmiş plastik maskenin sağlamlığını kontrol etti.

"Uzun mu sürdü?" Bonhoeffer kol saatine baktı.

Saat öğleden sonra beşi henüz geçmişti ve kaptanın bu alana girmelerine izin vermesi neredeyse iki saat sürmüştü. Bu gecikme için Elena'nın da bir açıklaması yoktu.

"Gördüğünüz gibi burası şu an duman altı," diye bağırdı Bonhoeffer. Geminin uç kısmındaki bir çatı katının duvarları gibi eğimli duran duvarlarda hiç pencere yoktu, yalnızca çatıdaki pencereler açıktı. Suya bu kadar yakın oldukları ve *Sultan* hızını iyice arttırdığı için bu uğultunun arasında anlaşabilmek, yüksek sesle bağırarak konuşmayı gerektiriyordu. Martin dışarıdan tazyikli suyla vurulan çelik bir kazanın içindeymiş gibi hissetti kendini.

"Normalde gemi hareket halindeyken buraya girmek mümkün değil," dedi kaptan ve devamında Martine geçen sene sarhoş bir KanadalInın çapa bölümüne tırmanmayı başarıp zinciri bocurgattan saldığını anlattı. Çapa düşse pervaneye zarar verebilir, gemide bir yarık açabilir ve geminin manevra kabiliyetini tümden yitirmesine sebep olabilirdi. Bu olayın olduğu sırada *Sultanın* yakıt deposu tamamen doluydu. Üç buçuk milyon avro değerinde, on gün yetecek kadar mazot vardı gemide. Çapa, yakıt tankerlerinde bir sızıntıya sebep olsa ne olacağını düşünmeye bile gerek yoktu.

Geminin güvenlik bölümlerine izinsiz girip tehlikeye sebep olduğu için o ayyaş şimdi hapiste yatıyordu ve o talihsiz olaydan beri çapa bölümünün kapıları yalnızca limandan ayrılırken ya da limana yanaşırken açılıyordu.

"Önce başmühendise elektronik güvenlik bariyerini kaldırtmam gerekti," diye sonlandırdı Bonhoeffer açıklamasını. "Daha hızlı olamazdı."

Martin etrafına bakındı. Geminin iskele tarafındaydılar. Nereden baksan yirmi arabanın rahatça park edebileceği düz alanda, türbine benzer yapılar duruyordu, muhtemelen bunlar jeneratörlerdi. Karadayken palamarı korumak için kullanılan çelik kafes ile güvenlik kasasına benzeyen ve üzerlerinde yüksek voltajlı akım uyarısı olan birçok dolap gördü.

Bir de zincir vardı tabii. Siyaha boyanmıştı ve devasa büyüklükteydi. Yakından bakınca elli metre boyunda bir devin kolyesine benziyordu. Halkaların arasındaki boşluk Martin'in kolunu kolayca sokabileceği kadar genişti. Ve tek bir halkayı kaldırmak için bile bir düzine kol gerekirdi. "Yetmiş ton," dedi Bonhoeffer ve sanki bir gezi turundalarmış gibi avcunun içiyle çelikten yaratığa vurdu.

Zincir, fıstık yeşiline boyanmış kocaman bir çelik makaraya, boyutları büyütülmüş bir tren tekerleğine benzeyen zincir çarkına uzanıyor, çarkın arkasındaki daha küçük bir bocurgat üzerinden baca genişliğinde bir kuyudan aşağı sarkıyor, böylece borda duvarındaki çapayı sabit tutuyordu.

Martin'in aklında Anouk'un çizdiği resim canlandı bir anda.

Yerdeki küçük aralıktan Atlantik'in köpürmüş sularını görebiliyordu.

"Çapanın kendisi de on ton kadar," dedi kaptan ve ilerlemeye devam etti.

Elena'yla birlikte kaptanın peşinden ilerlerken Martin fark etti ki çapayı sabitlemek için, biri baş, diğeri iskele tarafında iki sistem vardı. İki büyük çark, ortalarından geçen ve üzerinde birçok manivela olan bir kasanın durduğu platformla birbirlerinden ayrılmıştı. Her çarkın yanında metal bir fren tekeri duruyor, çapanın bırakılması ya da düşüşünün durdurulması istendiğinde hu tekerin devasa bir vana gibi çevrilmesi gerekiyordu.

"Burada tam olarak ne arıyoruz?" diye sordu kaptan, platformun üzerinde durmuş, iskele tarafındaki çarkın fren tekerine yaslanmıştı. "Anouk un saklandığı yeri değil herhalde?"

Martin cevap vermek yerine etrafı inceledi.

Her şey temiz, hatta neredeyse steril görünüyordu ki buna şaşırdı. Alana hâkim kokuya uygun olarak, yerde pas veya makine yağı izleri görmeyi ya da hiç değilse aralıktan hâlâ yukarıya kadar sıçrayan saldırgan tuzlu suyun kokusunu almayı beklemişti. Fakat bu yolculara açık olmayan alan bile düzenli ve temizdi. Her şey yeni tadilattan çıkmış gibi görünüyordu. Duvarlar beyaza boyanmış, yerler zemin ıslakken kimse kaymasın diye kauçukla kaplanmıştı.

Kocaman alan.

Ama haftalarca hayatta kalınabilecek bir yer yoktu. Esintili, soğuk ve nemliydi. Burada en geç bir hafta geçirdikten sonra zatürreye tutulurdu insan, kaldı ki durdukları her limanda en azından iki bahriyeli çapayı çekmek üzere buraya geliyordu.

Burada tutulmuş olamaz.

Elena da Martinin dillendirmediği tahminine katılıyor gibiydi. "Çıkmaz sokak," dedi doktor yüksek sesle. Bağırması gerektiğinde sesi daha tiz ve daha gençmiş gibi çıkıyordu.

Martin başıyla onayladı. Belli ki yanlış bir fikre kapılmışlardı. *Hepsi falmış meğer,* diye kızdı kendi kendine. Bir çocuğun çizdiği resmi önemli bir kanıt saymak, tost ekmeğinin üzerinde bakire Meryem'in yüzünü gördüğünü sanmak kadar salakçaydı.

"Gidelim." Siyah botunun çözülen bağcığını bağlamak için eğildi Martin.

O sırada gözü platformun ön kısmına takıldı.

"Zincir nerede?" diye sordu Bonhoeffer'ya. Kaptan anlamayarak başını eğip ona baktı.

Martin solunda kalan büyük çarkı gösterdi. "Burada çarktan çapa kuyusuna kadar sadece birkaç metresi görünüyor, gerisi nerede?"

"Eğildiğin yerde tam olarak," dedi kaptan ve platformdan indi. Ayaklarıyla zemine vurdu. "Tam aşağıda."

"Orada boş bir alan mı var?"

Bonhoeffer sanki sallanan bir botu taklit etmek istermiş gibi bir elini kaldırıp sağa sola oynattı. "Zincirin ne kadarını kapladığına göre değişir. Yine de boş bir alan vardır tabii. Aslında kaçak bir yolcu için iyi bir saklanma yeri olabilir. Ama en fazla birkaç gün dayanabilir, hafta değil."

"Bir girişi var mı?" diye sordu Martin buna rağmen.

Yumruk yaptığı eliyle, üzerine çömeldiği metal plakaya vurdu.

"Bir kat aşağıda. Buradan girebilmek için yerdeki plakaların sökülmesi lazım. O da yılda bir kez bakım zamanında olur," dedi kaptan, o da aynı şekilde yere diz çökmüştü. Sarı dağınık saçları ve yaralı burnunun üzerindeki koruyucu maskeyle Martin e, Hannibal Lecter'ı hatırlatıyordu kaptan. Yalnızca deli gömleğiyle üzerine zincirlendiği el arabası eksikti.

"Muhtemelen zaman kaybı..." dedi Martin.

"Belki de değildir," diye karşı çıktı Elena. "Bir baksak ne kaybederiz ki?"

"Bir saniye," dedi kaptan, ayağa kalktı. Gidip metal bir dolabın kapağını açtı. Martin elinde bir alet çantasıyla geri geleceğini düşünmüştü ama döndüğünde büyük bir el feneri vardı elinde, yeniden diz çöktü.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu Martin, kaptanın hemen yanındaydı.

"Belki. Şurada. Görüyor musun?"

Bonhoeffer platformun hemen altındaki, zincirin gözden kaybolduğu yere tuttu ışığı.

"Ne var?" diye sordu Elena heyecanla.

"Bir poşete benziyor," dedi Martin. El fenerinin ışığı kahverengi, kırışık, plastik bir şeye çarpıp yansıyordu.

33. Bölüm

Martin ayağa kalktı, çarkın etrafından dolanıp tekrar çömeldi. Zincirin görülen son halkasına yapışmış poşet benzeri şey, buradan biraz daha yakından görünüyordu. Soğuk metal zemine iyice yaklaşıp çelik makaranın altına girmeye çalıştı.

Yok, olmuyor.

Ya bedeni çok genişti ya da açıklık çok dar. Çocukken dolabın altına bilyesini kaçırıp kısacık koluyla onu almaya çalışırken eline yalnızca bir toz topağının geçtiği zamanki gibi hissetti kendini.

"Ben deneyeyim mi?" diye sorduğunu duydu Elena'nın. Önce kadına bakıp sonra başıyla onayladı. "Belki sizin bir şansınız olur." Ne de olsa Martine kıyasla çok daha ince yapılıydı.

Doktor üniformasını ve bluzunu çıkardı üzerinden; altına beyaz, kolsuz bir atlet giymişti. Yere eğilmeden önce takılarını da çıkardı, ucunda meşe yaprağı motifi olan bir kolyesi ve sağ koluna su geçirmez saatiyle birlikte taktığı taşlı bir bilekliği vardı.

"Of, daha dar olamazdı," dedi karnını yere değdirirken. Başını yana çevirip kulağını iyice yere yapıştırdı, "ve daha gürültülü." Bonhoeffer arkasından feneri tutarken doktor hedefe santim santim sürünerek yaklaşıyordu.

"Biraz daha sağa." Martin tarif ediyordu çünkü Elena o haldeyken hiçbir şey göremiyordu.

Sonunda işaret parmağıyla dokundu zincire. “Gerçekten bir poşet gibi,” dedi doktor, işaret ve başparmağıyla yakalamaya çalıştı. “Alamıyorum.”

“Yapışmıştır,” diye tahminde bulundu Bonhoeffer. Poşetin zincir halkasına tutturulduğu yapışkan bandı Martin de görmüştü. Yerinden çıkarmak için hızla çekmek yeterli olurdu aslında ama bunun için Elena’nın platformun altında biraz daha sürünmesi gerekiyordu.

“Sıkışacağım burada,” deyip ofladı doktor.

Martin de kadını cesaretlendirmeye çalıştı. “Yaparsınız, sadece birkaç santim daha. Çok güzel...”

Doktor artık poşete tamamen erişebiliyordu.

Büyük bir dalga çarptı gemiye, içeriden sanki duvara yirmi metre uzunluğunda ıslak bir hah çarpılmış gibi duyuldu. *Sultan* yana döndü, onunla birlikte zincir de birkaç santim oynadı yerinden.

“Bu şey kendiliğinden hareket etmez değil mi?” diye sordu Elena haklı bir kaygıyla. Zincir çözülürse, onunla birlikte savrulur giderdi. “Burada pelteye dönüp ölesim yok.”

Bonhoeffer korkmasın diye arkasından bir şeyler söyledi ama o sırada Elena poşeti kapmış, sürünerek geri geri ilerliyordu bile. Yeniden ortaya çıktığında yüzünün yere değen tarafı siyah yağa bulanmıştı.

“Kaygan bir şey gibi,” dedi doktor ayağa kalkarken. İğrenç bir şeyi çöpe götürür gibi kolunu uzatmış, poşeti mümkün olduğunca kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. “Sanki içinde vıcık vıcık bir şey var.”

Bocurgatın önünden geçip yeşil malzeme kasasına doğru ilerledi, sert plastikten kapağının üzerine bıraktı poşeti.

“Belki bir delildir,” dedi Martin. “Korunaklı bir yerde açsak daha iyi olabilir.’

Bir havalandırma kanalının altında ve koruyucu gözlüklerle.

Elena dinlemedi bile. İyi bir doktor olabilirdi ama olay yeri inceleme ilkelerine dair hiçbir şey bilmiyordu. Martin müdahale edemeden poşetin ağzının bağlandığı yapışkanı çekip çıkardı. Neyse ki korktuğu olmadı Martin’in. Poşet patlamadı. Yine de yüzüne bir şey sıçramış gibi hızla geri çekildi doktor.

“Ah Tanrım!” dedi soluk soluğa ve eliyle ağzını kapatarak yana döndü.

Martin doktorun tepkisini anlayabiliyordu, tiksintiyle poşete ve içindekilerin engellenemez şekilde kasanın kapağından aşağı akışına bakan kaptanınkini de öyle. Torbanın içinde kurtçuklar vardı. Yüzlercesi kıvranıyor, elektriğe tutulmuşlar gibi kıpırdanıyorlardı.

“Ne iğrenç bir şey bu!” diye söylendi Bonhoeffer, o sırada kasanın köşesinden yere ilk düşenleri eziyordu bir yandan. îş telefonuna uzanıp oraya bir temizlik ekibi gönderilmesini istedi.

Martin ise biraz daha yaklaşıp içini daha iyi görebilmek için poşeti açtı.

Gerçekten mi?

Poşetin içindeki tek şey kurtçuklar değildi. Parmaklarının ucuyla parlak, dikdörtgen bir kâğıt parçası çekti içinden, üzerindeki böcekleri silkeledi.

“Kartpostal mı o?” diye sordu kaptan.

En azından bir kısmı.

Sert kâğıt, reklam olsun diye her kamaraya ücretsiz olarak koyduklarına benzer bir kartpostalın parçasıydı. Yalnızca küçük bir kısmı kalmıştı geriye ama kartın önünde *Sultanın* havadan Çekilmiş bir fotoğrafının olduğu anlaşılacak kadar da büyüktü. Martin kartın arkasını çevirdi.

HER ŞEYE BURNUNU SOKARSAN BÖYLE OLUR.

Elle fakat matbaa harfleriyle yazılmış notu sesli okudu. İngilizce ve tükenmez kalemle yazılmış, mürekkebi biraz akmıştı.

"*Ne* olur?" diye sordu Bonhoeffer. "Pislik herif ne demek istemiş ki?"

Martin fikrini sormak için Elena ya dönmüştü ki Bonhoeffer'nın sorusunun cevabı Elena'nın yüzünden okunuyordu. "Ah kahretsin!" dedi Martin ve korkudan kasılıp kaldı.

"Tanrım, Elena, neyin var?" diye haykırdı kaptan. O da aynı şekilde nişanlısına dönmüş ve kadının yüzündeki bozulmayı o da fark etmişti. Gemi doktorunun yüzü tamamen şişmiş durumdaydı; yanakları, alm, dudakları. Derisi patlayacak gibi görünüyordu. Elena'nın gözleri görünmüyordu artık, şişkinliklerin arasından yalnız kirpik uçları seçiliyordu.

HER ŞEYE BURNUNU SOKARSAN BÖYLE OLUR.

Kadının tüm yüzü dehşet vericiydi ama en fenası yüzünün sağ tarafındaki şişliklerdi. Zemindeki makine yağma değdirdiği yer.

"Elena, tatlım bir şey söyle!" diye bağırdı Bonhoeffer, korkudan kendini kaybetmişti. Ama Martin, öğürerek boynunu tutan kadının bir şey söyleyecek durumda olmadığının farkındaydı. Gözlerinden, dudaklarından ve yanaklarından sonra soluk borusu da şişmeye başlamıştı.

34. Bölüm

Yerel saat 00.24
Kuzey enlemi 50°27*, Batı boylamı l6°50'
Hız: 21,5 deniz mili, Rüzgâr: 18 deniz mili
Dalga boyu: 10-15 ft
Southampton'a uzaklık: 592 deniz mili

Martin Schwartz, arkasından ona yaklaşan tehlikenin varlığını hissetmedi.

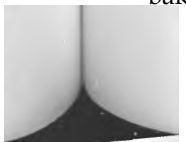
Sırtını iskele tarafındaki on yedinci güverteye vermiş, geminin ücretsiz girilebilen en yüksekteki açık alanında, gözleri kapalı, yüzü rüzgâra dönük, küpeştelerin önünde duruyordu. Tuzlu havanın tadını alıyordu ama hava, oksijen değil de uyku ilacı sağlıyordu sanki.

Aldığı her nefeste biraz daha güçsüz ve yorgun hissediyordu kendini; gerçi bunda üst çene kemiğini orta sıcaklıkta bir ateş gibi yakan diş ağrısının da payı vardı muhakkak, üstelik şu lanet olası TSP ilaçları da onu hâlâ mahvediyordu. Hiç değilse uzun zamandır baş ağrısı nöbetleri geçirmiyordu.

Derin bir nefes aldı. Havadaki tuzun tadı ağzına geldi.

Sen de burada durup ölümü mü düşündün Nadja?

Martin küpeşteden eğilip yetmiş beş metre aşağıdaki suya baktı.

Aysız bir geceydi. Fokurdayan dalga köpüklerinin üzerine sadece geminin ışıkları vuruyordu. Dalgaların üzerine düşmenin nasıl hissettireceğini hayal etmeye çalıştı.

Bu ölümü sen istemiş olamazsın Nadja. Kimse bunu istemez.

Martin okyanusun kadim uğultusuna kulak verdi, içinden yalnızca batı dünyasının şaşaayla dolu çelik parçalarıyla geçilebilen dizginlenemez vahşiliğin sesine.

Ve katiller, hainler, tecavüzcülerle dolu.

Başını kaldırdı, siyah bir hiçliğe bakmanın hipnotize edici etkisini hissetti üzerinde ve melankolik insanların hep sözünü ettiği o derin suların, nasıl çekici olabileceğini bir anda anladı.

Okyanus, karamsar insanların mıknatısı.

Ama sen karamsar değildin ki Nadja.

Önce bir, sonra iki ayağıyla küpeştenin altındaki payandanın üzerinde durmuş, karısının son saniyelerini nasıl geçirdiğini anlamaya çalışıyordu.

Oysa Nadja korkardı karanlıktan. Sözde gemiden atladığı gece zifiri karanlık olmalıydı. Bulutlar alçak, hava sisliydi. Belki suyu bile göremeyeceği kadar.

Timmy'yi düşündü sonra. Ufacık bir oğlanken ne zaman bir gölün, denizin ya da bir havuzun yanından geçse, suyu gösterir, "Ou!" derdi. Nadja suyun bir çocuk için ne kadar tehlikeli olabileceğini anlattığı için suyun içinde zar zor ayakta dururdu. "Su korkunç bir ou," diye tekrar tekrar uyarmıştı oğlunu. Bütün aile danışmanları mümkün olduğunca bebek dilinden kaçınılmasını tavsiye etse de Nadjanın taktiği işe yaramış, Timmy suya duyduğu saygıyı hiçbir zaman kaybetmemiş ve sınıfının en iyi yüzücüsü olmuştu. Bir ilkokul öğretmeni olan ve çocuğunu bu denli seven bir annenin, oğlunu sisli bir gecede hayatı boyunca sakınmasını tembihlediği "ou'ya atmış olması olası mıydı?

"Tamam, halletim, buradayım," dedi Diesel. Martinle konuşmadan evvel internet üzerinden oynadığı bir oyunu bitirmek istemişti. "Bir helikopteri düşürmem gerekiyordu da."

Martin bir an için onu aradığını bile unutmuştu. Rüzgâr yüzünden kulaklık takmıştı, bu sayede ellerini kullanmadan konuşabiliyordu. Atlantik'in ortasında oldukları düşünülürse Skype bağlantısı şaşırtıcı derecede hızlıydı.

"Doktor atlatabilecek mi?" diye sordu Diesel. Martin, Bonhoeffer'nın yolladığı mürettebat ve yolcu listeleriyle beraber, son gelişmeleri kısaca özet geçtiği bir e-posta yollamıştı ona.

"Umarım," dedi.

Üzerinde durduğu alan yaz seferlerinde, nüdist yolculara ayrılıyordu. Güz dönemindeyse üstü açık en ıssız yerdi; özellikle de geceleri, sıcaklık tek haneli sayılara düştüğü zaman. Martin on yedinci güverteyi gece yürüyüşü için bu yüzden seçmiş, yalnız kalmak ve olaylar arasındaki bağlantılar üzerine düşünmek istemişti; ailesi ölmüş, Gerlinde Dobkowitz onu aramış, tecavüze uğramış bir kız çocuğu kendi kolunda yaralar açmış ve pekâlâ onun da düşebileceği bir tuzağa Elena düşmüştü. Yalnızca düşünerek bir ilerleme kaydedemediğini ve düştüğü çıkmazdan sıyrılabilmek için birine ihtiyaç duyduğunu fark edince Diesel'i aramıştı.

"Tam olarak ne olduğunu ancak yirmi dört saat içinde öğrenebileceğiz," dedi. "Şu an yüzündeki şişliklere neyin sebep olduğu bilinmiyor. Gemideki laboratuvar, yerdeki yağın içine ne karıştırıldığını analiz edecek donanımda değil."

"Peki, hasta olan doktorsa, onunla hangi doktor ilgileniyor?" diye sordu Diesel. Arkadan bir tıslama sesi geldi. Diesel daha konuşmanın başında, gaz lambasının üstünde bir tabak *ravioli* ısıttığını söyleyip Martin'i uyarmıştı zaten. Başeditör mikrodalga fırınlara pek itimat etmiyordu.

"Jacques Gérard, asistanı," dedi Martin. "Onu da işe dâhil etmek zorunda kaldık. Doktor Beck şimdi karantina bölgesinde Anouk'un yan odasında kalıyor."

Elbette gemi kliniğinde başka boş yataklar da vardı, hatta bazıları dalgaların yarattığı sarsıntıyı dengelemek için esneyen yataklardı ama bunlar, acil servislerde olduğu gibi birbirlerinden yalnızca birer perdeyle ayrılıyordu. Gerçi *Sultan* da yatarak tedavi gören başka bir hasta yoktu henüz ama kaptan olur da bu durum değişirse, bir yabancının bu haldeyken doktorla karşılaşmasını istememişti. Martin de dolaşım bozukluğu geçiren Doktor Beck'i çapa bölümünden *Hell's Kitchena* taşımıştı; gözlüğü ve düşük dudak köşeleri olan çelimsiz Fransız, Elena'ya ilk iş olarak bir yığın kortizon enjekte etmişti. En azından bu sayede boğulma tehlikesini önlemişti. Şimdi yedi saat sonraysa doktor hâlâ bir grup sokak serserisinden dayak yemiş gibi görünüyordu. Henüz bir şeye tepki veremiyor olsa da durumu stabildi.

"Neyse ki bizim katil zehir dozajları hakkında çok bir şey bilmiyormuş," dedi Diesel.

Ya da zaten bu dozda ayarlamak istemiş.

Martin, failin niyetinin doktoru ya da başka birini öldürmek olduğundan şüpheliydi.

Belki de araştırmaya bir son versinler diye sadece neler yapabileceğini göstermek istemişti.

Martin aklından geçenleri Diesel'le paylaşınca, "Planlı ya da değil, kurduğu tuzak bize hakkında çok şey söylüyor," dedi Diesel.

"Ne gibi?"

"Birincisi, kıza tecavüz eden hâlâ gemide."

Martin omuzlarını silkti. "Bir yolcu da olabilir, bir personel de.

"Daha çok personel gibi çünkü İkincisi, bu adamın kapalı alanlara erişimi var."

"Elektronik giriş kartları her bilgisayar korsanı için kırılması çocuk oyuncağı şeyler," diye itiraz etti Martin.

"Olabilir. Asıl önemli soru şu, çapa bölümüne gideceğinizi kim biliyordu?"

"Kaptan, ben," dedi Martin ve düşündü, "ve güvenlik barierini kaldırması gereken başmühendis."

Ya da Bonhoeffer'nın kimle çene çaldığına bağlı olarak başka iki yüz kişi daha.

"Bu mühendis parçası nasıl bir tip?" diye sordu Daniel.

"Hiçbir fikrim yok."

"O zaman Gérard Depardieu gibi onu da sorguya çekmen lazım."

"Jacques Gérard mı demek istiyorsun?"

"Aynen o. Muhtemelen doktorun bütün gün nerede olduğunu asistanı da biliyordur. Anouk a tecavüz etmiş olabilecek bütün erkekleri sorgula, zeki ve kibirli olup olmadıklarına bak. Ne de olsa fail ki bu üçüncüsü, atacağımız adımları önceden biliyor ve dördüncüsü, belli ki kurbanlarıyla oynamak hoşuna gidiyor."

Böylece senin tahminlerin de boşa çıkıyor, diye geçirdi içinden Martin.

Manipülatif suçlular genellikle ortalamanın üzerinde bir zekâya ve polisleri aldatmalarına yarayan kurban gibi görünme becerisine sahip olurlar, gerçek karakterlerini ustalıkla gizleyebilirlerdi. Depresifler sürekli sırıtır, sadistler uysalı oynarlardı. Üstelik kurbanlarını haftalarca elinde tutan, onlara işkence eden bir insan söz konusuydu bu sefer ve belli ki standart ölçütlere uymayan, neden zevk aldığı kestirilemeyen psikopatın biriydi.

"Bir de senin yerinde olsam, sorguladığım insanlara doğrudan annelerini sorardım."

"O niye?" diye sordu Martin şaşkınlıkla.

"Bir anlamı var mı emin değilim. Belki sadece bir histir. Böyle bazen karnın guruldar da altına sıçacağını sanırsın ya ama aslında sadece bir osuruktur." Diesel, bu iğrenç benzetmeyi sindirmesi için Martine hiç zaman tanımadan konuşmaya devam etti. "Neyse söylediğin üzere birden fazla kişinin kaybolduğu olayları araştırdım. Yani tek başına seyahat eden, para, sağlık ya da evlilik sorunları yaşayan mutsuz insanların olaylarına bakmadım. Çünkü muhtemelen kendi istekleriyle gemiden atlamışlardır."

"Ee?" diye sordu Martin. "Ne buldun peki?"

"Öncelikle Timmy ve Anouk dışında yolcu gemilerinde kaybolmuş başka hiç çocuk yok. Hatta son on yılda suya balıklama atlayan tek bir ergen bile olmamış. Ki on altı yaşında sarhoş olup balkon korkuluklarına tırmandığımı düşününce bunu şaşırtıcı buldum."

Diesel, aynı anda ağzına ne kadar *ravioli* sokabileceğini test ediyordu herhalde çünkü kelimeleri gitgide anlaşılmaz hale geliyordu. "İki insanın aynı anda kaybolduğu başka olay da yok zaten."

İki olayın da Sultan'da *yaşanmış olması, meseleyi daha da şüpheli kılıyor.*

"Ama üç kez farklı gemilerde, farklı ailelerin birkaç bireyi kaybolmuş. Dikkat çeken şey, her defasında bulunamayanın bir kadın olması. İsim ve rotaları e-postayla yolluyorum sana."

"Bir saniye." Martin son üç günde hafiften saçlanmaya başlayan dazlak kafasında gezdirdi ellerini. "Yani anne olan kadınlara kafayı takmış bir seri katil mi var?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu sen bulacaksın. Artık senin için Miss MarpleY oynayacak vaktim yok. Başka bir izin peşine düşmem lazım."

"Neyin peşine düşeceksin?"

* Agatha Christie tarafından yaratılan dedektif olan bir öykü karakteri, (yay. n.)

"Şimdi işten eve gelen sevgilimin kokusunun."

"Iraya selam söyle," dedi Martin ve Skype bağlantısını kapattı.

Kamarasına dönmeden önce Elena ve Anouk'u bir kez daha ziyaret etse mi diye düşünüyordu ki arkasında bir çıtırtı duydu ve aynı zamanda da bir şeyin kendisini ısırdığını hissetti.

Martin herhangi bir sahilden bu kadar uzaktayken böyle büyük bir böcek tarafından, üstelik deri ceketine rağmen ısırıldığı için şaşkın bir halde kalçasına uzanmak istemişti ki çoktan yere yığıldığını ve böceğin kalçasını ısırdığı yerden vücuduna bir sıcaklık yayılırken kasılarak zemin kaplamasına çarpıp duran ayaklarını izlemekten başka hiçbir şey yapacak durumda olmadığını fark etti. İçin için yandığını hissediyor, çığlık atmak istiyordu ama bir anda kafasını çevreleyen siyahlık izin buna vermiyordu. Plastik kokan, esnek bir siyahlıktı bu; nefes almaya çalıştıkça ağzının içine giriyordu.

Martin birinin kollarının altından tutup onu tekrar ayağa kaldırdığını hissetti. Saldıran her kimse kafasına bir poşet geçirmeden önce onu bir elektroşokla etkisiz hale getirmiş olmalıydı. O anki durumunun sorumlusu başka bir şey olamazdı çünkü.

Sonra kafasına sert bir şeyle vuruldu, boğulacak gibi oldu, o an aklına Anouk ve kızın çizim bilgisayarı geldi. Şimdi elinde olsa büyük harflerle "YARDIM" yazar, iki kez de altını çizerdi. Ağzında Timmy'nin en sevdiği yemek olan *carbonara* soslu makarnanın tadı, burnunda yanık plastik kokusu, gözleri yaşlı bir Şekilde düşmanına deli gibi vurmaya, tekme atmaya çalışıyor ama bunu ancak kontrolsüzce ve çok az güçle yapabiliyordu.

Bir anda bir şey değdi karnına, sopa gibi bir şeydi.

Elektrik yüklü aldığı ilk darbe etkisini kaybetmişti artık, bu sayede Martin ayaklarının yerden kesildiğini algılayabildi.

Öne doğru devrildikçe sopanın karnında yarattığı baskı şiddetleniyordu.

Birinin öksürdüğünü duydu. Kendisi öksürüyor sandı önce, oysa bu mümkün değildi.

Ağzımda poşet var.

Kolları karıncalanmaya başladı; sanki derin dondurucuda tutulmuşlar, şimdi de yavaş yavaş yeniden çözülüyorlardı. Kafasındaki folyoyu yırtmaya çalıştığı sırada karnına baskı yapan şeye çarptı elleri. Birkaç saniye içinde de ne olduğunu anladı.

Korkuluk, diye haykırdı içinden. Ağzındansa ancak acı dolu homurdanmalar çıkarabiliyordu.

Korkuluğun üzerindeyim!

Başındaki yavaş yavaş artan basınca bakılırsa karın üstü korkulukların üzerinde duruyor, gitgide öne doğru itiliyordu.

Kollarını kürek çeker gibi arkaya götürdü, parmaklıklara tutunup düşüşünü engellemeye çalıştı. Tırnaklarını ahşap parmaklığa geçirdi. Başparmağına bir kıymık battı. Baş aşağı duruyordu sanki çünkü sopanın baskısını uyluklarında hissediyordu artık.

Karısının, "Ou," dediğini duydu. En son ne zaman duyduğunu bile hatırlamadığı Timmy'nin sesi, karısının sesine karıştı.

"Su korkunç bir ou."

Onu aşağı çeken, bileklerini zorlayan kendi vücut ağırlığını hissetti. İkinci kez ama bu sefer sırtından ısırıldığını hissetti, dirseklerinin büküldüğünü.

Parmaklarının korkuluktan sıyrıldığını, düştüğünü hissetti.

Julia elini alnına götürdü. Ter içindeydi. Televizyonun kırmızı ışıklı saati 00.35'i gösteriyordu. Bir saat bile uyumamıştı. Oysa az önce gördüğü kâbus çok daha uzun sürmüştü ona göre. Rüyasında kızı, yarı çıplak ve çekici kıyafetlerin içinde yabancı bir adamın arabasına biniyordu.

Onu korkuyla uyandıranın ne olduğunu sordu kendi kendine. Bir ses duyduğunu sanmıştı, önce kuvvetli rüzgârın, sonra da bir kapının kapanış sesini. Ama bu rüyasında da olmuş olabilirdi tabii.

Muhtemelen daha fazla uyuyamamasının tek sebebi dolu mesanesiydi.

Karanlıkta el yordamıyla, yatağın yanındaki masada duran gece lambasını aradı. Zayıf, mavi bir ışık kamarayı aydınlattı.

Ayağa kalktı. Geceleri hep biraz aralık bıraktığı balkon kapısından soğuk hava geliyordu. Az önce kuş tüyü bir yorgana ve Mısır pamuklarına sarılmış haldeyken şimdi donuyor, keşke yanıma askılı ipek gecelik yerine, yünlü pijama alsaydım diye düşünüyordu.

Mahmur bir halde ayaklarını sürüyerek banyoya doğru ilerledi. Uykulu haline ek olarak bir de dalgaların etkisini hissetmek dengede durmasını iyice zorlaştırıyordu. Her bir mobilyadan gelen

ve şimdiden alıştığı gıcırdamalar, inlemeye benzer sesler, onun bedeninden geliyordu sanki. Bitkindi. Ağzı kurumuş, başı ağrıyordu. Çişini yapması, bir yudum su, belki bir de aspirin içmesi gerekiyordu.

O sırada ayaklarının altındaki yumuşak halıda bir sertlik hissetti. Işığı cılız masa lambasını açıp eğildi, eline bir zarf geldi. Zarfın yarısı altından yollandığı ara kapının diğer tarafındaydı hâlâ.

Ön yüzünde Lisa'ya ait olduğu aşikâr, süslü bir genç kız yazısıyla "Anneme" yazıyordu. O saniye ayıldı Julia. Tanıdık, korkunç bir his nefesini kesti.

Julia yıllar önce Schweizer semtinde bir süpermarketin kasasındayken boğuk çığlıklar duymuştu. Oyun parkında bir annenin söz dinlemez çocuğuna bağırdığını sanmıştı önce. Ama çığlıklar çok daha histerikti. Aniden iki müşteri ve bir market çalışanı harekete geçmiş, çıkışa yönelmişti. Julia kaygılı gözlerle kasiyer kadına bakmış, onun gözlerinde de kendisininki gibi bir kafa karışıklığı yaşadığını görmüştü. Meraklarını giderme isteği ile hiç görmemiş olmayı yeğleyecekleri dehşet verici bir şeyin tanığı olma korkusu arasında gidip geliyordu ikisi de. Şimdi de kendisi aynı çelişkili hisler içerisindeydi. Şimdiki yalnızca yüz kat daha güçlüydü.

Zarfı açmak *zorundaydı*. Bir kızın gecenin bir yarısı annesine yollayacağı bir mektubun içinden hayırlı bir şey çıkmayacağından neredeyse emin olmasına karşın, içinde ne olduğunu *mutlaka* öğrenmeliydi. Bütün araçların bir anda durduğu kalabalık bir oyun parkında, bir annenin acı dolu çığlıklar atması kadar kötüye işaretti bu da.

Titreyen ellerle zarfı yırttı, keskin kenarlı mektup kâğıdım çıkarıp ortadan katlanmış sayfayı açtı ve aslında saatler sonra kahvaltı için dokuzda uyandıklarında alması gereken mesajını okudu Lisanın. Tüm mektup yalnızca üç kelimeden oluşmuş tek bir cümleden ibaretti.

Ö$ür dilerim/ anne'

Julia'nın kızını düşünüp dünyadaki hiçbir şeyle kıyaslanamaz bir korkuya kapılması için daha fazlasına gerek yoktu.

aı/ *onuşmak ister misin?"*

■ ^ *Timmy inatla alt dudağını büküyor, çenesini göğsüne iyice bastırıp boyuna kafasını sallıyordu.*

"Okula gitmekten mi sıkıldın?"

Omuzlarını silkti.

Martin, pervazına yaslandığı pencereden oğlunu izliyordu.

Timmy kendi boyutlarına uygun olarak yapılmış masasında oturuyor, bir yandan da dizini kaşıyordu.

"Matematik sınavından kaç aldığın umurumda değil," dedi Martin oğluna.

Belirtilerden biriydi bu da. Son zamanlarda kendini gösteren bir sürü belirtiden sadece biri. Timmy'nin akıl almaz bir raddeye varan uyku ihtiyacı gibi mesela. Nadja sabahları onu yataktan güç bela çıkarabiliyordu. Geç kaldığı için şimdiden üç kez uyarı almıştı, sonra da tenisi bırakmıştı. Pat diye. Martin ve Nadja, çocuklarını herhangi bir şeye zorlayacak ebeveynlerden değillerdi ama yine de oğullarının birdenbire aldığı bu karara şaşırmışlardı. Berlin'de yapılacak ve kendini gösterme fırsatı bulabileceği elemeler için bir sonraki sezonu heyecanla beklediğini, mutlu olduğunu sanıyorlardı. Timmy daha on yaşında olmasa Martin bu tuhaf davranışlarının aşk acısından ileri geldiğini düşünecekti. Fakat başka bir sebebi olmalıydı.

"Sınıfta sorun mu yaşıyorsun?"

Timmy başını kaldırıp baktı. Martin korkuyla oğlunun nasıl da yorgun olduğunu fark etti. En az onun kadar yorgun.

"Hayır, her şey yolunda. Kimse ağzıma döner tıkıştırmıyor, eğer sorduğun buysa."

Timmy'nin okulunda "döner", çamura bulanmış bir avuç ağaç yaprağı anlamına geliyordu. Sınıfın en güçlüsü okul bahçesinden çamurlu yaprak topluyor ve eğlence olsun diye en güçsüzün ağzına tıkıyordu. Sırf yapabildiğini göstermek için.

"Senin yüzünden. Sürekli bir yere gidiyorsun ve annemle..."

Daha fazla konuşamadı. Babasının önünde ağlamamaya çalışıyordu çaresizce.

"Gel buraya." Ona doğru gidip masanın yanında diz çöktü ve oğluna sarıldı.

Timmy'nin, anne babası arasındaki kavgaların arası kısaldığından ve sonunda sönmeyen bir ateş gibi süreklilik kazandığından bu yana ne çok kilo verdiğini fark etti.

"Anneyle babanın tartışması seninle ilgili bir şey değil. Bunu umarım biliyorsundur."

Timmy başını sallayıp burnunu çekti.

"Hepsi benim suçum. Sürekli bir yerlere gidiyorum ama yemin ederim bitecek bu. Halletmem gereken son bir işim var, sonra işi bırakıp evden çalışabileceğim başka bir iş bulacağım. Anlaştık mı?"

Timmy kollarından sıyrıldı. Şüphe vardı gözlerinde, tyi haberlere inanamadığı anlaşılıyordu halinden.

"Sonra hep yanımda mı olacaksın?"

"Evet, sana söz veriyorum. Yakında geri geleceğim ve sonsuza kadar birlikte olacağız."

Martin, Timmy'yi alnından öpüp saçlarını okşadı.

Sonra ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Önceden hazırladığı çantasını sırtladı.

Timmy'nin oda kapısını açıp bir kez daha arkasına döndü, aklına bir şey gelmişti çünkü.

"Korkarım sana yalan söyledim evlat."

Yerinden kıpırdamayan Timmy başını salladı sadece. Gözyaşları kaybolmuştu, buz gibi bir yüzle, "Biliyorum baba, bir daha hiç görüşemeyeceğiz." dedi.

Yutkundu çocuk. "Ben öleceğim. Tıpkı senin gibi."

"Benim gibi mi?"

"Evet, biliyorsun, su korkunç bir ou. Ve sen şu an içine düşüyorsun..."

Su.

Sert.

Siyah.

Çarpmanın verdiği acıyla, anılarına gömüldüğü şuursuzluğundan sıyrıldı Martin. Sanki dev bir yaratık, sırtından omurgasını söküyormuş gibi kuyruk sokumundan beynine kadar bir sancı yayıldı. Üstelik daha derine battıkça kulaklarındaki basınç da artıyordu.

Martin nefes almaya çalıştı ama su bile ciğerlerini doldurmak istemiyordu. Kafası hâlâ bir poşetin içindeydi. En azından kollan bir kurşun kadar ağır değildi artık, poşetten kurtulabilirdi.

Nereye gittiğini bilmeden kolları ve bacaklarıyla çırpınıyordu. Ayağındaki botlar birer ağırlığa dönüşmüştü ve eğer onlardan kurtulamazsa kıyafetleri de kefeni olacaktı.

Onlar üzerindeyken yüzeye çıkmaya çalışmak, nafile bir çabaydı.

Çıkmak istiyor muyum ki?

Bedeni hayatta kalma içgüdüsüyle yönetilirken zihni şimdiden bu düşüşten sonra bile hayatta kalmanın acısını çekiyordu.

Oğlunun, *düşüyorsun,* diyen hayalî sesini duyunca başka bir Tim geldi aklına. Bir yolcu gemisinden okyanusa düştükten sonra hayatta kalan çok az insandan biri olan *Tim Sears.* Ama o sarhoşken *Celebration* isimli gemiden yalnızca yirmi metre aşağıdaki Meksika Körfezi'nin sıcak sularına düşmüştü. Sears, Atlantik'in buz gibi sularına düşmüş olsa kurtarılana kadar on yedi saat boyunca dayanamazdı.

Gerçi... O kadar da soğuk değildi su. Katilin Martinin vücuduna verdiği elektrik, beyninin duygu merkezindeki sinapsları repolarize etmiş olmalıydı.

Yüzüne batan binlerce toplu iğneyi hissetmiyordu. Su buz gibi değil, serindi.

Belki bir sıcak akıntıdır.

Daha hızlı çırpındı Martin. Tüm enerjisini tüketti.

Nefes, nefes almam lazım...

Nefes. Soğuk. Islak.

Aniden kulaklarındaki basınç kayboldu.

Başı suyun yüzeyindeydi. Oksijeni solumak için çırpınırken en kötü ihtimali hesapladı: Dalgalı bir okyanusta, siyah bir hiçliğin içinde, bilincini kaybetmeden sürüklenip durmak. Işık olmadığı ve kimse düştüğünü fark etmediği için *Sultanın* yoluna devam ettiği, gökyüzü bulutla kaplı olduğu için yıldızların bile ışımadığı bir yerde...

Ama hesaplamadığı bir şey oldu, kolu bir yere çarptı. Bir gülüş duydu.

Sonra kaynağı belirsiz bir güçle kendine geldi. Hâlâ içinde olduğu su katılaştı sanki.

Ve kahkahalar yükselip İngiliz aksanıyla konuşan tiz sesli bir kadın, "Bu zil zurna sarhoş," diye bağırırken Martin başını kaldırıp yukarıda, küpeştenin önünde duran kapüşonlu silüete baktı. O yüzü görünmeyen yukarıdaki her kimse, nüdist bölgesinde ona saldırıp elektroşokla etkisiz hale getirmiş, kafasına poşet geçirip güvertenin ön cephesine sürüklemiş ve onu oradaki korkulukların üzerinden beş metre aşağıdaki açık havuza atmıştı.

Ara kapı açılmıyordu. Lisa kapıyı içeriden kilitlemişti ve tepki vermiyordu. Ne kapıyı yumruklayışına ne de Julia'nın korkuya bulanmış, tiz haykırışlarına.

"Lisa, tatlım. Aç kapıyı!"

Neredeydi ki bu anahtar?

Kendisininki kapının yanındaki gri kutucuğa takılıydı. Ama Lisanın odasının yedek anahtarı neredeydi? Daha düne kadar hemen telefonun yanındaki konsolun üzerinde duruyordu fakat şimdi giriş kartını içine soktuğu, üstünde seyahat şirketinin armasının olduğu küçük zarfın içi boştu.

Nasıl oldu bu?

Julia broşürleri, dergileri savurdu, cüzdanım, masadaki sümeni kaldırdı. Yoktu.

Tanrım, yüce Tanrım...

Bağırarak koridora koşup Lisanın kapısını kırmamak için zor tuttu kendini. Ahizeye uzandı. Kulaklarında çınlayan telaşlı ses, odaklanmasını zorlaştırıyordu.

- Oda servisi

- Bakım ve temizlik

- Çamaşırhane

- Spa...

On farklı şey için birer numara vardı ama hiçbiri PANİK halindeyken basmak için değildi.

1310... 1310...

Tam resepsiyonu arayacaktı ki Daniel'in dâhili numarası geldi aklına.

Dördüncü çalışından sonra uykulu bir sesle açtı telefonu. "Alo?"

"Kız... kızım kendine..." Daha fazlasını söyleyemedi, ağladığını da ancak o zaman fark etti.

"Lisa mı? Ne oldu ona?" Kaptanın sesi şimdi çok daha ayık geliyordu.

"Sanırım kendi... kendine... bir şey yapıyor."

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Daniel iki dakika içinde orada olacağına söz verip kapattı telefonu.

İki dakika mı?

İnsanın tırnakları etinden sökülürken iki dakika uzun bir süreydi. Kendi kanından birinin intihar etmesinden korkarken daha da uzun.

Şimdi, tam şu anda ölüyor olabilir.

Julia bekleyemedi. Balkon kapısını açtı.

Nemli ve soğuk bir rüzgâr vurdu yüzüne. Çıplak ayağı şezlonga çarptı. Okyanusun uğultusu, erişebileceği her şeyi yırtıcı dişleriyle parçalayıp yutmak üzere kocaman ağzını açmış vahşi bir hayvanın kükreyişleri gibiydi.

"Lisa?" diye bağırdı uğultuya karşı.

Kamaraların balkonları, sert plastikten beyaz paravanlarla birbirinden ayrılmıştı. Paravanın sağ kısmındaki Lisanın tarafını görebilmek için korkulukların üzerine eğildi.

Işık!

Tavan lambası yanıyor ve açık balkon kapısının önündeki perdeler kapalı olmadığından Lisanın balkonunun bir kısmını da aydınlatıyordu.

Demek ki hâlâ kamarasında, diye içinden geçirdi Julia, biraz olsun rahatlamıştı. Ta ki bir an için bastırmayı başardığı korkusunun sarkacına tüm gücüyle yeniden vurulana kadar. Yolcular odadan çıkarken giriş kartlarını duvardaki kutucuktan çektikleri anda ana akım devresi, enerji tasarrufu gereği kesiliyor, ışıklar ve klima kapanıyordu. Yani normal şartlarda ışığı yanan bir kamara, yolcunun içeride olduğuna işaretti. Tabii kartını almadan çıkmamışsa.

Ya da başka bir çıkış bulmamışsa.

Julia biraz daha eğilirse bir dalganın ona vuracağı hissine kapıldı.

Sağlam bir yere tutunabilmek için fazla uzaktaydı.

Rüzgâr âdeta yüzüne tükürüyor, çisenti boncuk boncuk kaşlarından süzülüyordu. Yağmur damlaları ve gözyaşları. Etrafı sadece bulanık görebiliyordu. Gözlerini kırpıştırdı; ağlayarak bağırıyor ve çığlıklar atıyordu.

Sonra gördü onları! Çizmeler. *Lisanın çizmeleri.* Yarısı yatak örtüsünün altında, televizyonla yatak arasındaki boşlukta duruyordu. Belki Lisanın geri kalanı da örtünün altındaydı.

Julia nın beyni en ilkel içgüdülerine göre çalışmaya başladı. O bir anneydi. Zorbalığa uğramış kızı bir veda mektubu bırakmış, kamaranın yedek anahtarını çalmış, kendini içeriye kilitlemişti; kapı çalınınca tepki vermiyor, hareketsizce yerde yatıyordu.

Daniel'in birkaç saniye içerisinde yanında olabileceği düşüncesini göz ardı etmiyordu. Ama oraya ulaşabileceğinden daha önce de gelemezdi.

Bir elimi paravana, diğerini küpeşteye, bir ayağımı ilk basamağa, diğerini İkincisine koyarsam...

Olduğu yerden yükseldi.

Yaptığı şeyde ölüm tehlikesi olduğunu ancak balkon korkuluklarının üzerindeyken fark etti. İki eliyle paravanın köşesine sıkı sıkıya tutunmuş, ayağını Lisanın tarafına atmak üzere kaldırmıştı ki kaydı...

Çıplak ayağı, şezlonga çarptığı için uyuşuktu hâlâ. Acıyı hissetmiyordu, aynı şekilde ayak tabanının kaydığını da.

Bir anda vücudunun bütün ağırlığı yalnızca kollarına kaldı. Hiç şansı yoktu. Paravanın bir birleşme yeri, bir kolu ya da herhangi başka bir girintisi ya da çıkıntısı olsa oraya tutunabilirdi. Ne var ki ayakları gibi elleri de kayıyordu şimdi.

Bedeni aşağı sarkıyordu.

Julia bir çığlık attı fakat okyanus kükremesiyle sesini bastırdı. Yırtıcı hayvan, Julia'yı iki kamaranın arasında, korkuluklardan sarkarken görünce kanın kokusunu almıştı.

Düşerken bir alt kattaki balkon korkuluklarına tutunmayı başardı Julia. Ama bu korkuluklar ahşaptı ve onun küçük elleri için fazla kalın, fazla ıslaktı. Uzun süre böyle duramazdı. Julia da fazla bitkin, fazla güçsüz ve fazla ağırdı.

Aşağı bakma, sakın aşağı bakma, diye telkin etti kendisini, sanki bir şeyi değiştirecekmiş gibi. Sanki gözlerini kapatmak, okyanusu yok edecekmiş gibi.

Rüzgâr bir bayrak gibi onu savuruyordu. Gözlerini kapatıp parmaklarının yavaş yavaş korkuluklardan kayışını hissetti.

Özür dilerim.

Onun son sözü neydi? Kızının şu hayatta kurduğu son cümle?

Son bir kez kızının adını haykırdı. Bunun yankısı olarak kendi ismini duydu sonra.

"Julia?"

Biri uzaktan sesleniyordu ama kızı değildi bu. Lisanın sesi bu kadar tok değildi, kolları da bu kadar güçlü.

"Tuttum seni!" diye bağırdı adam. Yüzü bir anda başında belirdi, son saniyede yukarı çekti, gemiye geri çekti onu.

Kâbusun ortasına.

Tiago yatağında uzanıyor, ter döküyordu. Yeni kamarasındaki klima çalışmıyordu ve bu da 4337 numaralı odanın boş olması için yeterli bir sebepti. Duştaki suyun sanki tesisattan bal damlıyormuş gibi bir hızla akması ve yatak odasının kedi çişi kokması da kamarayı iyice yaşanılmaz kılıyordu.

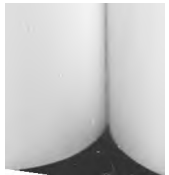
Seçme şansı olsa kendisine daha iyi bir sığınak bulabilirdi ama Stacy nin kısaca bir göz atmasına izin verdiği resepsiyon bilgisayarında başka bir seçenek çıkmamıştı. 2898 yolcu. *Sultan* daki bütün kamaralar tutulmuştu; yalnızca yirmi saattir saklandığı, tadilat görmesi gereken bu oda hariç.

Ne boktan bir seyahat!

Tiago, sırtını kamara duvarına yaslamış, yatakta uzanıyor, sesini fısıltı gibi duyulacak kadar kıstığı televizyonun kumandası elinde kanal değiştirip duruyordu. Aynı şekilde ışığı da kısmış, gelip geçerken kimse bu kamarada birinin kaldığını anlamasın diye kapının altını havlularla tıkamıştı.

Nasıl bir kâbus bu?

Çaldıkları, seyahat parasını bile çıkarmamıştı ve yolculuğunun geri kalanını bu küf kokulu, hamam gibi odada heba etmek zorundaydı.

Tiago'nun minibardan aldığı paket yer fıstıklarını çoktan sindirmiş midesi guruldamaya başladı ama açlığı, dışarı çıkmayı göze alacak kadar şiddetli değildi henüz.

Dışarı çıkmak demek, şu ana kadar kimliğini kesinlikle öğrenmiş ve yalnızca tekrar ortaya çıkmasını bekleyen zorbaların kucağına düşmek demekti.

"Sen gizli gizli bizi mi dinliyordun?"

Neredeyse hiç uyumamış, yeni odasındaki zamanının çoğunu içinde bulunduğu berbat durum üzerine kafa yormakla geçirmişti. Rütbelinin sözleri de ikide bir kulaklarında çınlıyordu:

"Öldün sen."

En az televizyonun takılı kaldığı beşinci kanal kadar ölü. Bazı dış kameraların görüntüsünü yayınlıyordu bu kanal. Biri köprünün üzerini, biri istikamet yönünü, diğeri de kıç kısmını gösteriyordu ve bu saatte her yer simsiyahtı. Sadece ekranın altından geçen yazı arada bir değişiyor, Tiago'ya, orta şiddette bir yağmur ve dalga boyuyla 19,4 deniz mili hızla gittiklerini bildiriyordu.

Nasıl düştüm ben bu keşmekeşin içine?

Kesin olan şuydu ki fiziksel şiddet de içeren bir şantaja tanık olmuştu. Görünüşe göre gemide küçük bir kız, belki kör bir yolcu vardı; temizlikçi kadın bu sırdan haberdardı ve elebaşının söylediğine göre bu sır, oda görevlisini cam parçalarıyla beslemeye değecek kadar kıymetli bir sırdı.

Ya da ben paranoyağım.

Belki de bu iki manyak onunla artık ilgilenmiyordu. Hiç kimse fiziksel bir saldırıya tanık olduğunu bildirmemiş, üzerinden zaman da geçmiş ve muhtemelen kendilerini güvende hissetmişlerdi.

Belki. Muhtemelen. Olası.

Dünyanın en kararsız sözcükleri.

Tiago bu sözcükleri kullanmaya devam ettiği sürece, kafa patlatmaları bir yere yaramıyordu. Ama bu penceresiz kedi tuvaletindeyken bu gemide olabileceği en güvenli yerdeydi. 4337 numaralı kamara kimsenin temizlik programında yer almıyor, hiç kimse onun burada olduğunu bilmiyordu.

Umarım.

Minibardan bir içecek daha alsam mı diye düşünüp ayağa kalktı. Belli ki dolapta unutulmuş olan bu kısıtlı kaynak ona uzun süre yetmezdi. Son kullanma tarihi geçmiş iki meyve suyu, bir diet kola ve bunlar haricinde yalnızca sert içkiler vardı.

Tiago buzdolabının kapağını açık bırakıp küçük seyahat çantasını dolabın ışığına tuttu. Babasından kalma, yılan derisi görünümlü, modası geçmiş, kahverengi bir çantaydı bu. Çekme sapı olan tekerlekli bavulların kadın işi olarak görülüp alay edildiği bir zamandan kalmaydı.

Gerçek erkekler yüklerini sırtlanır. Babasının olaylar karşısındaki tutumu buydu ve o da babasının bu düsturunu benimseyerek kelimenin tam anlamıyla yükünü sırtlanıp yola çıkmıştı. Çantasını açtı. Yan gözü içeceklerle doluydu. Eski odasından taşınmadan önce bilgece bir öngörüyle minibarı boşaltmıştı. Kaçtığı fark edilmesin ya da kaybolduğu sanılmasın diye arada sırada en azından günde bir kez kamarasına dönmesi gerekecekti; çarşafları bozmak, banyoya birkaç havlu koymak, yastığının üzerine her zamanki gibi bahşiş bırakmak için.

Asıl soru, *ne zaman* yapacaktı bunu?

Şimdi, gecenin bir yarısı koridorlar boşken mi? Yoksa sabah dokuzda, belki kahvaltı zamanında kalabalığın onu biraz olsun koruyacağı ya da bir saldırıya uğraması halinde yardım çağırabileceği bir saatte mi?

Sanki karar vermesini kolaylaştıracakmış gibi çaresizce tonik kutusuna dikti gözlerini. Bu sırada istemeden bakışları, Lisa Stiller'mn kabininden çaldığı zarfa takıldı. Kıyafetlerinin en üstünde duruyordu.

Tiago zarfı eline aldı.

O ana dek kendini tutmuştu. Bir hırsız olabilirdi ama röntgenci değildi. Sırf eğlence olsun diye insanların özel eşyalarını karıştırmazdı ve zarf da para içermediğine göre (hızlıca bir bakınca hemen anlamıştı bunu) içinde ne olduğu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Diğer yandan...

İçinde önemli bir belge var gibi görünüyordu; ne de olsa kıymetli, resmî bir şeye benziyordu zarf. Ya küçük Lisanın bu belgeye ihtiyacı varsa? Ya da hayati önem taşıyan bir ilacın dozaj bilgilerini içeren tıbbi bir raporsa?

Tiago aklından geçene gülmeden edemedi. Belki de bir sonraki çekilişte altı tutturacak bir loto kuponu vardı içinde. Merakını dindirecek bir şey arıyordu yalnızca ve hemen babasının bir sözü geldi aklına: Bir kadın saçlarını okşuyorsa, bazen sadece bir sırrını öğrenmek istiyordur.

Tiago parmaklarını zarfın üzerinde gezdirdi ve daha fazla merakına karşı koyamadı.

İki sayfalık mektubu zarfın içinden çıkardı. İlk sayfayı açınca burnuna lavanta kokusu geldi hemen. Belki de ilk aşkına yazdığı bir mektuptur diye düşündü ve neredeyse artistik sayılabilecek el yazısına şaşkınlıkla bakakaldı.

Baştaki *P* öne doğru bir kavis çiziyor, zarif bir el hareketiyle yazılmış /'yi takip eden, özenle şekil verilmiş *a*, en az kendinden sonra gelen *n* kadar hayat dolu görünüyordu. Harflerin hepsi birbirinden güzeldi. Oluşturdukları kelimenin aksine. Başlığını oluşturdukları korkunç metnin aksine.

"Plan" kelimesini okudu Tiago ve altındaki metnin ilk cümlesinden itibaren mektuba satır satır, paragraf paragraf hızla göz gezdirdi. Mektubun feci sonuna ulaşıp ikinci sayfada, *Sultan* daki bütün güvenlik kameralarının yerinin işaretlendiğini görünce bu kamarada bir saniye daha kalmaması gerektiğini anladı hemen.

Julia sendeliyordu fakat on saniye dinlenmeyi bile kendisine çok gördü. Öksürmekten boğulacak gibi nefes nefese, bitkinlikten tır tir titrerken Daniel Bonhoeffer'nın koluna tutunup kendini yukarı çekmişti. Sonra da yeniden düşmemek için sürgülü kapının çerçevesine tutunmuştu. Kurtarıcısı tekrar tutması gerekirse diye kolunu uzatmış yanında duruyordu.

"Nerede?" dedi zar zor nefes alırken. Haykırmaktan sesi kısılmıştı. Korkuluklara öyle sıkı tutunmuştu ki parmakları kansızlıktan hâlâ bembeyazdı. Bacakları titriyor, diz kapaklarının çürüdüğünü hissediyordu. Belli ki dizlerini borda duvarına çarpmış, tutunmaya çabalarken ısırıp kanattığı dudakları gibi, onları da kanatmıştı. Ağzında kan tadı vardı.

"Kızım... nerede... o?.."

Boş yatağı gösterdi.

Yatağın ayakucunda çizmeler duruyordu. Yerdeki yatak örtüsünün altındaysa yalnızca yastıklar vardı.

Biri yoktu. Lisa yoktu.

"Nerede?" diye bağırdı Daniele ama kaptan yalnızca omuzlarını silkti.

"Mümkün olduğunca çabuk geldik." Kamaranın kapısında duran, sarı saçları dağınık olmasına karşın sanki her bir teli önceden belirlenmiş yerinde duruyormuş gibi görünen, bronz tenli görevliyi işaret etti.

"Bu Veith Jesper, güvenlik amirlerimizden biri," diye tanıttı adamı.

"Her yere baktım," dedi yakışıklı adam, sanki çok önemli bir iş başarmış gibi. Sanki on üç metrekarelik bir kamarada bir ergeni aramak FBI eğitimi gerektiriyormuş gibi.

Veith'ın, Daniel'in saç diplerinden daha gür, açık renk kirpiklerle çevrelenmiş çelik mavisi gözleri vardı. Kaptandan en az on kilo daha zayıftı, buna rağmen daha güçlü görünüyordu.

"Kamarada değil," diye açıkladı zaten bariz olan şeyi. Banyo kapısı açık, ara kapıysa hâlâ kilitliydi. Julia gidip bir de kendi gözleriyle yatağın altına baktı.

"Onunla karşılaşmadınız mı peki?" diye sordu Julia.

Belki her şey bir eşek şakasıdır. Belki benim geldiğimi duyunca kaçmıştır.

Daniel ve Veith aynı anda hayır der gibi kafalarını salladılar.

"Zaten buradan çıkmış olması da pek mümkün değil," dedi Veith Jesper. Acımasızca kapıyı işaret etti.

Julia artık bedeninin bir parçasına dönüşmüş paniğine rağmen, görevlinin ne demek istediğini anladı.

Zincir.

Kapının çerçevesinde sallanıyordu. Kırıktı. Koparılmıştı.

Daniel kamaraya girerken zinciri kırmak zorunda kalmıştı.

Lisa kapıyı içeriden zincirlemiş!

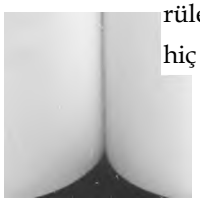
Tıpkı ara kapıyı kendi tarafından kilitlediği gibi.

"Hayır!"

Julia iki eliyle ağzını kapatıp parmaklarını ısırdı. Tekrar balkon kapısına döndü.

Bunun dışında kamaradan çıkmak için iki kapı vardı.

Ve Lisa ikisini de kullanmış olamazdı.

Evine girdiğinde haklı olarak yalnız olacağım uman herkes, yarı karanlığın içinde aniden bir ses duyarsa korkar. Bu ses tüm sakinliğiyle, "Lütfen korkmayın," dese bile.

Martin hızla kenara çekilip süitinin girişindeki komodinde duran ağır masa lambasını kavradı hemen, bir kez daha saldırıya uğrayacağından neredeyse emindi. Ne var ki yüzünde geniş bir gülümsemeyle Martine yaklaşan Gerlinde Dobkowitz'ti. Üzerinde uzun kollu, çiçekli bir elbise ve tekerlekli sandalyesinin jantlarına kadar inen yeşil, ipek bir şal vardı.

"Buraya nasıl girdiniz?" diye sordu Martin, yarı şaşkın yarı kızgındı. Lambayı tekrar yerine koydu. Gerlinde biraz daha yaklaştı. Sandalyesinin gri tekerlekleri yer döşemesinde derin izler bırakıyordu.

"Beni içeri *o* aldı."

Gerlinde arkasında duran siyah saçlı, zayıf bir kadını işaret etti. Kadın mahcup bir tavırla salonda dizlerini birleştirip oturduğu sandalyeden kalktı.

Eski moda bir oda görevlisi üniforması vardı üzerinde; siyah etek, beyaz önlük ve *Sultan* daki bütün temizlikçi kadınlarda görülebilecek komik bir başlık. Gerlinde'nin aksine bulunduğu yerde hiç rahat değilmiş gibi görünüyordu. Yay şeklinde bir lambanın

ışığında dikilip güçlükle yutkunurken yaklaşmadan ya da herhangi bir şey söylemeden bakışları yerde, boğazını tutuyordu. Martin, kadının yirmilerinin sonunda olduğunu tahmin etti. Yüz hatları Hintlileri andırıyor ama doğal rengi tarçına benzeyen teni, tuhaf bir şekilde solgun görünüyordu.

"Bu Shahla," diye açıkladı Gerlinde. "Bir buluşma ayarlayabilmek için bütün gün sizi bekledim. Ama siz bir dakikalığına bile olsa bana uğramayı gerekli bulmadınız." Gerlinde dudaklarını büzdü. Sık sık ziyaretine gelmiyor diye torununu azarlayan kırgın bir büyükanne gibi geliyordu sesi. "Aramadınız bile!"

"Saat gecenin biri olmak üzere," dedi Martin.

"Yani benim tura çıkma saatim."

"Tura çıkmışken şuraya bir izinsiz gireyim mi dediniz?"

Martin, biraz uğraşması gerekse de üzerinden sular damlayan deri ceketini çıkardı. Suya çarptığı sırtındaki bütün omurlar yerinden kaymış gibiydi. En geç sabaha kazık gibi kasılır kalırdı.

"Sizi son gelişmelerden haberdar edeyim dedim. Shahla saldırıya uğradı."

Kulübe hoş geldin.

"Birileri kızla ilgili ağzından laf almaya çalışmış, bu da fail hâlâ gemide demek..." Gerlinde bir an durup kocaman, çirkin gözlüğünü düzeltti; burnunun biraz fazla aşağısına kaymıştı. "Hımm, söyleyin bakalım; yanılıyor muyum, yoksa siz az önce korkudan altınıza mı kaçırdınız?"

Halının Martinin botlarının arasında kalan kısmındaki ıslaklığı işaret etti.

"Yüzdüm," diye cevapladı Martin kısaca. Cevabı bu üşütük gemi yolcusu için yeterli olmuş gibiydi çünkü üzerinden sular damlayan kıyafetiyle ilgili başka bir soru sormadı.

"Tamam, Bayan Dobkowitz, Shahla..." Korku içindeki oda görevlisine başıyla selam verdi. "Bugün herkes için zorlu bir gün olmuş, şimdi biraz yalnız kalmak istiyorum."

Şu giysilerden kurtulmak, sıcak bir duş almak, kendimi ibuprofen dolu bir küvete atmak için.

Gücünün son kırıntısını, onu havuzdan çıkaran genç Britanyalının yardıma hazır ellerini savuşturmak için harcamış, onu sarhoş sanan bir grup insanın kahkahaları arasında, topallaya topallaya nüdist bölgesindeki güverteye geri dönmüş ve onu aşağı iten adamı, çoktan buhar olup uçtuğu için elbette bulamamıştı.

Hiç değilse cep telefonunu bulmuştu Martin. İtilmeden önce elinden düşmüş olmalıydı. Ekranı parçalanmıştı ama hâlâ çalışıyordu. Telefonu almak için acı içinde yere eğilince Skype programının da hâlâ açık olduğunu gördü. Saldırgan, metin mesajı kutucuğuna yazdığı bir de not bırakmıştı ardında:

Timmy öldü/. Bir yynrdko befer de/ ¿erv
öLecektfivv.

Önce Elena, şimdi de o. İkisi de uyarı almıştı. Elbette Martin bu uyarıya aldırmazdı ama şimdi, hiç değilse bir saat bile uyumazsa ailesinin kaybolduğundan haberdar kişiyi bulmak bir yana, çok yakında ayakkabı bağcığını bile bulamayacak bir hale gelecekti.

"Sabah devam edelim," dedi Gerlinde'ye fakat kadının onu dinlediği yoktu.

"Ona başına geleni anlat," dedi Gerlinde, Shahla'ya.

Shahla öksürdü ama sonrasında tek kelime etmedi. Belli ki kadın korkuyordu.

"Tanrım, bu da altına sıçtı galiba," diye söylendi Gerlinde. Sonra temizlikçi kadına döndü: "Evladım neredeyse öldürülüyor-

dun, hem de gecenin bir yarısı Anouk Lamar'ı ölümden dönerken gördükten hemen sonra. Eh be Shahla, bu kadarı da tesadüf olamaz. Bana anlatmak istemiyorsan ona anlat." Martin'i işaret etti. "Ona kim olduğunu söyle. Polis o, yardım eder sana."

Shahla inatla kafasını sallıyor, dudaklarını sıkıyordu.

Martin, oda görevlisinin uzunca bir süre daha olay hakkında konuşamayacağının farkındaydı, hele de bir yabancıyla. Zaten o an hassas birinin ifadesini alabilecek zihin açıklığını da kendinde bulamadığından, "Hepimiz dinlendikten sonra tekrar konuşalım, olur mu?" dedi.

"Öyle olsun," dedi Gerlinde ama daha çok "*Bu ne pısırıklık!*" dermiş gibi bir sesle söyledi bunu. "O zaman bari şu el fenerine bir göz atın da bunca yolu boşuna tepmiş olmayayım."

"Hangi el feneri?"

"Şuradaki." Gerlinde tekerlekli sandalyesinin dirsekliğine yerleştirdiği içecek koyma yerinden feneri çıkardı. "Bataryasının zayıflığına bakılırsa açık kaldı herhalde." Küçük el fenerinin düğmesine basıp neredeyse fark edilmeyen, cılız ışığını gösterdi.

"Sırf Bonhoeffer'nın ismini andım diye divane gibi kamaramdan kaçmasaydınız, size çok daha önce anlatacaktım bunu."

Martin kuşkulu gözlerle baktı Gerlinde'ye.

"Oyuncak ayı, Anouk'un çöp kutusuna attığı tek şey değildi."

Martin omuzlarını silkti. "Tamam, demek ki kız bulunduğunda yanında bir de fener varmış."

Oyuncak ayının dışında.

Gerlinde başını salladı. "Demek ki anlayışınız her zaman o kadar da kıt değilmiş."

"Öyle diyelim. Bundan ne anlamam lazım?"

"Sonunda benim 'Bermuda Güvertesi' teorimi doğrulayan ilk kanıt olduğunu."

Martin, Gerlinde'nin çalışma odasındaki duvar tahtasında bu kavramın altının iki kez çizildiğini hatırladı.

'"Bermuda Güvertesi' ne demek?" diye sorma gafletinde bulundu Martin. Böylece yaşlı kadına, aradığı konuşma fırsatını vermiş oldu.

"Hemen anlatacağım. Ama önce bir sorum var: Kızı neden saklıyorlar?"

"Çünkü gemiye el konulursa sahibine milyonlarca dolara patlar," deyip kapıyı gösterdi. "Bayan Dobkowitz, lütfen..."

"Ve Şilili yatırımcıyla yapılacak anlaşmaya zarar verir, doğru. Ama er ya da geç FBI gemiye damlayacaktır."

"Tabii kız yine ortadan kaybolmazsa."

"Ah tabii, o da olacak. Elbette yine kaybolacak. Ama yetkililere olayı örtbas edecek bir hikâye anlatıldıktan sonra."

"Buna benzer bir şeyi kaptandan da duydum," diye mırıldandı Martin. Ne yazık ki Gerlinde'nin duyamayacağı kadar kısık bir sesle yapamadı bunu.

"Bonhoeffer mı?" diye heyecanla cıyakladı Gerlinde. "Onun tek sözüne inanmayın, o da bu işin içinde. Size düşündüğümü söylüyorum: Kimsenin küçük kızı öldürmek gibi bir niyeti yok. Sadece zavallı çocuğun bir an evvel geldiği yere geri gönderilmesi gerekiyor, hem de yetkilileri bütün bir gemide onu aramak zorunda bırakmayacak şekilde."

"Nasıl olacakmış o?" diye sordu Martin, meraklanmıştı.

"Gerçek suçluyu ve kızın tutulduğu asıl yeri saklamak için, polislere yanlış birini suçlu olarak gösterip kızı da başka bir yere saklayacaklar."

"Şirket neden böyle bir zahmete girsin ki?" Martin çok açık bir işaret olacağı umuduyla çizmelerini çıkardı. Bu da işe yaramazsa, yaşlı kadını kendi elleriyle dışarı çıkarmak zorunda kalacaktı.

"Çünkü *Sultanda* yapılan asıl ticaret, yolcuları bir yerden bir yere taşımak değil, Bermuda Güvertesi nde yapılan şey. Burada."

Kıçının altından içinde bir yığın daktilo çıktısı olan şeffaf bir dosya çıkardı. "Gregor'la birlikte yıllardır üzerinde çalıştığım kitabın konusu tam olarak bu."

Başparmağını ıslatıp dosyanın içinden bir sayfa çekti. Martine uzattı.

"Son paragrafı okuyun."

Martin gömleğinin düğmelerini çözmüştü ve yalın ayaktı. Kâğıdı kadının elinden alıp her itirazın sadece daha fazla zaman kaybettireceğini sezdiğinden sesli olarak okumaya başladı:

"Gerlinde önünde uzanan adamın müthiş aletinin büyüklüğünden her zamanki gibi şaşkındı. Ama şimdi o mükemmel asanın vadettiği zevklerden vazgeçmenin..." Martin afallamış halde başını kaldırdı. Kadınsa bir el hareketiyle okumaya devam etmesini istedi, *"...zamanı değildi. Ona yetmiş üç yıllık yaşamının en muhteşem orgazmlarını bahşeden adamın, aslında 8056 numaralı kamarada yaşamadığını öğrenmeden önce yapamazdı bunu. Gerçekteyse hiçbir planda yer almayan gizli bir ara güvertede çalışıyordu adam ve o güvertede düzenli aralıklarla yolcular sonsuza dek kayboldukları için oraya..."*

"... Bermuda Güvertesi deniyordu," diye abartılı bir tonlamayla tamamladı Gerlinde.

"Otobiyografik izler taşıyan bir roman. Sadece ana karakteri biraz daha genç."

Ama belli ki daha az deli değil.

"Şimdi sorun bakalım."

"Neyi?"

"O katta ne olduğunu."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, tek istediğim..."

"İnsan kaçakçılığı." Kendi sorusunu kendisi cevapladı. "Yolcular kendi istekleriyle mi kayboluyorlar, henüz emin değilim. Belki bunun için para bile ödüyorlardır."

"Para mı?"

Martin güldü. Gerlinde, Shahla'yı da alıp gitmesi yönündeki ricayı yerine getirmek için hiçbir atılımda bulunmayınca Martin de banyoya gitti.

"Hiç öyle gözlerinizi devirmeyin." Kapalı banyo kapısının ardından Gerlinde'nin sesini duydu. "Suçlular, vergi kaçakçıları, sığınmacılar. Para için kendine yeni bir hayat satın almak isteyecek bir sürü zengin insan var, gizli bir dedektif olarak herkesten daha iyi biliyorsunuz bunu. Ve insan dünyadaki başka hiçbir yerde, bu koca gemideki kadar kolayca buhar olup uçamaz."

"Bitirdiniz mi?" diye sordu Martin, o sırada üstündeki her şeyi çıkarmış, kurulanmıştı.

Belli ki bitirmemişti çünkü kapının ardından konuşmaya devam etti: "Müşteriler bir iki milyoncuk ödüyor. Kaybolduktan sonra intihar ettikleri açıklanıyor. Bu yüzden insanların arkasından bu kadar çok, 'Kendi isteğiyle mi atlamış? Hiç sanmıyorum,' diyen çıkıyor. Şüpheciler de haklı çünkü sözde kurbanlar gayriresmî olarak..."

"...Bermuda Güvertesi'nde mi kalıyorlar?"

"Belki de. Ama belki de resmî bir tanık koruma programı vardır. Hatta yolcular yeni bir görüntüye kavuşsun diye estetik cerrahlarıyla bir de ameliyathane olabilir."

Martin kafasını sallayarak üzerine bir bornoz geçirdi. "Peki, teoriniz Anouk'u nasıl açıklıyor?"

"Çok basit. Annesi onu bu programa sokmaya zorladı ama zavallıcık yeni bir hayatı olsun istemedi. Bermuda Güvertesi'nde

onun kaçırılmasına neden olacak kadar dramatik şeyler başına gelmiş olmalı. Gerçek bu ve o kadar çarpıcı ki kızın ne kadarını görebildiğini öğrenmek için görgü tanıklarına işkence ediliyor."

Martin banyodan çıktı. "Tamam, Bayan Dobkowitz. Bu kadar yeter." Silahlanın çıkışa doğru gitmeye yeltendiğini ama Gerlinde nin sandalyesiyle kızın yolunu kapattığını gördü.

"Sadece son bir soru, sonra gideceğiz: Hiç internette geminin gövdesindeki alt katların planını aradınız mı?"

"Hayır."

"Gerek de yok zaten. Çünkü bulamazsınız. Üçüncü güvertenin altında ne olduğu bilinmiyor. Kamuya açık bir krokisi yok."

Gerlinde oda görevlisine döndü. "Shahla, kaptanın kızla ilgili sana ne dediğini söyle."

Genç kadın, bir önceki yüzyıl başlarında, öğretmeninin karşısında duran bir kız öğrenci gibi itaat etti Gerlinde'ye.

"Adam kızı hayalet sandığını söyledi," diye cevapladı.

"Peki niye?"

"Pat diye çıkmış. Tam önüne. Hiç kapı yokmuş. Sonra da koşmuş."

"Gördünüz mü?" Anlaşılması zor bakışlarla baktı Martine. "Anouk yoktan var olmuş gibi bir anda ortaya çıkmış, yakınlarda hiçbir kapının ve benden başka kimsenin olmadığı bomboş bir koridorun ortasında."

"Ve yanında bir el feneri vardı," diye alaycılıkla ekledi Martin.

"Bataryası zayıflamış bir el feneri, doğru. Çünkü uzun süre gizli çıkışı bulmaya çalıştı."

Martin kendi alnına vurdu, sonra da tekerlekli sandalyenin arkasına geçti. "Yani diyorsunuz ki şirket suçlu diye yetkililerin eline psikopat bir seri katil vermek istiyor ve daha sonra kurbanların tutulduğu zindan olarak göstermek üzere bir yerlerde

T

bir kamara ayarlıyor ki, olur da gemide bir arama yapılırsa şu Bermuda KatTbulunmasın, öyle mi?"

"Anladınız işte!" diye takdir etti Gerlinde, o sırada Martin kadını kapıya doğru itiyordu. "Anouk'un yeniden ortaya çıkmaması gerekiyordu. Multi milyon dolarlık bir işi tehlikeye attı. Sırf bu yüzden polise haber verilmiyor."

"Kusura bakmayın ama bunlar tamamen saçmalık."

"Hadi ya?" Kafasını arkaya çevirip aynı anda da kapıyı işaret etti. "Peki bunu nasıl açıklayacaksınız?.." Bir anda sustu, ağzı açık kaldı kadının.

"Ne oldu?" diye sordu Martin, arkasına döndü. Shahla iki adım gerisinde duruyordu, dikkatle bir şeyi dinliyormuş gibi kafasını yana eğmişti.

"Ne oldu size bir anda?" diye sordu ki hemen ardından kendisi de fark etti.

Gemi. Ses.

Jeneratörlerin geminin her yanında hissedilen titreşimi kesilmişti.

Sultan ilerlemiyordu.

1

Çok geç.

Tiago açık kamara kapısına bakıyordu uzaktan, bir araba farına benzer parlak bir ışık koridora yansıyordu. Anladı ki felaketi önlemek için doğru zamanda gelememişti.

Keşke zarfı daha önce açsaydım!

Elinde Lisanın mektubu, ağır adımlarla dün nakit para bulmak için girdiği kamaraya doğru yürüdü. Şimdiyse bu saat için normal olmayan bir hareketlilik vardı orada. Gerçi insanlar içeriyi ne görebiliyor ne de duyabiliyordu ama kamaradan dışarı vuran ışığa doğru her eğilişlerinde koridorda kıpırdanan gölgeler yaratıyorlardı.

Durup düşündü, şimdi kendisini göstermenin bir anlamı var mıydı? Kapının neden açık durduğunu biliyordu Tiago. İnsanların orada ne aradıklarını biliyordu. Yeniden pantolonunun arka cebine soktuğu mektupta her şey yazıyordu çünkü.

O sırada motor sesinin kesildiğini fark etti. Gemi olduğu yerde sallanıyordu ama hiç titreşim yoktu. Tam parmak uçlarıyla küpeşteye dokunmuştu ki kamaradan *o* çıktı.

Siktir.

Tiago arkasına döndüyse de yeterince hızlı olamadı. **Güvenlik** amiri tanıdı onu.

Oda hizmetçisine cam parçalarıyla işkence eden adam, "Hey!" diye bağırdı arkasından ve yalnızca bu "Hey" bile, cam parçalarının Tiago için hazırladığı menüde aperitif olarak dahi yer almayacağını anlatıyordu sanki.

Tiago bir hata yapıp arkasına baktı. Koridorda yalnızdılar. O ve hiç fark ettirmeden hızla koşmaya başlamış olan güvenlik amiri.

Lanet olsun.

Tiago geldiği yolu gerisin geri koştu. Ağır ayakkabılarının kalın halıda çıkardığı boğuk sese, gitgide artan korkusunun arka plan müziği, kanının uğultusu eşlik ediyordu.

Bir omzuyla merdivenlere açılan döner kapıyı ittirip asansörlerin düğmelerine bastı. Hiçbiri açılmayınca hiç düşünmeden merdivenlerden aşağı inmeye başladı, zaten biraz düşünmüş olsaydı geminin mahzenine, sörfçü kılıklının *çok iyi bildiği* bir yöne gittiğini fark ederdi.

Geniş bir alana inince tabela sayesinde nerede olduğunu öğrendi.

Üçüncü güverte. Nereye? Nereye gideceğim?

Dükkânlar kapalı, avlu boş, tiyatronun kapılarıysa kilitliydi. Durup etrafına baktı.

Kumarhane. Burada bir kumarhane var, o yirmi dört saat açık.

Pat!

Bir gülle çarpmış gibi yere yığılırken kemiklerinin gıcırdadığını duydu.

Tiago nefes almaya çalışıyordu ama yüzünde bir şey vardı. Tüm vücudunun üzerinde bir şey vardı.

Bacaklarının arasına bir tekme yediğini hissetti. Acısı kasıklarından omuriliğine kadar ilerledi. Bir şey onu sürüklüyor, kafasını bir yerlere (ya da bir şeyle kafasına) vuruyordu. Hayalarını

patlama noktasına getiren acıyı bir nebze bile dindirmiyor olsa da ellerini apış arasından mümkün değil çekemezdi.

Dudaklarının metal bir şeye değdiğini fark etti sonra, bir eşikti belki ama gözlerini kapalı tuttu çünkü vücudundaki hiçbir kası, göz kapaklarına hükmedecek kadar bile kullanamıyordu. Tiago nun tüm vücuduna kramp girmişti. "Yakaladım seni," dedi amir. Yakınlarda bir kapının kapatıldığını duydu.

Tiago yana döndü, ağzından salyaları akıyordu. Etrafına bakınıp güvenlik amirinin onu nereye getirdiğini anlamaya çalıştı. Hayalarındaki ağrı geçmek bilmiyor, sanki yanma hissi azalmasın diye zonklayıp duruyordu.

Tiago bir yatak, bir kapı ve bir sandalyenin bacaklarını gördü. Salyasının ve kendi burnundan akan sümüğün kokusunu aldı, kustuğunu görmemek için yeniden kapattı gözlerini.

Daha yediği yer fıstıklarını çıkaramadan, çenesinin zorla kapatıldığını hissetti. Tuhaf, metalik bir tat belirdi ağzında fakat kan değildi bu. Çocukken çok burnu kanardığı için artık bunu ayırt edebiliyordu.

Tekrar gözlerini açtı. Amirin büyüklük taslayan, nefretle bakan yüzünü gördü üzerinde. Sonra revolverin namlusunu ağzına soktu, boğazına kadar bastırdı.

"Hhımhımm," diye inliyordu Tiago, aslında mümkün olsa şöyle bir şey söylerdi: "Lütfen durun. Bende görmeniz gereken bir şey var." Ama ağzındaki silah tek bir kelime etmesini bile imkânsız kılıyordu.

Silah ve ağrı.

Tiago telaşla bir çıkış yolu, onu kurtaracak, kendini savunmasını sağlayacak bir ihtimal aradı. Fakat katilin senaryosunda televizyon şovlarına yer yoktu.

Tereddüt yoktu, bir kurtarıcı atma binip zamanında yardım edebilsin diye katilin gerçekte onu neden öldürdüğünü açıkladığı son bir konuşma yoktu, kurbanın bir kurnazlık yapıp kurtulabileceği zaman yoktu.

Geçti. Bitti.

Tiago'nun güvenlik amirine Lisanın mektubunu göstermeye, adama kızın annesinin ya da kaptanın, mektubu okumasının neden bu denli önemli olduğunu açıklamaya fırsatı olmadı.

Katil gülmedi, gücünün tadını çıkarmak için üstünlük taslamadı, yalvarmasına bile izin vermedi. Namluyu ağzından çıkarıp yirmi santim bile etmeyen bir uzaklıktan Tiago'nun vücudunun alt bölgesine nişan aldı.

"Seni sübyancı pislik," dedi öfkeyle.

Tetiği çekti.

44 İ eden durduk?"

I ^1 Kaptan köşküne gitmek üzere kamarasından çıkarken kaptanın önüne geçti Martin.

Nihayet istenmeyen misafirlerinden kurtulmayı başardıktan sonra (Shahla sonunda gidebildiği için mutluyken Gerlinde söylene söylene sandalyesini sürüyerek çıkmıştı) kısa bir süre yatağında uzanmış, ne var ki gemi hareket etmediği sürece huzur bulamayacağını çabucak anlamıştı.

Jeneratörler durduğu için dengeleyiciler de çalışmıyordu artık. Bordaya çarpan her dalga, iki kat daha yüksek bir sese sebep olurken geminin sallanışları ve batıp çıkışları hiç olmadığı kadar güçlü hissediliyordu.

"Bakım işleri," dedi Bonhoeffer. Bir eli kapının kolundaydı, kapının ardındaki dar merdivenden doğrudan köşke çıkılıyordu.

Martin ona inanmadı. "Bakım mı? Gecenin bir yarısı mı?"

Odasından çıkmadan önce dün gemideki mağazadan aldığı birkaç şeyi üstüne geçirmişti. *Sultan* da kalmayı planlamadığından yalnızca bir defa değiştirmelik iç çamaşırı ve çorap almıştı yanına. Şimdiyse üzerinde şirket armalı, eski moda, yakalı, gri bir tişört ile uzun geldiği için paçalarını kıvırmak zorunda kaldığı siyah bir kot pantolon vardı. Ama kendine yedek bir ayakkabı almadığı için kaptanın karşısına yalın ayak çıkmıştı. Yeniden baştan aşağı ıslanmamış olmasını, hızlı çalışan reflekslerine borçluydu çünkü Bonhoeffer'ya gelirken elinde ışıklı bir kadehle gemideki diskonun giriş bölümünde sendeleyerek yürüyen sarhoş bir yolcuyla çarpışacaktı neredeyse.

"Benim gerçekten yapmam gereken işler var," diye başından savmaya çalıştı Bonhoeffer. "Benim şeyi..." Kaptan elini kapı kolundan çekip sanki boşuna uğraşıyormuş gibi bir el hareketi yaptı kendi kendine. "Ne diyeyim ki zaten bir duyuru yapmam gerekecek, benden öğrensen de olur."

"Bir yolcu 23 daha mı?" diye tahminde bulundu Martin.

Bonhoeffer başını salladı. Gözlerinin altındaki halkalar, makyaj yapmış gibi görünmesine neden oluyordu. Elini burun köküne götürdü, artık sadece kalın bir bant vardı burnunda. "Usa Stiller, on beş yaşında, Berlin'den. Belki bir gören olmuştur diye gemi kanalında fotoğrafını yayınlıyoruz. Sanal zorbalığa uğramış ve bir veda mektubu bırakmış."

"Ne zaman?" Martin bileğindeki saate bakabilmek için kolunu döndürdü, bu basit hareket bile omuz kaslarını zorladı. Buna karşılık, diş ve baş ağrısı şimdilik dinmişti.

"Gemiden ne zaman atladığını mı soruyorsunuz? Anne kız 21.44'e kadar yemekteymiş, sonra ikisi de kamaralarına çekilmişler. Verilere göre Lisanın giriş kartı en son 21.59'da kullanılmış."

En fazla üç saatlik bir zaman dilimi içinde yani.

Sultan bu sürede nereden bakılsa elli deniz mili yol katetmişti.

"Güvenlik kameralarında ne görülüyor?" diye sordu Martin.

"Hiçbir şey." Bonhoeffer kafasını korumaya çalışan bir boksör gibi iki elini de havaya kaldırdı. "Hayır, ailenizin kayboluşunda olduğu gibi değil," diye fısıldadı yakınlarda kimse olmamasına rağmen. "Kızı en son kameranın lensini siyah sprey boyayla boyar-

ken görüyoruz. Saat 21.52'de. Balkonlu kamaraları görüntüleyen kameranın tam olarak nerede olduğunu biliyor olmalı."

Bonhoeffer mesleki ve profesyonel ilgi sınırlarını aşan bir heyecanla konuşuyordu. Kaptan bir kez daha dönüp gitmeye kalkıştı ama Martin onu tuttu.

"Şimdi ne oluyor peki?" diye sordu.

"*Sultanı* durdurduk. Projektör ve dürbünlerle köprüden denizi tarıyoruz. Aynı zamanda on adamım bütün ortak alanlarda kızı arıyor, yakında duyuru da yapacağız. Ama çok şansımız olduğunu düşünmüyorum." Kaptan, Martine hem giriş kapısının hem de ara kapının annesi girmesin diye içeriden kilitlendiğini, yalnızca balkon kapısının ardına kadar açık olduğunu da anlattı.

"Anne kız, baba olmadan mı yola çıkmışlar?"

Kaptan başıyla onayladı.

Yalnız seyahat eden hir anne, kayıp bir çocuk.

Yavaş yavaş bir kalıba oturuyordu her şey ama Martin henüz neyi, nasıl birleştireceğini bilemiyordu. Bulmacayı çözecek anahtar noktaya ya fazla uzaktan bakıyordu ya da fazla yakından.

"Anne şimdi nerede?" diye sordu Bonhoeffer'ya.

"Julia Stiller..." Kaptanın aklına aniden bir fikir gelmiş gibiydi. "Güzel fikir," dedi heyecanla. Üniformasının göğüs cebinden bir kart çıkardı. Başıyla kamara kapısını işaret etti.

"İçeride beni bekliyordu. Onunla siz konuşun. Bir psikologla görüşmesi faydalı olabilir."

Aniden odada bir adam belirdi. Uzun boylu, kel, kocaman bir burnu ve en az kendininki kadar yorgun bakışları vardı. Julia birkaç dakikalığına banyoya gitmiş, yüzüne avuç avuç su çarpmış, aynanın karşısında sinir krizi geçirmişti. Otellerde örtülerle beraber hep yatakların yanına konan şu gülünç ev terlikleri ve Daniel'in giydirdiği beyaz bornozla salona dönmüştü ki bir anda onu bekleyen yabancı bir adamı karşısında buldu.

"Siz kimsiniz?" Kalp atışları hızlandı, ağlamaktan şişmiş gözleri biraz daha ağırlaştı. En kötü ihtimali düşündü hemen. Bu üzgün bakışlı adam, ona kaldıramayacağı bir haber getirmiş olmalıydı.

"Benim ismim Martin Schwartz," dedi Almanca. Hafif bir Berlin aksam vardı. Julia normal şartlarda hangi bölgeden olduğunu, hatta belki komşu olup olmadıklarını sorardı.

"Burada mı çalışıyorsunuz? Çocuğumu mu arıyorsunuz? Yeni bir gelişme var mı? Lisa'yı hâlâ arıyorsunuz, değil mi? Bana yardım edebilecek misiniz?"

Dur durak bilmeden konuştuğunun farkındaydı, noktasız, virgülsüz. Belki de Martinin konuşmasını engellemek istediğinden Yapıyordu bunu, bir şey bulduklarını söylemesin diye.

Atladığını gösteren bir video, açık denizde bir kıyafet.

Bornozunun koluyla burnunu sildi ve bitkin görünen bu adamın ne ayakkabısının ne de çorabının olduğunu fark etti. Bu durum onu tuhaf bir şekilde rahatlattı çünkü hiç kimse, ona kızının artık hayatta olmadığını iletmek üzere yalın ayak bir haberci yollamazdı.

Yollar mıydı yoksa?

"Siz kimsiniz?" diye bir kez daha sordu endişeyle.

"Şu anda nasıl hissettiğinizi tam olarak bilen biri." Kadına bir mendil uzattı.

"Çok emin değilim," dedi içe dönük birinin donuk sesiyle. Gözlerinden yeniden yaşlar boşandı. Süitin balkon kapısına doğru döndü yüzünü ama bir yabancının önünde ağlamak canım sıktığı için değil, adamın gözlerindeki duygudaşlığa daha fazla dayanamayacağı için. Siyah camdaki yansımaya bakıp adamın dudaklarını kıpırdatışım izledi.

"Aklınızdaki her bir düşünce, sanki bir pekmeze batırılıp sonra da ufacık cam kırıklarına bulanmış gibi rahatsız ediyor sizi," dediğini duydu adamın, "ve kızınızı düşündükçe kalbinizdeki açık yaralara sürtüp daha da kanatıyorlar. Aynı zamanda da kafanızda en az iki ses sürekli çığlıklar atıyor: Biri, neden kızınızın yardıma ihtiyacı varken orada değildiniz diye bağırıyor size, belirtileri niye göremediniz diye. Diğeriyse sitemkâr, hayatınızın anlamı buhar olup uçarken nasıl oluyor da burada böyle hiçbir şey yapmadan oturabildiğinizi soruyor. Ama hem kafanızdaki kakafoniyi hem de benim sesim gibi etraftan gelen diğer her sesi kapalı bir kapının ardından dinliyormuş gibi, yarı baygın halde ancak birer fısıltı olarak duyuyorsunuz. Bir yandan kızınız için duyduğunuz korku, dünyanın tüm ağırlıklarının toplamından bile iki bin kilo fazla edecek denli ağırlaşırken diğer yandan hayati organlarınız boğumlanıyor, akciğerleriniz iplerle kıstırılmış, mideniz sıkıştırılmış, kalbiniz durdurulmuş gibi. Gülmenin, dans

etmenin, *yaşamanın* bir daha asla eskisi kadar güzel olmayacağını yalnızca hissetmiyorsunuz, hayır, bunu *biliyorsunuz*. Bir zamanlar keyif veren hiçbir şeyin, sabaha kadar süren bir partiden sonraki gün doğumunun, güzel bir kitabın son cümlesinin, bir yaz yağmurundan hemen önceki o yeni biçilmiş çimlerin kokusunun; bunların hiçbirinin bir daha zerre kadar bir anlamı olmayacağını biliyor, bu yüzden kulaklarınızda çınlayan seslerle cam kırıklarına bulanmış düşünceleri susturmayı nasıl başaracağınızı şimdiden düşünüyorsunuz, olur da tahminler korkunç bir gerçekliğe dönüşürse diye. Haklı mıyım? Bu söylediklerim ruh halinize uyuyor mu, Bayan Stiller?"

Julia arkasına döndü, adamın monoloğundan ve söylediklerinin gerçekliğinden serseme dönmüş haldeydi.

"Siz nasıl?.."

Adamın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü gördü, sormasına gerek kalmadı.

"Siz de birini kaybetmişsiniz," dedi.

"Beş yıl önce," dedi acımasızca. Julia ona bir tokat patlatsa yeriydi çünkü bunu söyleyerek kadının içinde bulunduğu katlanılmaz durumun *yıllarca* sürebileceği gerçeğini onun yüzüne vurmuş oldu.

Ben buna bir gün bile dayanamam, diye geçirdi içinden Julia. Hemen ardında da aslında Martin Schwartz'ın da dayanamadığını fark etti. Karşısında duruyor, konuşuyor, nefes alıyor, ağlıyor ama yaşamıyordu.

Julia gözlerini kapatıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Bu sahne bir filmde olsa, tanımadığı şu adamın omzunda ağlıyor olurdu. Gerçek hayattaysa ufacık bir temasta bile çılgına dönebileceği bir an yaşıyordu.

"Keşke bu gemiye hiç binmeseydik," deyip iç geçirdi.

Keşke Tom'la daha önce konuşsaydım.

"Burası intihar etmek için mükemmel bir yer. Bunu Daniel'in kendisi bile söyledi."

"Daniel mi? Kaptanı yakından mı tanıyorsunuz?" Martin kuşkuyla baktı kadına.

"Evet, Lisanın vaftiz babası. Onu Daniel davet etti."

"Kimi davet etmişim?" İkisi de açıldığını duymadıkları kapıya döndüler. Daniel koridordaki dolabı açıp içinden bir yağmurluk aldı.

"Sen Lisa'yı. Bu seyahat için."

Kaptan şaşkınlıkla kafasını salladı. "Nereden çıkardın bunu?"

Julia uzaylı görmüş gibi bakıyordu kaptana. "Kes şunu, bu lanet seyahat senin ona doğum günü hediyendi."

"Hayır, Julia, yanılıyorsun."

"*Ben* mi yanılıyorum? Aklın yerinde mi senin? Doğum gününde telefonla konuştuk, hatta sana teşekkür bile ettim."

Julia telaştan yanaklarının kızardığını hissetti. Daniel ise kafasını sallamaya devam ediyor ama düşünceli görünüyordu.

"Teşekkürünün sınıf yükselttiğim için olduğunu düşünmüştüm. Çünkü rezervasyonu görünce sizi iç kamaradan, balkonlu kamaraya aldım. Ama rezervasyonu ben yapmadım, internet üzerinden yapılmıştı. Önceden haber vermediğin için şaşırdım hatta..."

"Yani şimdi..."

Julia alt dudağını ısırdı.

"Lisa sana yalan söylemiş," dedi Bonhoeffer.

"Daha da kötüsü," diye araya girdi yabancı.

Martin Schwartz, önce Daniel'e sonra da kadının gözlerine baktı. "Kızınız uzun süredir bunu planlıyormuş."

Yalnız bir anne. Bir çocuk. Seyahatin parasını ödeyen ama kendisi gemide olmayan üçüncü bir kişi.

Tıpkı Naomi ve Anouk Lamar'da olduğu gibi.

Nadja ve Timmy'de olduğu gibi.

Benzerlikler gitgide belirginleşiyordu.

Martinin elinde bir kanıt olmasa da bunların tesadüf olamayacağının farkındaydı.

"Ama... Ama nasıl... Yani demek istediğim... Bu seyahat çok pahalı, Lisa bu parayı nasıl bulmuş olabilir ki?" diye sordu telaşlı anne.

"Ödeme kredi kartıyla mı, havaleyle mi, yoksa hesaptan mı yapılmış?" diye bilmek istedi Martin.

"Bir kontrol etmem lazım," dedi Bonhoeffer ve aceleyle saatine baktı. Görünüşe göre bir yerden bekleniyordu.

"Lisanın kredi kartı yok," dedi Julia, sonra iki eliyle ağzım kapattı. "Ah Tanrım, video!" dedi soluk soluğa.

"Ne videosu?" diye sordu Martin.

Kaptan yağmurluğunu komodinin üzerine bırakıp kafasını sallayarak salona geldi.

"Bu çok saçma Julia, sen de biliyorsun." Kadına sarılmak istedi ama Julia geri çekildi.

"Ben *neyi,* nereden bileyim?" diye bağırdı Julia. "Kızımı tanıyor olsaydım şu an yanımda olurdu, başka bir yerde değil." Daha fazla konuşamadı.

"Ne videosundan bahsediyorsunuz?" diye tekrar şansını denedi Martin.

"Güya kızını cadde kenarında fahişelik yaparken gösteren video," diye açıkladı Daniel. "Bu iğrenç, sahte bir video; ishare-rumors'taki her şey gibi. Lisa zorbalık kurbanı, milletle yatarak seyahat parası çıkaran bir fahişe değil."

Odanın tavanından bir ses geldi. Martin önce bir fısıltı duydu, sonra kaptan duvardaki bir düğmeyi çevirince ses yükseldi.

"...lütfen beşinci kanalı açın. Lisa Stiller en son akşam yemeğinde Georgica Salonunda görüldü. Bu saatte rahatsız ettiğimiz için özür dileriz fakat umuyoruz ki yardımlarınızla..."

Bonhoeffer duyuru sisteminin sesini kıstı. Bu sırada Martin cam sehpanın üzerinde uzaktan kumandayı bulmuş, televizyonu açmıştı. Beşinci kanal insanın gülümseyerek poz veremeyeceği biyometrik bir pasaport fotoğrafını gösteriyordu. Bu yüzden uykusuz gibi duran genç kız, solgun teni, simsiyah ve bakımsız uzun saçlarıyla oldukça keyifsiz görünüyordu. Onu görmek Julia Stiller'yı bir kez daha gözyaşına boğarken Martin'in nabzını iki katma çıkardı.

"Onu gördüm," dedi. Bakışlarını ekrana sabitlemişti. "Yakın zamanda onunla karşılaştım."

<<Kl^e? Kaptan ve anne aynı anda sordular.

I ^ "Lisa'yı gördün mü?"

Martin, Julia'ya bakıp başını salladı. "Evet. Bir kez gördüm onu. Gemide."

"Nerede?"

"Aşağıda."

"Aşağıda nerede?" diye bağırdı Julia.

Martin kaptana baktı. Kaptan bu bakışla onun ne kastettiğini anladı.

Aşağıda. A katında. Personel bölümünde.

Martin kendi kafasına vurdu. Sağ şakağında yeniden bir zonklama başladı.

Lisa, dün sabah Elenayla ilk kez Anouk'un yanına giderlerken koridorda onlara yol vermişti.

"Ne salağım, hemen anlamam gerekirdi." *Bu muhafazakâr gemide hiçbir oda görevlisi* piercing *takamaz. Kız o katta kalmıyordu.*

Ne aramaya gitmişti ki oraya? Dahası oraya nasıl girmişti?

Ağrı alnından burun köküne kadar yayıldı. Olayları kafasında toparlamaya çalıştıkça, gözleri sulanıyordu.

Timmy, Nadyadan sonra atladı, oyuncak ayısı olmadan çünkü oyuncak ayı Anouk'taydı, Anouk ismimi biliyor ve Helis Kitchen'da *kalıyor, ben de oraya giderken Lisa'yla karşılaştım, Lisanın seyahat parasını başka biri ödedi...*

Anouk'un dedesi ve dedesinin blog adresi geldi aklına. (*Oğlumu sikişerek kanser eden o orospuyla köpek balıkları bile baş edemez.)* Ağrı, bir kaynak hamlacı gibi başının arkasından ensesine kadar kafatasını yakarken aklına el feneri geldi; Anouk'un resim çizişi, kendini kaşıyışı; Elena'nın balon gibi şişmiş yüzü geldi, ardından da diskonun önündeki sarhoş ve onun kadehi... Bir an için anlar gibi oldu.

Cevap.

Çözüm.

Aniden aydınlandı her şey. Ama kulağına bir ses geldi ve bu seferki hoparlörün sesi değildi, kafasının içinde bir vana kendiliğinden açıldı sanki.

Etraftan gelen telaşlı sesler gitgide kısılırken Martinin zihninde güneş battı ve o dakika Martin için dünya karardı.

Naomi

ajr *şimi aldattım. Hem de olabilecek en iğrenç şekilde. Para karşılığı seks yaptım.*

Öğrencilik zamanlarımda bir yanlış anlaşılmayla başladı her şey. O zamanlar adım Naomi McMillandı. Sömestir tatillerinde okul harçlığıma katkı olsun diye San Francisco'da otomobil aksesuarları fuarında hostes olarak çalışıyordum. Bizi kongre alanında bir otele yerleştirmişlerdi, son gün otelin barında fuarın bitişini kutladık. Orada Chicagolu genç, yakışıklı bir firma temsilcisiyle tanıştım. Güldük, eğlendik, içkinin biri gitti biri geldi; ertesi sabah da odasında uyandım. O çoktan yola çıkmıştı bile ama giderken bir şey bırakmıştı ardında: nakit iki yüz dolar.

Adam benim fahişe olduğumu sanmıştı.

Komodinin üzerindeki paraya bir saat boyunca nasıl dik dik baktığımı hâlâ hatırlıyorum, titriyordum ama soyadını bilmediğim, adını umursamadığım adama öfkemden değil. Kendime şaşkınlığımdan. Çünkü utançtan yerlere yığılıp kendimi ucuz hissetmek yerine, para karşılığı kendimi bir yabancıya sunma düşüncesinin içimde bir şeyi uyandırdığını fark ettim. Bu yüzden de -hikâyenin en kötü kısmı burası- bunu tekrar yapma isteği duydum.

Bir sonraki sömestirde kasten kongrelerin düzenlendiği otellere gittim - kısacık elbiseler ve çekici bir makyajla. Gidip bara oturdum. Kocam eğitimimi bu şekilde finanse ettiğimi hiç öğrenmedi.

Pahalı çantaları nasıl aldığımı.

Avrupa'yı nasıl gezdiğimi.

Yaptığım şeyin sadece kötü değil, aynı zamanda hastalıklı olduğunu biliyorum. Çünkü ileride harcayacak daha fazla param olmasına rağmen düğün gününden sonra da bunu yapmayı bırakmadım."

Örümceğin, itirafına tepki vermesi zaman aldı. Bilgisayar ekranındaki saate göre on saatten fazla.

Bu süre içinde buz gibi zemine oturmuş, kuyuya salınacak kovayı beklerken Naomi neredeyse aklını kaçıracaktı.

Günler öncesine kadar altında kurtçukların gezindiğini tahmin ettiği kolları artık kaşınmıyordu, aynı şekilde deri altındaki parazitlerin özellikle geceleri kudurduğu ve onu sürekli uykusundan uyandırdığı boynu da kaşınmıyordu.

Artık yanma ya da sızı değil, bunun yerine sol gözünün arkasında bir basınç hissediyordu ve bunun ne anlama geldiği çok açıktı.

İnsan gözünün arkasını nasıl kaşır ki?

Naomi, keşke sürekli kırılmayan daha sağlam tırnaklarım olsaydı, diye düşündü. Hatta bir bıçak kadar uzun ve keskin tırnaklar. Bu sayede tüm bu eziyete bir son verebilirdi.

Özellikle de bu korkunç soru cevap oyununa.

Cevabı beklerken aniden motorlar durdu. Bir anda. Pat diye. Bir limana mı gelmişlerdi? Ama o zaman niye hiç sarsılmamıştı?

Çok çok uzun bir zaman sonra, nihayet yukarıdaki kapak açıldı, içinde bilgisayarın olduğu kova aşağı sarkıtıldı. Aynı anda ceza da vardı içinde çünkü belli ki örümcek itirafından memnun olmamıştı.

"Para karşılığı seks mi? Bu gerçekten kirli bir sır profesör hanım," yazıyordu hemen onun yazdığı paragrafın altında. *"Ama duymak istediğim bu değil. Bir kez daha iyice düşün, bulacağını biliyorum. Hayatın boyunca yaptığın en kötü şey ne?"*

Naomi itirafına cevaben yazılanları okurken ekranda küçük bir nokta hareket etmeye başladı. Sonra bir nokta daha. Bir nokta daha.

Tiz bir çığlıkla bilgisayardan sürünerek uzaklaştı ama noktacıklar kollarına yayılmıştı bile ve derisine, kirli kıyafetlerine, saçlarına yapışmış, ayrılmak bilmiyorlardı.

Cimex lectularius.[1]

Bir yandan çaresizce tahtakurularından kurtulmaya çalışırken, "Sen kimsin?" diye bağırdı tiksintiyle. Bir biyolog olarak yaptığının çok gülünç olduğunun farkındaydı. Bu kan emiciler, buz gibi bir soğukta hiç beslenmeden kırk gün hayatta kalabilirlerdi. Kuyunun elli beş derece sıcaklığa erişene dek ısıtılması gerekirdi ama onda bile vücuduna yerleşmiş bir tahtakurusunun hayatta kalmadığından emin olamazdı insan.

Çığlıklar atarak yeniden kaşınmaya başladı.

"*Neden bana bunu yapıyorsun? SEN KİMSİN?*" yazdı bilgisayara ve kovayı yeniden yukarı yolladı. Bu sefer cevap, şaşırtıcı derecede hızlı geldi. Sadece birkaç dakika sonra Naomi yeniden açtı bilgisayarı. Hafif mavi bir ışık saçan ekranda yazılanları okudu:

"Aslında bana soru sormaya hakkın yok. Ama cevap vermem seni doğru yola yönlendirecek ve işi hızlandıracaksa buna engel olmak istemem. Adımı öğrenemeyeceksin. Fakat bir masal kahramanı olsaydım, hikâyem şöyle başlardı: "Bir zamanlar tatlı, küçük, tosun gibi bir çocuk varmış. Bu çocuğun hiç kardeşi yokmuş ama onu her şeyden çok seven bir annesi varmış. Bir de sert bir babası varmış ki ne zaman yalnız kalsalar tuhaf tuhaf bakarmış çocuğa." N'oldu, şimdiden sıkıldın mı? Ama merak etme, hikâyemde asla tahmin edemeyeceğin can alıcı bir nokta var..."

(Lat.) Tahtakurusu, (ç. n.)

Martin, yakınlarında açık kalmış bir ahize varmış gibi sürekli kulaklarında çınlayan bir sesle uyandı. İlk anda nerede olduğunu anlamadı. Yattığı yatak, yastıklarının kokusu, hatta odanın kendisi tanıdık gibi olsa da tamamen yabancıydı ona. Karanlıktı. Ağır perdelerin birbirine kavuştuğu yerdeki küçük aralıktan odaya çok az ışık vuruyordu.

Yerinden doğruldu, hafif bir bulantıyla beraber yeniden hatırlamaya başladı.

Timmy. Anouk. Sultan.

Yana doğru dönüp el yordamıyla gece lambasını buldu ama ışığın gözünü mahvedebileceği korkusuyla açmadan önce bir süre bekledi.

Her hareket ettirişinde, beyni sanki sahanda yumurta kıvamındaymış gibi hissetttiren yalnızca başı değildi. Tüm gövdesi acı tarafından kıstırılmıştı. Yine de hatırlar gibi oldu, dün bundan çok daha kötüydü...

...o kadınla konuşurken. Anneyle, evet.

Yavaş yavaş her şey geri geldi.

Nüdist bölümündeki saldırı, havuza düşüşü; Gerlinde'nin Bermuda Güvertesi teorisi; Julia, onun zorbalığa uğrayan, bir seks videosu yüzünden kendini gemiden atan kızı Lisa... ve bayılışı.

Şefi uyarmıştı onu. Kendisine antikor enjekte etmemesi için herkes uyarmıştı.

Ya da bu gemiye binmemem için.

Martin ışığı yakma cesareti gösterdi. Rahatsız edici parıltı, korktuğu kadar kötü değildi neyse ki.

Gözlerini kırpıştırarak telefona uzanırken iki şey sordu kendine: Kendi süitine nasıl gelmişti ve şu kablosuz telefon nasıl olup da doğru şekilde şarj yuvasında duruyordu. Çalışmıyordu, ekranı karanlıktı. Ama çok net bir şekilde çevir sesi duyuluyordu!

Parmaklarını kulaklarına soktu ama ses azalmadı.

Hah harika. Alkolikler de güne başlarken tam olarak böyle hissediyor demek.

Zonklayan bir kafa, hayalî sesler, hafızada boşluklar ve Hertha maçı sonrası metro kadar dolu bir sidik torbası.

Telefonu kapıp ayağa kalktı, ağır ağır banyoya ilerledi. Aslında hareket etmek için bir on dakikaya daha ihtiyacı vardı. Önce bir dinlenmesi, bir süre yatağın kenarına oturması gerekirdi, yoksa yolun yarısında yere yığılabilecek durumdaydı.

Banyoya girince ışığı yakmadı çünkü aynada kendini göresi yoktu. Klozeti de karanlıkta buldu.

Kapağı kaldırıp iç çamaşırını indirdi (*Kim soydu beni?),* otururken da Diesel'in cep numarasını tuşladı. Yüzlerce yıl çaldı telefon.

"Evet?"

"Benim."

"Tanışıyor muyuz? Yani sesin bu kadar berbat gelmese Martin Schwartz olabilirsin."

"Saat kaç?"

"Beni saati sormak için mi aradın? Canın fena sıkılıyor olmalı." Güldü. Sonra mekanik bir sesle, "Saat on dört sıfır sekiz," deyip geğirdi.

On dört mü? Saat farkını hesaplayınca şu an Atlantik'te saat öğlen on ikiydi. En az on saat uyumuştu.

"Ama aradığın iyi oldu. E-postanı kontrol ettin mi?"

"Hayır."

"Etsen iyi olur. Dostun Bonhoeffer'nın verdiği mürettebat ve yolcu listelerini inceledim."

Diesel konuşmaya devam ederken Martin yavaş yavaş kendine geliyordu.

"Neredeyse altı yüze yakın yolcu ve çalışan eşleşmesi var. Hem Nadya'yla Timmy'nin kaybolduğu gün, hem de beş yıl sonra Anouk ve Naomi Lamar'ın kaybolduğunun duyurulduğu gün gemidelermiş."

"Kaçının tecavüzcü olma olasılığı var?"

"En az üç yüz otuz sekiz çalışanın. Oda görevlisinden, aşçıya, kaptana kadar, hepsi gemideymiş. Tabii liste eksiksizse. Bu da ikinci problem zaten."

"Bonhoeffer'nın bana tam listeyi vermediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Diesel'e.

"Aslında sana tam listeyi *veremeyeceğini* söylemeye çalışıyorum. Paradan tasarruf etmek için birçok gemi şirketi düşük ücretli, yabancı taşeron firmalarla çalışırlar. Bu firmalar da ya bazen isim uydurur, ya daha az vergi vermek için isimleri gizler ya da daha büyük tahsilatlar yapmak için yolcu sayısını fazla gösterirler. Dipsiz bir kuyu yani."

Martin düşündü, demek ki yolcu ve mürettebat listesi çıkmaz bir sokaktı. "Peki yolcular?" diye sordu buna rağmen. "Eşleşme var mı?"

"Tabii ki var, yolcu gemisi sevdalıları tekrarları sever. Ama sayıca çok daha azlar. Hem beş yıl, hem de iki ay önce gemide olan seksen yedi yolcuyu filtreleyip yalnız seyahat eden kadınları

ve içleri ölmüş emeklileri çıkarınca geriye potansiyel tecavüzcü olarak yalnızca on üç adam kalıyor. Şimdi sıkı dur." Diesel kısa bir ara verdi.

"Ne?" dedi Martin.

"Onlardan birinin ismi Peter Pax."

Benim sahte ismim mi?

"Bu mümkün değil," dedi Martin bozuk sesiyle.

"Ne diyeyim dostum?" Martin, Diesel'in omuz silkişini duyar gibi oldu."İlkokulda yüzücü belgeni almış olsaydın, şimdi sana yüzerek eve dön derdim. Yavrum, orada birileri seni bir şeyle suçlayacak."

Evet. Kim olduğunu da biliyorum.

Martin tuvalet kâğıdına uzandı. "İsmi Yegor'la başlıyor, Kalinin'le bitiyor."

"Armatör mü?"

"Muhtemelen kaptan da işin içinde. Henüz tam olarak çözemedim. Şu Pax hangi kamarada kalmış, bulabilir misin?"

İnsanın park alanının önünde havasız bir odada mı yoksa sürekli bir yerden ışığın vurduğu bir barınakta mı kalacağı, resepsiyonistin insafına bağlı sıradan otellerden farklı olarak bir gemiye rezervasyon yaparken yolcular kamaralarını genellikle kendileri seçerlerdi.

"Evet, buldum, şurada bir yerde. Bekle bir dakika."

Martin ayağa kalkıp sifonu çekti.

"Hayır ya, lütfen bana konuşurken duyduğum şeyi yaptığını söyleme!" diye kızdı Diesel.

Martin hiç oralı olmadı, bunun yerine başka bir ismi araştırmasını istedi.

"Kimi?"

"Lisa Stiller, on beş yaşında, Berlinli, annesi Julia. İkisi de güncel yolcu listesindeler. Seyahatin ödemesini kimin, nereden yaptığını bulabilir misin? Bir de bir videoyu incelemeni istiyorum, şeyde..." Martin, dün Bonhoeffer'nm söylediği sitenin adını hatırlamaya çalıştı, "...isharerumors ya da benzer bir yerde, Lisa Stiller adına etiketli."

"Bu ne için?"

"Lisa on beş yaşında ve dünden beri kayıp. Bu video intihar etmesinin sebebi olabilir."

Diesel içini çekti. "Bir çocuk daha mı? İyi de bu seni niye ilgilendiriyor?"

"Her şey birbirine bağlı. Mesela Lisa'yı Anouk'un yanına..." *Hell's Kitchen* dememek için duraksadı, "...alt kata giderken gördüm ki orada hiç işi..." diye mırıldanıp cümleyi yarıda bıraktı.

Bu ne?

"Hey, alo? Yoksa sen de mi atladın?" diye bağırdığını duydu Diesel'in.

"Sus bir saniye."

Kafasının içindeki çevir sesi hafiflemiş, yerine başka bir ses gelmişti. Hatta bir sürü ses! Muhtemelen sesler hep oradaydı da o ancak şimdi farkına varabiliyordu.

Martin ellerini lavaboya koyup titreşimi hissetti. Hantal adımlarla banyodan çıkıp perdelerin arasından sızan ışığı takip etti. Perdelere yaklaşıp önce onları, sonra da balkon kapısını açtı. Soğuk fakat temiz hava kamaraya doldu.

Gördüğü şey etrafını çevreleyen gıcırtıları, çatırtıları, titremeleri ve vızıltıları açıklıyordu.

Ve geminin yalpalayışını.

"Hareket halindeyiz," dedi Martin önündeki köpüklü dalgaları gördüğüne inanmıyormuş gibi. İnsana hüzün veren gri ufuk çizgisi gemiye o kadar yakındı ki uzanılsa tutulabilecekti sanki.

"Elbette hareket halindesiniz. O bir *seyahat gemisi*," dedi Diesel. Kaptanın dün gece gemiden biri düştüğü için *Sultanı* durdurduğunu bilmiyordu. Ama şimdi motorlar çalıştığına göre yalnızca iki anlamı olabilirdi bunun: Ya Lisa'yı bulmuşlardı ya da sonsuza kadar ondan vazgeçmişlerdi.

"Buldum," dedi Diesel. Martin bir an için kızla ilgili bir şey bulduğunu sandı ama elbette Peter Pax'ın kamara numarasından söz ediyordu. "İki seyahatte de aynı kamarada kalmış," dedi. "2186 numaralı kamarayı bir ziyaret etsen iyi olur."

Yerel saat 12.33
Kuzey enlemi 50˚27’ , Batı boylamı l7˚59*
Hız: 23,4 deniz mili, Rüzgâr: 30 deniz mili
Dalga boyu: 10 ft
Southampton’a uzaklık: 630 deniz mili

442 186 mı dedin?”

Kaptan ensesini ovuşturuyordu. Burnunun üzerindeki bant küçülmüş, göz halkalarıysa koyulaşmıştı. Yorgunluk, ticareti yapılabilen bir şey olsaydı Bonhoeffer dünyanın en zengin adamlarından biri olurdu. Gözleri tıpkı bir düğme büyüklüğündeydi ve gözler bu halleriyle gereken giriş kartının bulunmasına hiç yardımcı olmuyorlardı.

“2186,” diye doğruladı Martin, üçüncü güvertede bir kamara arıyor olmalarının şaşkınlığındaydı hâlâ. Avlu girişinin paralelinde kalan bir ara koridorda, zencefil rengi, numarasız bir kapının önündeydiler ve Bonhoeffer şimdiden üçüncü kartı deniyordu. Elinde kredi kartı büyüklüğünde, farklı renklerde bir sürü kart vardı. Hepsi üst köşesinden delinmiş, ince halkalı bir zincire dizilmişlerdi.

“Genel kart gibi bir şey yok mu?” diye sordu Martin.

“Yuva için yok.”

"Yuva mı?"

"Gördüğün gibi burası artık yolcu kamarası değil," dedi Bonhoeffer kapıda numaranın olması gereken boşluğa bakarak. Yakından bakınca önceden numarayı sabitleyen yapıştırıcının kalıntıları görülebiliyordu.

"Ne peki?" diye sordu Martin.

"İşe yaramaz bir yer. *Sultanın* apandisi gibi bir şey. Bu hanımefendi sekiz yıldır okyanuslarda ve artık sektörün en gençlerinden biri değil. Suya indirildiğinde iç kamaralara rağbetin artacağı düşünülüyordu ama öyle olmadı. Çoğunluk bir süit, olmadı avluya bakan balkonlu bir kamara istiyor. Hiç kimse su hattının hemen üzerinde gitmek istemiyor. Bu yüzden altı yıl önce üçüncü kattaki en basit on kamarayı depo ve bürolara çevirdik."

"Bir de *yuvaya* mı çevirdiniz?" diye sordu Martin. Bonhoeffer başıyla onayladı.

"Numarasıyla ilgili bir espri var, bir rakam oyunu. Eğer 2 kişi 1 olup 8 olmak isterlerse birbirlerinin 6'na girebilirler."

Esnemekten alıkoyamadı kendini ama eliyle ağzını kapatma zahmetine de girmedi.

"Personelin kendi kamaralarında seks yapmaları yasak, zaten odalarını çoğunlukla biriyle paylaştıkları düşünülürse çok mümkün de değil. Ama mürettebatın da ihtiyaçları var tabii, hele de dünya turu yaparken. Resmî olarak 'yuva' diye bir şey yok elbette ama çalışanlar aylarca süren seyahatler boyunca aşk meşk için kaçacak bir yere ihtiyaç duyduğundan gizli kapaklı yaptıkları sürece göz yumuyoruz."

Bonhoeffer bir kez daha ve uzun uzun esnedi.

"Yatıp dinlenmen gerekirdi. Yoksa vicdan azabından mı uyuyamıyorsun?" diye sordu Martin alayla.

YOLCU 23

Bonhoeffer akşam olanları ona telefonda anlatmıştı. İnme inmiş gibi bir anda yığılmasının ardından Elena'nın asistanı tarafından odasına taşınmış, sekiz saat süren ve kaptanın dediğine göre "beklenildiği üzere" hiçbir sonuç vermeyen arama çalışmalarını uyuduğu için kaçırmıştı.

Gelen çağrının ardından sahil güvenlik devreye girdikten ve o bölgede tatbikat yürüten İngiliz Deniz Kuvvetleri nden bir gemi olay yerine geldikten sonra, *Sultanın* açık denizde olduğu yerde beklemesi için hiçbir sebep kalmamıştı. *Tabii, kabul edilemez bir gecikme için gemi sahibine tazminat davası açabilecek, hâlâ hayatta olan yaklaşık üç bin yolcunun öfkesini üzerlerine çekmek için de bir sebep yoktu.*

Julia Stiller ana motor yeniden çalışmaya başlayınca sinir krizi geçirmiş, sakinleştirici iğnelerin sonrasında, kaptanın süitinde belirsiz bir süre sonra uyanacağı derin bir uykuya postalanmıştı. Kızından yüzlerce deniz mili uzakta. Aslında deniz kuvvetlerinin gemisine geçmek istemiş ama "yetkisiz" olduğu için gemiye girişine izin verilmemişti.

"Vicdan azabı çekmiyorum," diye itiraz etti kaptan. "Sefere ara verdik sırf..."

"Sekiz saatliğine, öyle mi?" diye sözünü kesti Martin. "Bir çocuğun hayatı bundan daha değerli değil ama değil mi?" Alay edercesine güldü.

Bonhoeffer derin bir nefes alıp büzdüğü dudaklarının arasından sesli olarak geri verdi. Pörsümüş bir balon hava kaçırıyormuş gibi bir ses duyuldu. "Bir veda mektubu var, intihar gerekçesi çok açık ve kamarada ne şiddete ne de herhangi başka bir suça dair bir iz var. Üstelik can yeleksiz birinin bir saat bile hayatta kalması mümkün değilken arama sabah erken saatlere kadar sürdü. Ne bekliyorsun ki?" dedi öfkeyle.

"Hiç değilse bir kere yolcuları eksiksiz olarak varış noktasına ulaştırmanı."

"Sen de ailenle biraz daha ilgilenseydin keşke. Bir arama motoruna intihar yazıp araştırma yaptın mı hiç? Dünyanın yarısının en iyi nasıl intihar edileceğini tartıştığı bir sürü forum var ve içlerinde hangisi en popüler biliyor musun? Evet, yolcu gemileri. O kadar sevilen bir yöntem ki bunun için bir isim bile bulduk. Yolcu 23 çünkü her yıl mavi dolaba, yani okyanusa ortalama 23 yolcu atlıyor. İnternete erişimi olan depresifler, makinistlere bir iyilik yapıp metronun önüne atlamaktan vazgeçip bunun yerine ilk bulduğu seyahat ofisine gitti diye beni suçlayamazsınız."

Heyecanla konuşurken rastgele okuyucudan geçirdiği kartlardan biri tesadüfen doğru karttı. Okuyucudan ses geldi, küçük yeşil bir ışık yandı.

"Bu deliliğin sorumlusu ben değilim," diye bağırıp kapı kolunu indirdi. Kapı açılır açılmaz nahoş, metalik bir koku burunlarına doldu.

"Bunun da mı sorumlusu siz değilsiniz?" diye sordu Martin. Kamaranın zeminini işaret etti.

İkisi de tek kelime etmeden ayaklarının dibinde yatan adama baktılar. Adam kafasından vurulmuştu.

İçeriye girip kapıyı kapattılar. Martin kaptana yerinden kıpırdamamasını ve hiçbir şeye dokunmamasını söyledi.

Ceset bacaklarını uzatarak yerde oturur pozisyondaydı; sırtı tek kişilik dağınık bir yatağın köşesine dayalı, boynu büküktü ve boş gözlerle kamaranın tozlu tavanına dik dik bakıyordu. Başının altındaki yastık tavan lambasının ışığında ıslak ıslak parıldıyordu.

Kanın miktarına bakılırsa kurşunun çıkarken açtığı yara, sağ gözünün üstündeki, alnındaki küçük delikten çok daha büyüktü.

"Kim bu?" diye sordu Martin, çoktan "olay yeri inceleme" haline geçmişti. Tecrübelerinden öğrendiğine göre ilk izlenim en önemli kısımdı. Bu yüzden etrafını iyice bir tarayıp bilhassa da göze çarpan her şeyi dikkatle inceledi.

Örneğin, duvarda ters çevrilmiş bir haç, dolabın altında kırılmış bir ayna ya da katilin hiçbir şekilde dikkat çekmek istemediğini ele verecek kadar derli toplu bir daire.

Tuhaflıklar her zaman çok belirgin olmuyordu. Suçun işlenme biçimine, gerekçesine, kurbanına ve şüphelisine dair ipuçlarını fark edebilmek için çoğunlukla yoğun dikkat gerekiyordu. Kamaradaki gömme dolabın önünde, halının üzerinde duran şu metal parçası gibi örneğin. Martin saç tokasına doğru eğildi. Rengârenk, küçük ve ucuz bir şeydi. Oyuncak bebek tokasına benziyordu.

Ya da küçük bir kızın tokasına.

"Yüce Tanrım, bu..." Bonhoeffer, Martinin arkasından, kocaman olmuş gözleriyle cesede bakıyordu. Belli ki karşılaştığı şeyin yarattığı şok yüzünden kurbanın adını söyleyememişti.

"Kim?" diye sordu Martin sert bir sesle. Bonhoeffer güçlükle yutkundu.

"İsmi Veith Jesper!" dedi, adamın kan içindeki üniformasını işaret ederek. "Güvenlik amirlerinden biri."

44 alışırken beni bir kez olsun iyi bir haber vermek için rahatsız ettiğini görebilecek miyim, Bonnie?"

Yegor cep telefonunu uzaklaştırdı, Ikarus'u yataktan itip ayağa kalktı. Aslında çalışmıyor, karartılmış süitinde karısıyla yaptığı hayal kırıklığına uğratan seksin ardından biraz uyumaya çalışıyordu. Ama kaptanına ara sıra öğle uykusuna yattığını söylemektense kıçına bayrak takıp gezinti alanında çırılçıplak koşmayı tercih ederdi.

"Kafasından mı vurulmuş?" diye sordu telefonu tekrar kulağına götürüp.

Yataktaki karısı, uykusunda yana dönüp osurdu. Tanrım, bu kaptanın anlattığı pis şeyden bile daha iğrençti.

Yegor banyoya giderken acaba meseleyi hasıraltı etmenin bir yolu var mı, diye düşündü ama hiç emin değildi. O da, "Her şeyi olduğu gibi bırak," dedi.

Bonhoeffer'yı yarım kulak dinlerken avcuna hohlayıp yüzünü ekşitti.

Yarım saat öğle uykusuna yatıyorum, ağzım kanalizasyon gibi kokuyor.

Kaptan heyecanla durmaksızın konuşurken, "Tabii ki yola devam edeceğiz." diye kesti sözünü.

Bu gemide geri zekâlıdan başka bir şey yok mu?

"Yolu neredeyse yarıladık, dönmenin nasıl bir anlamı olabilir? Olay yerine dokunmayın ve yetkilileri haberdar edin."

Yegor klozet kapağını kaldırıp pijamasının önünü açtı. "Ödeme yaptığım bütün halkla ilişkiler şarlatanlarım da organize edin. Sefiller para kazanmak istiyorlarsa önce çalışsınlar. 'Korku gemisi *Sultan*, 'Bir kayıp ve bir ceset' gibi haberler duymak istemiyorum."

Manşetlerden kurtulmak pek mümkün değildi gerçi ve Yegor'un da bildiği gibi bu kısmen de kendi suçuydu.

Sonunda damla damla olsa da akmaya başlaması biraz zaman aldı. Önceden başka kadınlarla yatarken idrar yolları yanardı. Bugünse o hissin hatırlattığı tek şey gitmediği muayeneler oluyordu.

Yaşlanmak berbat bir şey, diye içinden geçirdi ve açık banyo kapısından yarı karanlık yatak odasına baktı. Yorganın ucundan karısının ayakları görülüyordu. Bu mesafeden bile topuklu ayakkabı giymekten buruş buruş olmuş parmaklarım seçebiliyordu. İğrenç.

Bir dakika. Bu kaptan yarım akıllısı az önce ne önerdi?

"Durmak mı? Yine mi?" Armatör sinirden sağa sola işememek için uğraşıyordu. Sahibinin köpürmesinden tedirgin olan Ikarus, diktiği kulaklarıyla yavaş yavaş banyoya girdi.

"Şilili para çuvalı, intihar olayını 'talihsizlik' olarak hesaptan düştü. Herif batıl inançları olan bir Katolik. En fena insan tipi yani. Şimdi bir de ceset ortaya çıkarsa berduş herif bunu kötüye işaret sayacak ve biz daha ağzımızı açamadan çek defterini kaldıracaktır. Nasıl yaptığınız hiç umurumda değil ama sözleşme imzalanana kadar erteleyin şu işi!"

Yegor telefonu kapattı. Son bir kez sallayıp sifonu çekti. Yatak odasından karısının uykulu sesini duydu ama ne dediğine aldırmadı.

Kendine kızdı. Aslında niyeti bağırmak değildi. Bunu yalnızca kendisini ve hayatını kontrol altında tutamayan insanlar yapardı. Ama Hamburg'dan hareket ettiklerinden, *hayır, Oslo'ya yanaştığımızdan* ve şu dilsiz Anouk'un bir anda yine ortaya çıktığından beri, ona doğru birbiri ardına boklu bezler fırlatılıp duruyordu.

Yegor lavaboyu es geçip yatağa dönmek üzere yürüdü. Bu sırada ona kızgın kızgın bakan Ikarus'un önünden geçmesi gerekti. Eğilip teriyerin boynunu okşadı.

"Evet, biliyorum. Sahibin suçlu. Ama biliyorsun Ikarus, biri bana şantaj yapınca tahammül edemiyorum." Köpek her kelimeyi anlamış gibi başını yana eğdi. Yegor da gülümseyip işaret parmağıyla hafifçe köpeğin ıslak burnuna vurdu.

"Veith işe yaramazın tekiydi," diye fısıldadı, o esnada uyanmış olan karısı duymasın diye. "Ona özel revolverimi vermek zorunda kaldım." *Küçük kolu indirilince arkaya doğru ateş eden revolverimi.* Ki şiddet meraklısı o aptala silahı vermeden önce indirmişti kolu. Bir arkadaşının hediyesiydi. Ismarlama bir revolver. Yabancılar lejyonundaki eski arkadaşları arasında bir şaka malzemesi. Üstelik adına kayıtlı da değildi.

"Anlıyor musun Ikarus?" Köpek hızlı hızlı soludu, Yegor da bunu evet olarak kabul etti.

Banyonun ışığını söndürdü, böylece ortalık yine karanlık oldu. Tekrar yatağa yattı. Karısı, kolunu okşayacak gibi oldu ama karısının elini itti.

VeithTn Japon olmaması yazık oldu, diye düşündü. *Her boka harakiri yapıyorlar çünkü şeref kuralları falan.*

Belki o zaman intihar eden yaramaz kızı bulamadı diye güvenlik amirinin kendini öldürdüğü düşünülebilirdi.

Ama öyle bir asalağın bunu yaptığına kim inanır ki?

Esnedi. Öğle uykusundan uyanıp üşümekten daha kötü bir şey yoktu. Çok bitkindi. Bir süre daha Veith'a kendi kendini vurdurtmanın hata olup olmadığını düşündü. Ama kendi kaşınmıştı. Ne diye savaş açıyordu ki şu...

Yegor adamın ismini hatırlayamadı. Neticede umurunda da değildi. Gözleri yavaş yavaş kapanırken Arjantinli çapkının büyük olasılıkla ölümle burun buruna geldikten sonra, şimdi nerelerde sürttüğünü merak etti.

Daniel telefonu kapattı. Armatörün tepkisine şaşırmıştı. Kalinin'in sesi o kadar yorgun geliyordu ki önce onu uykusundan uyandırdığını düşündü ama öğle vaktiydi. Sonra da vurulmuş bir amirin haberini almayı bekliyormuş gibi en ufacık bir şaşkınlık belirtisi bile göstermemişti. Daniel'in normal bulduğu tek şey, konuşmanın sonunda adamın her zamanki gibi hiddetlenmesi oldu.

"Bu aşk yuvasından kaç kişinin haberi var?" diye sordu Schwartz, o sırada yatağın yanında duran, kilitli gömme dolabın kapı kolunu kurcalıyordu. Bir cesedin ve ondan çıkan berbat kokunun varlığı dedektifi onun kadar etkilemiyor gibiydi.

Daniel kamaranın kapalı kapısına baktı. Bu kokuşmuş, penceresiz hücreden bir an evvel çıkıp gitmek istiyordu.

"Yaklaşık olarak iki bin kişi," diye cevapladı. "Bütün çalışanlar ve tatilde çalışanlarla kırıştıran bir sürü yolcu."

Maceralarını kendi kamaralarında yaşamak istemiyorlar çünkü birçoğunun odasında boynuzlanmış eşleri onları bekliyor.

"Peki bu yuvayı kimlerin kullandığı biliniyor mu?" Bir çatırtı geldi. Dolabın metal kolu Schwartz'in elinde kaldı.

Bonhoeffer kaskatı kesilmiş ensesini ovaladı. "Hayır. Dediğim gibi, bu oda resmî olarak mevcut değil. Bu nedenle de yuvada

rezervasyon yapılamaz, ziyaretçi listesi ya da benzer bir şey de yok yani."

"Ama odanın kullanımını ve anahtar teslimini birileri ayarlıyor olmalı."

"Doğru. Hangi çalışanın zan altında olduğunu tahmin etmek için üç hakkınız var." Bonhoeffer ayaklarının dibindeki ölüyü doğrudan bakmadan işaret etti. Gemi çok şiddetli sallanıyor, kusası geliyordu. Midesi bir gayda gibi büzülüp içindeki asitli şeyleri yemek borusuna itiyordu.

Kaptan başka yerde konuşmayı sürdürmeyi önerdi ama o sırada dedektif, yerinden çıkan kapı sapının metal kısmını manivela gibi kullanıp dolabı açmaya çalışıyordu.

Bir çatırtı geldi. Kontrplak kapağı yalnızca menteşeler tutuyordu artık. Hemen ardından da tamamen yerinden söküldü kapı.

Yegor'un her şeyi olduğu gibi bırakın emrine uymuyordu bu.

"Bak sen," diye mırıldandı Schwartz ve dolabın içinden plastik bir çanta çıkardı.

Ön ve arka kısmında, çoğu zarar görmüş bir sürü çıkartmanın olduğu çanta, el çantasından biraz daha büyüktü. Çıkartmaların çoğunda bayraklar, semboller ve muhtemelen tekerlekli çantanın çoktan gittiği yerlerin haritaları vardı. Çantanın rengine (lila) ve yan tarafına yapıştırılmış tabak büyüklüğündeki erkek müzik grubu çıkartmasına bakılırsa çantanın sahibi genç ve kadındı.

"Şu şeyi benim kamaramda incelesek daha iyi olmaz mı?" dedi Daniel. Midesinden çıkmak isteyen şeyleri tutmakta zorlanıyordu ama Schwartz onu duymazdan geldi. Hızlı bir hareketle fermuarı açıp çantanın kapağını yana devirdi.

"Anouk," dedi Martin. Daniel bu bir tahmin mi, yoksa bir bilgi mi emin olamadı bir an. Düzenli şekilde yerleştirilmiş, çantanın bütün hacmini sonuna kadar dolduran tipik kız kıyafetleri

görünüyordu yalnızca. Etekler, iç çamaşırları, külotlu çoraplar ve yığının en üstünde bir resim defteri ile kalem kutusu duruyordu.

Ama bu çok anlamsız diye geçirdi içinden.

"Anouk o kadar zaman burada tutulmuş olamaz."

Martin Schwartz kel kafasını salladı. "Ben de öyle düşünmüyorum. Tabii bu aşk yuvası çalışanlar tarafından iki ay boyunca hiç kullanılmamışsa o zaman durum başka."

Mümkün değil.

Daha üç hafta önce nöbetçi amirlerden biri, burada aşçı kadınla yattığını övüne övüne anlatıyordu. Daniel bu yuvayı hiçbir zaman kullanmamıştı ama 2186 numaralı kamara kullanılamayacak olsa çıkacak isyan muhakkak kulağına gelirdi.

"Bu nedir?" diye sordu Daniel, yana devrilmiş kapağın arka tarafını işaret etti. Yanılıyor olabilirdi ama bir şey vardı orada, kapağın iç gözünde, bir...

"El feneri," dedi Schwartz, çekip aldı gözden.

Hakikaten öyle.

Parıldayan, açık mavi, çelik bir gövdesi olan ince bir fenerdi ve tıpkı Anouk'un yanında bulunan fenere benziyordu.

Schwartz sapının alt kısmındaki düğmeye bastı ama bunun da ışığı çıplak gözle görülemeyecek kadar cılızdı.

"Fenerin pili mi bitmiş?" diye sordu Daniel. Şaşkınlığı, hiç değilse mide bulantısını bastırmıştı. Schwartz çantada ikinci bir fener bulunca daha da arttı şaşkınlığı. Çantanın yan gözünde, bir çorabın içine sokulmuştu ve bu da diğerinden daha iyi çalışır durumda değildi.

Ne demek şimdi bu?

Kaçırılmış bir kız, pili bitmiş iki fener.

Bu bulgular Schwartz'in aksine Daniel'e bir şey ifade etmedi.

Schwartz bir anda heyecanla kalem kutusuna uzanıp içindeki

kalemleri karıştırdı. Aradığı şeyi bulmuş gibi görününce bariz olanı gözden kaçırmış biri gibi alnına vurdu. Sonra lambanın tuşuna bir kez daha bastı, bir kez daha ve Daniel arada hiçbir fark göremese de her seferinde sessizce iç geçirdi.

Aydınlatmıyor.

Aklında bir şimşeğin çakmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu bu yüzden.

Schwartz fenerin sapını tutup az sonra bir sonraki koşucuya teslim edeceği bir meşaleyi tutuyormuş gibi havaya kaldırdı.

"Artık ne olduğunu biliyorum," dedi düz bir sesle. Sonra cesedin üzerinden atlayıp Bonhoeffer'nın yanından geçti ve kapıyı açtı.

52. Bölüm

Naomi

"...ğer yapabilseydim bunu geri almak ya da özür dilemek isterdim, yaptığım şey için. Ama sınırım böyle bir fırstım olmyacak ya daB..."

Naomi Lamar'ın, gözyaşlarıyla bulanıklaşan görüşü yüzünden ekrana bir su perdesinin ardından bakıyormuş gibi net olarak görmeden yazdığı ve uyuşuk parmaklarıyla daha da hızlı yazmaya çalıştığı için son satırları yazım hatalarıyla doluydu çünkü yazarken yaptığı *şeyi* örümceğe itiraf ettiği şeyi düşünmek üzere bir saniyeliğine bile duraklayacak olursa kendisine duyduğu tiksintiden etlerini bile koparabilirdi. Çünkü bu *en kötüsüydü.*

Şimdiye dek kendini bunu unutmaya zorladığından *aklına gelmemişti.* Ama derinlerde bir yerde örümceğin ondan ne duymak istediğini de biliyordu. Sadece o zaman bunu yazmaya hazır değildi, hakkında düşünmek bile yeterince kötüydü. Ama düşünce dediğin şey ağrıyla, açlıkla ya da soğukla bastırılabiliyordu. Bunlar da son haftalarda başından hiç eksik olmayan şeylerdi ne de olsa.

Ne yazdığını bilmek ve hatta yazma sürecinin kendisi bile işin başka bir yüzüydü.

Kötülüğü yazıya dökmek, utançla yüzleşmek yalnızca düşünmekten çok daha kötüydü ve örümcek de farkındaydı bunun.

Bu yüzden, sırf bu yüzden burada, bir kuyunun dibinde oturup bu sefil bilgisayara yazmak zorundayım.

Yazım hatalarını düzeltmeden (Naomi önceki işe yaramaz itiraflarında kendisinin bile açıklayamadığı nedenlerle hep dikkat etmişti buna, muhtemelen Anouk'un yanında yazım kurallarına hep çok önem verdiği için eski bir alışkanlıktı) ipi çekmişti. İpi boynuna geçiresi gelmişti ama içine bilgisayarı koyduğu kova gibi onu da yukarıya çekemezdi muhtemelen.

Bilgisayar yukarıdaki karanlıkta kaybolduğundan beri yeniden kaşınıyordu.

Kolu, kafası, boynu.

Örümceğin duymak istediğini aldığından emindi Naomi.

Açlık, susuzluk, kurtçuklar, tahtakuruları; bütün o cezalar birer birer anlam kazanıyordu şimdi.

Naomi bir kahkaha attı.

Örümceğin, sırrını nasıl öğrendiğine dair hiçbir fikri yoktu. Aksi gibi tam da bir yolcu gemisinde.

Ama aydınlıkta bakıldığında aslında her şey anlam kazanıyordu.

Bir daha asla gün ışığında bir şey görmeme izin vermemek için.

Naomi içinde korkutucu bir hissin giderek büyüdüğünü fark edip kendi kendine mırıldanmaya başladı. Yakında öleceğini biliyordu.

Arkadaşımın ölümünde payım olduğu için değil.

Ağzını açtı.

Para karşılığı seks yaptığım için değil.

Çatlak, tiz sesi boğazdan gelen boğuk bir sese dönüştü, yükseldi yükseldi...

Tanımadığım adamlarla. Bir sürü adamla.

...giderek şiddetlenen bir çığlığa evrildi, kuyunun dibinde yankısıyla çoğaldı, nihayetinde...

Üç yıl önce...

...hayatında yaptığı en kötü şeyin düşüncesi...

...yapmaya başladığım şey...

...kafasının içinde kükremeye başladı.

...yüzünden çünkü ben...

Öyle yüksek ve iç parçalayan bir çığlıktı ki bir süre yalnızca küçük, sevimli kızını yeniden görme isteğinden başka hiçbir şey hissetmedi; tabii yakında gelmesini umduğu sona ulaşmadan önce.

53. Bölüm

A *nouk. Fener. Kalem. Resim.*

Tek kelimeden ibaret düşünceler Martinin kafasında şamata ediyor, tüm güçleriyle kafatasının içinde bir çıngırağı çalıp uyumsuz bir film müziği gibi o an zihninde akan görüntülere eşlik eden boğuk, uğultulu bir ses çıkarıyorlardı. Anouk'la daha önceki karşılaşmalarını hatırlamasından doğan görüntülerdi bunlar: Pamuklu geceliğinin içinde bir kız sessiz, heyecansız bir şekilde yatağında oturuyor, geceliğinin kollarını bileme taşıymış gibi tırnaklarına sürtüyordu.

Martin, Gerlinde nin el fenerinden bahsedişini düşündü, kaptana giderken elinde ışıklı kadeh tutan bir yolcunun ona çarpışını hatırladı. Görünüşte bağlantısız olan bu kesik ve kopuk düşünceler aniden bir bütünlük kazandılar.

Bonhoeffer, önce Martin'in arkasından koşup onu personel katının girişinde durdurmuştu fakat sonra yolundan çekilerek Martin'in umduğu üzere, onun *Hell's Kitchena* yalnız gitmesine izin vermişti.

"Ne buldun?" diye sormuştu.

Martin, Bonhoeffer'ya tam şüphelerinden bahsedecekti ki kaptanın cep telefonu çaldı.

Kayıp Lisanın annesi Julia Stiller kaptanın kamarasında kendine gelmiş, Bonhoeffer'yı görmek istiyordu. Daha doğrusu tüm gücüyle *haykırıyordu*.

"SENİ AŞAĞILIK HERİF! NEREDESİN SEN? BANA BUNU NASIL YAPARSIN?"

Bonhoeffer telefonu kulağına iyice bastırsa da Martin her kelimeyi duymuştu.

Kaptan, Julia'yı görür görmez geleceğine söz vermişti ama şu anda Martin, Anouk'un odasının önünde yalnızdı. Kartı okuyucudan geçirirken parmakları terledi. Kapıyı tıklatmadan içeri girdi.

Ve boş bir kamarayla karşılaştı.

İlk anda hiçbir şey düşünemedi. Hipnotize edilmiş gibi boş yatağa bakıyordu, sanki kırışmış çarşaflara yeterince uzun süre gözlerini ayırmadan bakarsa Anouk, içlerinde cisimleşecekti.

Nasıl olur? Anouk'un kartı yok. DIŞARI çıkamaz!

Martin'in şaşkınlığı çok sürmedi, şaşkınlığından tuvaletten gelen bir sesle sıyrıldı. Sağ tarafındaki banyo kapısı açıldı, Anouk ayaklarını sürüye sürüye çıktı banyodan. Üstünde yeni bir gecelik vardı, külotlu çoraplarını çıkarmış olmalıydı çünkü yalın ayaktı. Martin'i görünce korkup banyoya geri gitti.

"Dur!" diye seslendi Martin, aynı anda da yüzüne kapatmaya çalıştığı kapının önüne ayağını koydu. "Korkma, ben sana bir şey yapmam."

Yeniden kapıyı açtı. Anouk başını eğmiş, kollarıyla kafasını saklıyordu. Klozete çarpana kadar bu şekilde geri geri yürüdü. Sonra da klozete oturdu.

"Benim kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Giriş kartını yakalı tişörtünün göğüs cebine koyup Anouk'un nefes alıp verişleri normale dönene kadar bekledi. Martin'in ona dokunmayacağını kızın anlaması biraz zaman aldı. Anouk dir-

seklerini indirip onun gözlerine bakmaya cüret edince Martin ona gülümseyerek baktı. En azından dudaklarına gülüyormuş gibi şekil vermeye çalıştı. *Hell's Kitchena* adımını attığından beri baş ağrısı nüks etmişti. Gözlerinin arkasındaki yoğun baskı, çok yakında bir kasılmaya dönüşebilirdi.

"Bak burada böyle duracağım," diyerek ellerini havaya kaldırdı. "Yerimden kıpırdamayacağıma ve sana yaklaşmayacağıma söz verirsem senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Ne başını ne kaşlarını oynattı Anouk. Hiçbir tepki vermedi. Sessizce duruyordu. Yine de yüzünün solgunluğuna ve korktuğunu açık eden beden diline rağmen, Martin kızın akıl sağlığının gitgide düzeldiğini düşündü.

Bakışları ilgisiz değildi artık, aksine dikkatli ve temkinliydi. Daha dün geçirdikleri zamanın çoğunda Martine boş boş bakışından farklı olarak, şimdi bir saniye bile gözünü üzerinden ayırmıyordu. Ruhundaki karanlık çukura inen merdivende yukarıya doğru birkaç adım attığını gösteren başka şeyler de vardı: Şu an çok telaşlı görünse de artık ne kaşınıp duruyor ne de başparmağını emiyordu.

Martin, beyaz sargı bezlerini tutan hayvan desenli yara bantlarına bakıp Elena'nın asistanının kıza pansuman yaptığı sonucunu çıkardı.

"Merak etme, konuşmak zorunda değiliz," dedi Martin rahatlatıcı bir sesle.

Eğer düşündüklerinde yanılmıyorsa, öğrenmek istediği şeyleri öğrenmek için travma geçirmiş çocuğun ağzını bir kez bile açmasına gerek kalmayacaktı.

"Sadece sana bir şey vermeye geldim, uzun zaman önce kaybettiğin bir şey."

Kıza el fenerini gösterdi.

Etkisi şaşırtıcı oldu. O saniye tepki verdi Anouk. Üzerinde oturduğu klozet kapağından fırlayıp Martinin eline uzandı. Elinden feneri almak istedi ama Martin daha hızlı davranıp geri çekildi.

"Ancak bana gerçeği söylersen veririm," dedi. Sonra da boğazının düğümlendiğini hissetti çünkü bu sözler Timmy'yi ve onunla "pazarlık" edişini zihninde canlandırdı.

"Baba tenis oynamaya gidebilir miyim?"

"Eğer önce odanı toplarsan gidebilirsin."

Timmy çoğunlukla karşı koyar, kendini yerlere atıp ağlar, "oda toplama karşılığında tenis oynama" pazarlığına inatla boyun eğmezdi.

Anouk da dik kafalıydı. Feneri istiyordu. Ama bir şeyler anlatacak kadar güvenmiyordu ona hâlâ.

Kaşlarını çatıp kızgın bir yüz ifadesiyle dik dik Martin e baktı.

"Tamam, o zaman nasıl olduğunu ben sana anlatayım," dedi Martin. "Annenin nerede olduğunu bildiğini düşünüyorum. Hatta çizim bilgisayarında yerini bile çizmiştin ama biz ipucunu anlayamadık ve kuyunun nerede olduğunu bulamadık. Ama sen yolu biliyorsun. Senin kalem kutunda bulduğum ultraviyole ışıkta okunabilecek kalemlerle yolu işaretledin. Fakat maalesef bu işaretler normal ışıkta görünmüyor..."

Bir hata yapıp tavan lambasına baktı, bir anda sanki şimşekler çaktı. Bir tanıtım broşüründe reçetesiz ilaçlarla geçirilebilecek otuz yedi çeşit baş ağrısı olduğunu okumuştu ve onunki net bir şekilde onlardan biri değildi. Sanki biri ısıtılmış, incecik bir iğneyi içeriden göz bebeğinin dışına doğru batırıyormuş gibi hissediyordu. Hatta Martin gözünü kırptıkça ucu gözünden dışarı çıkmış iğnenin, göz kapaklarına batıp kanattığını sandı.

Lavabonun önünde kök salmış gibi hareketsizce duran Anouk'un kuşkulu bakışlarının altında kapıya yaslanıp ağrının tahammül edilebilir bir seviyeye düşmesini bekledi. Sonra da ışığı söndürdü.

Karanlığın iyi geldiğini hissetti. Baş ağrısı hafif bir sızıya dönüştü. Atak geldiği hızla geçip gitmişti.

Bir süre zifirîye yakın karanlığa alışabilmek için bekledi. Sonra el fenerinin düğmesine bastı. Fenerin aydınlıkta fark edilmeyen ışığı bir anda odayı doldurdu ve beyaz banyo fayanslarını ultraviyole ışığıyla aydınlattı, tıpkı Anouk'un geceliği, dişleri ve tırnakları gibi.

Boya kalemleri. Çizim. El feneri.

"Biliyordum," dedi Martin kendi kendine. Teorisi doğrulanmıştı ama sesinde zafer kazandığına dair bir iz yoktu. Anouk'un gözleri siyahlığın içinde hayalet gözleri gibi parıldıyordu. Bir korku masalından fırlamış dudaksız bir ruh gibiydi.

Kıza doğrulttuğu el feneri ışığı zayıf bir fener değil, insan gözüyle kolay kolay algılanmayan bir dalga boyunda ışın yayan ultraviyole bir el feneriydi. Kendisi de benzer bir modelini bir operasyon sırasında kullanmıştı.

Ama Anouk bu fenerleri nereden buldu?

Bu soru şimdi ikinci plandaydı çünkü açığa kavuşması gereken daha önemli bir şey vardı: "Fener annene giden yolu gösteriyor, değil mi?"

Anouk tepki vermeyince bir kez daha zorladı:

"Annen nereye götürüldü?"

Anouk'un tepkisi kızı yeniden şoka soktu çünkü ilk karşılaşmalarında yaptığı gibi ona ismiyle seslendi.

"Martin."

"Bana ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum," diye karşılık verdi Martin. Dudaklarını kıpırdatıyor olmasına rağmen neden

kendi sesini duyamadığına şaşırdı, sonra da nasıl olup da yere yığılmadığına.

Gözlerinin arkasındaki ağrı geri döndü, bu kez iki kat daha güçlüydü.

Martin yere çöküp daha da kötüleştiğini hissetti. Anouk yanından geçip yeniden banyonun ışığını açmıştı. Sanki bu sırada bir hayalet gelmiş, banyo lambasının yerine bir kaynak hamlacı koymuş gibi müthiş parlak bir ışık gözlerini deliyordu. Neyse ki geçen gece kaptanın kamarasında olduğu gibi bilincini kaybedecek kadar kötü durumda değildi fakat yine de kol ve bacaklarını güç bela hareket ettirebiliyordu.

Anouk'un, önünde diz çöküp parmaklarını açışını hissetti ama elinden feneri almasını da engelleyemedi Martin. "Ne geçiyor aklından?" dedi Martin kendi kendine konuşur gibi.

"Evet," dedi kız, muhtemelen göğüs cebinde bulduğu giriş kartına verdi bu tepkiyi.

O kartla geçiş kapısını açabilir, buradan çıkabilir.

"Dur! Sana eşlik etsem daha iyi olmaz mı?"

Her nereye gidiyorsan.

Müthiş bir irade gösterip yana dönmeyi başardı Martin. Kızın yavaş yavaş banyodan uzaklaşan çıplak ayaklarını gördü. Bir kez daha ve bu sefer yüksek sesle, "Evet," dediğini duydu. Ama bu evetin hiçbir anlamı yoktu çünkü kız Martini beklemedi.

"Nereye gidiyorsun?" Arkasından bağırmaya çalışmış ama ancak bir fısıltı şeklinde çıkmıştı sesi.

Anouk dönüp Martine baktı. Martin kızın dudaklarını okuyup, "Mavi dolaba," dediğini anladı, küçük bir gecikmeyle duydu âdeta kelimeleri. Aralarındaki mesafe, katetmek için sesin ışıktan daha fazla zamana ihtiyaç duyacağı kadar genişlemişti sanki.

Mavi dolaba mı?

Dizlerinin üzerine çöküp yumruklarından güç alarak Anouk'un peşinden sürünerek ilerledi.

Bu ifadeyi daha önce de duymuştu.

Ama nerede? NEREDE?

Martin ağır çekimdeki bir görüntünün hızıyla banyodan sürünerek çıkınca Anouk'un giriş kapısını açmasını izlemekten başka bir şey yapamadı. Kız, bir kez daha arkasına bakmadan kamaradan çıkıp gitti.

Naomi

Aynı tanıdık gıcırtı. Acaba son kez mi duyuyordu bunu? Kuyunun kapağının açıldığını bildiren ses, bir uvertür, veda şarkısına uygun bir giriş gibiydi.

Naomi Lamar ayağa kalktı, güçsüz bacaklarıyla dikilip yavaş yavaş aşağı sallandırılan kovayı izledi.

O kadar gergindi ki az önce köşeye işemiş olmasına rağmen hâlâ çişi varmış gibi hissediyordu. Daire biçimindeki kuyuda bir köşe yoktu elbette ama yerdeki çatlaktan çişinin en kısa sürede akıp gideceğini düşündüğü bir yer seçmişti kendine.

Naomi başını geriye atıp saçlarının arasından çıkarak alnına gelen tahtakurusunu aldı. Vücudu artık kaşınmıyordu. Yalnızca yanıyordu, kaşımaktan her yerini yara etmişti. Boynunu, kollarını, göğsünü ve kıllanmış bacaklarını.

Ama yukarıdan kurtuluşum iniyor.

Kova başının yarım metre kadar üstünde sallanıyordu. Bir anda şaşırtıcı bir sarsıntı oldu, bilgisayarın yere düşeceğinden korktu. Naomi kollarını yukarıya (örümceğe) uzattı ama bilgisayar düşmedi, kovayı tutmuş oldu sadece.

Kovaya sarılıp sıkıca tuttu onu, hayatında son bir kez Anouk a sarılma şansı olsa yapacağı gibi.

İp kalçasına gelene kadar inince kovayla beraber yere kendini bırakıp ağladı.

Üniversite sınavı sonuçlarının açıklandığı gün geldi aklına. Koridora gitmek, listeye atılacak kısacık bir bakışın ardından ya hayalleri devam edecek ya da suya düşecek diğer öğrencilerle birlikte sıraya girmek istememişti. Ne var ki odasında kalmaya da bir dakika bile dayanamamıştı. Merakı korkusuna galip gelmiş, onu en kestirme yoldan ilan tahtasının önüne sürüklemişti. Şimdi duyduğu merak da bilgisayarı kovadan çıkarıp açma konusunda tereddüt etmesine izin vermiyordu.

Bir, belki iki saniye gözlerini kapalı tutmayı başardı. Daha fazla dayanamadı.

Örümceğin mesajını okumaya başladı. Naomi, hayatı boyunca başka insanlara yaptığı kötülükler içinde kesinlikle en kötü olanını itiraf ettikten sonra, belki de ondan alacağı son mesaj bu olacaktı.

"Çok güzel Bayan Lamar. Tam olarak bunu duymak istiyordum. Sonunda gerçeği söylediniz. Ölümünüzden önce söylemek istediğiniz son bir şey varsa bilgisayara yazabilirsiniz. Bilgisayarı tekrar yukarı gönderdiğiniz anda ölmenize izin vereceğim."

Martin sendeleyerek *Hell's Kitchen'm* kabul bölümüne geldi, masaya tutunmaya çalışırken plastik bir saksıda duran yapay ortanca çiçeğini yere devirdi.

Anouk çoktan gitmişti.

Sonunda ayaklarının üzerinde durmayı başarıp hasta odasından salon kısmına vardığında yalnızca kızın sırtını, doğru bağlanamamış hastane önlüğünün açıklığından çıplak tenini görmüştü. Sonra elektronik kapılar kapanmış ve Martinin karantina bölgesinden çıkan kızı durdurma şansı olmamıştı.

Görünmez yazan kalemlerle çizdiği işaretleri takip edip geminin gizli yerlerine gidecek, yalın ayak, elinde ultraviyole ışıklı bir fenerle.

Yaşarmış gözleriyle geçidin çelik kapısına baktı Martin, kendisi ile çıkış kapısı arasındaki aşılmaz gibi duran üç metrelik mesafeyi aşmayı başarsa bile nasıl açacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Sıçtığımın yan etkileri.

İlaçlar, diş operasyonu, suya düşüşü, aşırı yorgunluğu; muhtemelen bunların hepsi ya da başka şeyler kafasını basınçlı kazana çevirmişti.

Attığı her adım, orta şiddetli bir depreme sebep oluyor, bu yüzden ne tarafa gideceğini üç kez düşünüyordu. Çıkışa doğru

gitmek güç israfı olacaktı. Giriş kartını Anouk almıştı ve kartsız buradan çıkamazdı.

Hastayım. Yorgunum ve burada kapalı kaldım.

Martin eliyle telefonunu aradı ama pantolon cebinde bulamadı. Az önce banyoda yere yığıldığında Anouk telefonunu da mı almıştı? Hatırlayamıyordu. Muhtemelen yere düşürmüştü.

Arkasına döndü. Kafasını hareket ettirince beyni jöle gibi sallandı. Ağzına safra tadı geldi. Kendi terinin kokusunu aldı.

Martin yere yatmak ve oracıkta uyumak istiyordu. Ama buradan çıkmak istiyorsa böyle bir seçeneği yoktu.

Gözlerini kapatıp tutuna tutuna kabul masasından hasta odasına doğru ilerledi. Dışarıdan gelen uyaranlara ne kadar az maruz kalırsa kusmama şansı o kadar yüksek olabilirdi. Gerçekten de gözleri kapalıyken daha iyiydi. Kamaraların olduğu alana varana kadar çarpabileceği hiçbir şey yoktu. Tek yapması gereken dümdüz ilerlemekti. Bu sırada beynine oksijen sağlamak için derin derin nefes alıp veriyordu.

Kabul bölümünün sonuna varınca ağrının başının arkasından geldiğini tespit edene kadar bir süre durdu. Bu iyiye işaretti. Ağrı tüm başında değil, başının yalnızca belirli bir bölgesindeyse ağrıya odaklanabilir ve umuyordu ki ağrıya hükmedebilirdi.

Cesaret ederek gözlerini açtı, neyse ki bulunduğu yerden Anouk'un kamarasının aralık kapısını görebiliyordu.

Telefonunu bulamazsa ne yapacağını düşündü, sonra rahatlayarak fark etti ki telefona ihtiyacı yoktu. Panik butonuna basması yeterliydi, buton telefonuna bağlıydı ve...

Elemanın telefonuna.

Doktoru hatırlayınca bir an duraksadı.

Neden daha önce aklına gelmemişti ki? Burada yalnız değildi. Doktor Beck de düştüğü tuzaktan sonra *Hell's Kitchena* yatırılmıştı.

Sağına döndü.

Daniel, doktorun kamarasının Anouk'unkinin çaprazında olduğunu söylemişti. Koridorun bu tarafında yalnızca bir kapı vardı, o da kilitliydi.

Martin kaşlarını çattı, alnının sol kısmındaki ateş topu, beynini sünger gibi ezen bir yumruk büyüklüğündeydi şimdi. Önceki yıkım güllesi gibi değildi yani. Kapıyı yumrukladı, kapı kolunu indirip kaldırdı, "Elena!" diye bağırdı. Ama hiçbir şey olmadı.

Martin ensesini ovalayıp başparmağıyla boyun omurlarından birini bastırdı, bu şekilde alnındaki ağrının önce artacağını ama sonra dineceğini umuyordu. Bu sırada kafasını yana eğmişti, yukarı bakınca kapının üst köşesinde, *Hell's Kitchena* ilk ziyaretinde Elena'nın gösterdiği kırmızı manivelayı gördü.

"Acil bir durumda bununla kilidi açabilirsiniz..."

Martin hiç tereddüt etmeden kolu aşağı çekti. Hidrolik bir tıslama duydu, sonra da kapı açıldı.

"Elena?"

Tıpkı Anouk'un odası gibi döşenmiş olan az ışıklı odayı inceledi. Burası da otel ile lüks bir sanatoryum karışımı gibiydi. Havada da nefes ile kötü oda spreyi karışımı bir koku vardı.

Doktor yan tarafta yatıyordu; başı kapıya dönüktü, gözleri kapalıydı. Gece lambasının ışığında, uğradığı saldırının izleri hâlâ görülüyordu. Şişmiş gözler, kabarmış yanaklar ve kalın bir boyun. Ama düzenli olarak nefes alıp veriyor ve ağrısı var gibi durmuyordu. Koluna bağlanmış hortumların ya da yüzünde bir maskenin olmaması da iyiye işaretti.

Yatağa yanaşıp kadının çıplak koluna dokundu.

Buna tepki vermeyince uyandırmak için onu sarstı.

Doktor homurdandı, hafifçe ağzını şapırdatıp Martin'in elini itmek için ağır ağır hareket etti ama Martin onu daha da sıkı tuttu. "Elena, bana yardım et!"

Elena uyku sersemliğiyle gözlerini açtı, önce Martini tanımadı. Görüşü ancak bir süre sonra netleşti.

"Tuvalet..." dedi mahmurlukla.

Martin üzerine eğildi. "Kartına ihtiyacım var. Nerede?"

Doktor sanki ekşi bir şey ısırmış gibi yüzünü ekşitti. Bastırdığı esnemenin bir emaresi olarak dudak köşeleri titreşti.

"Niye... Sen... Sen yoksa?.."

Martin'in kaybedecek zamanı yoktu. Burada kapalı kalmıştı ve Anouk gemide bir başına geziyordu. Bütün olasılıklar aksini işaret etse de içinden bir ses kızın annesinin hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu ona. Ve kadının büyük bir tehlikede olduğunu.

"ANAHTAR!" diye bağırıp omuzlarından sarstı.

Elena korkuyla sol tarafa, sandalyeye baktı. Sandalyenin üzerinde bir bornoz ile üniforması asılıydı. Martin konuşmasına gerek kalmadan anladı.

Topallayarak sandalyeye gitti, önce pantolona baktı ama sonra bluzunun göğüs cebinde buldu kartı.

Martin tekrar çıkışa yönelince kısık sesiyle "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Elena.

Martin doktora döndü. "Mavi dolabın ne olduğunu biliyor musun?"

Doktorun gözleri kocaman açıldı. "Mavi dolap mı?" diye sordu, dirseklerini yatağa bastırıp kalkmaya çalıştı.

"Evet."

Elena üstündeki örtüyü attı. Sadece bir iç çamaşırı ve tişört vardı üzerinde. Gözleri heyecandan parıldıyordu.

"Nasıl da aklıma gelmedi!" Elena ayağa kalkmaya çalıştı ama ilk denemesinde tekrar yatağa gömüldüğü için ikinci kez denemesi gerekti.

Doktor sonunda kalktığında "Ne oluyor?" diye sordu Martin.

"Hiç zaman kaybedemeyiz," dedi Elena, sabahlığına uzandı. "Çabuk. Ben... ben seni götürürüm."

U avi dolap mı?"

S I Daniel Bonhoeffer cep telefonu çalınca yatak odasının kapısını kapattı. Orada az önce Julia'yla görüşmüştü. Sakinleştiriciler artık kadında bir işe yaramıyordu. Julia, ona bağırmadığı zamanlarda odaya kapatılmış bir kaplan gibi bir sağa bir sola yürüyor, gömme dolaplara vuruyordu.

"Evet, B ve C katları arasında, kontrol odalarının yanında, geminin ortasında. Ama Tanrı aşkına söyler misin, orada ne işin var?"

Hele de bu haldeyken?

Elena cevap vermedi. Ya öylece telefonu kapatmıştı ya da hat kesilmişti. Daniel ikisine de bir anlam veremedi.

Nişanlısı hastaydı. Yatakta olması gerekiyordu, Martin Schwartz'la birlikte ziyaret etmek istediği ve o çirkin şeyin bulunduğu alt katlarda değil.

Mavi dolap.

Doğal çevreyi korumanın yalnızca takıntılı, iyi yürekli insanların pahalı bir hobisi olduğu ve atıkların açık denize salındığı zamanlardan kalma bir makine için kullanılan daha ziyade alaycı bir tabirdi bu. *Sultan* kendi içinde su arıtma ve çöp yakma tesisi olan ilk yolcu gemilerden biriydi. Ama suya indirildiğinden beri

böyle değildi. Avrupa'daki limanlar bile geri dönüşümü ve çöp ayrıştırma üzerine anlaşamamışlarken herhangi bir çöp dökme yeri yokken ve olanlar da çok pahalıyken kariyerinin ilk üç yılında çöpler, yasalara aykırı olmadan öylece denize boşaltılıyordu.

Bu yüzden atıklar kuyu benzeri, daire biçimindeki bir pres makinesiyle eziliyor ve tonlarca ağırlığında külçeler halinde okyanusa itiliyordu.

Mavi dolabın içine.

Eskiden çöplerle beraber denize dökülen ve ismini çevreyi kirletiyor oluşundan alan makine, yani mavi dolap az önce Elena'ya tarif ettiği yerde bulunuyordu.

Bir saniye, tabii ya...

Daniel, yatak odasındaki Julia'nın banyo kapısını açtığını duydu ve çalışma masasına gitti.

Mavi dolap. Tutulduğu yer orası mıydı?

Daniel çalışma masasındaki telefondan dâhili bir numarayı tuşladı ama o daha geminin motor kontrol odasına bağlanamadan Julia öfkeyle arkasındaki odadan fırladı.

"Dur Julia, bekle..." Arkadaşının gidişini engellemek için telefonu kapattı Daniel ama o kapıya varmıştı bile. Kolundan yakalamaya çalışınca, "Dokunma bana!" diye hiddetle haykırdı Julia. Üzerinde dün giydirdiği beyaz bornoz vardı. Saçları yosun gibi şakaklarına yapışmıştı. Sanki bir gecede yüzü küçülmüş, havludan paltonun içinde kaybolan bedeni korkudan, endişeden ve çaresizlikten zayıflamıştı.

"Julia, lütfen. Burada kal. Nereye gideceksin?"

"Uzağa," dedi Julia. "Kızımın hayatı söz konusuyken bana yardım etmeyen adamdan uzağa."

"Julia, bak anlıyorum..."

"Hayır, anlamıyorsun. Senin çocuğun yok. Hiçbir zaman da olmadı. Beni hiçbir zaman anlayamayacaksın." Daniel'i itip kapıyı açtı ve koridorda gözden kayboldu.

Daniel, Julia'nın ağır ve düşmanca ithamı yüzünden üzgün hissetse de herhangi bir tepki vermeyip gitmesine izin verdi.

Sersem gibi çalışma masasına geri döndü. Telefon çalıyordu. Yavaşça kaldırdı ahizeyi.

"Kontrol odasından mühendis Rangun. Az önce bize mi ulaşmaya mı çalıştınız kaptan?"

Başını sallayıp odaklanmaya çalıştı.

"Evet. Mavi dolap hâlâ sisteme bağlı mı, öğrenmek istedim."

Atık makinesi resmî olarak neredeyse beş yıldır çalışmıyordu. Ama gayriresmî bir şekilde, çöp yakma sisteminin çalışmaması ihtimaline karşı hiçbir zaman devre dışı bırakılmamıştı. Çünkü sistem çalışmayacak olursa, uzun bir yolculukta ciddi bir çöp sorunu yaşanabilirdi. Ne de olsa *Sultan* tek bir günde dokuz ton çöple 28.000 litre atık su çıkarıyordu. Her gün!

"Teorik olarak evet kaptan." diye doğruladı teknisyen.

Daniel adamı tanıyordu. İncecik sesi telefonda kadın sesi gibi geliyor, Noel kutlamalarında incecik soprano sesiyle gemi korosunda şarkılar söylüyordu. Ama hiç kimse bu yüzden alay etmiyordu onunla çünkü Rangun sesinde olmayan erkeksiliği, müthiş sağlam bedeniyle telafi ediyordu.

"Teorik olarak mı? O ne demek?"

"Söylenildiği gibi çöp presinin güç kaynağıyla bağlantısını kesmedik. Ama bakımı uzun zamandır yapılmadı, hâlâ kullanılabilir durumda olduğundan emin değilim."

Daniel mühendisin konuştukları şeye şaşırdığının farkındaydı ama alt kademede çalışan biri olarak kaptana doğrudan sorular soramıyordu ve Daniel'in de ona tahminlerinden bahsetmeye

hiç niyeti yoktu. Tahminiyse bir insanı aylarca hapsetmek için oradan daha uygun bir yer olamayacağı yönündeydi.

Ve *ondan kurtulmak için.*

Mavi dolabın bir düğmeye basılınca tam ortadan açılana ve kuyu ucu açık bir boruya dönüşene kadar duvarların içine çekilen bir zemini vardı. Böylece yukarıdan inen piston sıkıştırdığı çöpü doğrudan denize itebiliyordu. "Kapatabilir misiniz?" diye sordu Rangun'a.

"Buradan yapamayız. Yeni mekanizmaya bağlı değil. Ama elektrik devresi yerinde kesilebilir. Gidip bakayım mı?"

"Hayır, bekleyin. Ben oraya geliyorum."

Bir tanık daha, tek eksikleri buydu sanki!

Daniel telefonu kapattı, masanın üzerindeki kaptan şapkasına uzanıp hızla çıkışa yöneldi. Kapıyı açtı...

...ve bir revolverin namlusuyla karşılaştı.

Naomi

Naomi'nin veda mektubu tek bir cümleden oluşuyor olsa da yazması biraz zaman aldı. Bilgisayarı kapatıp kovaya koyduğundan beri şaşırtıcı ve tuhaf bir biçimde rahatlamış hissediyordu kendini.

Geleceği bildirilen ölümün yakınlığına ve ölümün onu ne şekilde ziyaret edeceğini bilmemesine rağmen artık korkmuyordu.

Katolikler günah çıkarmanın arındırın gücünden bahsederken bunu kastediyorlar herhalde.

Bilincinin karanlık bir kısmında, derinlerinde bir yerde hayatının korkunç bir şekilde sonlanacağım hep hissetmişti. Eğer adaleti sağlayan bir merci varsa öyle *olmalıydı.*

Nitekim vardı da.

Yolun sonundaydı artık. Dile getirilemezi itiraf etmeye zorlanmıştı. Bastırılmışı gün yüzüne çıkarmaya.

Yazıya dökmeye.

İtirafım.

Naomi fırsatı olsa kaderini çizen örümceği görmek, maskesini düşüren insanın nasıl göründüğünü bilmek isterdi.

Artık örümceğin en mahrem sırrını nasıl öğrendiğini biliyordu. Zaten ölmek istemesi de bu yüzdendi. Naomi geçmişi hatırlıyor, dolayısıyla örümceğin, "Sen kimsin?" sorusuna verdiği detaylı cevaptan beri örümceğin bunu yapma sebebini de anlıyordu.

Neden cezalandırılması gerektiğinin farkındaydı ve bu anlayış bir tür iç huzur sağlıyordu ona. Artık kaşınmıyor, düzenli olarak nefes alıyor, bedeni bir titreşimle sarsıldığında neredeyse gözlerini bile kırpmıyordu.

Gelsin artık, diye geçirdi içinden, örümceğin onun için ne planladığını bilmeden.

İki değirmen taşının birbirine vuruşuna benzer bir sürtünme sesi duydu, sonra da kuyunun dibindeki açıklığın büyüdüğünü gördü. Yavaş yavaş ama sürekli olarak.

Korkudan çok merakla oturduğu yerden kalkıp ayaklarının altındaki zemini inceledi.

Hareket ediyor!

Dairenin iki yarısı da duvara doğru kayan sürmeli bir kapı gibi kuyunun iki yanına çekiliyordu.

Dikkatle baktığı zeminin iki yarısı arasındaki açıklık şimdiden bir ayak genişliğine ulaştığını fark etti. Altındaki kudurmuş suyun fokurtularını duyabiliyordu.

Plakaların kayma hızı azalmadan devam ederse ayaklarının altındaki zeminin tamamen kaybolması iki dakikadan fazla sürmezdi.

Sonra da iki buçuk metre aşağıdaki Atlantik'e düşecekti.

Bunu hayal edince gülmeye başladı Naomi.

Biri, birbirlerine kenetlenmiş ve birbirlerinden destek alarak iki ayyaş gibi yürüyen Martin ile Elena'yı görse onları sarhoş zannederdi. Ama C katma inerlerken Elena gizli bir yolu tercih ettiği için hiç kimseyle karşılaşmadılar. Çalışanların çoğunun *Sultanın* bodrum katına, en azından yük ambarlarına inmek için herhangi bir sebebi yoktu. Buraya okyanusu aşarken ihtiyaç duyulmayan yedek parçalar konuluyordu. Biri buraya gelecek olsa bile yük asansörüyle inerdi, çelikten acil durum merdiveninden değil.

Merdivenlerin başındayken, "Burası kestirme," gibi bir şeyler gevelemişti Elena ama sonra insanın çarpmamak için kafasını eğmesi gereken borularla dolu, hortum biçiminde bir yere girdiklerinde yönünü şaşırmıştı.

Martin kendini filmlerde gördüğü bir denizaltının içindeymiş gibi hissetti. Boruların üzerinde, parlak yeşil vanalar vardı. Güvenlik kasalarına benzeyen duvara monte edilmiş dolaplardaki gösterge panellerinin ibreleri belli belirsiz hareket ediyordu.

Ne tarafa gitmeleri gerektiğini sorunca Elena cep telefonunu çıkarmış, kaptanı arayıp yol sormuştu. Martin, Bonhoeffer'nın nişanlısının ne dediğini anlamasına şaşırdı çünkü Elena hâlâ anlaşılır şekilde konuşamıyordu. Kısa bir konuşmanın ardından

Elena gerekli yardımı almış olmalıydı ki sol tarafı işaret edip Martin'in peşinden yürüdü.

Yolun sonunda karşılarına geminin beyaz, su geçirmez bölmesi çıktı. Martin'in, büyük bir para kasası kadar kalın olan çelik kapının tekerleğini iki eliyle çevirip açması için biraz çaba harcaması gerekti.

Kapının ardındaki bölüm daha geniş, daha karanlıktı. Toz ve mazot kokuyordu. Yerler kirli, az önce gördüklerinden daha eski görünen gösterge panelleri örümcek ağlarıyla kaplıydı.

"Neredeyiz?" diye sordu Elena'ya. Doktor bitkin bir halde tozlu bir dolaba yaslanmıştı.

"Hiçbir fikrim yok. Eski bir kontrol odası. Önde..." Cümlesini tamamlayacak gücü olmadığından yolun sonundaki başka bir kapıyı işaret etti. Martin, doktorun gösterdiği yöne doğru ilerledi.

Yerlere öylece atılmış vidaların, mendillerin, peçetelerin ve sanki yüzyıllardır atılmamış gibi duran çöplerin üzerinden geçti. Bölmenin sonunda başka bir su geçirmez bölme çıktı karşısına. Bu seferkinin kapısı, az önceki geçitten çok daha zor açıldı.

Kapının ardında bir katedral karşıladı onu.

En azından eşikten atlayıp yüksek tavanlı odaya girince odaya dair ilk izlenimi bu oldu. Oda duvarlara sağlı sollu yerleştirilmiş halojen lambalarla aydınlatılmıştı.

Bölmenin diğer ucunda, yani kiliselerdeki nikâh kıyma yerine tekabül eden kısmında, oval bira kazanlarına benzer, parıldayan bakır tüpler vardı. Tüplerin dış yüzeyinin üçte ikilik kısmı odada kalırken kalan üçte biri *Sultanın* gövdesine gömülüydü. Bir tür yangın merdiveni kazanın yanından yukarıya doğru uzanıyor ve Martin'in beş metre üstünde, karanlıkta kayboluyordu.

Mavi dolabı bulduğunu belli etmek için, "Burada!" diye bağırdı Martin. Elena, bu tabirin nereden geldiğini ve çöp atma sistemi-

nin artık neden çalışmadığını, geminin gövdesinin derinliklerine inerlerken anlatmıştı ona.

Dönüp arkasına baktı. Ne Elena ortalıkta görünüyordu ne de bir cevap geldi.

Muhtemelen güç toplaması gerekmişti. Birazdan gidip bakacaktı ona ama önce mavi dolabı ve çevresini gözden geçirmek istedi.

Kazanın etrafından dolanan yüksek basamaklı merdivende birkaç basamak yukarı çıkıp etrafına baktı. Anouk görünmüyordu. Seslendi ama ondan da doktordan olduğu gibi herhangi bir karşılık gelmedi.

Yukarıya baktı sonra. Çöp muhtemelen bir buçuk kat yukarıdaki tavandan bir mekanizmayla kuyuya itiliyor, diye geçirdi içinden.

Kuyu! Kuyunun dibindeki su!

Gözünün önünde Anouk'un çizdiği detaylı resim belirdi.

Gemi gövdesinin bu kısmı oldukça kavisli olduğu için, tüplerin alt kısmının en az üçte biri uğuldayan Atlantik'in üzerinde bulunuyordu. Kuyu dolar dolmaz zemin açılıyor ve çöp denize dökülüyor olmalıydı. Mavi dolabın dibinde durduğu için bu işi yapan cihazları göremiyordu. Yan tarafta bir kapı olduğunu fark edince, acaba yukarıya mı çıksam, diye sordu kendine. Kapı insan boyundaydı. Muhtemelen işlem sonrası temizlik yapmak için temizlikçiler giriyordu buradan.

Martin kapıya uzandı, üzerinde uçak kapılarının kilit sistemini andıran bir manivela vardı. Kolu hareket ettirmeye çalıştı, tam o anda ayaklarının altında güçlü bir sarsıntı hissetti, iç gıcıklayıcı bir ses duydu.

Sistem çalışmıyor sanıyordum.

Kazan çalışmaya başlamış, içinde bir şeyler harekete geçmiş gibiydi. Ardından da bir hareketlilik hissedince irkildi.

Elena?"

Kazana vuran gölgenin ve ensesinde hissettiği nefesin, sonunda kendini toparlayan doktora ait olduğunu düşünmüştü; kapüşonlu bir ceketle başım gizleyen, zayıf, yüzsüz bir karaltıya değil. İlk kez görüyor olmasına rağmen bu silüeti tanıdı aslında. Elinde bir kova tutuyordu.

Martin, tam tanıdığı kişinin ismini söyleyecekti ki karaltı öne doğru sıçrayıp taşınabilir bilgisayar gibi görünen bir şeyle kafasına vurdu. Ama köşesi şakaklarına çarpınca daha çok tuğla gibi hissettirdi.

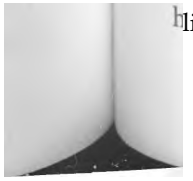
Son zamanlarda ona bir çevik kuvvet polisi gibi saldıran baş ağrısından farklı olarak, darbeden kaynaklanan bu ağrının başka tür bir niteliği vardı. İlk başta dayanılmaz bir şey gibiydi ama Martin yere düşünce ağrı hızla azaldı.

Saldırganın üzerinde durduğunu ve bu sefer elinde bir elektroşok aletiyle saldırmaya hazırlandığını fark edebileceği bir hızla geçmişti en azından. Martin içgüdüsel olarak diziyle katilin bacaklarının arasına vurdu ama bu, katili devirmedi, yalnızca biraz kıvrandırdı ancak yine de elektroşok aletini elinden düşürmesine neden oldu. Bunun üzerine ikisi birden parlak metal zemindeki silaha uzandılar.

Fakat bu işten Martin zararlı çıktı çünkü şakağına aldığı şiddetli darbe yüzünden hareket hızı hâlâ yavaştı. Elektroşok aleti ona daha yakın olmasına rağmen şimdi yine katilin elindeydi ve katil şaşırtıcı bir güçle Martin'in boğazına yapıştı. Martinin inanamadığı bir güçle boğazındaki atardamarları sıkıyordu.

Martin'in gözlerinde mavi şimşekler çaktı.

Saldırgan, başından yalnızca birkaç santim uzaklıktaki elektroşok aletini şimdiden çalıştırmış, kaslarına on bin voltluk bir elektrik vermek üzereydi. Martin düşmanının nefesini yüzünde hissetti. Bu kadar zayıf ve narin birinin nasıl olup da *Sultan* da

işlenen tüm o suçların faili olabileceğini, sordu kendine, *kaçırmaların, tecavüzlerin, cinayetlerin faili.* Katilden kurtulmak için bir kez daha debelendi ama boşlukta çırpınıyordu.

Nerede? Neredesin?

Kapüşonlu saldırgan üzerinde değildi artık. Yer değiştirmiş olmalıydı, belki de daha önce nüdist bölgesinde yaptığı gibi elektroşok aletiyle kalçasından vurmak için. Onu uyarmak için.

Timmy öldü/. 'Bir yonraki/ yefer de/ yen/ ölecektin/.

Ama uyarı zamanı geçmişti artık.

Martin içgüdüsel olarak kollarıyla gövdesini koruyup katilin olduğunu düşündüğü yöne döndü. Sonra korkunç bir çığlık duydu, ardından da ancak kemik kırıldığında çıkabilecek bir ses.

Martin saldırgana dokunmamıştı bile. Dirseklerinden güç alıp doğruldu. Bu sırada değilsen azından bir gözüyle silüetleri seçebiliyordu artık:

Yerdeki katilin.

Yanındaki Elena'nın silüetini.

Basamakların en alt kısmında hareketsiz bir karaltının önünde, elinde bir dizüstü bilgisayar ve titreyen gövdesiyle dikiliyordu Elena. Katilin başı, kapüşonun altından yavaş yavaş yayılan kırmızı bir birikintinin ortasındaydı.

"Ben... ben..."

Elena soluk soluğaydı ve yaptığı şeyin şaşkınlığındaydı.

"Ona vurdum. O... düştü." Elena sabahlığın koluyla gözünden akan yaşları sildi, elinden kayan bilgisayar sertçe yere düştü. Doğal olmayan bir şekilde dönmüş kafayı işaret etti. Saldırgan düşerken merdivenlere çarpıp boynunu kırmıştı.

Martin sürünerek cesede ilerledi, başından kapüşonu indirdi.

"Hayır!" Cesedi görünce dehşeti bir kat daha artan Elena, sonunda kendinden geçip ölü bedenin yanına düşene dek çığlıklar attı. Doktor düşerken Martin onu tuttu, kolunu kadının başının altına koyup nabzını kontrol etti.

Hızlı ama düzenliydi.

Shahla'nın nabzının aksine.

Martin cesede döndü. Kocaman açılmış, anlamını yitirmiş gözlerine baktı. Buna hiçbir anlam veremiyordu. Çünkü bu suçlu, Anouk'a tecavüz etmiş olamazdı ama buna rağmen oda görevlisi önünde, kendi kanının içinde yatıyordu. Güya Anouk'u o bulmuştu ama büyük olasılıkla onu kaçıran ve haftalarca hapseden de oydu.

Eğer Martin yanılmıyorsa Anouk'un annesi de burada, aşağıda tutuluyordu.

Mavi dolapta.

Zemin, mücadelenin sürdüğü bir buçuk dakikadır titriyor, sanki hareket ediyordu.

Kapakları açılıyormuş gibi.

Martin ayağa kalkıp sendeleyerek kazanın kapısına ilerledi.

On saniye sonra kapıyı nihayet açabildi.

Ayaklarının altındaki zemin, bir kitaplık rafından daha kalın değildi. Geri kalanı çoktan duvarın içinde kaybolmuştu. Martin, temizlikçilerin giriş kapısını açamamış olsaydı, mavi dolabın bir zemini olmayacaktı artık. Neyse ki acil durum sistemini devreye sokmuş ve çöp çukurunun kapaklarının açılışını durdurmuştu.

Son saniyede.

Bir santim daha açılsa Naomi Lamar daha fazla ayakta duramazdı.

Kadının çıplak ayaklarının üçte biri boşlukta duruyordu.

Bu haliyle suya atlamak için kalkış işaretini bekleyen bir yüzücüye benziyordu. Ama *Sultan* da olacak ufacık bir sarsıntıda Anouk un annesinin suya düşeceğinden emindi Martin.

"Naomi!" diye seslendi Martin ama kadın, daha önce kızının yaşadığına benzer bir şok halindeydi. Tepki vermiyordu. Atlantik'in gürültüsü o kadar yüksekti ki belki de Martin'i duymuyordu bile.

Çizik içindeki yüzüne aşağıdan gelen dalga serpintileri vuruyordu. Tüm cildi yara izleriyle dolu, tamamen kire bulanmış kadının bütün bedeninden damla damla sular akıyordu. Sıçrayan su, Martin'i de şimdiden sırılsıklam etmişti.

"Gelin." Kapının köşesini sıkıca tutunup tehlikeli bir şekilde kuyunun içine, öne doğru eğildi. Boşta kalan elini de mümkün olduğunca içeriye doğru uzattı. Naomi'nin Martinin elini tutabilmek için biraz cesur davranması gerekiyordu. Fakat Anouk'un annesi cesur olmaktan çok, yaşamdan bıkmış biri gibi göründü Martine. Sanki kendisine yardım edilmesini *istemiyormuş* gibi. Nedeni her neyse Martine doğru bir santim bile yaklaşmıyordu kadın. Sabitlenmiş gibi olduğu yerde duruyor, ayaklarının dibinde fokurdayan suyun köpürüşünü izliyordu.

"Anouk yaşıyor!" diye bağırdı. Kızının adı bir şeyleri tetikledi sanki.

Naomi başını kıpırdattı. Kaldırdı. Çenesini yana, Martine doğru döndürdü. Ona bakıp dudaklarını oynattı.

"Özür dilerim," dedi İngilizce ya da buna benzer bir şey.

Özür dilerim.

Suyun kükreyişlerini bastırmak için fazla zayıftı sesi.

"Hayıır!" diye haykırdı Martin çünkü kadın öne doğru bir adım atacak gibiydi. Ölüme doğru. Şimdi atlarsa kaçınılmaz olarak geminin dönen pervaneleri tarafından paramparça edilirdi.

"Sizi kaçıran kişi öldü!" diye bağırdı Martin bu sefer de.

Naomi son bir kez duraksadı. Sanki son bir şey söylemek için açtı ağzını. Sonra aniden yüz ifadesi değişti. Dudakları titredi. Önce ağlıyormuş gibiydi, ardından gülmeye çalıştı. Nihayetinde ikisini aynı anda yaptı.

Martin, kadının artık ona değil omzunun üzerinde bir noktaya baktığını fark etti.

Arkasına döndü. Kadındaki duygusal değişikliğin sebebi arkasında duruyordu.

Anouk.

Sonunda yolu bulmuştu.

Son anda.

Elinde el feneriyle yavaş yavaş yaklaştı. Yüzünde Martin'in daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Çok normaldi çünkü kız ilk kez gülüyordu.

Bir sevinç çığlığı duydu, sadece kızdan değil aynı zamanda Naomi'den de geliyordu çığlıklar.

Martin yeniden kızının ismini haykıran anneye döndü. Şimdi kadının sesi öyle güçlü çıkıyordu ki Atlantik bile sesini bastıramazdı.

Şimdi kızı gibi Naomi de gülüyordu, içtenlikle ve yüksek sesle ki bu bir hataydı çünkü sevinçten tüm vücudunu saran titreme, Naomi'nin sendelemesine sebep oldu.

Yeniden havuz kenarında duran biri gibi görünüyordu ama bu sefer yüzme bilmeyen biri gibi. Açtığı kollarıyla çaresizce, kaçınılmaz olanı engellemeye çalışıyordu.

Düşüşü engellemeye.

"Elimi tutun." Martin telaştan Almanca konuşmuştu. Naomi nin öne doğru devrilirken Martin'in elini tutması kasten değil, tesadüfen gerçekleşti.

Martin omzundan çenesine kadar yayılan bir kasılma hissetti, bir yandan iki elinin de kaymamasını sağlamaya çalışırken tüm gücüyle dişlerini sıkıyordu. Fokurdayan suyun hemen üzerinde sallanan Naomi'yi bırakamazdı, hele de kendisinin düşmesini engelleyen kapıya tutunmuş diğer elini asla. Neyse ki Anouk'un annesi küçük bir kızdan daha ağır değildi. Onu neredeyse ölümün eşiğine getiren besin yetersizliği şimdi kurtuluşu olabilirdi, tabii...

...ben onu elimden kaçırmazsam.

Naomi hastalıklı derecede hafif ve güçsüzdü. Ne var ki elleri de nemliydi. Islak ve kaygan.

Martin yağlı bir halat tutuyor gibi hissetti kendini. Kadının ellerini ne kadar sıkarsa, parmaklarının arasından o denli kayıyordu sanki. Bu da onu öfkelendiriyordu.

Bu işin böyle bitmesine izin vermeyeceğim...

Bel omurgasına kadar hissettiği kuvvetli bir asılmayla...

...hele de amaca bu kadar...

...anneyi kendine çekti...

...yaklaşmışken.

...mavi dolabın dışına doğru... Merdiven bölümüne. Kazanın yanına. Güvenli bölgeye çekti.

Başardım!

Müthiş bir yorgunlukla yere attı kendini. Aynı anda hem nefes almaya hem de vermeye çalışınca bir öksürük nöbeti geçirdi. Ama kendisini iyi hissediyordu.

Kızına kavuşma sevinciyle kendisinden daha güçlü görünen Naomi'ye baktı. Kadın kendini toparlamış, en az kendisi kadar titreyen ve yaklaşmakta olan kızına doğru kollarını açmıştı.

Martin memnuniyetle gözlerini kapattı.

Kurtardığı kendi oğlu olmasa, hatta bir çocuk olmasa bile bir anneyi ölümden kurtarmayı, bir aileyi bir araya getirmeyi başarmıştı. Anouk'u gülümsetmeyi de.

Öyle ki mavi dolabın yanında sallanıp duran, çöp ve deniz tuzu kokan zeminde yatarken uzun zamandan, çok uzun zamandan beri ilk kez mutlu olduğunu hissetti.

Ne var ki çok kısa sürdü bu.

Annesinin karşısında duran Anouk'un yüzündeki gülümseme kaybolana, sonra da annesinin göğsüne vurana dek sürdü. Kız hızla vurmuştu, öyle çok güçlü bir vuruş da değildi aslında; on bir yaşındaki biri için bile. Yine de Naomi Lamar'ın dengesini kaybetmesine yetecek kadar güçlüydü, geri geri mavi dolaba düşmesine ve suya düşmesine yetecek kadar.

Zaman geçmiş, Bonhoeffer'mn sabrı yavaş yavaş tükenmeye başlamıştı. Sadece bu seyahatte paranoyak bir dedektiften fena dayak yemiş, sevdiği vaftiz kızı kendini öldürmüş; en yakın arkadaşının karısı, kızının ölümünden onu sorumlu tutmuş ve güvenlik amirlerinden biri kafasından vurulmuştu. Şimdi yolcuları arasında bir sürü emekli olduğu için açmak zorunda kaldıkları gemi morgunda yatıyordu. Görünen o ki çıldırtıcı tatsız hadiseler zinciri bununla da bitmemişti.

"Silahı başka yöne doğru tutamaz mısın?" diye azarladı adamı. Adamın ismi Tiago Âlvarez'di, elindeki revolverle onu kamarasına geri sokmuştu. Bu siyah saçlı Latin Amerikalı, kafese konmuş kaplan gibi bir o yana bir bu yana dolanıp dururken Daniel çalışma masasının arkasında bir yere oturmak zorunda kalmıştı. Adam hareket halinde olsa da silahı sürekli olarak Daniel'in göğsüne dönüktü.

"Tamam, burada böyle oturuyorum..." Bonhoeffer bileğindeki saate baktı, "...yirmi dakikadır oturuyorum ve bana hâlâ bu baskının amacını söylemedin."

Öncesinde Tiago bir sürü şey anlatmıştı. Durmaksızın konuşmuş, aslında korkmuş olduğu kadar da şaşkın bir yolcu olduğunu belli etmişti. Bonhoeffer, amir ile oda görevlisi arasında

bir tartışmaya "yanlışlıkla" dâhil olduğunu ve o zamandan beri, sonradan adının Veith Jesper olduğunu öğrendiği amirden kaçtığını biliyordu artık.

"Yoksa beni de onun gibi öldürmek mi istiyorsun?" diye sordu Tiago'ya.

"O adamı ben öldürmedim," diye karşılık verdi Tiago, esmer tenli Arjantinli serinkanlı olmakta güçlük çekiyordu. "Ağzıma silahı sokan *oydu*."

"Ve son anda bir kez daha düşünüp kurşunu kendi alnına sıkmaya karar verdi." Kaptan güldü. Belli ki bir ruh hastasıyla karşı karşıyaydı. Belki de Anouk'u kaçıran adamla.

Adamın elindeki tabancanın çalışıp çalışmadığını sordu kendine. Kovanın arka kısmı yerinden çıkmış gibi görünüyordu, ayrıca tetiği de yok gibiydi.

"Kızı sen mi kaçırdın?" diye doğrudan sordu. Belki de Veith onu suçüstü yakalamıştı. Bu durumda onu ortadan kaldırması anlaşılır olabilirdi. *Ama benden ne istiyor ki?*

Suçluların neyi yapıp yapamayacaklarını kestirmek pek mümkün olmasa da Bonhoeffer karşısındakinin sapık bir tecavüzcü olduğundan kuşku duyuyordu. Öte yandan güvenlik kontrollerini atlatıp gemiye izinsiz silah sokmuş ve muhtemelen o silahla da bir sebepten dolayı güvenlik amirini öldürmüştü.

"Ben kimsenin kılına bile zarar vermem," diye kendini savundu Tiago. "Ölenin ben olmam *gerekiyordu*. Burada korunmaya ihtiyacı olan benim."

Bonhoeffer yapmacık bir neşeyle gülüp, "Belki de bu söylediğini birine silah doğrultmadan tekrarlasan daha iyi olur," dedi.

Daniel'in pantolon cebindeki telefonu çaldı ama o daha açamadan telefonu masaya bırakmasını emretti Tiago.

"Bak, kaptan köşkünde bana ihtiyaçları var," diye yalan söyledi Bonhoeffer. "Çok vaktin yok, ne istiyorsan söyle. Yokluğum yakında fark edilecektir."

"Bir şey istediğim yok. Ne sanıyorsun sen beni?"

İki şeyin berbat bir kombinasyonu sanıyorum: hem kaçık, hem silahlı, diye geçirdi içinden..

Muhtemelen Veith, Tiago'nun saklandığı yeri bulmuştu; 2186 numaralı kamarayı; aşk yuvasını; Anouk'u da orada tutmuştu. Kızın yakınlarda bulunmuş olması da böylece anlam kazanıyordu.

"Annesi nerede?" Bonhoeffer adamla yüzleşmeye hazırdı.

"Anne mi?" diye sordu Tiago. Şaşırmış gibiydi ama pekâlâ rol kesiyor da olabilirdi.

"Anouk'un annesi. Mavi dolapta mı? Eğer öyleyse yakında foyan ortaya çıkacak. Adamlarım yola çıktı bile."

"Ne saçmalıyorsun sen ya? Ben Anouk'u tanımıyorum. Sadece Lisa'yı biliyorum."

"Lisa mı?" Şimdi dili tutulan Bonhoeffer oldu. "Nereden?.."

"Buradan." Tiago arka cebindeki zarfı çıkardı. Tek eliyle sallayarak içindeki iki sayfayı çıkardı.

"Bu ne?" diye sordu Bonhoeffer.

"Plan," diye yanıtladı Tiago. "Çok daha önce vermek istemiştim." Bonhoeffer'ya ilk sayfayı uzattı. Kaptan kâğıdı masanın üzerinde düzleştirip okumaya başladı:

Plan:

Adım 1: Güvenlik kamerasını devre dışı bırak. Querky'nin listesine göre 23/C'de. Kameraya beşinci güvertedeki dış merdivenden ulaşabilirim.

Adım 2: Annenin kamarasına veda mektubunu bırak.

Adım 3: Ara kapıyı ve çıkış kapısını kilitle.

Bonhoeffer başını kaldırdı. "Nereden buldun bunu?"

Tiago, kaptanın sert bakışlarına karşı koyamadı. Besbelli bu soruyu cevaplamak hoşuna gitmiyordu ama nihayet cevapladığında Bonhoeffer Arjantinlinin neden bunca zamandır lafı geveleğini anladı. Bir hırsızdı çünkü. Yolcuların kasalarını yağmalama konusunda uzmanlaşmış, sıradan bir düzenbazdı. Hırsız olmak, heyecanlı ve şaşkın görünen bu genç adamın karakterine,katil ve tecavüzcü olmaktan çok daha uygundu.

"Yani tesadüfen elinize geçti bu... bu..." Bonhoeffer uygun kelimeyi arayıp sonunda Tiago'nun seçtiğini kullandı, "...bu *plan,* öyle mi?"

Tiago başıyla onayladı. Çok pişman olduğu belliydi. "Kendime kızıyorum. Keşke birilerine anlatacak cesareti daha önce gösterseydim ama şu katil, yani amir..." Tiago kafasını salladı. "Öleceğim diye korktum. Hâlâ korkuyorum. Şu ana kadar neye bulaştığımı bilmiyordum. Olayların bağlantısını çözememiştim. Şu Veith'ı benim üstüme senin salmadığınızı nereden bilebilirim?"

"Bak." Bonhoeffer ayağa kalktı. Revolver umurunda değildi artık. "Hiç sikimde değilsin. Ne sen ne de Veith. Lisa benim vaftiz kızımdı. Onu seviyordum. Bana sıkacağınız hiçbir kurşun onun intiharından daha kötü değil."

Silahı iki eliyle tutmaya yeltenen Tiago, bir anda kalakaldı.

"Lisa kendini mi öldürdü?" diye sordu şaşkınlıkla.

Bonhoeffer'nın beyni durmuştu artık. "Şaka mı bu?" diye sorup elindeki kâğıdı salladı. "Planı siz de okudunuz herhalde."

"Evet. Okudum." Tiago kaptana ikinci sayfayı uzattı. "Ama bu Lisanın ölümüyle ilgili değil ki!"

Anouk, yine kendi dünyasına çekilmişti. Mekanik adımlarla yürümüş ve ne sırtındaki Martinin kolunu ne de onu yönlendiren Elena'nın elini hissetmişti. Katedralden çıkıp kontrol odalarından geçerek *Hell's Kitchena* varana kadar merdivenlerden yukarı çıktılar. Kız şimdi yine içine kapanmış halde yatağında yatıyordu ama bu sefer tavana diktiği gözleri açıktı. Soğukkanlı ve durgun bir yüzle, Elena ve Martinin sırayla sordukları soruların hiçbirini cevaplamamıştı.

"Niye?"

"Bunu neden yaptın?"

"Anneni neden öldürdün?"

Elena bayıldığından beri zar zor ayakta durabildiği için Martin onu yeniden hasta odasına götürmüştü. Odadaki küçük yemek masasında karşılıklı oturuyorlardı şimdi.

Martin'in banyoda bulduğu cep telefonu formika kaplı, mat masanın üzerinde Elena'nın Martin'in hayatını kurtarmasına yarayan kapalı durumdaki dizüstü bilgisayarın yanında duruyordu. Bilgisayarın köşesinde hâlâ kan vardı. Shahla'nın alnına denk gelen yerinde.

Aslında Martin, şu ana kadar kaptana ulaşamamış olmalarını çok da kötü bulmuyordu çünkü ona vermesi gereken haberler hiç

hoş haberler değildi. Shahla ölmüştü ve Naomi'nin o düşüşten sağ kurtulması mümkün değildi. New York Limanına varana kadar Anouk'u güvende tutmak ve sorgulamak dışında yapacak başka hiçbir şey yoktu. Birincisini zaten yapıyorlardı. İkincisiyse imkânsız gibiydi.

Ayrıca Anouk'u kaçırıp annesine işkence edenin kim olduğunu öğrendiklerinden beri kafalarını kurcalayan sorular hakkında düşünmek için ikisinin de biraz zamana ihtiyacı vardı.

Önce hiçbir şeye bir anlam veremediler. Hayal güçleri, nasıl olup da bir kadının Anouk'a tecavüz edebildiği sorusunu cevaplamaya yetmiyordu.

Oysa gerçeği bulmalarını katilin canını alan silah sağlayacaktı.

Bilgisayar.

Martin çok büyük bir beklentisi olmadan sırf Shahla'nın ona saldırdığı sırada neden kovada taşıdığını merak ettiğinden bilgisayarı açtı. Aldığı darbelerden ve yere düşüşünden sonra bilgisayarın çalışmayacağını düşünmüştü. Ama sorunsuz çalışıyordu. Martin bilgisayarı açınca kurban ile katil arasındaki şaşırtıcı yazışmayla karşılaştı. İlk bakışta Shahla'nın Naomi'yle sapıkça bir konuşma sürdürdüğünü varsaydı.

"Anouk'un annesinin hayatında yaptığı en kötü şeyi itiraf etmesini istemiş."

"Niye?" dedi Elena bozuk sesiyle. Sesi bir rock konserinde kendini paralamasına bağırmış gibi geliyordu ama hiç değilse ne dediği anlaşılıyordu. Geçirdiği şok yüzünden vücudu tuhaf tepkiler veriyordu. Mesela, muhtemelen bir psikopat olsa bile birinin ölümüne sebep olduğu gerçeği sayesinde dili çözülmüş, bu sefer de ses telleri mahvolmuştu.

"Çünkü Naomi ancak Shahla onun itirafından memnun kalırsa ölebilecekmiş."

Metnin başlarını çoktan okumuş olan Martin, Elena'ya Anouk'un annesinin yaptığı itirafları özetledi.

"Tanrım. Peki Shahla'nın bunu neden yaptığına dair bir şeyler var mı?"

"Evet, var."

Parmağıyla ekrana dokundu.

"Naomi, Shahla'ya kim olduğunu sormuş, O da önce masal anlatır gibi gizemli bir cevap verip Naomi'nin tahmin edemeyeceği şeyler anlatmış. Sonra Shahla daha açık yazmış. Burada."

Martin kastettiği kısmı sesli olarak okumaya başladı:

"ilk kez tecavüze uğradığımda on bir yaşındaydım. Babam işi gereği sürekli yollardaydı, sonradan Microsoft'a satılan Pakistanlı bir elektronik firmasının yöneticisiydi. Ben çocukken babam zamanını evden çok uçaklarda geçirirdi.

Bir çocuğun isteyebileceği her şeye sahiptim. Güvenli bölgede bir ev, sıradan insanların yoksulluğundan korunan hep yeşil bir bahçe. O insanları ancak şoför trafikten kaçınmak için farklı bir yoldan gittiğinde görürdüm, limuzinin filmli camlarının ardından babamın ürettiği cep telefonlarını ve bilgisayarları asla alamayacak insanların yaşadığı, sıradan evlere bakardım.

Benim ergenlik dönemim bale derslerinden, golf antrenmanlarından ve İngilizce derslerinden ibaretti. Bir de seksten.

Ya da annemin tabiriyle 'oynaşmaktan'."

"*Annesi* mi?" diye araya girdi Elena inanamayarak. Sinirden alt dudağını ısırıyordu.

"Evet," diye onayladı Martin. "Belli ki Shahla'ya tecavüz eden babası değil, annesiymiş."

Bu durumu birçok insanın aklı almazdı. Ama Martin bir dedektif olarak, çocukların anneleri tarafından cinsel istismara uğramalarının nadiren gerçekleşmediğini, bunun basında hakkında konuşulmayan bir tabu olduğunu biliyordu. Cinsel suçluların aşağı yukarı yüzde onu kadındı. Çocuk haklarıyla uğraşan kuruluşlar, aslında bu rakamın daha da yüksek olduğunu düşünüyorlardı çünkü çok az mağdur annesine dava açıyordu, açanlara hiçbir zaman itibar edilmiyordu, Elena'nın olduğu gibi:

"Shahla'ya annesi mi tecavüz etmiş? Bu nasıl olabilir?"

"Biraz daha aşağıda anlatıyor. Burası..."

Martin üç paragraf aşağı indi.

"Annem yaptığı şeyin, benden istediği şeyin yanlış olduğunu biliyordu. Ama babam ne zaman uzun süreliğine şehir dışına çıksa onun deyimiyle 'avunmak' için benim yanıma geliyordu. Başta yanlışmış gibi gelmedi. Hoşlandım hatta. Dokunuşları, okşayışları güzeldi. Sadece başlarda. Sonra ellerini üzerimde gezdirmeye, parmaklarını benim için utanç verici olan yerlerime götürmeye başladı. 'Sorun değil,' dedi bana, oradan öpse bile sorun değilmiş. Yetişkin olmama faydası olurmuş. Bir anneyle çocuk arasında olabilecek normal bir şeymiş. Ama gitgide daha çok sırnaşıyordu. Beni kondom takmaya zorlayınca..."

"Bir saniye. Kondom mu?" diye sordu Elena. Şaşkınlığı giderek büyüyor, gerginlikten sesi titriyordu.

Sonraki iki cümleyi okumuş olan Martin, görünüşteki çelişkiyi açıkladı.

"Shahla bu yazışmalarda kendi kötü deneyimlerini anlatıyor ki Anouk'un annesini itirafa ikna edebilsin," dedi Elena'ya. "Hikâyesine göre öğrendiğimiz iki şey var." Konuşmakta zorlandığı için gırtlağını tuttu. "Birincisi onu ilişkiye zorlayan babası değil, annesiymiş. İkincisiyse..." Hafifçe öksürdü, "...Shahla dünyaya erkek olarak gelmiş."

Julia Stiller kamarasının kapısını açtı. Oda gözüne yabancı geldi. Hayır, odanın içinde *yabancı* olan oydu. Buraya ait değildi artık, ne bu kamaraya ne de bu gemiye. Hatta kendi bedenine bile.

Dolabın kapağını açıp parmak uçlarıyla, düzenli bir şekilde dolabına astığı ve bir daha asla giymeyeceği kıyafetlerinin kollarına dokundu. Aynı şekilde rafta duran ve her yolculuğunun vazgeçilmez eşlikçisi olan seyahat çantasına da bir daha asla el sürmeyecekti.

Bir zamanlar anlamı olan diğer her şeyi gibi giderken onu da *Sultan* da bırakacaktı; anahtarları, kimliği, fotoğrafları, parası, yaşama isteği, umudu ve geleceğiyle birlikte.

Lisa'yla birlikte.

Julia banyoya gidip bu yolculuk için fazladan aldığı pahalı parfüm şişesini kokladı. Artık midesini bulandırıyordu bu koku.

Üzerine parfüm sıktı çünkü mide bulantısı, âcizlik ve matemden daha katlanılır bir histi.

Bu sırada aynada kendini gördü. Bir sebepten üç yaşındaki hasta kızının görüntüsü geldi aklına. Julia, Lisa'yı o gün anaokuluna gönderemediği için bir iş arkadaşıyla vardiyasını değiştirmek zorunda kalmıştı. Ateşi kırk dereceydi. "Sümüklü çocuk" olmuş,

durmadan öksürüyordu. Kulağa Ursula cadısımnki kadar boğuk gelen çatlak bir sesi taklit ederek kızına kitap okumuş, kızını yatağına yatırmıştı. "Anne ben ölecek miyim?" diye sormuştu Lisa.

Julia gülmüş, kızının terden ıslanmış saçlarını alnından çekmişti. "Hayır anneciğim. Öyle hemen ölünmez. Sen daha çoook uzun zaman yaşayacaksın."

On iki yıl daha.

Julia iki eliyle alnına, gözlerine, yanaklarına kendini serseme çevirene dek bastırdı.

Bir süre hareketsizce öyle durdu. Sonra bir bardağa musluktan su doldurup dudaklarına götürdü. Fakat su içmenin ne anlamı vardı ki? Lavaboya döktü suyu.

Hayatı boyunca tekrar edip duracağı anlamsız eylemlerden biriydi bu da. Faydasız eylemlerden biriydi, düşünmek, hissetmek, nefes almak gibi.

Max'ı aramam lazım.

Bu eski kocasının ilk defa aklına gelişiydi, *Lisa'nın intiharından beri...*

Banyodan çıktı.

Biri yatağını toplamış, yastığının üzerine çikolata bırakmıştı. İki yastığa da birer tane. *Burada iki kişi yok artık...*

Julia, Lisanın bıraktığı kâğıdı aradı. *"Özür dilerim anne."* Kâğıt komodinin üzerinde değildi. Muhtemelen Daniel'e vermişti, hatırlayamıyordu.

Ara kapıyı açmaya çalıştı ama kapı Lisanın tarafından kilitliydi hâlâ.

Belki de böylesi daha iyi.

Bir anahtarı olsa Lisanın kamarasına girer, eşyalarını karıştırırdı.

Bu neyi değiştirirdi?

Ne olduğunu biliyordu. Sebebini biliyor, suçunu kabul ediyordu.

Julia sürgülü balkon kapısını açtı. Rüzgârdan saçları uçuştu.

Atlantik'in bu tarafında su, şaşırtıcı derecede durgun, okyanus bugün öğle vaktinden farklı olarak neredeyse çarşaf gibiydi.

Büyük dalgaları *Sultanın* kendisi yaratıyordu.

Havada hafif bir tuz ve mazot kokusu vardı. Üst kattaki balkonlardan gülüşler geliyordu kulağına. Uzaklardan gelen popüler şarkıların sesi, okyanusun uğultusuna karışıyordu. Karaoke gecesi düzenleneceği duyurulmuştu.

"*Neden?*" diye içinden geçirdi, dün gece tırmandığı korkulukları salladı. "*Neden beni tuttun Daniel?*"

Korkulukların üzerine eğilip aşağıya baktı. Okyanus o kadar da tehditkâr görünmüyordu artık. Davetkârdı daha çok. Dalgaların gürültüsünün arasında bir fısıltı duydu. Onu adıyla çağırıyordu sanki. Tüm cezbediciliğiyle.

Öyle hemen ölünmez!

"Lisa!" diye bağırmak istedi ama sesi çıkmadı.

Neden sözümü dinletemedim?

Neden Daniel'i gemiyi durdurmaya, gemiden inmek için geri dönmeye zorlamadım?

Videodan da haberim vardı üstelik.

Kendine duyduğu nefret ve öfkeyle iki balkon arasındaki paravana tekmeler attı. Yumruklar savurdu. Sonra yine tekmeledi. Bir kez. İki kez.

Üçüncüsünde ayağı paravanın içinden geçti.

Ama paravan kırılmadı.

Boşluğa tekme attığı hissine kapıldı. Julia bacağını o kadar hızlı sallamıştı ki korkuluklara tutunmuyor olsa neredeyse yere düşecekti.

Bu nasıl?..

Ayağının paravanın içinden geçmesini sağlayan kapıya baktı. Evlerin kapılarına, kedi girip çıkabilsin diye yapılan küçük kapaklara benziyordu. Ama bu delikten kocaman bir köpek bile geçebilirdi. *Ya da bir insan.*

Kalp atışları hızlandı. Eğilip açıklıktan Lisanın balkonuna baktı. Kollarındaki tüyler diken diken oldu, aklına gelen şey, neredeyse elektrik gibi çarptı onu.

Kapı vidalanmıştı, normalde bakım işleri sırasında diğer kamaraya kolayca malzeme taşımak için açılacak olsa tornavida kullanmak gerekirdi ama vidalar zaten gevşetilmişti.

Lisa mı yaptı acaba?

Julia bornozunu çıkarıp yalnızca iç çamaşırı ve sütyeniyle paravandaki küçük kapıdan sürünerek geçti. Geçerken keskin köşelerine dizini ve baldır kemiğini sürttü ama tüm vücuduna saldıran soğuk rüzgâr kadar az hissetti bunu.

Güzelim sen de mi böyle geçtin yoksa?

Camdan kızının kamarasına bakmaya çalıştı; kapı kilitli, perdeler çekiliydi. İki eliyle gözlerinin etrafını kapatıp ışıktan korunsa da hiçbir şey göremedi.

Ara kapıyı kilitledin sonra oda kapısına zincir taktın.

Dönüp geçtiği aralığa baktı.

Sonra da benim kamaramdan çıkıp gitmek için diğer tarafa geçtin, değil mi?

Nabzının gitgide yükseldiğini hissediyordu. Uyurken hissettiği esinti, Lisa balkon kapısını açtığı için miydi? Ya da onu uykusundan uyandıran, kapısının kapatılma sesi miydi?

Benim odamın kapısından çıktın, değil mi kızım?

Julia, yakınlarını kaybeden insanların gerçeği inkâra kalkıştığı, olur olmadık her saçma umuda, her olmayacak ihtimale

tutunduğu korkunç bir yas dönemine girmek üzere olduğunun farkındaydı. Ama elinden başka türlüsü gelmiyordu.

Cama vurdu, çıplak ayakları ve diziyle, sürgülü cam kapıya tekmeler atıp kızının adını haykırdı. Sonra korkuyla sıçradı çünkü perdeler açılmış, kızının yüzü görünmüştü.

ii C hahla erkek miymiş?" Elena'mn kafası her saniye biraz %^daha karışıyordu. Sanki iki tane burnu varmış gibi bakıyordu Martine.

Martin, bilgisayar ekranından okuduğu Shahla'nın sözleriyle cevap verdi:

> "Ben penisime kondom takmayı reddedince bağırdı bana, beceriksizin biri olduğumu söyledi. İşe yaramaz biri olduğumu. Beni sevmiyormuş. Bir kız çocuğu olsun istiyormuş zaten, pis bir oğlan çocuğu değil. Yüzüme bir tokat attı ve oyunu bir sonraki akşam tekrar etmek üzere beni orada ağlarken bırakıp gitti. Sonra bir gün ona izin verdim, kondomu taktı; yıllarca onunla yattım. Tüm bu zaman boyunca sürekli aynı şeyi düşündüm: Keşke bir kız olsaydım, keşke bir kız olsaydım.
>
> Seks yaptıkça, tecavüze uğradıkça (bana ne yaptığını ancak yıllar sonra anlayabildim) kişiliğim bölündü. Zihnim bir kız çocuğunun bedenine saklanmıştı, annem benden vazgeçtikten sonra da orada kaldı. Artık zarar görmüş bir oğlan değil, kız olmak istiyordum; zaten annemin istediği de buydu ve eğer dünyaya doğru bedende gelmiş olsaydım, bunlar da yaşanmamış olacaktı.

On sekizinci yaş günümden dört gün sonra babam firmasını sattı, kısa bir süre sonra da babamın özel uçağı kaza yaptı, annemle babam öldüler.

Bana bıraktıkları mirasla ilk iş olarak, sorumluluk sahibi hiçbir cerrahın yapmayacağı cinsiyet değiştirmeye ameliyatımı karşıladım. Ruhsal olarak tamamen sağlıklı durumda olduğuma dair rapor verecek bir psikiyatra rüşvet vermiştim. Tahmin edebileceğin gibi fiziksel değişimim ruhsal acılarımı dindirmedi. Penisim olmadan önce kırılmış sonra yeniden şekil verilmiş elmacık kemiklerimle, kadınsı burnum ve küçük göğüslerimle annemin kucağında olduğumdan daha kirli hissediyordum kendimi.

İntihar yöntemlerini araştırdığım bir intihar forum sayfasında, benim çektiklerime benzer şeyler yaşayan ve çilesi hâlâ devam eden on üç yaşında bir kıza tesadüfen denk geldim. Annesi kızını, gözünün önünde mastürbasyon yapmaya zorluyordu.

Bana yakında bir gemi gezisine çıkacaklarını ve orada intihar etmeyi planladığını yazdı. Düştüğümüz yanılgıyı ancak bu kız sayesinde fark edebildim.

Neden biz kurbanlar intihar ediyorduk da asıl suçlular hayatlarına devam ediyorlardı?

On yıl önceydi bu.

Kızın intihar etmeyi planladığı gemide oda görevlisi olarak işe başladım. Amacım, kızın yolculuğu sağ salim tamamlamasını sağlamaktı. Annesinin aksine. Küçük bir seri cinayetin ilk kurbanı o oldu."

Elena, yavaşça Martin'in koluna dokunup daha yavaş okumasını rica etti. Çünkü Martin farkında olmadan her satırda biraz daha hızlanmıştı.

"Başlarda kurbanlarımı bayıltıp gemiden atıyordum. Ama yıllar geçtikçe sistemimi kusursuz hale getirmeyi öğrendim. Zekâma

ve ortalamanın üstündeki finansal gücüme güvenip 'easyexit' isminde bir intihar forum sayfasını satın aldım, tesadüfen de olsa doğru bir şey yapmıştım. Forumun tüm dünyadan, tam otuz iki ülkeden kullanıcısı vardı. Bu gezegende artık bir şeylere dayanamayan insanların sayısı hayret vericiydi. Milyonlarca insan.

Onların arasında beni ilgilendirenleri aradım. Çok dikkatli davrandım. Annesi ya da babası tarafından istismar edilen bir çocuk duyunca (kız ya da oğlan olması fark etmiyordu) Querky Travel isminde bana ait bir seyahat acentesi üzerinden, çocuk için ve elbette 'kaderlerini' bilmeyen aileleri için biletler aldım. Biletleri de bir çekilişten kazanılmış gibi gösterdim. Çoğu aile biri bir şey hediye etmek istediğinde şüpheyle yaklaştığından bu yöntem nadiren işime yaradı. Bu yüzden de şimdiye kadar başarı oranım hep düşük oldu.

Ama bir keresinde, Alman bir aile konusunda tesadüfler yardımcı oldu bana."

Martin duraksadı. Ekranı aşağı indirdi, sonra tekrar yukarı çıkardı ama bu son cümleyi anlaşılır kılacak herhangi bir açıklama bulamadı.

"Niye durdun?" diye sordu Elena. "Karın ve oğlunla ilgili bir şey mi var?"

"Maalesef yok," diye mırıldandı Martin.

Ya da neyse ki.

Bir kez daha öksürüp okumaya devam etti:

"Bunlar olurken easyexit'te daha iyisini hak etmeyen insanlara hayatlarının son yolculuğunu organize eden bir seyahat acentesi olduğuna dair söylentiler çıkmış olmalı. Bu yüzden Justin Lamar benimle iribata geçti. Kayınpederiniz sizden pek hoşlanmıyor galiba. Seyahatin tüm masraflarını üstlendi. Hatta size aynı muameleyi yapmayayım, yaptıklarınızın bedelini öde-

teyim diye fazladan para verdi. *Sultan*'daki mavi dolap, uygun ortamı sağladığı için hiç sorun olmadı.

Ama yanlış anlaşılmak istemem, Naomi.

Yemeğine hiçbir zaman kurtçuk falan katmadım. Tahta-kurusu sandığın şeyler de sadece zararsız böceklerdi. Niyetim hiçbir zaman seni fiziksel olarak zehirlemek değildi. Daha çok ruhsal olarak zarar vermek istedim sana. Tıpkı annemin bana vurmayarak ya da bana bir şeyler fırlatmayarak zehirlemediği, bunun yerine beni için için tüketen bir mikrop bulaştırarak yaptığı gibi. Son zamanlarda annelik ettiğim Anouk'u da bir şeyler için için yiyor: senin ona yaptığın ve şimdi itiraf edeceğin kötülükler yüzünden."

Ekrandan başını kaldırdı. Elena ağzı açık, ona bakıyordu.

"Yani Anouk'a..."

Şimdi bir şeyler yerine oturuyor işte. Delilik bir anlam kazanıyor.

Martin heyecanla kafasını sallayıp metnin son kısmına, Naomi'nin itirafına geçti.

Julia'nın en büyük korkusu aklını kaçırmaktı. Ya da daha kötüsü, Lisanın balkon kapısını açtığında kızının önünde durduğunu hayal ediyor olmak. Eğer Daniel'in zorla içirdiği ilaçların sersemliğinden uyanır da kızını ikinci kez kaybetmiş olursa, uyanmış olmanın vereceği acıya kesinlikle katlanamazdı. Bundan emindi.

Papaz, annesinin defni sırasında anne babaların ancak çocukları onları düşünmeyi bıraktığında ölebileceklerini söylemiş ama tam tersi bir durumdan, yani kaybettikleri çocuklarından başka hiçbir şey düşünemeyen anne babaların için için öldüğünden bahsetmemişti.

Yine de Lisa hayal ürünü gibi durmuyordu. Eğer kamaraya girmesini ve yatağın yanındaki okuma koltuğuna oturmasını söyleyen bir tür serapsa hayret verici derecede gerçekçi bir seraptı.

"Sonunda geldin. Sabahtan beri seni bekliyorum."

Lisanın üzerinde siyah bir önlük vardı ve televizyonun biraz önünde, ağzından kanlar akan temizlikçi kadının çöktüğü yerde duruyordu. Kadının o anki görüntüsü, kızının şu anki görüntüsünden daha az korku vermişti Julia'ya. Lisa gemi sallanırken karanlıkta makyaj yapmış gibiydi. Dağılmış göz kalemi ile abar-

tılı maskarası solgun yüzünü çirkinleştirmiş, biçimini bozmuştu. Elinde de uzun bir tornavida tutuyordu.

Julia hayalete benzeyen, aslında belki de hayalet olan kızına bakıp sadece tek bir kelime edebildi:

"Neden?"

Neden hâlâ hayattasın?

Bana bunu neden yaptın?

Lisa gülümsemeye çalışıp beceremedi.

"Bilmiyor musun?" Sesi buz gibiydi. Duygusuz. Sesiyle uyumlu bir şekilde bakışları da öyle. "Her şeyi sen mahvettin," dedi Lisa.

"Neyi hayatım? Neyi ben mahvettim?"

Lisa bağırmaya başladı. "O bana aitti. O, önce benimdi."

O mu? Kimden bahsediyordu?

"Ben... özür dilerim ama anlamıyorum sen..."

Kızı, Julia'nın çaresizce kem küm edişini dinlemeyip bağırdı: "Bizim aramızdaki şey aşktı. Ama sen... senin Tom'dan tek beklentin SİKİŞMEKTİ!"

"Tom mu?"

Julia bir klişenin içine düştü o an. Kendiliğinden ağzı açıldı, kapanabileceğini de sanmıyordu.

"Aptal aptal bakma. O benim ilkimdi." Lisa kaba bir hareketle kasıklarını tuttu. "Bekâretimi o bozdu anne. Sonsuza kadar beraber olmak istiyorduk. Sonra sen çıktın."

"Tom mu?"

Tom Schiwy mi?

"Babamı elimden almak sana yetmedi mi? Hayatımın aşkını da mı çalmak zorundaydın?"

"Senin rehber öğretmenin... *benim ilişki yaşadığım adam*... Tom Schiwy seni..."

...istismar mı etti?

Lisa bir adım yaklaştı. Julia aynadan, kızının ayağındaki postalların bağlı olmadığını gördü. Bağcıkları gevşemiş, sallanıyordu.

"Sevdi, evet. Biz evlenecektik. Herkesten daha olgun olduğumu söyledi bana."

"Ama kızım, tatlım..." Julia koltuktan kalkmaya yeltendi fakat Lisa tehdit edercesine tornavidayı gösterince geri oturdu.

"Sakın bana senin suçun olmadığını söyleme. Nasıl süslenip püslendiğini gördüm. Ona sırnaşabilmek için veli toplantısına ucuz bir fahişe gibi geldin. Mümkün olsa okula iç çamaşırlarınla gelirdin değil mi?" Küçümseyerek Julia'ya bakıp önce iç çamaşırını sonra sütyenini işaret etti. "Kahretsin, ne kadar mutsuzdum biliyor musun?"

Alnına düşen bir parça saçı üfledi.

"Hiçbir şey yiyemediğimi fark ettin mi? Sadece siyah kıyafetler giydiğimi? Yeni arkadaşlarımla okulu astığımı? Hayır, fark etmedin. Gözün yalnızca Tom'u görüyordu."

Tanrım, yanılıyorsun. Yanılıyorsun hayatım.

"Lisa, dinle," diye başladı cümlesine Julia, "öfkeni anlıyorum. Ama rehber öğretmeninin seninle yaptığı şey..."

"Hiç mazeret üretme," diye bir kez daha sözünü kesti Lisa. "Querky beni uyutmaya çalışacağını söylemişti zaten."

Querky mi?

"Bir saniye, onu senin erkek arkadaşın sanıyordum."

Lisa bu sefer gerçekten güldü. Alaycı, aşağılayıcı bir gülüştü.

"Querky bir kadın. Evet, ne bakıyorsun anne? Ben de bilmiyordum. İnternette tanıştım onunla, bir intihar forumunda."

"Ulu Tanrım, Lisa..."

"Tom senin yüzünden beni terk edince kendimi öldürmek istedim."

Bu itirafın ardından Julia'nın gözünden yaşlar boşandı. "Çok özür dilerim. Ben bilmiyordum ki..."

"Ama Querky gözümü açtı benim." Lisa tornavidayı Julia'ya doğru salladı. "Cezalandırılması gereken ben değilim, sensin."

"Bu yüzden mi kendini intihar etmiş gibi gösterdin?"

Bu yüzden mi beni korkudan öldürdün?

"Benim çektiğim acıyı yaşaman, yani hayatta en sevdiğin insanı kaybetmen gerekiyordu." Lisa kendinden hoşnut bir şekilde sırıttı. "Planımın bir parçası buydu. Querky yle birlikte her şeyi düşündük. Var ya, bu kadın çok havalı. Bu gemide çalışıyor, dolabıma bir oda görevlisi kıyafeti asmış, giriş kartımı da gemide her yere girebileceğim şekilde ayarlamış, hatta personel kısmına bile girebiliyorum. Dün gece de orada saklandım zaten."

Demek bu yüzden Martin Schwartz onu aşağıda gördü, diye düşündü Julia. Demek ki Lisa, bu manyakça planı hazırlarken kendine saklanacak bir yer arıyordu.

"Querky cidden her şeyi düşündü. Seni gemiye çekebilmemiz için seyahat masraflarını bile üstlendi."

Yüce Tanrım, sen bana yardım et!

Lisanın tehditkâr tavırlarına rağmen, oturduğu yerde daha fazla duramadı Julia. Ayağa kalkıp kızına doğru bir adım attı. Şimdi Lisa tornavidayı bir hançer gibi tutuyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Julia ve doğrudan kızının yüzüne baktı. Kızı gözlerini kaçırmaya yeltenmedi bile.

"Göreceksin anne," deyip kahkaha attı Lisa. "Göreceksin."

aomi'nin son itirafı, yalnızca beş cümleden ibaretti:

"Hayatım boyunca yaptığım en kötü şey, kızımı yetişkin erkeklerle seks yapmaya zorlamaktı."

Martin, Elena'nın hızlı hızlı soluyuşunu duydu. "Yaptığım şeyin bir özrü olamaz," diye okumaya devam etti Martin. "O zamanlar zaten stabil olmayan duygu durumumu iyice mahveden çok ağır uyuşturucular kullanıyor olmam, bunun mazereti olamaz. Kızımı teslim ettiğim erkek gruplarından birinin, onun vücudunda muhtemelen kalıcı zararlara sebep olduğunu gördüğümde bu işi bırakmış olmam da durumu düzeltemez. Ben ölmeyi hak ettim."

Martin son cümleyi de okuyunca, "Yüce Tanrım, Anouk'un yaraları bu yüzden," dedi Elena.

Martin başını salladı. Tecavüzcünün hâlâ gemide olduğunu düşünmüşlerdi. Oysa Anouk bu seyahatten önce cinsel istismara uğramıştı, üstelik annesi yüzünden! Gemide değil, kendi evinde yaralanmıştı.

"Her şey anlaşılır olmaya başladı," diye fısıldadı Martin.

Elena'nın gözlerine baktı, hiddetten gözleri alev alevdi. Anouk'un annesini neden ittiğini de şimdi anlıyorlardı.

Hayır, annesini değil, *tecavüzcüsünü!*

Metinde açıkça yazmıyordu ama her şey Shahla'nın Anouk'u *kaçırmadığına,* tam tersine annesinden *kurtardığına* işaret ediyordu. Muhtemelen alt katlarda, mavi dolaptan çok da uzak olmayan bir yer bulmuş ve Anouk'u son iki ay boyunca az çok hareket edebileceği o yerde saklamıştı. Ama hâlâ anlamadığı şey kaptanın onları bulduğu, Gerlinde'nin fotoğraflarını çektiği o gece Anouk ve Shahla'nın "yuvanın" yakınlarında ne aradıklarıydı. Anouk'un bunca zaman annesini kimin kaçırdığını ve nerede sakladığını bilmesine rağmen tek kelime etmemesini tamamen anlıyordu. Demek ki ultraviyole el fenerleri de bu yüzdendi, Anouk oda gö-revlisi olmadan da Naomi'nin yanına gidebilmek için görünmez izleri takip edebilsin, acı çektiğini izleyip acısından zevk alsın diye ya da nihayetinde yaptığı gibi *onu öldürebilsin* diye.

"Daniel'e her şeyi anlatmamız lazım," dedi Elena. Martin'in masanın üzerinde duran cep telefonuna uzandı.

Telefonu tam eline almıştı ki telefon titremeye başladı.

Martin ekrana tıklayınca ekrandaki Stalin resmi kayboldu. "Diesel?" diye açtı telefonu.

"Bana Edwad Snowden da diyebilirsin."

Martin parmaklarını, şimdiden konuşmayı sonlandıracak simgenin üzerinde gezdirmeye başladı.

"Bak şimdi olmaz, burası iyice karıştı ve..."

"Lisanın Facebook profilinin şifresini kırdım," diye umursamadan Martin'in sözünü kesti Diesel.

Diesel'in bunu nasıl yaptığını sorarak kaybedecek zamanı yoktu Martin'in. Başeditörün, arkadaş çevresinde yalnızca dövmeci ve pitoman, yani yağın çıkarma sevdalısı olarak değil; bilgisayar oyunlarının en yeni versiyonlarını kıran bir teknoloji manyağı olarak da tanındığını biliyordu.

"Ee?"

"Tom Schiwy isminde bir adamla yaptığı ilginç bir yazışmaya rastladım."

"O kim?" diye sordu Martin, Elena da duyabilsin diye hoparlörden konuşuyordu.

"Kızın rehber öğretmeni. Belli ki ikisinin bir ilişkisi **varmış.**

Doktor kaşlarım çattı. Yüzünün biçimi bozulmuş, diğer yarısıysa tamamen hareketsizdi.

"Bu Lisa daha on beş yaşında değil mi?" diye sordu Martin.

"Aynen öyle. Ama dahası da var! Bu rehber öğretmenin, kızın annesiyle de ilişkisi varmış."

Martin ve Elena şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Julia Stiller'la mı?" dedi Martin.

"Bu kızın başka annesi var mı?" Diesel sakız çiğniyor gibiydi, çünkü sözcüklerinin arasına rahatsız edici şapırtılar karışıyordu. "Şimdi asıl bomba geliyor. Hazır mısın?"

"Ne?"

"Isharerumors sitesinde bulmam gereken video..."

"Gerçek miymiş?" Martin telefona dik dik bakarsa cevabı onun ağzından daha çabuk alırmış gibi ekrana bakıyordu.

"Evet, öyle görünüyor. Videodaki adamın kim olduğunu tahmin et bakalım, üç hakkın var."

Martin tereddüt etti. Aklına gelen isimden çok emin değildi. "Schiwy mi yoksa?"

Diesel ağzından trompet sesi çıkardı ve bombaları ardı ardına patlatmaya devam etti. "Bingo. Lisa bu pisliğe hastalıklı derecede âşık. Onun gözünde annesi hayallerinin prensini tavlayan ucuz bir fahişe. Hatta kız o şerefsiz herifi geri kazanabilmek için, fahişe gibi davranabileceğini söylemiş ona. Bu pislik de hemen atlamış tabii. Ufaklıkla rol icabı sapıkça bir video çekmişler. Çekim için de reşit olmayanların çalıştığı Froben Caddesinde Tom'un arabasına biniyor gibi yapmış."

"Peki video internete nasıl düşmüş?" diye sordu Martin.

"Sıkı dur, hep dahası geliyor: Lisa kendi yüklemiş. Aynen, şaka değil. Kendi e-posta hesabını kullanmış. Tom bu orospuluk aksiyonuna rağmen ona dönmek istemeyince hiç düşünmeden

videoyu yükleyip adamı ifşa etmekle tehdit etmiş. Ama domuz herife göre hava hoş tabii çünkü videoda kendisi görünmüyor. Sonra videoya kötü yorumlar gelince Lisa strateji değiştirip bu sefer de kendisini öldüreceğini söylemiş, gemiye binmeden hemen önce Torna e-posta atıp bana geri dönmezsen kendimi denize atarım demiş. O zaman da Schiwy'yi bir korku sarmış, videonun linkini Julia'ya göndermiş, muhtemelen uyarmak için. Kızın ölümünden sorumlu olmak istemedi herhalde. Ama bana sorarsan hiçbir şeyi düzeltmez bu."

Diesel sanki ofisinde yalnız değilmiş gibi kısık, gizemli bir sesle konuştu: "Eğer erkek şeyine dokunmakla ilgili sıkıntısı olmayan birini tanıyorsan bence bir matkapla Schivvy'nin evine yollayalım. Sadece bir öneri tabii."

Martin, Elena'nın masanın üzerindeki telefonu kendine doğru çektiğini gördü.

"Bundan yüzde yüz emin misiniz?" diye sordu.

"Kim var yanında?" dedi Diesel. "Ses tellerine uçurtma takılmış sanki."

"Ben Elena Beck. Anouk Lamar'la ilgilenen doktor." Mümkün olduğunca anlaşılır şekilde konuşmaya çalışmıştı. "Bakın, bu sorunun cevabı çok önemli. Lisanın rehber öğretmeniyle ilişkisi olduğundan emin misiniz?"

"Doğum kontrol hapı ve kondomla korunmuş kadar eminim tatlım."

Doktor aniden sandalyesinden sıçradı. Bitkinliğinden eser kalmamış gibiydi.

"Gitmemiz lazım," dedi doktor telaşla. Kalk işareti yapmasıyla Martin ayağa kalktı.

"Nereye?"

"Julia Stiller'ya. Onu bulmamız lazım."

Martin anlamadığını belirterek kafasını salladı. "Niye? Lisanın sadece ölmediğini, bir de öğretmeni tarafından sekse zorlandığını söylemek için mi?"

Elena, sanki kıt akıllıymış gibi Martine baktı. "Bir düşün Martin. Bir kız kaybolmadan önce istismara uğradı. Bu ne hatırlatıyor sana?"

Shahla'yt.

Ve asıl hedefin hep anneler olduğunu.

Julia!

Shahla yaşarken tam da şu an kapanmak üzere olan ölümcül bir kapan hazırlamış olabilir miydi?

Martin, Diesel e bir şey söylemeden telefonu kapattı. Elenanın peşinden giderken bir kez daha Bonhoeffer'ya ulaşmaya çalıştı.

Lisa ter içindeydi.

Açık balkon kapısından hafif bir rüzgâr esiyordu ama kızının yüzü sanki bir projektör ışığının altındaymış gibi parıl parıldı. Vücudu, çok derinlerden gelen bir deliliğin yükselen alevlerine tepki veriyordu çünkü. Ter, ince bir çizgi halinde yanaklarından akıp tişörtünün yakasında birikiyordu.

"Tom'u yeniden kazanmaya çalıştım," dedi annesine. "Aradım, e-posta attım, Facebook'tan WhatsApp'ten bir ton şey yazdım. Hatta benimle görüşmeyi birden bırakınca okuldaki odasına gittim. Bir kez daha onunla seviştim."

Lisanın son söylediğinden sonra dalgın dalgın gülümseyişi, en az cümlenin kendisi kadar sarstı Julia'yı.

"Ne zamandan bahsediyorsun? *Benim Tom'la birlikte olduğum zamandan mı?..*"

Kızının gülümsemesi kayboldu, yüz ifadesi sertleşti yine. "Ama bu Tom a hiçbir şey ifade etmedi. Benimle seks daha iyiymiş ama ancak seninle bir ilişki yaşayabilirmiş."

Tanrım, Tanrım. Julia bir süreliğine gözlerini kapattı.

Lisa'nın sahte intiharı. Yeniden ortaya çıkışı. Sesindeki nefret.

Daha ne kadarına dayanabileceğini hiç bilmiyordu. Julia kızının tornavidayı sıkı sıkı tuttuğu eline baktı. Suyun hemen

üzerinde yavaş yavaş batan güneşin vurduğu gümüş rengi metal kısmı izledi. "Şimdi ne yapmak istiyorsun kızım?" diye sordu Julia kısık bir sesle.

"Tom'u geri almak."

Lisanın konuşurken saçtığı tükürükler çıplak ayaklarına geldi. Ancak Julia, o an konuştuğu kişinin kızı olmadığından şüphe etmeye başladı.

Dudakları seğiren, öfkeden gözü dönmüş bu kız, Lisa değildi artık. Kızı *geçmişte* kalmıştı.

Bir keresinde en derin ruhsal yaralara yol açan sıkıntıların yas ve aşk acısı olduğunu okumuştu Julia. Bunlar kendi kendine de kapanmayan yaralardı belli ki.

"Lisa, çektiğin acının bir sorumlusu varsa o da Tom'dur. O sana..."

"Ya ya tabii... Hiç masal anlatma bana. Suçu onun üstüne atacaksın, öyle mi?"

Julia'nın "Aynen öyle!" diye bağırası, pislik herif yakınlarında olsa taşaklarından tutup denize atası vardı fakat ne var ki Lisa doğru düzgün düşünebilmeye ne kadar uzaksa Tom Schiwy de fiziken o kadar uzakta olduğu için yalnızca başını salladı. "Hayır, tek suçlusu o değil," dedi sakin sakin.

Julia psikolog değildi ama kızının içinde mantıkla çözülemeyecek bir şeylerin kırıldığının farkındaydı.

"Yani planımı hak ettiğini itiraf mı ediyorsun?" diye sordu Lisa zafer edasıyla.

"Ne planı?"

"Querky'yle birlikte hazırladığım plan." Lisanın gözlerinden karanlık bulutlar geçti. Aklına nahoş bir düşünce gelmişti sanki. "Zarfı kasadan sen mi çaldın?" diye sordu hiddetle.

"Ne?"Julia hiçbir şeyi anlamıyordu artık, kızı ıslık çalsa da olurdu. "Neden bahsediyorsun sen?"

Lisa söylememek için bir el hareketiyle geçiştirdi lafı, ne de olsa öğrenmesi işine gelmezdi. "Querky'ye senin beni fahişelik yapmaya zorladığını söyledim," dedi ve pis pis güldü.

Bom!

Kızının ona doğru fırlattığı bir el bombası daha patladı. Giderek daha iyi nişan alıyordu.

"Ne? Tanrı aşkına niye yaptın bunu?" diye sordu Julia.

"Yoksa bana yardım etmezdi çünkü. Sadece tecavüze uğramış, istismar edilmiş çocuklarla ilgileniyor. Ben de Querky'ye birkaç palavra sıktım. Yabancı adamlarla seks yapmaya zorlandığımın kanıtı olarak da o videoyu gönderdim."

Julia hızlı hızlı gözlerini kırptı. Gözlerinin kapalı kaldığı belki bir salisenin içinde, zevkten inleyen bir adamın kasıklarına gömülen kızının görüntüsü belirdi zihninde; bu adamın bir ismi vardı artık: *Tom!*

"Torna güzellik olsun diye seni canlandırdığım video."

"Beni mi canlandırdın?"

"Evet, yani bir fahişeyi."

Bu sefer de Lisa nın paraya uzandığı görüntü geçti zihninden.

Tamam. Dur. Yeter. Bu şekilde devam edemezdi.

Lisa'ya doğru bir adım attı. Kızıyla arasında sadece bir metrelik bir mesafe vardı. "Bak Lisa. Hatalar yaptığımı biliyorum. Baban bizi terk ettiğinde yanında değildim. Ergenliğe girdiğinden beri seninle doğru düzgün ilgilenemedim. Evet, öğretmeninle de ilişkim oldu ama bitirdim ben o ilişkiyi."

"Yalan söylüyorsun." Delirmişsin der gibi bir elini salladı.

"Hayır. Gerçeği söylüyorum kızım. Sizin aranızda önceden ne olduğunu bilmeden..."

"Önceden değil. HÂLÂ var!"

"Tamam, peki, tamam." Julia, Lisa'yı sakinleştirmek için iki elini de havaya kaldırdı. "Sizin aranızda bir ilişki olduğunu bilmeden fark ettim ki Tom..."

"Onun adını ağzına alma!"

"...o benim için doğru insan değildi."

"Hadi ya!" Küçümser bir bakış attı Lisa attı annesine. Kaşlarında da ter damlaları belirmişti. "Ha sen daha iyisine layıksın yani? O neydi peki, tek kullanımlık bir ürün mü?"

Julia gözlerini kapattı. Hiçbir yere yaramıyorlardı. Okyanustan sessiz olmasını rica etse şansı daha yüksek olurdu. Gitgide sinirleniyordu. Ama Lisa'ya değil. Belli ki onun aklı yerinde değildi ve acilen profesyonel bir yardım alması gerekiyordu. Rehber öğretmen olarak statüsünü kötüye kullanan, ergenliğindeki bir kızın hassas ruhuna zarar verip bir de üstüne onu aldatan Torna sinirleniyordu. Dizginlenemez öfkesi o kadar büyüdü ki kendini tutamadı daha fazla.

"Peki, tamam, suçlu benim!" diye bağırdı Lisa'ya. "Tom'u elinden aldım. Hayatımın en büyük korkusunu yaşamayı da hak ettim. Ama yine de o iğrenç herife geri dönemezsin, o seni sadece kullanmadı..."

"Aaaa..."

Lisa elinde tornavida, kendinden geçmiş halde savaşa gider gibi bir kükremeyle Julia'ya saldırdı.

İİ ütfen yalvarıyorum sana. Belki henüz çok geç değildir."

Bonhoeffer, Tiago dualarını kabul etmesini istediği bir tanrıymış gibi önünde ellerini birleştirmişti. "Lisanın yazdığı şeyler doğruysa o zaman kız hâlâ gemidedir. Belki de tam şu anda planının son kısmını uyguluyordur."

Yirmi dakikadır yumuşamayan Tiago, gür saçlarını kaşıyıp çaresizce başını salladı. "Neredeyse öldürülüyordum. İçimden bir ses, seni bırakırsam kesinlikle yakalanacağımı söylüyor."

Kaptan avcunu masaya vurup zorla oturtulduğu yerden öfkeyle kalktı. "Peki o zaman benden ne istiyorsun? New York'a varana kadar beni burada mı tutacaksın?"

"Hayır." Tiago, aklına bir fikir gelmiş gibi Bonhoeffer'ya baktı. "Amerika Birleşik Devletleri'nin sahil güvenliğini ara. Sınır muhafızlarını ya da FBI'ı ara, fark etmez. Onlarla konuşup durumumu izah etmek istiyorum."

Bonhoeffer şaşkın bir şekilde baktı. "Talebin bu mu yani? Aklına şimdi mi geldi?"

Tiago başını salladı, süt dökmüş kedi gibiydi. "Korkuyorum ve korkunca düzgün düşünemiyorum."

Bonhoeffer içini çekti. Ağzı kupkuruydu. O kadar çok dil dökmüştü ki nefesi kokmuştu artık. "Tamam, anlaştık Tiago. Bana

iki telefon hakkı ver. Bir tanesiyle gemiyi durduracağım, diğeriyle Julia Stiller ya ulaşmaya çalışacağım. Bunları yapınca yetkililere birlikte haber veririz, sen de şu silahı bırakırsın artık. Nasıl?"

"Bok gibi," dedi Tiago ve Bonhoeffer'ya telefonu işaret etti. "Daha önce de çok uzun süre tereddütte kalmıştım."

Bonhoeffer başını sallayıp ahizeyi kaldırdı. "Dua et de aynı şeyi ikinci kez yapmış olma."

Martin bir hışımla kamaraya daldı. *Hell's Kitchen'dan* çıktıklarında Elena'yı geride bırakmış, personel bölümünden hızla geçip A güvertesinden, okyanus devinin beşinci katma kadar altı merdiveni koşarak çıkmıştı.

Kadınlara çarpmış, çocukların üzerinden atlamış, oda servisine çıkmış bir garsonun elindeki tepsiyi devirip garsonu genel oda anahtarını ona vermeye zorlamıştı. Ne var ki yine de geç kalmıştı.

Lisa yı elinde bir tornavidayla niyeyse çıplak ya da az giyimli olan annesinin üzerine atlarken gördüğünde o öyle düşünmüştü en azından. Ama Lisa, çözülmüş bağcıkları yüzünden yatağın ayağına takılıp sendeleyince Julia geri geri balkona kaçmak için fırsat buldu. Peşinden kızı da balkona doğru düştü.

"Lisa!" diye son nefesiyle bağırdı Martin. Lisa kapının açıldığını duymamıştı ama adını duyunca yavaş yavaş dönüp Martin e baktı.

Komodinin üzerinde çalıp duran telefon kimsenin umurunda değildi o an.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Lisa, bir yandan da annesini göz hapsinde tutuyordu. Rüzgâr yüzünden saçları önüne düşmüştü.

Martin kızın donuk gözlerini görünce durumunu hemen anladı. Lisa Stiller, yalnızca çok güçlü dış uyaranlara tepki vere-

bileceği bir alfa durumundaydı. Doğruyu yanlışı ayırt edebilme yeteneği gibi, aklının sesi de saf dışı bırakılmıştı.

Muhtemelen disosiyatif bozukluklardan birini yaşıyordu. Eğer Diesel haklıysa ve öğretmeni tarafından cinsel istismara uğramışsa bu kötü deneyim hassas ruhunda bir ateş yakmış ve ardında yanık izleri bırakmış olmalıydı.

Belli ki çaresizce acısını çektiği ruhsal sıkıntılarının suçlusu olarak da annesini görüyordu. Haftalar, belki de aylar boyunca Julia'yı kafasında bir düşman figürüne çevirmişti. Martin, mantıklı gerekçeler öne sürerek ya da gerçeğin kendisinden bahsederek onu yapmak istediği şeyden caydıramayacağım biliyordu. Bu yüzden yalan söyledi: "Ben Querky nin arkadaşıyım."

Tam isabet!

Shahlanın potansiyel müşterileriyle iletişim kurduğu easyexit'teki rumuzu gelmişti aklına. Elena'nın tahmini doğru çıkmıştı. Lisa ve Shahla arasında da bir bağlantı vardı ve kendini Querky nin suç ortağı olarak tanıtarak Lisanın ilgisini çekmeyi başardı. Julia da çatık kaşları, kocaman gözleriyle Martin e bakıp bir şey söyleyecek gibi oldu ama Martinin ufacık bir bakışını yakalamasıyla lafa karışmamasının daha iyi olacağını anladı.

"Querky nin arkadaşı yok," dedi Lisa, biraz şaşkındı.

"Var, ben onun asistanıyım."

"Yalan söylüyorsunuz."

"Hayır, o söylediği için geldim. Vazgeçmen gerektiğini söyledi."

"Saçmalık."

"Hayır, gerçekten. Plan iptal edildi."

"Hadi ya, iptal edildi demek? Peki o zaman niye kendisi gelip söylemiyor?"

"Çünkü o..." Martin'in aklına ilk gelen gerçeği söylemek oldu. *"Çünkü o öldü."* Ama bu verebileceği en kötü tepkinin tetiklen-

meşine sebep olabilirdi. Uygun bir cevap bulmaya çalışıyordu. "O şu anda..."

"Buradayım, geldim."

Martin korkuyla arkasına döndü. Elena, kendisi gibi soluk soluğa kamaranın kapısında duruyordu.

"Sen misin?" diye sorduğunu duydu Martin, Lisanın. Sonra tekrar kıza döndü.

"Sen Querky misin?"

"Evet," dedi Elena. "Easyexit'te tanıştık."

"Ama sesin çok farklı geliyor."

"Çünkü bir kaza geçirdim," dedi Elena ve biçimi bozulmuş yüzünü gösterdi. "Eski sesime kavuşmam biraz zaman alacak."

Martini itip önüne geçti Elena. "Tom'un sana bir mesajı var."

"Erkek arkadaşımın mı?" Lisanın yüzü aydınlandı bir anda.

"Seninle yeniden birlikte olmak istediğini söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Annene hiçbir şey yapmaman şartıyla."

Lisanın gözlerinde kuşku belirdi. Elena bunu söyleyerek fazla ileri gitmişti.

"Sen Querky değilsin."

"Lisa, bir düşün. Bana e-posta atmamış olsan Tom'dan ya da videodan nasıl haberim olabilir?"

"Hayır, yalan söylüyorsun. Eminim rumuzumu da bilmiyorsundur."

"Rumuzun..." Elena'nın sesi titremeye başladı. Yutkundu. Bilmediğini açık eden bu bariz işaretleri tek fark eden de Martin olmadı.

"Söyle bakalım, easyexit'te hangi rumuzu kullanıyorum?"

“Senin...” Elena yardım beklentisiyle Martin e baktı, “...rumuzun...” Yüzünün zarar görmemiş kısmında kırmızı lekeler belirdi.

“Boş versene,” dedi Lisa küçümseyerek. “Sen Querky değilsin ve ben de Tom’un umurunda değilim. Bana mesajı falan yok.”

Bir kez daha sıkıca tornavidayı tuttu.

“Bırak onu!” dedi Martin, yalnızca iki adım uzağındaydı.

Lisa öfkeyle baktı Martine. “Sana karşı hiç şansım olmadığını tahmin ediyorum, öyle değil mi?”

“Onunla annene saldırmayı düşünüyorsan...” deyip kafasını salladı Martin.

Lisa bir dakika öncesine kadar Juliayı ciddi olarak yaralayabilecek durumda, hatta belki gemiden bile atabilecek güçteydi.

Ama şimdi, Martin tornavidayı elinden almadan önce Julia’ya en fazla bir çizik atabilirdi.

“O halde, plan suya düştü,” dedi Lisa omuzlarını silkerek.

Ağlayan annesine doğru döndü.

“Tom’la sana mutluluklar,” dedi ve tornavidayı fırlattı.

Sonra korkuluklara yaslandı ve annesini beklerken vidalarını gevşettiği korkulukla beraber okyanusa düştü.

İki Hafta Sonra
İç Denetim Birimi
Berlin

Artık havayı ısıtmak için kullanılan klimanın fanından, sanki içine yaprak takılmış gibi bir hışırtı geliyordu. Ama en yakın ağacın, ses geçirmeyen bir bodrum katında bulunan sorgu odasına en az iki kilometre uzaklıkta olduğu düşünülünce klimaya yaprak takılmış olması oldukça şaşırtıcı olurdu. Vızıldayan aletin ruhunu teslim etmek üzere olması çok daha olasıydı.

Martin tavandaki bu eski püskü şeyin görevinden istifa etmeden evvel patlamasının an meselesi olduğunu düşünüyordu.

Klima, Martinin yalan makinesine bağlı olduğu son birkaç saattir küçük odaya yetersiz derecede sıcak hava veriyor, üstelik etrafa yanık plastik kokusu saçıyordu.

"Ara verelim mi?" diye sordu kadın ve döner sandalyesine yaslandı. Kadın, Doktor Elizabeth Klein olarak tanıtmıştı kendini. Söylediğine göre uzun süre Federal İstihbarat Servisi nde çalışmış, orada sorgu uzmanı olarak nam salıp psikopat seri suçlular üzerinde uzmanlaşmıştı. Yine de ilk bakışta insanları kendilerine yeter hale getirmeyi hedefleyen, spiritüel bir kursta öğretmenlik yapan birine benziyordu; pileli pantolon eteğinden kendi ördüğü

yün yeleğine kadar bütün kıyafetleri, turuncunun akla gelebilecek her tonunda parıl parıl parıldıyordu.

"Hayır," diye cevapladı Martin. Kollarına ve göğsüne geçirilmiş kelepçeleri çıkardı. "Ara vermiyoruz çünkü bitirdik."

Beklenenin aksine Doktor Klein onu başıyla onayladı. "Söyleyeceğiniz başka bir şey yok mu?"

"İfademe karşı çıkacak herhangi birinin sikimde olmadığını söylemek dışında mı?" Martin bir parmağını dudağının kenarına götürüp düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır," deyip kafasını salladı sonra.

Doktor gözlerini sağ bileğindeki bir sürü bileklikten birine dikip içlerinden en büyük olanı çevirdi ve başını salladı. Kafasını kaldırıp Martine baktığında anladığını belli eden bir ifade vardı gözlerinde.

Lütfen acıma bana. Merhametle hiç uğraşamam şimdi.

Martin öksürüp kalkıp kalkamayacağını sordu. Doktor Klein içini çekti. "Pekâlâ, iç soruşturma elbette uzun bir süre daha kapanmayacaktır. Bir polis, cinayet davasına karışınca işlerin ne kadar uzayabildiğini biliyorsunuzdur." Belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı Martine. "Ama ifadenizin kaptanın ve doktorun ifadeleriyle büyük oranda örtüştüğünü söyleyebilirim, aynı şekilde..." İnce bir dosyanın sayfalarını çevirdi, "Tiago Âlvarez ile Gerlinde Dobkowitz'in ifadeleriyle de örtüşüyor."

"Harika." Martin soğuk ellerini birbirine sürttü. "Makineleri de ikna edebildim mi?"

Önce odanın köşesindeki kamerayı, sonra da ifadesi sırasında fiziksel tepkilerini ölçen yalan dedektörünün verilerini gösteren dizüstü bilgisayarı işaret etti.

Sorgu görevlisi geçiştirir gibi bir el hareketi yaptı.

"Poligrafa göre doğruyu söylüyorsunuz, yalnız..."

Martin kaşlarını kaldırdı. "Yalnız ne?"

Kadın uzun uzun baktı ona. Sonra da kıyafetlerindeki bir sürü cebin birinden bir mendil çıkardı. Martin üzerindekinin bir pantolon etek mi, yoksa yamuk bağlanmış bağlamak bir elbise mi olduğundan emin değildi artık.

Doktor burnunu temizleyip ayağa kalktı. Güvenlik kamerasına doğru gidip oda duvarından doğruca makineye bağlanan kabloyu yerinden çıkardı.

"En iyisi baş başa konuşalım, Bay Schwartz."

Ganimetine odaklanan bir akbaba gibi yukarıdan baktı Martine. Martin de masaya geri dönerken kuşkuyla kadını izledi.

"Alete bağlı olduğunuz esnada nabzınızda dikkate değer bir değişim tespit etmedi," dedi. "Tanık olmadığınız birçok şeyi de duyduklarınızla tamamladınız, dolayısıyla poligrafın sonuçları bu noktada önemli değil. Yine de bir yerde..."

Bilgisayarın ekranını ona doğru çevirdi. "Burada terlemeye başladınız ve nabzınız yükseldi. Ayrıca bana gerçek dışı bir şeyler olduğunu gösteren mikro ifadelerinizi kameraya ihtiyaç duymadan kendim de fark ettim." Kayıtların bir kısmını işaret etti, dalgalanmalar, kalp krizi geçirmek üzere olan bir insanın EKG sonuçları gibiydi.

"Bu kısımda ne demişim?" diye sordu Martin, oysa ne dediğini biliyordu.

"Doktor Beck'e Shahla Afridi'nin belgeleri arasında oğlunuzun başına gelenle ilgili hiçbir şey okumadığınızı söylemişsiniz."

Martin başıyla onayladı.

"Ama yalandı, değil mi?"

Güçlükle yutkundu ama ağzından tek söz çıkmadı.

"Bay Schwartz, benim değerlendirmemi hiçbir şey değiştirmeyecek. Görünüşe göre görevden izinsiz uzaklaşmak dışında

herhangi bir şeyle suçlanmayacaksınız. Ben yalnızca kişisel olarak Timmy ve Nadja'yla ilgili ne öğrendiğinizle ilgileniyorum."

Hadi ya? Öyle mi? Niye? Sansasyon merakından olabilir mi?

Kadının dingin ve içten gözlerine bakınca ona haksızlık ettiğini fark etti.

"Bonhoeffer'nm size gösterdiği video. Onda gemiden nasıl atladıkları görülüyor," diye ısrarla sürdürdü konuşmasını. "Artık neden önce büyük, sonra küçük karaltının görüldüğünü biliyorsunuz, değil mi?"

Martin hafifçe başını salladı. Shahla'nın ölümünden üç gün sonra, *Sultanın* New York'a yanaşmasının ve FBI'ın soruşturmayı devralmasının ardından gerçeği öğrenmişti. O zaman Daniel'in adamları mavi dolabın yakınlarında, oda görevlisinin Anouk'u haftalarca sakladığı ve Lisanın intihar numarası yaptığı gece konakladığı gizli yeri bulmuşlardı. Çöp dökme sistemi faaliyetini durdurmadan önce yeniden kullanılabilir durumdaki metal ve ham maddelerin saklanması için kullanılan, konteynere benzer soğuk odada bir yatak, komodin olarak kullanılan bir muz kasası, duvara vidalanmış metal bir kitaplık vardı. Kitaplıkta, kitapların dışında çocuk oyunları, yapbozlar, pelüş oyuncaklar; hatta içinde kaydedilmiş birçok sinema filminin, e-kitabın ve video oyunlarının olduğu bir de iPad duruyordu.

Multimedya içeriklerinin dışında FBI teknisyenleri bir de Shahla'nın belgelerini arşivlediği bir depolama linki bulmuşlardı. Şifresini kırmayı başardıktan sonra Timmy ve Nadja'nın öldüğü günü anlatan bir günlük çıkmıştı ortaya. Soruşturmayı yürüten FBI görevlisi, sorguya ara verdikleri sırada Martine günlüğün bir kopyasını vermişti.

Doktor Klein sayesinde iç denetim biriminin anladığı üzere FBI da Schwartz'in şüpheli değil, önemli bir tanık olduğunu çabu-

cak anlamış ve Martin oradaki sorgulamalarda hazır bulunmak üzere Julia ve Lisa Stiller'yla birlikte Almanya'ya geri gönderilmişti. Muhtemelen FBI'ın günlüğün bir kopyasına erişmesine izin vermesi de yalnızca Martinin meslektaşları olmasından değil, sorguda gösterdiği iş birlikçi yaklaşımından kaynaklanıyordu.

Martin beş dakika boyunca Shahla'nın yazdığı birkaç paragrafı hafızasına kazmana dek tekrar tekrar okumuştu, öyle ki artık ezbere bildiği cümleler o gün yine gözünün önünde belirdi:

> "Bana o Alman aile konusunda yardım eden tesadüf müydü kader miydi, bunun üzerine sık sık düşündüm. Akşam yemeği sırasında temizlik işlerini halletmek istemiştim ki kamarada oğlunu taciz eden anneyi suçüstü yakaladım. Çırılçıplak, çocuğun üzerinde yatıyordu ve beni görünce yeterince hızlı hareket edip durumu toparlayamadı.
>
> Beş yıl önceydi bu. Kadının adı Nadja Schwartz'tı."

Martin bu kısmı ilk okuduğunda gülmekten alamadı kendini. Aslında haykırması gerekirken istemsizce tam tersini yapmıştı. Burnunun şıpır şıpır kanadığı hissine kapılmış ama burnundan tek damla kan gelmemişti, bunun yerine kafasının içinde sinir bozucu bir ses peydah olmuştu, baş ağrısının habercisi değildi ama ikiye bölünmüş bir sesti. Seslerden alın, sakin ve iyimser olan, kulağına okuduklarına inanmaması gerektiğini fısıldıyordu. Shahla'nın bir yalancı olduğunu. Diğeriyse kısık ama tiz bir sesle tek bir kelimeyi haykırıyordu sürekli:

Kondom!

Bu ses Martine beş yıl önceki o günü hatırlatıyordu; onlar seyahate çıkmadan Martin son görevine başlamadan önce, erken biten toplantıdan sonra eve döndüğü günü. Yataklarında kondom unutan adamın kim olduğunu hiçbir zaman öğrenmemişti.

Açılmış ama kullanılmamış.

Ama şimdi, Nadja'yla nasıl tanıştıklarını hatırlayınca her şey başka bir anlam kazanıyordu. Sevgilisi vurduğu için morarmış gözüyle geldiği acil serviste tanışmışlardı. Nadja'nın anlattığı gibi kıskançlıktan olmamıştı bu. Adamın oğluyla gerçekten de fazla yakınlaşmıştı.

Sonra Timmy'yle yaptığı son konuşma geldi aklına: *"Konuşmak ister misin?"*

Babayla oğul arasındaki son konuşma. Aslında matematikten kaç aldığıyla ilgili değildi, anormal bir şekilde artan uyku ihtiyacı ya da bir anda tenisi bırakması da değildi mevzu.

Bunlar istismar belirtileriydi.

Ne demişti Timmy o zaman?

"Senin yüzünden. Sürekli bir yere gidiyorsun ve annemle..."

Küçük oğlunu yedek partner olarak gören annenle mi? Tıpkı Shahla'ya annesinin yaptığı gibi.

Kalın ses yanıldığını fısıldıyor ama gitgide duyulmaz oluyordu.

Martin üç kez kustuktan sonra artık tiz sesin onu ikna etmek için bağırmasına gerek kalmamıştı. Shahla günlüğün Martinin eline geçebileceğini asla tahmin edemezdi, dolayısıyla da yalan söylemesinin hiçbir anlamı yoktu. Üstelik bu satırlar neden gemiden ilk düşenin Nadja olduğu sorusunu da açıklığa kavuşturuyordu.

Ardından da Timmy!

Çünkü Shahla şöyle yazmıştı:

"Anneyi oğluyla yakalayınca zıvanadan çıktım. Öfkeden gözüm kör olmuş halde bulduğum ilk şeye uzandım. Ağır bir gece lambasıyla kadının kafasına vurdum. Anında bilincini kaybetti, hatta belki de öldü. Oğlu banyoya koşup kendini kilitledi. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Berbat bir durumdu. Te-

pem atmış olmasaydı başka bir zaman çok daha temiz şekilde cezasını kesebilirdim. Ama annenin bedeninden kurtulmak zorundaydım artık. Neyse ki o gece hava kötüydü, deli gibi dalgalıydı deniz. Ayrıca şirketin bir suçu video kaydıyla ispat etmeye çalışmak için de hiçbir sebebi yoktu. Sonuçta intihar, gemide bir seri katilin olduğu haberinin yayılmasından çok daha iyiydi. O yüzden çok uzun süre üzerinde düşünmeden, tereddütsüz Schvvartz'ı gemiden aşağı attım. Maalesef bu sırada oğlunu banyoda bırakmıştım, çocuk beni izliyordu. Annesinin korkuluklardan düştüğünü görünce balkona koştu, bir anda yanımdan geçip korkulukların üzerine sıçradı ve annesinin arkasından denize atladı."

Önce büyük karaltı.

Sonra küçük.

Martin şimdi sorgu odasında, Shahla'nın anlattıklarının tam olarak ne anlama geldiğini kavradığındakine benzer bir ağlama nöbeti geçirmemek için kendini zor tutuyordu.

Timmy annesini sevmişti. Her şeye rağmen.

Onu döven kocasını tutuklayacak polisleri engellemeye çalışan bir kadın gibi, Timmy de annesini sevmiş, onu kaybetmekten korkmuştu, öyle ki bu korkusu bir kez daha istismar edilmenin vereceği tiksintiye galip gelmişti.

Martin yaşaran gözlerini kapattı ama bunu Doktor Klein'dan saklayamadı.

"Konuşmak istemez misiniz?" diye sordu kadın.

Konuşmak istemek mi?

Çocuklarını istismar eden anneler hakkında mı? Her şeye rağmen anne babasını seven çocuklar hakkında mı?

Ölümüne seven.

"Tahmin yürüteceğim," dedi sorgu uzmanı.

“Olay hakkındaki gerçekler öyle korkunç ki kendi hayatınız bile artık umurunuzda değil.”

“Artık değil, uzun zamandır böyle.”

“Peki sebebi bu muydu?”

“Neyin sebebi?”

“Lisanın arkasından atlamanızın.”

Martin gözlerini kapattı.

Bir an için yirmi metre yüksekten suya çarptığını bir kez daha hissetti, bacağının kırılışını. Elena elastik bir bandaj yapmıştı, bu yüzden şimdi topallıyordu.

Başını çarptığı köpüren su, bir tencerenin içine düşmüş gibi hissettirmiş ve vücuduna binlerce iğne saplanmış gibi canını yakmıştı. Neredeyse Atlantik’in tuzağına düşmesine neden olacak kadar gücünü yitirmesine sebep olan buzdan iğneler.

“Düşünmeden yaptım,” dedi Martin. Eğer hâlâ yalan dedektörüne bağlı olsa, makine doğru söylediğini tespit edebilirdi. Öylece atlamıştı, alınmış bir karardan ziyade bir refleksti yaptığı.

Lisanın durumu çok daha kötüydü. Suya çarpınca kalçasını kırmış, sol omzu yerinden çıkmıştı. Neyse ki öyle olmuştu çünkü kafasını sudan çıkarır çıkarmaz acıdan bağırmıştı ve suyun durgunluğuyla kaptanın gemiyi önceden durdurmuş olması kurtarılmalarını mümkün kılmıştı.

“Muhtemelen bunun için bir ödül alacaksınız,” dedi Doktor Klein.

“Umarım bir madalya verirler, hiç değilse bardak altlığı olarak kullanabilirim,” diye homurdandı Martin. “Ben hiçbir şey yapmadım.”

Litrelercesini yutup sonrasında kustuğu tuzlu suyun tadını bir kez daha ağzında hissetti.

“Filikalar yanınıza gelene kadar tutunabilsin diye yerinden çıkan korkuluğu Lisa’ya uzatmışsınız.”

Doktor Klein, Martinin eline uzanıp hafifçe sıktı. Bu hareketten rahatsız mı, yoksa memnun mu olması gerektiğini kestiremedi Martin.

“Lisa Stiller onu kurtardım diye mutlu mu, bilmiyorum,” diyerek elini geri çekti.

Eğer Martine doğru bilgi verilmişse, şu an hem Anouk hem de Lisa psikiyatri merkezindeydi; biri Manhattan’da, diğeri Berlin sınırında bir yerde. Aynı şekilde Julia Stiller da yaşananların üstesinden gelebilmek için profesyonel yardıma ihtiyaç duymuştu. Martin’in tek umudu, doktorların çocukları sorulara ve ilaçlara boğmamasıydı çünkü Martinin travma geçirmiş ya da ruhsal sıkıntılar yaşayan insanları karanlık iç dünyalarından kurtarmak için televizyon ve basit oyunları kullanma fikrine herkes katılmıyordu.

“Gidebilir miyim?” diye sorup ayağa kalktı.

Doktor Klein başıyla onaylayıp bir cebinden telefon çıkardı.

“Evet, elbette. Bir araç çağırmamı ister misiniz?”

Martin kendini şüphe uyandırmayacak şekilde gülümsemeye zorlayıp teşekkür ederek doktorun bu teklifini reddetti.

Taksi şoförüne hangi adresi verecekti ki? Onun için gidilecek bir yer yoktu artık.

72. Bölüm

Dört Hafta Sonra

Büyük bagajlı siyah arabanın hız ibresi sabitlenmiş gibi sürekli olarak yüz kırkı gösteriyordu. Kramer'nın otomatik hız ayarlayıcıyı çalıştırdığı düşünebilirdi ama Martin, operasyon amirinin bu tür yardımcı araçları "emekli işi" olarak gördüğünü biliyordu. Muhakkak seksenli yıllarda hidrolik direksiyon ve otomatik vitesle de dalga geçmişti ve eğer hayatında bir kez olsun bir gösteriye katılmışsa, o da olsa olsa kemer takma zorunluluğuna karşı bir gösteri olurdu.

"Bir kahveye ne dersin?" diye sordu Martin. Otoban kenarında Michendorf dinlenme tesisinin tabelasını görmüştü. En son Westend'de, Pryga'nın villasının önünde durup kendi dişini çektiği gün şu an bindikleri arabayla gidiyorlardı. Aslında yaptığı şey yüzünden uzun bir diş tedavisi sürecine girmesi gerekirdi. Hatta acil servisteki sevimli diş doktoru, geçici olarak takılan dişi değiştirtmeyi unutmasın diye telesekreterine mesaj bile bırakmıştı. Ama bunun için zaman ayırmak gerekirdi. Çenesindeki zonklama tahammül edilebilir bir seviyedeydi ve üç ibuprofen alırsa bazen bir kerede dört saat bile uyuyabiliyordu. Ayrıca ağrı kesici, baş ağrısını da dindiriyordu. Zaten gemideyken sık sık ortaya çıkan ataklar, TSP ilaçlarını vaktinden önce bıraktığından beri azalmıştı.

"Kahve yok. Geç kaldık," dedi Kramer. Oysa Jena'ya varmadan önceki otoyol park alanına gitmeleri için daha üç saat vakitleri vardı.

Martin esneyip bileğini kendine doğru çevirdi. Atardamarını görebiliyordu böyle. Bir de dövmesini. Küçük küçük on sekiz dikeni olan bir gül. Bir Rus hapishanesi dövmesi. Bu dövme cezaevinde rüşdünü ispat ettiğinin bir işaretiydi. On gün önce bu operasyon için yaptırmıştı. Amaçları motorlu Hırvat gençlerinden oluşan ve Berlin'deki kapıcılık işini üstlenmek isteyen bir çetenin içine sızmaktı. Disko ve kulüplerin kapıları kimin kontrolündeyse, uyuşturucu akışı da onun kontrolünde oluyordu. Uğruna mücadele edilen, bol kazançlı bir işti bu. Hırvat çete gelecek haftalarda kapıda duran birkaç koruma görevlisini saf dışı bırakmayı planlıyordu, Martin de kiralık katil olarak onlara kendisini tanıtacaktı.

"Dövmenin yeni yapıldığı çok belli olmuyor mu?" diye sordu Kramer. Kolundaki güle kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini kimselerin olmadığı caddeye çevirmişti yeniden.

"Bugünün şerefine dövmemi tazelettirdiğimi söylerim," diye cevapladı Martin. Yeniden esnedi. Dün dört saat bile uyumamıştı. Belki sadece dört dakika.

Dinlenme tesisinin önünden, dolayısıyla kahve içme şansının da yanından geçtiler. Martin gözlerini kapatıp başını titreyen cama yasladı.

"Uşıkuyaşıkan aşıkaptaşıkal heşıkerişıkif!" Kramer aniden böyle bir şey söyledi. Martin amirine döndü hemen, gıdısının oynadığını gördü. Bu tuhaf dile hiçbir anlam veremeyen Martin, Kramer'ya inme indiğinden endişelendi. "Ben kullanayım mı arabayı?" dedi Martin.

"Saçmalama, iyiyim ben. Kızım bu aralar böyle konuşuyor."

Operasyon amirinin yüzünde gururlu bir babanın gülüşü belirdi.

"Mesela *meşıkerhaşıkabaşıka* 'merhaba' demek."

Yolun ortasından giden külüstür, beyaz bir arabayı sollamak için sinyal verdi.

Sanki Martin, Kramer'mn kızının uydurduğu bu aptal gizli dile ilgi göstermiş gibi, "Bu 'kaşıkça'," diye açıkladı amir.

"Lottie ve arkadaşları tüm sömestir tatili boyunca bunun pratiğini yapmışlar, şimdi de öğretmenlerini çıldırtıyorlar. Aslında mantığı çok basit, öğrenmek ister misin?"

Martin kafasını sağa sola salladı ama Kramer nın açıklama yapmasına engel olmadı bu.

"Her sesli harfin arkasına *şık* ekliyorsun, sonra o sesli harfi tekrar ediyorsun. *Uşıkuyaşıkan aştkaptaşıkal heşıkerişıkif,* 'uyan aptal herif' demek."

Kramer yılın esprisini yapmış gibi kahkahalar atarak direksiyona vurdu.

"Anladım," dedi Martin, arkasından da, "saşıkalaşıkak," diye ekledi. Kramer gülmeyi kesip gücenmiş gibi önüne döndü.

O sırada Martinin cep telefonu çaldı. Arayan, rehberine kayıtlı değildi ama numara tanıdık geliyordu, bu yüzden telefona cevap verdi.

"Martin?" Gerlinde Dobkowitz'in sitemkâr sesi duyuldu. "Nasıl bir tavır bu böyle? Yani hâlâ kütür kütür olan bir taraflarım olmasına rağmen beni nikâhınıza almadığınızın farkındayım ama sanki basit bir şeymiş gibi gemiden atlıyorsunuz ve kurudunuz mu, karada mısınız hiç haber yok. Bu kadarı da ayıp ama."

Ona *Sultanı* ve Timmy'yi hatırlatacak hiç kimseyle iletişim kurmaya niyeti olmadığını ve bu yüzden de telefonu kapatacağını

söyleyecekti ki Gerlinde her zamanki gibi konuşmasına müsaade etmedi.

"Neyse ne. Size romanımı bitirdiğimi çıtlatmak için arayıp rahatsız edeyim dedim. Romanı biliyorsunuz, *Gemideki Katil*."

"Güzel isim," dedi Martin, konuşmayı bitirmenin kibar bir yolunu arıyordu.

"Öyle, değil mi?" diye gururla kendi kendini onayladı Gerlinde. "Gerçi ben *Bermuda Güvertesini* daha iyi bulmuştum. Ama görünen o ki ben gizli bir giriş arayışımdan henüz vazgeçmemiş olsam da gizli bir katta insan deneyleri yapıldığına dair ikinci teorim gerçek çıkmadı. Yine de geminin bodrumlarında seri şekilde cinayet işleyen bir kadın da hiç fena değil ha?"

"Sezgileriniz güçlüymüş Bayan Dobkowitz ama..."

"Eğer isterseniz size bir kopyasını yollayabilirim. Ya da bizzat getirebilirim. Önümüzdeki ay Berlin'de olacağım."

"Gemiden ayrılıyor musunuz?" Martin buna şaşırmıştı işte.

"Tabii ki, ne sanıyordunuz? Kitap çıkar çıkmaz yediği kaba pisleyen biri olarak gemiden kovulacağım zaten. Ayrıca burası da canımı sıkmaya başladı. Ölüm ve şiddet ihtiyacımı yeterince karşıladım. Sağlığıma dikkat etmezsem bütün bu hengâmenin içinde nalları dikeceğim. İnsan yetmiş sekiz artı beşken biraz daha sakin bir hayat sürmeli."

"Yetmiş sekiz artı beş mi?" diye sordu Martin, sinirle gözlerini kırpıştırdı. O buz gibiyken Gerlinde kıkır kıkır gülüyordu.

"Benim yaşımdayken insan sadece yılları değil, ayları da sayar, hatta eğer o soğuk yolculuğa az kalmışsa günleri bile sayar. Tabii tekerlekli sandalyemle çayıra çimene çıktığımda kurtçuklar şimdiden ağzını şapırdatmaya başlamadı ama..."

Martin hoşça kalın gibi bir şeyler mırıldanıp Gerlinde cümlesini tamamlayamadan telefonu kapattı.

"Hişt, noluyor?" diye sordu Kramer, gözünün ucuyla Martin'i inceliyordu. "İyi misin sen?"

Hayır, değilim.

Martin, onun ağzının açık kaldığının farkındaydı ama şu an ağzını kapatmaktan daha önemli işleri vardı.

Gerlinde'nin yaşla ilgili söylediği şey kafasına takılmıştı. Siyah araç yolunda gidiyordu ama onun aklı rayından çıkmıştı ve bir an evvel yerine oturtmak istiyordu. *Zorundaydı* aslında.

Diesel, Anouk'la ilgili ne demişti?

"Beşinci sınıfta yapılan IQ testinin sonucu 135. Ülkesindeki hafıza şampiyonasında ikincilik kazanmış."

Yetmiş sekiz artı beş.

Meşıkerhaşıkabaşıka!

"Dur!" diye bağırdı Kramer'ya. Zaten sağ şeride geçmişti. "İndir beni."

"Burada mı?"

"Hemen!" Martin sürgülü kapıyı açınca buz gibi bir rüzgâr doldu içeri. Kramer küfürler ediyordu ama araç yavaşladı, sağa çekildi ve sonunda caddenin kenarında durdu.

"Operasyonu mahvediyorsun." Kramer arkasından bağırıyordu ama Martin çoktan arabadan atlayıp gitmişti bile. "Yine izin almadan çekip gideceksen siktir git, psikopat herif."

Martin arkasına dönüp başını salladı.

Onu en hızlı şekilde Berlin'e geri götürecek birini bulmak üzere caddenin karşısına geçti...

78 + 5

...telefonunun hafızasında bir yerde saklı gerçeği bulabilmek için sessiz bir yere gitmek üzere...

73. Bölüm

Eve dönmesi dört saat sürdü. *Sultan* da Anouk'la görüşmesinin telefondaki kaydını kâğıda dökmesi yarım saat, bilmeceyi çözmeye yaklaşmasıysa iki saatini daha aldı.

Martin havasız, eski dairesinin mutfağındaki bacakları sallanan masada oturuyordu. Masanın üzerinde çalışacak yeterince yer açabilmek için ödenmemiş faturalardan, ihtarnamelerden ve tanıtım broşürlerinden oluşan yığını dirseğiyle yere devirmesi gerekti.

Önünde cep telefonu ve iki A4 sayfası duruyordu. Sayfalardan birine, Anouk'u *Hell's Kitchen* da ikinci ziyaret edişinde sorduğu soruları not etmişti. Diğerineyse hatırlayabildiği kadarıyla kızın verdiği cevapları yazmıştı. Çünkü Anouk sorularını yüksek sesle cevaplamamış, çizim bilgisayarına yazmıştı ve bilgisayar, Shahla'nın dizüstü bilgisayarı ve iPad'i gibi FBI'ın elindeydi.

Martin soldaki soru kâğıdına şunları yazmıştı:

1 - İki saat önce Doktor Beck'le yanına geldiğimizde bana bir isim söylemiştin Anouk. İsmi hâlâ hatırlayabiliyor musun?

2 - Şu an nerede olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?

3 - Kaç yaşındasın?

Martin telefonuna uzanıp kaydın en önemli kısmına geri döndii. Daha videoyu kaydederken Anouk'un tavrında her ne kadar geçirdiği travmaya bağlı olsa da bir tuhaflık olduğunu hissetmişti. O zaman da cevapları anlaşılmaz bir mantığa dayanıyor gibiydi. Martinin bilmediği bir yabancı dilde ya da gizli bir dilde konuşuyordu sanki.

Kaşıkça gibi.

Martin bir kez daha üçüncü soruyu dinledi.

"Kaç yaşındasın?"

Kaydın bu kısmında o zaman dikkate almadığı tatbikata çağrı sesi duyuluyordu. Belli ki dördüncü sorusunu sorana kadar da biraz zaman geçmişti.

"Tanrım, kim yaptı bunu sana?"

Martin, Anouk'un karnında gördüğü sigara yanığına benzer yuvarlak izleri hatırladı. O yaraların, Naomi'nin kızını teslim ettiği adamlar tarafından seyahatten önce açıldığını biliyordu artık. Ama o zaman hâlâ gemide bulunan bir tecavüzcünün işi olduğunu düşünmüştü.

Dört numaralı soru Anouk'un cevapladığı ilk soruydu. Çizim bilgisayarını eline alıp ismini yazmıştı:

"ᴍ *OKtUv*"

Soruları yazdığı sayfayı önüne çekti.

4 - Tanrım, kim yaptı bunu sana?

5 - Ama ben kötü adam değilim, bunu biliyorsun değil mi?

Martin kayıtta sesini duyamıyordu elbette ama Anouk'un gözlerini kapatıp parmaklarıyla bir şey hesapladığını görür gibi oldu.

Hesaplaması bittikten sonra sonucunu yazmış, Martin'de bunun çapa bölümüyle ilgili olduğunu düşünmüştü. 11 + 3.

Gerlinde'nin, "*Yetmiş sekiz artı beş,*" diyen sesi kulaklarında çınladı. Bunu söyleyerek farkında olmadan Martine doğru yolu göstermişti.

Martin soru kâğıdını eline alıp üç numaralı soruya döndü.

"*Kaç yaşındasın*?"

Altına kurşun kalemle Anouk'un üçüncü cevabını yazdı.

"11 + 3."

Soluk soluğa mutfak masasından geri çekildi. Heyecanla ayağa kalkınca sandalye geriye doğru devrildi.

Bu işte. Çözüm bu. Mantığı bu.

Martin şu ana kadar varlığı hakkında bile düşünmediği bir gizemi çözmek üzere olduğunu biliyordu. *Sultan* da başına gelen onca saçma şey ona bir şeyleri sorgulayacak zaman bırakmamıştı. Karaya indiğinde de onu için için yiyen matemi yüzünden asıl mevzuyu kaçırmıştı.

Gerçeği!

Kloroforma batırılmış bez parçası mesela.

Eğer Shahla'nın itirafı doğruysa o bez parçası Nadja ve Timmy'nin odasında ne arıyordu?

Eğer oda görevlisi Nadja'yı "tesadüfen" suçüstü yakalamışsa, yanında kloroform mu taşıyordu yani?

Martin bir anda, kendine ve kaderine duyduğu nefretten hiç şüphe etmeden kabullendiği hikâyenin boşluklarını, tutarsızlıklarını görmeye başladı.

Telefonuna uzanıp Anouk'un yatırıldığı New York'taki hastanenin numarasını tuşladı. Elena kıza Manhattan'a kadar eşlik etmiş, oradan da Martini aramıştı. Yani hastaneyi aramak için yalnızca geri arama tuşuna basması gerekiyordu. Telefonu açacak bir meslektaşı, onu yetkili kişiye daha hızlı bağlar diye kendini Doktor Schwartz olarak tanıttı. Yine de Anouk'un doktoru Silva'nm telefona gelmesi bir on beş dakika kadar sürdü.

Sesi nezle olmuş gibi gelen yaşlı adama, "Anouk sandığımız gibi biri değil," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Silva.

Martin mutfakta daireler çiziyordu. Yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı çünkü.

"Travmanın etkisinde değil, en azından göründüğü kadar değil."

"Travmanın etkisinde değil mi?" Silva kızmıştı. "Kız önce tecavüze uğradı sonra da kaçırıldı."

Martin kafasını toplamak için bir süre sustu. Meslektaşının tedavisini yürüttüğü şaşkın hastalar gibi konuşmak istemiyordu.

"Hiç üstün yetenekli çocuklarla çalıştınız mı doktor?" diye sordu. "O zaman potansiyellerini açığa çıkaramadıklarında ne olduğunu biliyorsunuzdur. Bu tür zeki çocukların göze batan davranışları vardır. Kimi susar kimi yemek yemez, bazen depresyona sığınıp sonra yine gürültücü, agresif, hatta başkalarına ya da kendilerine karşı şiddete eğilimli olurlar."

"Evet, dinliyorum," dedi Doktor Silva çünkü Martin kısa bir ara vermişti.

"Demek istediğim Anouk aylardır potansiyelini kullanamamanın stresi altındaydı. Elbette istismar yüzünden travma geçirmişti ama onu konuşmamaya, kendine çizikler atmaya iten bu değildi."

"Neydi peki?" diye sordu Silva.

"Kabaca söylemek gerekirse Anouk'un canı sıkılıyordu."

"Efendim?"

"Aylarca bir gemiye kapatıldı; önce penceresiz bir zindana, sonra da enerjisini atma şansının olmadığı izole bir odaya. Ruh sağlığı yerinde olan insanlar bile böyle bir şeye zor dayanır. Üstün yetenekli, hiperaktif bir çocuk bu durumda nasıl hisseder sizce? Kendini tırmalayıp durması sıkışmışlığının bir ifadesiydi."

"Böyle olduğuna işaret eden başka bir şey var mı?" diye sordu Silva.

"Şifre," diye cevapladı Martin. "Anouk uzun süre sessizce oturmaya ve Shahla'nın koyduğu kimseyle konuşmama kuralına daha fazla dayanamadı. Bu yüzden kendince bir oyun oynayıp benimle kendi geliştirdiği gizli bir yöntemle iletişim kurdu. Üstün beceriler gerektiren bir oyun. Anouk'un geliştirdiği şifrenin çözülmesi zordu. Anouk'un dilinden konuşabilmek için insanın ancak onun gibi bir hafıza şampiyonu olması gerekir."

"Peki bu gizli dil nasıl işliyor?" Silva'nın sesi biraz sinirli geliyordu. Martin anlıyordu onu. Sözde bir meslektaşı pat diye okyanus ötesinden arayıp telefonda ders verse kendisi de daha az kuşkuyla yaklaşmazdı.

"Anouk'un ilk üç soruyu, görüşmelerin hiçbirinde kesinlikle cevaplamaması dikkatinizi çekmedi mi?" diye sordu.

Sessizlik. Silva yeniden konuştuğunda afallamış gibiydi. "Tedavi sürecini dışarıdan biriyle tartışmaya hakkım yok maalesef." Bunu öyle bir tonda söyledi ki Martin'in çok doğru bir tespitte bulunduğuna dair hiçbir şüphesi kalmadı.

Psikiyatra heyecanla teorisini açıkladı. "Anouk'un sistemi bu. Sorulara üçlü aralıklarla geriden cevap veriyor, somut olarak..."

"Dördüncü sorudan sonra verdiği cevabı aslında birinci soruya veriyor."

"Evet, beşten sonrakini de İkinciye, böyle devam ediyor. Anlayabilmek için üç soru geriye gitmek gerekiyor." Martin zafer

kazanmış gibi önce soru, sonra da cevap kâğıdına baktı. Her şey şimdi anlam kazanıyordu; ilk cevabını ilk soruya, ikinci cevabını ikinci soruya yerleştirince şöyle bir sonuç çıkıyordu:

1. soru - İki saat önce Doktor Beck'le yanma geldiğimizde bana bir isim söylemiştin Anouk. İsmi hâlâ hatırlayabiliyor musun?

1. cevap - Martin.

2. soru - Şu an nerede olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?

2. cevap - Anouk bilgisayara gemi resmi çiziyor.

3. soru - Kaç yaşındasın?

3. cevap - 11 + 3.

4. soru - Tanrım, kim yaptı bunu sana?

4. cevap - Annem.

5. *soru - Ama ben kötü adam değilim, bunu biliyorsun değil mi?*

5. cevap - ??? (Muhtemelen onaylayan bir baş hareketi)

Her şey çok açık ve mantıklıydı. Ve kuralları bilindiğinde oynaması kolay. Yine de Martin, telefonda soruları Silva'ya okurken altıncı soruya gelince konunun temeline ilişkin bir şeyi gözden kaçırdığını hissetti.

"Bu son derece önemli bir bilgi beyefendi," dediğini duydu psikiyatrın. Bunun üzerine iki cümle daha söyledi ama Martin artık doktoru dinlemiyordu.

Kurşun kaleme uzanıp silgili ucunu ağzına soktu.

O gün dokuz soru sormuştu Anouk'a. Beşini kendi sistemine göre cevaplamış, aksi gibi akıncısını cevapsız bırakmıştı.

"Bunca zamandır yanında olduğun kişinin ismini söyleyebilir misin bana?"

Martin yeniden mutfak masasına oturup cevap kâğıdına "altıncı cevap" yazdı. Bir karıncalanma hissi ensesinden sırtına geçip kuyruk sokumuna kadar ilerledi. "Bu konuda benimle hemfikir misiniz?" diye sorduğunu duydu Silva'nın. Ne sorduğuna dair hiçbir fikri olmamasına karşın "Evet," diye cevapladı.

Altıncı soru.

Anouk'un "annem" yazdıktan sonra başka bir şey yazmadığını düşünmüştü önce. Ama şimdi pek de emin değildi bundan.

Martin gözlerini kapatıp nefret ettiği gemiye zihninde geri döndü. Yine *Hell's Kitchen* daydı. Yorgun argın bakan Anouk'a, "*Sana getirmemi istediğin başka bir şey var mı*?" diye sormuştu.

Tatbikat sirenini hatırladı. *Yedi kısa, bir uzun.*

O an yeniden canlandı.

Anouk'un çizim bilgisayarına son kez uzanışını gördü.

"Bunca zamandır yanında olduğun kişinin ismini söyleyebilir misin bana?"

Kızın sırtını dönüp yine başparmağını emmeye koyulmadan önce ekrana yazdığı isim geldi gözüne.

Olamaz.

Gerçek onu öldürmeyecek fakat kanatacak bir bıçak gibi bedenine saplandı.

"Alo? Beyefendi? Orada mısınız?" dedi Doktor Silva birkaç bin kilometre öteden. Fakat Martin artık onu duymuyordu.

Telefonu mutfak masasına öylece bırakıp eşyalarını toplamaya gitti. Bir seyahat daha vardı önünde. Acele etmesi gerekiyordu. Kaldı ki şimdiden çok fazla zamanı ziyan etmişti bile.

74. Bölüm

Otuz Beş Saat Sonra
Dominik Cumhuriyeti

Çobanpüsküllleriyle çevrelenmiş çıkmaz bir sokakta yer alan balçık rengindeki, iki katlı kır evi Casa de Campo'daki polo alanından yalnızca bir taş atımı uzaklıktaydı. İki beyaz kolonla desteklenen kahverengi padavralı çatısı, girişin üzerinde siperli bir kasket gibi öne doğru uzanıyordu.

Neredeyse tamamı yabancılara ait olan diğer kır evlerinden pek bir farkı yoktu, kalburüstü insanların La Romana'dan beş dakikalık bir mesafede, sahilin en güzel yerlerinde ya da golf sahalarının çevresine konuşlanmış villalarından çok daha küçüktü yalnızca.

Saat ikiydi, günün en sıcak saati. İnsanı güneşten koruyacak tekbir bulut yoktu gökyüzünde ve boğucu derecede nemli havanın sıcaklığı otuz altıya dayanmıştı.

Martin, öğleden önce havaalanında kiraladığı klimalı küçük arabadan indi, ter içindeydi. Üzerinde hâki bir kısa pantolon ile bol kesim bir keten gömlek vardı. Siyah güneş gözlükleri ve kireç gibi beyaz ten rengiyle tatilinin ilk haftasındaki tipik bir turist gibi görünüyor, az da olsa saç çıkmaya başlayan kafasını eski püskü bir beyzbol şapkasıyla koruyordu.

Etrafına bakınıp gömleğinin üst düğmelerinden birini daha açtı. Gömlek yirmi saniye bile geçmeden lastik eldiven gibi derisine yapışmıştı.

Bu saatte aklı başında hiçbir insan, klimalı evinden kendi rızasıyla dışarıya çıkmazdı.

Dolayısıyla hiç kimse onun yeni biçilmiş çimlerin üzerinden topallayarak ilerlediğini görmedi. (Uzun süren uçuş yüzünden ayağı yine şişmişti.) Kır evinin etrafından dolanıp arka tarafına geçti, buradaki evlerin olmazsa olması yüzme havuzunda fıstık çamlarının iğne yaprakları yüzüyordu.

Arazinin sınırındaki imara açık alanda henüz bir yapılanma olmadığı için, Martin'in arka taraftaki kamera ve kabloları bulup bir çakıyla kilidi açtığını da kimse görmedi. Bunun öncesinde kapıda bir alarm olmadığından iyice emin olmuştu.

Adresi bulmanın daha uzun süreceğini düşünmüştü Martin ama limanda bir saat sorup soruşturduktan sonra fotoğrafı görünce tanıyan bir taksici bulmuştu. Taksici, gemi La Romana'ya her yanaştığında fotoğraftaki kişinin, buradan düzenli olarak hangi istikamete gittiğini iki yüz dolar karşılığında Martine söylemişti.

Arka kapıyı kapatıp kum taşı rengindeki fayans zeminden geçerek geniş salona girdi.

Kır evinin içi dışarıdan daha serin değildi, bu da burada, evde olmadığı haftalarda ya da saatlerde klimayı açık bırakınca vicdan azabı çeken bir Avrupalının yaşadığını gösteren güçlü bir işaretti.

Ev tipik bir Amerikan evi gibi döşenmişti. Açık mutfak, U şeklinde yerleştirilmiş koltuklar, duvarda aile fotoğrafları köşesi ve şömine maketinin üzerine monte edilmiş devasa bir plazma televizyon.

Martin klimayı açıp dolaptan bir bira aldı. La Romana da satın aldığı tabancayı pantolon cebinden çıkarıp koltuk takımının

önündeki sehpaya bıraktı. Sonra da koltuğa oturup şapkasını ve gözlüklerini çıkardı.

Ne kadar beklemesi gerekeceğini bilmiyordu ama uzun zaman bekleyecek şekilde hazırlamıştı kendini. Asker yeşili çantası kiraladığı arabada duruyordu ve *Sultana* giderken götürdüğünden çok daha fazla yedek çamaşır almıştı yanma.

Gerekirse tüm kışı burada geçirebilirdi.

Ama buna gerek olmayacağı birkaç saniye içinde belli oldu. Koltukta duran, cop kadar büyük uzaktan kumandaya uzanmış ama tam o anda televizyon kendiliğinden açılmıştı.

Ekranın rengi siyahtan turkuaza döndü. Tam ortasında Skype simgesi göründü, altında da "gelen arama" yazıyordu.

Demek ki dışarıdan belli olmayan bir alarm sistemi vardı evde. İçerisi web kameralarıyla denetleniyor ve tuhaf bir hareketlilik yaşanınca hemen ev sahibi haberdar ediliyordu.

Yanılıyor olamam.

Martin üzerinde "ok" yazan yuvarlak bir tuşa bastı.

Bir damlataş mağarasından gelen su seslerini andıran elektronik bir ses duydu. Ekranda bağlantının kurulduğunu gösteren tokalaşan iki el simgesi belirdi.

"Ama epey uzun sürdü," dediğini duydu bir sesin.

Karşı tarafın yüzü ekranda görünmüyordu ama Martin, karşıdakinin kendisini gördüğünden emindi.

"Seni çok daha önce bekliyordum."

Martin uzaktan kumandayı birasının yanma bırakıp omuzlarını silkti. "Bir laf var bilir misin? Zaman gerçeğin üzengisidir, her zaman atma binmesine yardımcı olur. Ne kadar doğru değil mi *Querkyl* Yoksa Elena mı dememi istersin?"

75. Bölüm

Neşeli bir kahkaha duyuldu.

Elena'mn kolyesinin ucundaki meşe yaprağı motifine dokunduğunu görür gibi oldu Martin.

Quercus Latincede "meşe" anlamına geliyordu.

"Ben zamanın kötülere kendilerini güvenceye alma fırsatı verdiğini düşünüyorum daha çok."

Martin kafasını salladı. "Hiçbir yerde güvende değilsin Elena. Gördüğün gibi nereye gidersen git seni bulabilirim."

Gemi doktoru kıs kıs güldü. "Yapma ama adresimi ağzımdan kaçırdım zaten, bulman o kadar da zor olmazdı."

Martin başıyla onayladı. *Hell's Kitchen* koridorlarında ona geçmişinden bahsetmesi bir hataydı elbette.

"Üç yıl Dominik Cumhuriyetinde yaşadım ve şehir hastanesinde Haiti'den gelen, tecavüze uğramış o kadar çok sığınmacı çocukla ilgilendim ki Hamburg Kadın Doğum Hastanesi'nin başhekimi bile hayatı boyunca tecavüze uğramış o kadar çok insanla karşılaşmamıştır..."

"Burada bir kez tatil yapmış herkes, bu ülkenin sınır kapısındaki denetimlerin eskiden ne kadar gevşek olduğunu bilir. Hele de bir gemiyle gelmişse. Eğer doğru insanları tanıyorsan rüşvetle her şeyi yapabileceğin bir adada birkaç yıl öncesine kadar yaşa-

dığımı sana söylememem gerekirdi. Sahte bir isimle yerleşmek için en kolay yerdi orası."

Klima kanatlarının o ana kadar sabit olan konumu değişti. Artık doğrudan yüzüne üflüyordu.

"Senin hokkabazlık numaralarını dinlemeye gelmedim," dedi Martin.

"Biliyorum. Aileni öldürdüğüm için beni öldürmeye geldin."

"Aynen öyle."

"Ama öyle bir şey olmayacak Martin."

"Seni burada yakalayamamış olabilirim. Ama inan bana dünyanın neresine gidersen git senin peşinde olacağım. Seni bulup yaptıklarının hesabını soracağım. Yapacağım son şey bu olsa bile."

"Hata edersin."

"Hiç sanmıyorum. Onu kaçırdığını Anouk söyledi."

"Bunca zamandır yanında olduğun kişinin ismini söyleyebilir misin bana?"

"Şifreli konuşmasını çözdüm. Ona failin kim olduğunu sorduğumda senin ismini yazdı."

Elena'nın onu alkışladığını duydu.

"Bravo. Ama çok önemli bir konuda yanılıyorsun. Anouk'u ben kaçırmadım. O kendi isteğiyle benim yanıma geldi. Ben sadece onunla ilgilendim."

"Ayrıca annesine işkence edip ölüme sürükledin."

"Hayır, onu yapan Shahla'ydı."

"Masal anlatma bana. Shahla sadece senin piyonundu. Onun üzerine attığın her cinayetin arkasında sen vardın."

Elena kapalı dudaklarının arasından sinirle nefes verdi, burnundan soluyan bir atın sesi gibi geldi kulağa. "Bir dedektif için fazla kalın kafalısın. Shahla masum olmak dışında her şey olabilir."

"Hiçbir söylediğine inanmıyorum," diye karşılık verdi Martin. "Bilgisayardaki metinler, Naomi'yle yazışmalar, hepsini olaylara uygun bir şekilde uydurdun."

"Kısmen evet. Ama sadece gerçeği yazdım."

Klimanın üflediği soğuk hava bir kez daha yüzüne vurdu, soğuktan titredi Martin. Dışarıdan, giriş kısmından bir tırmalama sesi duyduğunu sandı. *Belki adım sesi?* Martin koltuktan kalkıp silahına uzandı.

"Shahla gerçekten de annesi tarafından taciz edilen bir erkek çocuğuydu," dedi Elena. "Bense hiç tecavüze uğramadım. İnsanlara acı çektiren, kontrolünü kaybetmiş yarım akıllı bir kurban değilim ben. Benim başka çıkarlarım var."

"Ne gibi?"

Martin kapıya gidip gözetleme deliğinden baktı. Hiç kimse yoktu.

"Para. Ben paramı kiralık katil olarak kazanıyorum. Gemiler de benim iş yerim. Başka hiçbir yerde bu kadar kolay ve güvenle öldüremez, cesetlerden kolayca kurtulamazdım. Üstelik işin sonunda gemi şirketleri de suçu örtbas etmeme yardım ediyor. Daha iyisi olamaz yani. Tam on iki farklı yolcu gemisinde çalışıyorum. Bazen personel bazen yolcu kimliğiyle. Gerçi son zamanlarda çoğunlukla Su/fan'daydım çünkü Daniele gerçekten âşık oldum. Ama tahmin edebileceğin gibi şimdi o da geçmişte kaldı."

Martin aklının ona oyunlar oynadığı hissine kapıldı, sanki TSP ilaçlarını almaya devam ediyormuş gibi. Ağzı kupkuruydu ve sesler bu sefer de arka taraftan geliyor, evin içine kadar ulaşıyor gibiydi.

"Müşterilerini internet üzerinden mi buluyorsun?" diye sordu Martin. O sırada bahçe kapısına doğru gitti.

"Evet," diye onayladı Elena. Sesi daha kısık geliyordu ama sanki yan odadan konuşuyormuş gibi netti. "Aslında birkaç yalan söyledim. Mesela seyahat bürosu olarak görünen firma Shahla'ya değil, bana ait. Muhtemelen şimdi biraz değiştirmem gerekecek ama çok dâhice bir sistem. Siparişi verenler ortadan kaldırmak istedikleri insanlar için biletleri şimdiye kadar o firma üzerinden aldı. Sonra ben de söz konusu kişilerin icabına gemide baktım."

Elena'nın bu kadar konuşkan olması Martin'i şaşırtıyordu. Zaman geçirmeye çalışıyor gibiydi ama niçin? Nasıl bir dolap çeviriyordu acaba?

"Naomi Lamar olayında ödemeyi Anouk'un dedesi yaptı. Çünkü kadının nasıl zalimlikler yaptığını öğrenmişti."

"İki ay sürecek işkence mi sipariş etti yani?" Elena duyabilsin diye yüksek sesle konuşuyordu. Elena onun bir süreliğine görüş alanının dışına çıkmış olmasından rahatsız değildi belli ki.

Kapının yanındaki pencereden bahçeye baktı. Bir sokak köpeği havuzun çevresinde ağır ağır yürüyordu. Kapıyı o mu tırmalamıştı acaba?

"Dedesi, Naomi'nin Anouk'a çektirdiği acıları ölmeden önce kendisinin de yaşamasını istedi. Ama benim işim değildi bu. O kısımla Shahla ilgilendi. Ben işkenceden keyif almıyorum. Dediğim gibi benim umurumda olan şey para."

"Karımı öldürmen için parayı kim verdi?" diye sordu Martin, televizyonun önüne geri döndü.

"Hiç kimse," dedi Elena. "Tam olarak okuduğun gibi oldu. Shahla, Nadjayı oğlunu taciz ederken tesadüfen suçüstü yakaladı. Karşılaştığı görüntü annesinin ona yaptıklarını hatırlattı. Karını o halde görünce de zıvanadan çıktı."

Elena konuşurken arkadan karışık sesler geliyordu. Muhtemelen dışarıda bir yerden, belki de bir internet kafeden arıyordu.

"Gerçeği söylediğimi biliyorsun Martin. İstismar belirtilerini oğlunda kendin de gördün, haksız mıyım?"

Martinin buna diyecek sözü yoktu. Düşündükçe gözleri yaşarıyordu.

"Bak işte," dedi Elena, Martini görebildiğini belli etti böylece. "Shahla o zamanlar benim kliniğimin temizliğinden sorumluydu, zamanla arkadaş olduk. Üzücü geçmişini öğrendim. Nadja'yı öldürmesi aşırı bir tepkiydi, hatta kaza bile denilebilirdi. Bu olay yaşanınca, yani Nadjayı öldürünce koşarak kliniğe geldi, benden yardım istedi. Ne yapacağını bilmiyordu çünkü."

"Siz de birlikte karımı gemiden atıp kamarasına kloroforma batırılmış bez parçası bıraktınız, öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi Elena. "O andan sonra Shahla'nın bana bir iyilik borçlu vardı. Ben de Naomi'yi cezalandırmasını istedim. İntikam almaktan zevk aldığını da biliyordum nasılsa."

"Tüm o zaman boyunca Anouk senin yanında mıydı?"

"Shahlanm yanındaydı. Onu mavi dolabın yakınlarında küçük bir odaya yerleştirdi. Kız Oslo'ya varana kadar da orada kaldı."

Martin, Anouk'un görünmez yazan kalemlerle çizdiği işaretleri hiç görmemişti ama Shahla'yı, Elena'yı ya da annesini görmek istediğinde alt katların karanlığında ultraviyole el feneriyle ilerleyişini zihninde canlandırabiliyordu.

"Dedesinin Norveç'te, Anouk'a kalacak yer sağlayacak arkadaşları vardı."

Hattan cızırtılar geldi ama Elena'nın sesi hâlâ çok netti. "Onu gemiden çıkarmak istedik. Shahla son gecesini geçirsin diye onu yuvaya götürdü." Elena'nın sesinden pişmanlığı anlaşılıyordu. "Aksi gibi o gece Anouk'un dikkafalılığı tuttu. Enerjisi içinde patlamıştı, gergin ve huysuzdu. Artık bir yerlere kapatılmak istemiyordu.

Shahla'nın elinden kaçmayı başardı. Elinde oyuncak ayısı ve el feneriyle son kez annesini ziyaret etmek istedi."

"Ve tam o anda kaptanın kollarına düştü!" Martin kafasını salladı. Bonhoeffer gerçekten de en başından beri doğruyu söylüyordu. Anouk yuvadan kaçınca oda görevlisi, o saatte üçüncü katın koridorlarında ne aradığını açıklayabilsin diye yalandan kucağına bir sürü havlu koymuştu. Dolayısıyla Gerlinde de oda görevlisinin tesadüfen orada olduğunu düşünmüştü. Oysa Anouk Shahla'dan kaçıyordu.

Martin öfkesini daha fazla dizginleyemedi. Hızla koltuğa geri döndü, bira şişesini kaptığı gibi televizyona doğru fırlattı.

Bir süre bağlantının kesildiğini düşündü ama Elena tüm sakinliğiyle konuşmaya devam ediyordu. "Öfkeni yanlış kişiye yönlendiriyorsun."

Sözcükler Martinin boğazına takıldı. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun? Timmy ve Nadja'nın ölümü senin değil Shahla'nm suçuydu, öyle mi?"

"Kimin suçlu olduğunu tartışmayı çok faydasız buluyorum. Ama bir şekilde adalet istiyorsan bana teşekkür etmen gerekir. Neticede Shahla'yı ben öldürdüm."

"Evet, kendi suçsuzluğunu kanıtlamak için! Bir katili suçüstü yakaladın, öldüğü için artık seni gammazlayamazdı. Hayır, suçlarım başkasına yüklemeyi başaramayacaksın. Yoksa ben gemiye geleyim diye Anouk'a oyuncak ayıyı veren de mi Shahla'ydı? Ya da tedirgin olayım diye ilk görüşmede ona adımı söyleten?"

Martin koltuğa öyle sert bir tekme attı ki silah yere düştü.

"Oyuncak ayı Shahla'nın fikriydi," diye itiraf etti Elena ilgisizce. "Timmy'den bir hatıra olarak sakladı onu. Anouk'a da gerçekten oynasın diye verdi. Bunun ardında kötü bir niyet yoktu yani. Yine de Daniel'in aklına seni arama fikrini getirdi. Ben

karşı çıktım tabii. Bir dedektif olarak işlerinde nasıl nam saldığını biliyordum ve gelip canımı sıkmanı istemedim. O yüzden sana tecavüz izleriyle ilgili raporu gösterdim çünkü o dakikadan sonra hep bir erkek arayışında olacaktın."

"Ne olur ne olmaz diye de kendini mi yaraladın?" Eğilip tabancayı yerden aldı.

"Yer fıstığına alerjim var. Çapa bölümünde yerde sürünürken yüzüme yer fıstığı yağı sürdüm," diye itirafta bulundu. "Senin yakınlarında olmak istemedim. Rahat rahat AnoukTa ilgilenmem gerekiyordu, bu şekilde *Helis Kitcherida* kızın yanında olabilirdim."

Sesi daha tok geliyordu şimdi.

"Ama bir kez daha söylüyorum, ben kaçığın teki değilim. Öldürmek benim için sadece bir iş, kendimi yapmaktan alıkoyamadığım bir şey değil."

Martin silahı eline alıp döndürdü, krom namlunun üzerindeki çarpık yansımasına baktı.

"Annesini öldürebilmek için Lisa'yı kullandın."

"Evet, o çok yanlıştı."

Bu kadar muhteşem bir oyuncu olmasa Elena'nın sesinde gerçek bir pişmanlık olduğu sanılabilirdi.

"Lisa, Daniel'in vaftiz kızı. Ona aşk acısı çektiğini yazdığı bir e-posta göndermiş, Daniel de bir kadın olarak genç bir kızı daha iyi anlayabilirim diye e-postayı bana yönlendirdi. 'Aşk acısının altında ne yattığını Daniel bilmiyordu tabii."

Elena'nın sesi boğuklaştı, hafifçe öksürdü.

"Easyexit'teki sohbet odasına çağırdığımda Lisa benim kim olduğumu bilmiyordu. Ama çabucak kalbini açtı. Gerçi yalan söylediğini anlamalıydım. Anlattığı hikâyeler gitgide vahşileşiyordu. Önce bir istismardan üstünkörü söz etti, sonra yaşlı bir adamla seks yaptığını anlattı, sonunda da annesinin onu zorla-

dığını söyledi. Tam kuşkulanmaya başladığımda bana o videoyu gönderdi. O zaman emin oldum ve işi halletmek için anne kız adına bir bilet ayarladım."

Sebep buydu yani, diye düşündü Martin.

Bu yüzden Diesel arayıp Lisanın yalanlarından bahsedince o kadar heyecanlanmıştı.

"Lisanın bana yalan söylediğini hiç anlamadım. Hastalıklı aşk hikâyesinden haberim yoktu. Julia Stiller kızını şu Tom denen adamla sekse zorlamış olsaydı ölümü hak etmiş olacaktı."

Martin alay edercesine güldü. "Naomi'den sonra pratik yapıyordun yani."

"Ama hatamı tam zamanında düzelttim."

"Neredeyse ölüyorduk!"

Martin, Lisanın kamarasında yaşanan sahneyi hatırladı. İronik olan şuydu ki Elena ben Querky'yim derken gerçeği söylüyordu. Lisanın testinden geçebilir, ona sohbet odasında kullandığı rumuzu söyleyebilirdi. Ama Elena her şey açığa çıkacak diye tereddütte kalmıştı.

"Sen deli olmadığını mı sanıyorsun Elena?" diye sordu Martin. "Sen kafayı tamamen sıyırmışsın."

Komşu evin ön bahçesinden çim biçme makinesinin sesi duyuldu. Acaba diğer sesleri bastırıyor mu, diye düşündü Martin. Elena'nın asıl niyetini ortaya çıkaracak sesleri...

"Sen neredesin?" diye sordu Martin ona.

Tahmin ettiği gibi Elena bu soruyu cevaplamadı, bunun yerine tuhaf başka bir soru sordu.

"Lisanın annesiyle hâlâ iletişimde misin?"

"Ne? Evet, niye?" Martin, Julia Stiller'yla bir kez telefonda konuşmuştu. Kadın, psikiyatri merkezinin kapalı bölümünde tutulan kızını ziyarete gelmiş ve Martine onu kurtardığı için

teşekkür etmek istemişti. En az on kez. Muhtemelen Lisanın ağır ilerleyen tedavi süreciyle ilgili konuşabileceği tek insan Martindi.

"Julia'ya hatamı telafi edeceğimi söyle," dedi Elena. Sanki telefonu kapatmak üzereydi.

"Hatanı telafi etmek mi? Manyak mısın sen? Sen bir katilsin. Hiçbir şeyi telafi edemezsin."

Martin tabancayı televizyona doğrulttu. Elena'nın karşısında durduğunu hayal ediyordu.

"Göreceksin," dedi Elena.

"*Seni* göreceğim." Martin inanılmaz derecede sakindi şimdi. "Sonra da seni öldüreceğim."

Elenanın bakımlı saçlarıyla kafasını salladığını görür gibi oldu.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi.

Öfkeyle kaşlarını çattı Martin. "Bir şeyi kafama koyarsam neler yapabileceğimi biliyorsun," diye sürdürdü tehditlerini.

"Evet. Bundan şüphem yok. Ama gözünün önünde dursam bile benim kılıma zarar veremeyecek, hatta bu konuşmadan bile kimseye bahsedemeyeceksin."

Martin yüksek sesle güldü. "Bu özgüveni nereden buluyorsun?"

Tam o anda yine korkuya kapıldı çünkü çim biçme makinesinin sesi kesilmiş, giriş kapısından tırmalamaya benzer sesler gelmeye başlamıştı. Bu seferki kesinlikle bir köpek değildi ama. Biri kilidi açmaya çalışıyordu. Etrafına bakındı. Evde saklanılabilecek ve Elenanın onu kamerayla izleyebileceği bir bodrum katı yoktu. Zaten kır evine girmeye çalışanın Elena olduğunu da düşünmüyordu çünkü elinde silah olduğunu biliyordu. Önce silahı kapıya doğrulttu ama sonra fikrini değiştirdi.

İki adım atıp merdivene, oradan da üst kata çıktı. Yukarıda birinin pusu kurmuş olma ihtimaline karşı silahı ateşe hazırdı.

Pantolon cebindeki telefonu çalmaya başladı.

Bilinmeyen numara.

Merdivenin sonunda bulduğu ilk odaya girip kapıyı kapatırken açtı telefonu.

"Beni öldürmeyeceksin." Martin şaşkınlıkla dağınık odaya bakarken Elena kaldığı yerden konuşmayı sürdürdü. Yatak toplanmamış, yerlere kirli çoraplar saçılmıştı. Duvarlarda yetenekli birinin elinden çıktığı belli olan parlak grafitiler vardı. Cam masanın üzerindeki dizüstü bilgisayara metal müzik gruplarının çıkartmaları yapıştırılmıştı. İki bira fıçısı da masa ayağı görevi görüyordu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu istemsizce. Alt kattaki salondan ayak sesleri geliyordu.

Martin kapakları açık gardıroba yaslanmış olan bir tenis raketini eline aldı. Biri merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

"Çünkü oğluna annelik yapan bir kadını vurmak istemezsin," dedi Elena. Martin o sırada kapının ardındaki koridordan ikinci bir ses duydu. On beş yaşlarında genç bir erkeğin sesiydi bu.

"Anne? Orada mısın?" diye sordu çocuk. "İki hafta sonra geleceğini sanıyordum."

Odanın kapısı açıldı. Baba oğul kadar birbirine benzeyen iki erkek kaskatı kesilip birbirlerine baktılar.

76. Bölüm

Elena telefonu kapattı. Timmy'yi bu ana önceden hazırlamıştı. İki hafta önce, New York'tan döndükten kısa süre sonra Timmy yine babasını sormuştu (Annesini hiç sormuyordu). Elena da babasının tutuklanmasının ardından bir Polonya gazetesinde çıkan fotoğrafını göstermişti.

Shahla'nın Nadja'yı suçüstü yakaladığı doğruydu.

Ama Timmy annesinin peşinden denize atlamamıştı.

Banyodan hiç çıkmamıştı.

Elena'nın, Martin oğlunu aramayı bıraksın diye uydurduğu bir yalandı bu. Ama boşunaydı çünkü er ya da geç Martinin işin aslını öğreneceğini biliyordu.

Shahla, Nadja'yı gece lambasıyla öldürdükten ve Timmy kendini banyoya kilitledikten sonra Elena cesedi çarşafa sarıp denize atılmasına yardım etmişti. Nadja'nın valizini de suya atmışlardı. Çünkü güvenlik kameralarının iki kurbanı da görüntülemiş olması gerekiyordu. Ama aptalca bir hata yapıp valizin gölgesinin, Nadja'nm gölgesinden daha küçük olacağım hesaplayamadılar. Çok büyük bir hataydı bu, neyse ki şirket, olayı sessizce örtbas edebilmek için kamera kayıtlarını ortadan kaldırmıştı.

Çocukla Elena ilgilenmişti. Timmy o kadar korkmuş ve afallamış durumdaydı ki babasını nerede bulabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Elena çocuğun babasını araştırmış ve sonunda mafyayla bağlantısı olan azılı bir suçlu olarak Varşova Hapishanesi nde tutuklu olduğunu öğrenmişti.

Sapık annesi ölü, babasıysa katildi. Harika akrabaları vardı yani. Elena da bu şartlar altında, travma geçirmiş çocuğu ailesine geri yollamak istemedi. Çünkü o zamanlar Martin'in gizli dedektif olduğunu bilmiyordu. Bunu ancak yıllar sonra ancak Daniel, Schvvartz'ın ona açtığı davadan söz edince öğrenecekti. Timmy'yi himayesi altına almaya karar vermiş, bir süre gemide sakladıktan sonra Casa de Campo'daki evine getirip oradaki bir yatılı okula yazdırmıştı. Yılda birkaç kez Dominik Cumhuriyeti ne gelip çocuğu ziyaret ediyor, her gelişinde kalabildiği kadar uzun süre yanında kalıyordu.

Daha sonra Timmy'nin babasının gerçekte kim olduğunu öğrenince bir an için de olsa ikisini bir araya getirmeyi düşünmüş ama sonra bu fikri bir kenara bırakmıştı. Ne de olsa Martin bir dedektifti. Hem de en iyisinden. Elena'nın peşine takılma, sonunda da yaptıklarını ortaya çıkarma riski çok yüksekti. Tıpkı şimdi de olduğu gibi. O zamandan beri hep kaçmış, yakalanışını elinden geldiğince geciktirmeye çalışmıştı.

Timmy'yi babasından sakladığı yıllar içinde, çocuk havalı bir gence dönüşmüştü ve Karayipler'deki yaşamının tadını çıkarıyordu. Bu süreçte teniste o kadar ilerlemişti ki Karayipler Gençler Şampiyonasında finale kadar çıkmayı başarmıştı.

İki hafta önce de çocuğa babasının gerçek kimliğini söylemiş ve "Yakında seni bulacaktır," demişti. Timmy önceden uyarılmıştı yani. Yine de Elena çocuğun şu anki şaşkınlığını hayal etmek bile istemiyordu.

Elena iç geçirip cep telefonunu Louis Vuitton çantasına koydu. Küçük makyaj aynasını açıp rujunu tazeledi. Siyah elbisesinin göğüs kısmını biraz daha açtı. Sonra da lobinin cam kenarındaki koltuğundan kalkıp yürümeye başladı.

Ari Atoll adasında deniz bugün çok durgundu. *MS Aquarion* Hint Okyanusunun üzerinde bir tahta parçası gibi süzülüyordu. Bu yüzden on santim topuklu ayakkabılarıyla bara doğru yürürken hiç zorlanmadı Elena.

"Bir cin tonik lütfen," dedi barmene. Bin kişiden biraz daha az yolcu kapasitesiyle küçük de olsa şık bir gemiydi. Yolculardan birine, etkileyici gözleri, elinde birası olan bir erkeğe bakıp gülümsedi. Boşa gitmedi gülümsemesi.

"Size eşlik edebilir miyim?" diye sordu yakışıklı Alman. Gemi Sri Lanka'dan hareket ettiğinden beri Elena'nın gözleri adamın üzerindeydi.

"Tabii ki Bay..."

"Schiwy," diye tanıttı kendini. Oysa Elena ismini zaten biliyordu. "Ama bana Tom diyebilirsiniz."

O da gülümseyip gemiye giriş yaparken kullandığı ismi söyledi.

"Julia'ya hatamı telafi edeceğimi söyle."

"Sizi bu gemiye hangi rüzgâr attı?"

"Off," Tom alnından terini siliyormuş gibi yaptı. "Bu çok uzun bir hikâye."

"Önümüzde de uzun bir yol var." Elena bu sefer daha içten gülüp sanki istemeden olmuş gibi parmaklarını Tom'un tezgâhtaki eline değdirdi.

"Pekâlâ, madem öğrenmek istiyorsunuz. Ben şu anda kaçıyorum."

"Yoksa aşktan mı?"

Ukala bir tavırla başını salladı. "Öyle demek istiyorsanız öyle olsun. Bir anne kızın aynı erkeğe âşık olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

Elena işveyle bir gözünü kırptı. "Söz konusu erkek sizseniz, evet."

Karşı çıkar gibi bir el hareketi yaptı Tom.

"Aslında kulağa eğlenceli gibi geliyor ama inanın bana cehennemden farksız. İki kıskanç şey, üstelik kan bağları var. Biri mecaz yapmadan söylüyorum, aşk uğruna ölmek istedi. Annesini vaktinde uyarmış olmasam yapacaktı da." Anlattığından tahrik olmuş gibi sırıttı, belli ki bu muzır hikâyenin çekiciliğini arttıracağını düşünüyordu.

Elena da tüm sahtekârlığıyla, "Siz de bu vahşi dişilerin pençesinden sıyrılmak için seyahate mi çıkayım dediniz?"

"Hayır, aslında bahtsızlığın içinde şans yüzüme güldü. Bu seyahati bir internet oyununda kazandım. Tabii bir sitenin yüz bininci ziyaretçisi olduğuma dair birçok kez e-posta gelmişti ama bu seferki gerçekten de doğru çıktı. Doğrudan biletleri yolladılar." Neşesi yüzünden okunuyordu. "Tam zamanında geldi yani."

"Siz de öyle Tom." Elena adamın elini tutup hafifçe sıktı. "Demek kumarda şanslısınız."

"Aşkta da eğlenceli," deyip sırıttı tekrar Tom.

"Kulağa cazip geliyor," dedi Elena ve bar taburesinden indi.

"Peki siz?.." Elena başıyla asansörleri işaret etti. "Gemiyi iyi biliyorum. Küçük bir tura çıkmak ister misiniz?"

Tom Schivvy birasını bir dikişte içip hesabına işlesin diye oda kartını barmene uzattı. Bir sürü bahşiş verdi adama. Sonra da zarif sarışının peşine takıldı.

Akşamı ve akşam olabilecekleri düşündükçe şimdiden heyecanlanıyordu.

Annem Christa Fitzek'in anısına ve birlikte içeceğimiz kahvelere...

Kitap Hakkında & Teşekkürler

Kitabın sonunda sizin için hazırladığım küçük sürprizden önce geleneği bozmayıp size teşekkür etmek istiyorum (Elbette *Yolcu* 23'ün yazımına dair gevezeliklerimle ilgilenmeyip doğrudan o kısma da geçebilirsiniz). Her yıl yayımlanan neredeyse yüz bin yeni eser arasından benim kitabımı seçtiğiniz için teşekkür ederim. Muhtemelen okumayı bitirdiğinizde benimle ilgili yanlış fikirlere kapılmış olacaksınız.

İster inanın ister inanmayın ama ben yolcu gemilerini seviyorum, gerçekten! Hatta çocukken kaptan olmanın hayalini kurardım ama sonra bundan vazgeçtim çünkü on bir yaşın hassasiyetiyle annemle birlikte Manş Denizi ni geçerken en çok kimin kusacağı üzerine bir yarışma yapmıştık ve ben kazanmıştım. Bugün bir gemiye binmem gerektiğinde kulağımın arkasına Scopolamine bandı' yapıştırıyorum ki bu açık deniz seven turistler arasında bir zayıflık belirtisidir. Ama mideme gönderdiğim yiyecekleri yerlerinde tutabildiğim sürece tecrübeli deniz kurtlarının alaycı gülümsemelerine tahammül edebiliyorum.

Suyun üzerinde olmayı sevmeme rağmen yazdığım *Yolcu 23,* itiraf etmem gerekir ki bazen tuhaf bulunan espri anlayışımın bir ürünü değil. Bir yandan yolcu gemilerini sevip bir yandan da

* Deniz ve araç tutmasına karşı üretilmiş bir bant. (yay. n.)

onları acımasızca işlenen suçların sahnesine çevirmem benim için bir çelişki de değil. Sonuçta Berlin'i de seviyorum ama kitaplarımda insanların gözlerini çıkaran psikopatlar Berlin'de yaşıyor.

Yolcu gemilerini seviyorum derken güneşlenme alanındaki zoraki eğlenceleri ya da çok katı şekilde organize edilmiş gezi turlarını sevdiğimi kastetmiyorum tabii. Tur programlarının tanıtımları, insana sürekli acayip mucizeler vadeden partilerin propagandasına benziyor. Üstelik onların amacı "Çok para az iş" de değil, sadece minik bir ağaç genişliğindeki koylarda "Robinson Crusoe" havası yaratmak, üstelik aynı şeyi uman altı yüz başka insanla birlikteyken!

Benim hoşuma giden, sürekli valizini doldurup boşaltmak zorunda kalmadan oturduğun otel odasının yabancı ülkelerde salınarak gezinmesi. Ayrıca denizi de seviyorum (Bir astroloğun bana söylediğine göre ekim doğumlu terazilerde sık görülen bir şeymiş.). Ama sahil kenarlarında tatil yapmak için fazla tembelim; şezlongdan kalkmaya, suya girmeye, sonra kurulanmaya ve yeniden kremlenmeye (çünkü sırf şişesinde öyle yazıyor diye güneş yağları suya dayanıklı değildir) üşeniyorum. Üstelik bütün bu stres sadece üç kulaç atmak için yaşanıyor çünkü yüzmek hoşlandığım bir şey değil... Neyse, gittikçe konudan uzaklaşıyorum. Demek istediğim şu: Benim gibi "yalnızca suya bakanlar" için uzun deniz seyahatleri gerçekten ideal. Çünkü öyle devasa bir gemideyken çocuklarla oynamak için suya atlamıyorum diye karım bana kötü kötü bakmıyor.

Asıl konuya dönecek olursak: *Yolcu 23* bir roman. Bu da size yalan söylediğim anlamına geliyor. Anlattıklarımın hiçbiri olmadı. Ama daha önce başka bir yerde söylediğim gibi, her yalanın içinde gerçeğin çekirdeği vardır. Bu bakımdan *Yolcu* 23'ün içinde, kavunda olduğundan daha fazla çekirdek var. Yolcu gemilerinde her yıl birkaç düzine yolcu, arkasında hiçbir iz bırakmadan yok

oluyor. Kaptan Daniel Bonhoeffer'nın kitapta belirttiği üzere büyük Amerikan hukuk bürolarının, "yolcu gemisi kurbanlarının yakınlarını savunma konusunda uzmanlaştıkları da doğrudur. Bonhoeffer'nm on ikinci bölümde saydığı gizemli kayıp olayları da maalesef gerçekten yaşandı. Sadece gemi ve kişi isimlerini değiştirdim.

Hatta 2011 ve 2012 yıllarında üzücü bir rekora ulaşıldı ve elli beş kişi kayboldu. Romanı bu iki yıla dayandıracak olsaydım romanın adını *Yolcu 27,5* koymam gerekirdi.

Bu kitabı yazma fikri aklıma 2008 yılında *Park Avenue* de (dergicilik sektörünün okyanuslarında kaybolup giden bir dergi) yolcu gemilerinde kaybolan yolcularla ilgili bir röportaj okuyunca geldi.

Ama üzerinde çalışmaya başlamam Mart 2013'ü buldu çünkü basit ama etkili bir olay örgüsü kurmam biraz zaman aldı. Fikir de şuydu: Kitabın merkezine kaybolan bir yolcu yerine yeniden ortaya çıkan bir yolcuyu yerleştirmek. Böylece yalnızca ortaya çıkması bile gemi şirketlerinin sürekli öne sürdüğü intihar teorisini çürütmüş olacaktı. Bir de şöyle bir gerçek var ki giderek büyüyen gemicilik sektörü parıl parıl broşürlerinde yalnızca ruh sağlığı yerinde olan insanların seyahate katılması gerektiğine dair herhangi bir uyarı yapma gereği duymuyor. Kaldı ki daracık bir alana binlerce insanı toplamak da sıkıntılara zemin hazırlıyor. Bu şekilde tatil yapmaya karar vermiş milyonlarca insanın her biri de tatlı, sevimli insanlar değil elbette.

Açık denizde birilerinin suç işlemesi de kesinlikle istisnai bir durum değil. Kurbanların, yakınların ve avukatların organize olmasını sağlayan ve kitapta da alıntılanan internet siteleri gerçekten varlar. Bu sitelerde belgelenen tatsız olaylar öyle bir boyuta ulaşıyor ki Uluslararası Yolcu Gemisi Kurbanları Derneği (International Cruise Victims Association - ICV) uçaklarda uy-

gulanan hava polisliği benzeri önlemlerin gemilerde de uygulanması gerektiğini savunuyor. Bu yüzen oteller, polis karakolunun olmadığı küçük şehirler gibiler. Güvenlik personeli zorunluluğu bile yok, şirketlerin finansal durumlarına göre onların tercihlerine bırakılmış durumda. Ciddi bir durumda güvenlik görevlilerinin gerekli kontrolleri yapması da pek olası değil zaten.

Dürüstçe söylemek gerekirse ki kitapta yer alan gerçekler de bunu doğruluyor, bir deniz polisi düzenlemesi olsa bile bu, kayıp olaylarını çok az etkiler. Çünkü yolcu gemilerinin kilometrelerce uzunluğundaki "fren mesafesi" bile umut verici bir kurtarma operasyonunu engelliyor. Olası bir kurbanın son görülüşünün üzerinden saatler geçmiş oluyor. Geminin kendisi de kitapta da yeterince betimlendiği gibi hızlı ve etkili bir arama yürütmek için fazla büyük kalıyor.

Üstelik bu tür durumlarda uygulanması kararlaştırılmış evrensel yöntemler de yok. Romanda Martin Schvvartz'ın da eleştirdiği gibi, yolcular gemiye bindikleri anda yabancı topraklara adım atmış oluyorlar, sonra işleri ICV'den Kendall Carver'ın deyişiyle "geminin kayıtlı olduğu ülkenin yetkililerine" kalıyor. Bu yüzden ABD, 2010 yılında FBI'a ve Amerikan Sahil Güvenliğine geniş yetkiler veren bir yasa çıkardı. O zamandan beri, gemi başka bir ülkeye kayıtlı olsa bile soruşturma başlatabiliyorlar. Tabii sadece bir *Amerikan* vatandaşı kaybolduğunda! Su hattının üzerindeki alanlarla ilgili olduğu sürece bu konuda araştırma yapmak da çok kolay. Kat ve kamara planları, köprüden kaydedilmiş görüntüler, televizyon röportajları, hepsi sadece bir tık uzaklıkta. Personelin kaldığı kısımlarla, çapa bölümleriyle ve mutfakla ilgili bilgi bulmak zordu ama bir araştırma gezisi sırasında rehberli bir tura katılmama izin verildi (işin sorumluları kitabımın sonunda ne olduğunu bilmiyorlardı).

Ama makine dairesinin, yük ambarının ya da çöp yakma tesisi gibi sistemlerin olduğu alt katların tam bir planını bulmak (güvenlik gerekçesiyle) neredeyse mümkün değil.

Şimdi teşekkür bölümüne resmî kısmından başlamak istiyor ve öncelikle mesleki danışmanlığı için Kaptan Volker Berhard'a teşekkür ediyorum. Kitabın tamamını okuyup benim gibi sıradan bir yolcunun giremeyeceği bölümlerle ilgili çok değerli incelemelerde bulundu.

Hâlâ bazı hatalar varsa hepsi bendeniz yüzündendir. Bu noktada yaratıcı insanların standart bahanesini öne sürebilirim: "Ne olmuş yani? Bu sanatsal özgürlük!"

Aşağıda ismi geçen tüm yayınevi çalışanlarıyla birlikte hiçbirinin kaybolmayacağını umarak bir gemi seyahatine çıkmak isterdim çünkü onlar olmasa, şu an elinizde tuttuğunuz *Yolcu 23* olmazdı: Hans-Peter Übleis, Christian Tesch, Theresa Schenkel, Monika Neudeck, Sibylle Dietzel, Carsten Sommerfeldt, iris Haas, Hanna Pfaffemvimmer ve her zaman şeref tribününde yer alan benim harika ilk okuyucularım Carolin Graehl ve Regine Weisbord. Zekice soruları ve fikirleriyle hikâyemin yan yatmamasını ya da bir kayalığa çarpmamasını sağladılar.

2006'dan beri kitaplarımın raflara çıplak çıkmamasını Ajans Zero sağlıyor ve ben 2006'dan beri teşekkür kısımlarında sürekli olarak onları unutuyorum. Ama yani sen de kendine bu kadar zor bir isim seçmeseydin, Helmut Henkensiefken. Kapak için teşekkürler!

Birçok insan, yazarları geminin kaptanı sayar fakat benimkinde kaptan şapkası Manuela Raschke'nin başında. O tüm mesleki yaşamımı organize eden süper bir kadın, hatta özel hayatımda da o var, mesela bir süredir çocuklarımın saçlarını o kesiyor! Teşekkürler Manu. Bu arada unutmadan, plastik çöpü perşembeleri toplanıyor. :)

Yazmak yalnız yapılan bir iş, neyse ki kitap yayımlamak öyle değil. Bu işin yıllardır tıpkı bir "aile işletmesi" gibi şekillendiği, iyi arkadaşlarım ve yakınlarımla çalışabilme ayrılacağına eriştiğim için çok mutluyum.

Aşağıdaki isimler hiç değilse benden hoşlanıyormuş gibi yapma konusunda müthiş yetenekliler: Barbara Herrmann, Achim Behrend, Sally Raschke, Ela ve Micha, Petra Rode, Patrick Hocke ve Mark Ryan Balthasar.

Sabrina Rabow'a basın işleriyle ilgilendiği ve itirazlarıma rağmen her fotoğraf çekimininde yüzüme biraz pudra sürdüğü için teşekkür ediyorum. Bir zararını görmedim tabii ama fotoğraflarım botoks reklamlarında, botoks öncesini göstermek için de kullanılmaya uygun olduğunu kabul etmeliyim.

Google'da arama yapmak insanın hayatını değiştirebilir çünkü 2002'de arama motoruna "edebiyat ajansı" yazdım ve dünyanın en iyilerinden birini buldum: Roman Hocke. Ona ve AVA International ekibinden Claudia von Hornstein, Claudia Bachmann, Gudrun Strutzenberger ve Markus Michalek e teşekkürler.

Onsuz bütün randevularıma geç kalacağım belki de hiç gidemeyeceğim için C&M Güvenlik'ten Christian Meyer ya teşekkürler.

Bütün kitapçılara, kütüphanecilere, ciltçilere, okuma etkinlikleri ya da kitap festivalleri düzenleyen bütün organizatörlere teşekkür ediyorum. Sizin sayenizde dünyanın en önemli iletişim aracı hayatta kalmaya devam ediyor.

Kitabı bitirmeme az kala, sonsuz teşekkür borçlu olduğum bir arkadaşımın artık aramızda olmadığı haberi geldi. İyi insanların her zaman erkenden gittiklerini bilirdim ama bu kadar erken gideceklerini tahmin edemezdim. Peter Hetzel, şu an her neredeysen hepimiz seni çok özlüyoruz!

Kari "Kaile" Raschke'ye (gün boyunca başına gelen şeyleri anlatıp bana ilham verdiğin için), Gerlinde Jânicke'ye (ismin için!), Arno Müller, Thomas Koschwitz, Jochen Trus, Stephan Schmitter, Michael Treutler ve Simon Jâger'ya destekleri için teşekkür ediyorum.

Michael Tsokos'a da teşekkürler. Bir adli tabip tanıyor olmak iyi bir şey. Gece yarısı bile olsa telefonlarıma çıkıp sorularımı cevapladı. Aynı şekilde danışmanlığına ihtiyaç duyduğum diş doktoru Ulrike Heintzenberg'e teşekkür ediyorum. (Tamam, tamam yıllık diş kontrolüne geciktirmeden geleceğim.)

Psikolojik gerilim değil, aile hikâyeleri yazdığımı söyleyince birçok insan şaka yaptığımı sanıyor ama yapmıyorum. İyiliğin de kötülüğün de kökeni ailededir ve benimki gibi bir aileye sahip olduğum için inanılmaz şanslıyım: Babam Freimut'a, Clemens ve Sabine'ye de teşekkürler.

Elbette eşim Sandra'ya teşekkür ediyorum. Sandra ismi "sabırlı" ve "anlayışlı" anlamlarına geliyor, ben de şimdiden uyarıyorum: Yakında görüşeceğiz tatlım, teşekkür kısmına geldim bile! Lütfen çocuklarımızı hayata geri dönüşüme hazırla, yabancı bir adam olarak bodrumdan çıkınca üçü birden ağlamasın.

Eğer aranızda gemiyle seyahate çıkmayı planlayan, hatta belki de şu anda gemide olan birileri varsa umarım kitabımla keyfinizi kaçırmamışımdır. Misyonerlik yapmaya çalışan bir yazar değilim; amacım sadece sizi eğlendirmek, devasa gemilerin kitapta bahsedilen ve aslında doğru da olan çöp miktarları ve enerji kullanımlarıyla ilgili herhangi bir şeyi ya da fikrinizi değiştirmek değil.

Belki bu gerilim romanıyla köklü gemi şirketlerine biraz çamur atmış olabilirim. Bu kitaptan sonra bir transatlantiğe davet edilme ihtimalim, gemi sinemasında *Titanik'in* gösterilme ihtimali

kadar düşük, yine de belli olmaz. Kasım 2005'te annemle bir yolcu gemisindeyken New York'tan bir günlük uzaklıkta bir yerde duyuru yapılmış, tam olarak *Titanik'm* battığı yerden geçtiğimiz söylenmişti. İnsanlar güverteye akın etmişti. Ama panikle değil, tam tersi (şaka değil) suyun fotoğrafını çekmek için!

En acıklı hikâyeleri hayatın kendisi yazıyor, siz de en güzel mektupları.

Dilerseniz bana her zaman www.sebastianfitzek.de adresinden, www.facebook.de/sebastianfitzek.de'den veya fitzek@sebastian-fitzek.de e-posta adresinden ulaşabilirsiniz.

Gerçi cevap vermem bazen biraz uzun sürebilir, bu durumlarda genelde ortadan kaybolmuş olurum. Hatta genelde yalnızca yazabilmek için...

Çok teşekkürler ve görüşmek üzere.

Sebastian Fitzek

Berlin, 7.7.2014

Not: Giriş bölümündeki doktora ne olduğunu merak eden herkes için... Sırada o var...

Son Söz

Sultan of the Seas
Altı Hafta Sonra

ii adını ortadan kaldıralım mı?"

l^kYegor bunu ciddi olarak sordu ama cerrah yorgun bir şekilde gülümsedi. Yaklaşık yirmi dakikadır güvenlik kamerasından, üçüncü katta iskele tarafındaki bir koridorda olan Gerlinde'yi izliyorlardı. Kadının bulunduğu yer, Anouk'un yakalandığı yere çok da uzak değildi. Yaşlı kadın aksi gibi tam da o gün sabahın köründe yollara düşmüş, kemikli parmaklarıyla duvar kâğıtlarının potluk yaptığı yerlere belki onuncu kez dokunarak bir açıklık arıyordu.

"Saat sabahın beşi, bu ihtiyarın yapacak daha iyi bir şeyi yok muymuş?" diye sordu Yegor. Yanında duran Konradin Franz ekrana doğru eğilince armatör, adamın naneli şeker ve cin kokan nefesini ensesinde hissetti. Bu unvanı almamış olmasına rağmen kendine *doktor* denilmesinden hoşlanan elli altı yaşındaki cerrah, elinin tersiyle ter içindeki alnını sildi. "Yakında çekip gitmezse onu da masama yatıracağım," dedi, oysa bugün bir ameliyat daha yapacak durumda değildi. Gerekli miktarda içki içse bile.

"Tayo'nun çıkışını bugün mü yapacağız?" diye sordu Yegor, cevabı biliyordu aslında. Cerrahın *Sultan da* ameliyat ettiği hastalara taktığı isimle *müşterilerin* her zamanki prosedüre uygun olarak Barbados'ta gemiden indirilmesi gerekiyordu. Saat altıda, yani neredeyse bir saat sonra limana yanaşır yanaşmaz yapılmalıydı bu. Çarşaflara sarılıp üzerinde dört dilde uyarı yazısı yazan, revirin kirli çamaşır konteynerine koyulacaktı. *Kirli hasta çamaşırları. Bulaşıcı hastalık riski.*

Bu yazı ve liman yetkililerine verilen rüşvet sayesinde, olağanüstü derecede başarılı siyahi atletin içine girmek için müthiş çabalar harcadığı tekerlekli konteynere hiç kimse bakmayacaktı. Ondan önceki müşteriler daha kısa ve daha az kaslı oldukları için onları taşımak bu kadar zahmetli olmamıştı.

Sonuçta Tayo dört yüz metre koşuda dünya rekorunu üç kez kırmış olmasını bu bedene borçluydu. Dört yüz metreyi 43.20 saniyede koşmuştu. Ne var ki Nijeryalı bahis mafyasının elinden kaçmasına yetecek bir hız değildi bu. Mafyaya, yaz olimpiyatlarında koşuyu manipüle edeceğine, bitiş çizgisine çok az kala tökezleyeceğine dair söz vermişti ama koşunun hararetiyle bu önemli detayı unuttuğu için, çete yanlış ata oynamaktan bir sürü para kaybetmişti. Ve bu parayı Tayo'dan geri almak niyetindeydiler. Üstelik çetenin, paralarını tahsil ederken hiç de kibar davranmadığını kanıtlayan fotoğraflar da vardı. On iki doları cebine indirdiği için tirbuşonla bir torbacının gözünü çıkarmışlardı. Tayo'nun ucuz yırtması hiç mümkün değildi çünkü mafyaya on iki milyon dolar borcu vardı.

Tüm arabalarını ve gayrimenkullerini sattıktan, bankadaki tüm parasını çektikten sonra (Tayo bilhassa sponsor sözleşmelerinden çok iyi para kazanmıştı) topladığı dört milyon, mafyaya borcunun ancak üçte birini ödeyecek kadardı. Ya da toz olmasına yetecek kadar.

O da ikinci seçeneği seçip *Sultana* giriş yaptı.

"Artık ona yeni ismiyle hitap etmenin vakti geldi," dedi cerrah. Yegor, gönülsüzce de olsa başını salladı. Listedeki onca öneriye rağmen, müşteri gidip "Sandy" ismini seçmişti.

Sandy mi? Yegor bu ismin ABD'de erkeklere de konulduğunu bilmiyordu. Bu adamın hayatından ona neydi ki zaten. Daha doğrusu bu adamın *yeni hayatından* ona neydi?

Cerrahın işi bitmişti. Martin Schvvartz'ı gemiden postalamıştı, böylece bir krizin patlak vermesini de engellemişti. Anouk'un başına gelenler umurunda değildi. Zaten olayı aydınlatmaya da çalışmamıştı. İşin aslı perişan haldeki şu dedektifin kayda değer bir şey bulabileceğini bile düşünmemişti. Onun amacı Schwartz'ı günah keçisi olarak kullanmaktı. Onu ya da gemisinde neler olduğundan bihaber şapşal Bonhoeffer'yı. Kaptan hâlâ meselenin Şilili yatırımcıyla yapılacak anlaşmayı kurtarmak olduğunu sanıyordu, oysa Yegor un gemisini satmaya hiç niyeti yoktu. Vicente Rojas ve işe yaramaz avukatları gemideydi çünkü satış dedikoduları borsayı kızıştırıyor ve şirketin hisse değerlerini arttırıyordu.

"Delireceğim!" Cerrahın söylenmesi Yegor u düşüncelerinden sıyırdı. Cerrah masaya vurunca monitör sallandı.

"Kapa çeneni!" diye emretti Yegor, gerçi Gerlinde'nin onları duyması mümkün değildi. Sadece on metre uzakta olsa bile ara kattaki odalar ses geçirmeyecek şekilde izole edilmişti.

Aslında Konradin'in öfkesini anlıyordu. İnsanın çıldırası geliyordu çünkü.

Onca uğraştan ve şirketinin iç yüzünün öğrenilmesini son anda engelledikten sonra, yaşlı bir cadı arıza çıkaracak ve müşterisinin gemiden indirilmesine mani mi olacaktı yani?

Anouk Lamar aylar önce pat diye yeniden ortaya çıkınca Yegor gerçekten de işlerinin bittiğini düşünmüştü. Kayıp bir yolcu 23

sorun değildi. Zaten bu sık sık oluyor ve bu yüzden bütün gemi aranmıyordu. Ama ölümden dönen bir yolcu 23! Bu tuhaftı işte. Küçük kızın bulunduğu haberi yayılır yayılmaz olay olurdu, bu da işini mahvederdi. Başına gelebilecek en kötü felaket olurdu. FBI gemiye el koyar, bir tabur ajan aylarca gemiyi didik didik ederdi. Böyle bir şey asla olmamalıydı. İntihar? Güzel! Gemide bir seri katil? Kime ne! PR bölümü bir şekilde düzeltirdi imajını. Ama yapılacak bir aramada firmanın asıl milyonlar kazandığı yer, yani ara kat bulunacak olursa ömür boyu hapse atılırlardı. Kendisi de cerrah da. Hatta tanık koruma programı sayesinde köşeyi dönmüş herkes.

Birçoğu yasa dışı nedenlerle yeryüzünden silinmek isteyen çaresiz ve zengin insanların kullandığı bir programdı bu. Bazen hapis, bazen vergi cezasından; bazen de Tayo'da olduğu gibi mafyadan kurtulmak için. Bu iş için devasa bir yolcu gemisinden daha iyi bir yer olamazdı. Saklanmak için sayısız seçeneğin olduğu ama polisin olmadığı bir yer. İnsanın bütün ailesiyle beraber sorunsuzca yeni bir hayata hazırlanabileceği, kendi içinde bir dünya.

Bu arada ara kat aslında kelimenin tam anlamıyla bir kat değildi. İç içe geçmiş, birbirine bağlanmış, farklı katlara yayılmış birçok odadan oluşuyordu. O kadar iyi tasarlanmıştı ki burayı bilmeyen birinin dışarıdan herhangi bir oyuk ya da çıkıntı bulması mümkün değildi.

Yegor ve Kalinin, Sandy'nin içinde olduğu konteyneri sürükleyerek çıkarabilecekleri gizli bir kapının önünde oturuyorlardı. Yaşlı Dobkowitz birkaç adım daha uzaklaşıp köşeyi döner dönmez onu çıkaracaklardı.

"Hastamız büyük güne hazır mı?" diye sordu Yegor, gözünü ekrandan ayırmadan. Gerlinde o sırada sanki biraz uzaktan daha iyi bir görüntü elde edecekmiş gibi tekerlekli sandalyesiyle bir metre geri gitmişti.

"Harika. Çok hızlı iyileşiyor. Zaten spor yapan müşterilerde genelde öyle olur," diye cevapladı Konradin.

Tayo nun tedavisi bir yıldan fazla sürmüştü. Gine Körfezinde yattan denize düşmüş gibi göstermişler, Praia'da gemiye almışlardı. Aylarca psikolojik bir eğitimden geçirip yeni bir hayat hikâyesi oluşturmuş, sonunda da cerrahi müdahalede bulunmuşlardı. Programın tüm olanaklarından faydalanmak istemiş, bunun için birikiminin yarısını, iki milyon dolarını vermişti. Ama iyi bir yatırım olmuştu çünkü Tayo'ya yapılanlar sıradan kozmetik müdahaleler değildi. Tayo tüm dünyada tanınan seçkin bir yüzdü, avcısının da her yerde bağlantıları vardı. Eğer yeni vatanında tanınmak istemiyorsa dış görünüşünde köklü değişikliklerin yapılması gerekiyordu. İşin sonunda cerrah yalnızca çene, dudak ve burun ameliyatı yapmakla kalmayıp Tayo'yu bir bacağını kesmeye ikna etmişti. Hakkında uzun uzun düşünülmüş ama Sandy'nin hayatını kurtarabilecek, fedakârlık gerektiren bir önlemdi bu. Gerçek olan kesin bir şey vardı ki insan görünmez olmak istiyorsa eski alışkanlıklarından kalıcı olarak vazgeçmeliydi. Bir kumarbaz bir daha asla bir kumarhanede görülmemeli, bir müzisyen eline bir daha gitar almamalı, bir atlet bir daha asla koşmamalıydı. Tayo nun tedavisini kabul ettiklerinde özel bir sorun yaşayacağını biliyorlardı çünkü basında "Bay Ultrasonik" olarak bilinen koşucunun Karayipler'deki yeni ikametgâhında bulunan koşu pistlerinden uzak kalması çok zordu. Uyuşturucu bağımlısı bir keş gibi Tayo da spor bağımlısıydı. Onun koşu stili o kadar belirgindi ki kendini frenlemek için ayakkabısının içine taş koysa bile bir süre sonra dedikodular başlardı ve geceleri daireler çizerek koşan bu şimşek kadar hızlı yabancı hakkında çıkacak söylentiler, çok kısa zamanda yanlış insanların kulağına gidebilirdi.

Tayo'nun yakalanıp ölene kadar işkenceye uğramasını kesin şekilde engelleyebilecek tek bir şey vardı: Bir daha istese de *koşamayacağından* emin olunmalıydı.

Bu konuda çok kez tartıştılar, hatta operasyondan çok kısa bir süre öncesine kadar Tayo bu fikri kabul etmemişti. Sonsuz gelgitler nihayetinde cerrahı sinirlendirmiş, o da çakırkeyif bir halde bacağı kaptığı gibi sekizle dokuzuncu katların arasındaki güverteye çıkıp karanlık ve fırtınalı bir gecede, kameraların görmediği bir yerde bacağı denize atmıştı. Bu affedilemez suç, işine mal olabilirdi aslında ama *"bir transatlantiğin ara katlarında özel bir koruma programı için estetik operasyonlar yapmak"* üzere sıraya girmiş insanlar yoktu elbette. Bu yüzden Yegor, Konradin'in gitgide göze batmaya başlayan alkol merakına da tolerans gösteriyordu. Ayrıca cerrah daha önce hiç böyle bir kabahat işlememişti. Zaten ara platforma çıkması da ona gerekli korkuyu yaşatmıştı çünkü baldırı Hint Okyanusuna atarken neredeyse yakalanıyordu. Hem de resim çizmek için oraya gelmiş Anouk Lamar tarafından.

Konradin o gece kızı annesine geri götürmüştü. Anouk birkaç gün sonra kaybolunca Yegor'a kızın o geceki keyifsizliğini anlatmıştı, kötü havaya ve karanlığa rağmen dışarıda bir başına oturmaktan memnundu Anouk. O zamanlar herkes olayın genişletişmiş intihar olduğunu düşündüğü için Konradin de Anouk'un, annesinin planlarını önceden sezdiği fikrine kapılmıştı. Ama bugün o gece annesinin yanına geri dönmek istememesinin gerçek sebebini biliyorlardı artık.

"Ya yaşlı cadaloz bizi enselerse?" diye sordu cerrah.

Yegor içini çekti. "Enseleyemez. O an sadece tesadüfen doğru yerdeydi. Bu yüzden doğru yeri değil, yakınlarda bir yeri arıyor ya zaten."

Anouk'la karşılaştığı yeri.

Bu yaşta ne manyaklık!

Martin'in vardığı sonuçlar FBI'a faili, olay mahalini, hatta Anouk'un saklandığı yeri bile gösterdiği için tüm geminin aranmasına gerek kalmamıştı. FBI ajanlarının tüm soruları cevaplanmıştı zaten.

"Bu ihtiyarın gemiden inmeye niyeti yok mu?" diye sordu Konradin.

"Hayır, on dört gün daha burada. Avrupa'ya varınca Mallorca'da inecek."

"İyi bok yapacak!" Cerrah bileğindeki saate baktı. "Konteyneri arkadan çıkaramayız."

Yegor başını salladı. Orası dışında bir de cerrahın, baldırı denize atmak için kullandığı dolambaçlı merdivenler vardı. Ama Tayo'yu oradan indiremezlerdi.

"Gemi bağlanana kadar beklememiz lazım. Moruk bir noktada vazgeçecektir. O zaman..." Konradin cümlenin ortasında susup gülümsedi. "Bak, gidiyor!"

Gerçekten de gidiyordu. Vazgeçmişti Gerlinde. Tekerlekli sandalyesiyle gitgide görüş alanından uzaklaşıyordu.

Yegor hareketli kamerayla bir süre daha kadını takip etti. Asansöre bindiğini görünce de memnuniyetle sırıttı.

"Tamamdır," dedi. "Ta... Şey... Sandy hazır mı?"

Cerrah başıyla onayladı, sonra da Yegor vedalaşsın diye müşteriyi almaya gitti. Armatörün kaçırmak istemediği bir eğlenceydi bu. Yegor önceki haliyle sonraki halini kıyaslamayı seviyor, yeniden şekillendirdiği insanlara yeni bir hayat sağlama gücü hoşuna gidiyordu.

Bunu kutlamak için soğuk tuttuğu şampanya şişesini açıp önceden hazırladığı üç kadehe şampanya doldurdu. Biri ona. Biri cerraha. Biri de koltuk değnekleriyle topallayarak gelirken

kamara tavanına başını vurmamak için eğilmek zorunda kalan uzun boylu, siyahi adama.

O sırada Gerlinde hayal kırıklığıyla asansör kabinindeki yansımasına bakıyordu. Bermuda Güvertesi arayışından sonsuza kadar vazgeçme kararı aldı. Bugün güneş doğana kadar, yani normalden çok daha uzun süre ortalıkta dolanmıştı da ne olmuştu sanki?

Sıçtığımın baş ağrısından başka!

Sultandaki son günlerini sadece dinlenmek ve rahatlamak için kullanmaya karar verdi.

"Bermuda Güvertesi'ymiş, peh! Kafayı yedim bununla," diye kendi kendine itirafta bulundu. Bir süre daha homurdanmaya devam etti, ta ki asansör kapıları yeniden açılana kadar. Sandalyesini sürünce karşılaştığı beklenmedik değişiklik şaşırttı onu.

Halının rengindeki farklılığı algılaması biraz zaman aldı. Onun kaldığı on ikinci kattaki halının rengi daha koyuydu. Halı da daha kalın.

Yanlış bastım herhalde. İlk düşüncesi bu oldu. Sonra durumu anladı: Asansör bozulmuş olmalıydı. Bozulmadıysa da bir yere gittiği yoktu, Gerlinde hâlâ bindiği kattaydı.

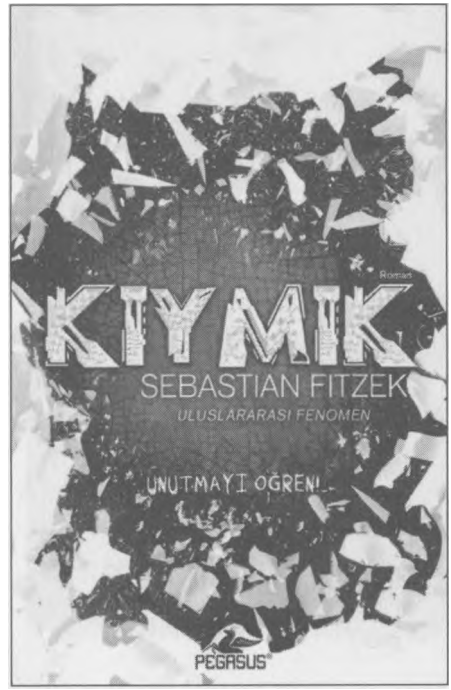
"Bugün de her şey ters gidiyor," Yandaki asansöre binmek üzere söylenerek dışarı çıktı.

Beklerken bir kez daha yansımasına baktı. Bu seferki kaplamanın parlak yüzeyinde her şey çok daha iyi görünüyordu. Gözleri yorgun gibi durmuyordu mesela, daha zayıftı, saçları da kabarmamıştı. Her şey daha hoş, daha güzel, zarif ve uyumluydu.

Kapı hariç.

Gerlinde'nin arka çaprazında, duvarın içinden kendi kendine bir kapı açıldı. Arkasına döndüğü anda, kapının içinden insan boyunda tekerlekli bir çamaşır konteyneri çıktı.

ALMANYA'NIN BİR NUMARALI POLİSİYE YAZARINDAN
NEFES KESEN BİR GERİLİM ROMANI.
HEYECANI HER SAYFASINDA YAŞAYACAĞINIZ
KIYMIKTA ***BİR SONRAKİ SAYFA İÇİN***
SABIRSIZLANACAKSINIZ.

HAYATINIZIN EN KÖTÜ ANILARINI HAFIZANIZDAN
SİLEBİLECEK OLSAYDINIZ, YAPAR MIYDINIZ?
PEKİ YA YANLIŞ GİDEN BİR ŞEYLER OLURSA?

"Fitzek akıcı, yürek burkucu ve derin bir üslupla yazıyor. Kitaplarının etkisinden son sayfayı bitirdikten çok sonra bile kurtulamıyorsunuz."

—John Katzenbach

TERAPİ

Roman

PEGRSUS

Kendinizle yüzleşmeye hazır mısınız?

"Sébastian Fitzek'in Terap/'si, karakterlerinin iç dünyalarındaki gerilimleri ve konu ile tempo arasındaki etkileşimi çok iyi yakalayan sofistike ve edebî bir gerilim. Doğrudan, rahatsız edici ve akıcı bir üslupla yazılan bu kitap, eline entrika dolu bir polisiye alıp yatağa kıvrılarak kitap okumayı sevenler ve daha derin bir anlayış düzeyine ulaşmak isteyenler için eşi bulunmaz bir kitap." John Katzenbach

"*Terapi*, aslında akıl almaz bir muamma içinde saklı bir bilmece. Okuyucunun elinden bırakamayacağı ve onu sürekli tahminler yapmaya zorlayacak bir gerilim. Psikolojinin ve gerilimin büyüleyici bir karışımı." Paul Carson

"Altında yatan gotik gerilim öğelerinin okuyucuyu tahmin edilmesi imkânsız bir sona doğru götürdüğü dâhiyane bir psikolojik gerilim."
Publishers Weekly

SEBASTIAN FITZEK

UYUR GEZER

TAŞINANLARIN BİR SÜRE SONRA DELİRDİĞİ VEYA İNTİHAR ETTİĞİ BİR EV, NEREYE AÇILDIĞI BİLİNMEYEN BİR KAPI VE DEHLİZLERDEN OLUŞAN KARANLIK BİR LABİRENT...

"Kâbusunuz olacak bir gerilim. Labirentlerin arasında kaybolacaksınız. Hatta kitabı okuduktan sonra bir daha uyumak bile istemeyebilirsiniz."
Kirkus Reviews

"*Eternal Sunshine of the Spotless Mind* ile *Inception* in karışımı gibi!"
The Guardian

Bu kitap Fitzek'in gerilim türünün en büyük yıldızlarından biri olduğunu bir kez daha kanıtlıyor."
Freundin

BU ACIMASIZ KATİL DÜNYADAKİ EN ESKİ OYUNU OYNUYOR: SAKLAMBAÇ.
MASUM AİLELERİN ÇOCUKLARIYLA.
ÇOCUKLARINI BULMALARI İÇİN AİLELERİN KIRK BEŞ SAATİ VAR.
YOKSA ÇOCUKLAR ÖLECEK.

"Sebastian Fitzek'in yazdığı en muhteşem gerilim kitabı."
Der Spiegel

"Korkunç, korkunç, korkunç: Sebastian Fitzek'in yeni kitabı yüreğinize indirecek."
Freundin

SEBASTIAN FITZEK

1971 yılında Berlin'de doğdu. Hem yazarlık hem de gazetecilik yapan ve Almanya'nın en başarılı gerilim yazarlarından biri olan Fitzek'in kitapları 24 dile çevrildi ve dünyada 8 milyondan fazla sattı. *Yolcu 23,* **yazarın** *Kıymık, Terapi, Uyurgezer* **ve** *Göz Koleksiyoncusundan* **sonra yayınevimizden çıkan beşinci kitabıdır.**

Kapak Tasarımı: ZERO Werbeagentur, Münih
Kapak illüstrasyonu: FinePic®, Münih

Her yıl onlarca kişi gemilerde kayboluyor.

Üstelik arkalarında bir iz bile bırakmadan.

Onlar yolcu 23'ler.

Bu da onların hikâyesi.

Burada kim olduğunuzun, kaç yaşında olduğunuzun bir önemi yok.

Eğer çok kötü bir şey yaptıysanız sıradaki yolcu 23 siz olabilirsiniz.

Gemiye hoş geldiniz.

